

GINA L. MAXWELL

Aşkta Havlu Atma Sanatı

NOVELLA

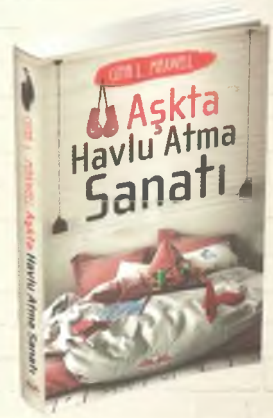
Nefes almak
artık bir lüks,
onu öpmekse
bir gerekliliktir.

“Gina L. Maxwell,
Aşkta Havlu Atma Sanatı’nda
yine yapacağını yapmış.
Ana erkek karakter, sadece
dünya yakışıklısı bir adam
olmakla kalmıyor, hikâyesi
sayfalar boyunca su gibi akıp
gidiyor. Nefret ettiğim tek
şey “SON” kelimesi oldu.
Daha hızlı yaz lütfen,
Maxwell.”

– Robin Covington,
Amazon çoksatan yazarı

“Kat tam bir savaşçı.
Tüm yaşadıklarına rağmen
yıkılmıyor ve insana umut
aşıyor ... Çağdaş romans
severler için bulunmaz bir
okuma deneyimi.”

– Fiction Vixen

Aşkta
Havlu Atma
Sanatı

3.
RAUNT

Sevgili okurlar,

Aşkta Havlu Atma Sanatı, ilk iki kitaptan farklı bir rota çiziyor ve bunun birkaç sebebi var ancak hiçbiri Kat'ın geçmişinde yaşadığı cinsel tacizden daha önemli değil. Kat'ın kimliğinde başına gelenler büyük bir rol oynasa da amacım geçmişine odaklanmak değil, daha ziyade hayatına devam etmek ve iyi bir adamın aşkını kabul edebilmek için ne kadar çabaladığını göstermekti. Bu sebeple kitabın doğası gereği karanlık olduğunu kabul etsem de bırakacağı hissin “kötü ve karanlık” olacağını düşünmüyorum.

En samimi duygularıyla, Kat'ın geçmişine benzer deneyimler yaşayanların, yolculuklarını ilişkilendirmesini ve “Mutlu Son”larına ulaşmak için mücadele gücünü bulmalarını umut ediyorum. Her zamanki gibi karakterlerime kalplerinizde ve kitaplıklarınızda açtığınız yer için teşekkür ederim. Umarım Kat ve Irish'in hikâyesini, benim yazarken aldığım keyifle okursunuz.

Gerçek sevgiyle,
Gina L. Maxwell

GINA L. MAXWELL

Aşkta
Havlu Atma
Sanatı

Aşkta Havlu Atma Sanatı

© Gina L. Maxwell

Özgün Adı: Fighting For Irish

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Yayınevi Sertifika No: 12330

1. Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-186-281-1

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Özlem Özarpacı
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

GINA L. MAXWELL

Aşkta Havlu Atma Sanatı

Çevirmen: Özlem Özarpacı

Tüm cinsel istismar mağdurlarına...
İçinizdeki savaşçıyı her zaman kucaklamanız,
kendinizi koşulsuz sevmeniz
ve asla yenilgiyi kabul etmemeniz dileğiyle...

Giriş

62 model Harley Panhead'inin gidonunu Lou's Riverview'un çakıl yoluna kıran Aiden O'Brien, Louisiana, Alabaster'ın sınırına konuşlanmış ormanlık alandaki derme çatma barı ilk kez gördü.

Dışarıdan bakınca daha iyi günleri olmuş, tek katlı, genişçe bir eve benziyordu. Virane ahşap dış kaplama ve çatlak temeli kullanılabilir sayılsa bile burası İkinci Dünya Savaşı'nın öncesinden kalmış gibiydi. Kapının üstündeki tabeladaki harfler kayıptı; güneşin rengini açmadığı koyu renkli yerler, mekânın adının "Lo 's River ew" olduğunu söylüyordu.

Motorunu kapının yakınına park edip botunun lastik tabanıyla ayaklığı indirdi. İnlemesini güç bela bastırarak sağ bacağını koltuğun üzerinden geçirdi. Massachusetts, Boston'dan buraya kadar motor sürmek açık yolun ve kırsal manzarasının tadını çıkarmak için harika bir yoldu. Maalesef aynı zamanda, vücudunu bir cehenneme maruz bırakmanın harika bir yolu olduğu da ortaya çıkmıştı.

Batı Virginia ile Kentucky arasında bir yerlerde başlayarakkuyruksokumunda bir ateş yanmaya başlamıştı. Missis-

sippi'ye vardığında alevler omurgasından yukarıya doğru bir yol izleyerek kürekkemikleri arasına yerleşmişti. Eski Pan-head'ini ne kadar çok sevse de aracın bir gezi motoru olarak tasarlanmadığı kesindi.

Bacaklarını esnetirken "patika" tabirinin, aslında Fransızca "kızartma" anlamına gelip gelmediğini merak etti. Artık rüzgârın serinletici etkisi de olmadığından Aiden kendini, ısıtıcı lambanın altında kuruyan, dünden kalma bir tavuk gibi hissediyordu. Bina'nın köşesindeki klimanın vızıltısı, içeride güneşin kavurucu ışınlarından bir sığınma bulabileceğine dair umut veriyordu.

Güneş gözlüklerini tişörtünün yakasına asarak köhne ağır kapıyı açıp içeri girdi. Buranın, çoğu eski bar ya da meyhanelerden pek de farklı görünmediğini düşündü. Ahşap kabinler, geniş salonun kenarlarına dizilmiş, ortası ise alabileceği kadar çok masayla tıklım tıklık doldurulmuştu. Her bir kabinin tepesinde, lamba yerine geçen ancak zamanla ve tütün dumanıyla sararmış plastik kubbeye kaplı ampullerden başka bir şey yoktu. Arka taraftaki bir başka odada, ani sinirlenmeler için kolay silahlar olarak kullanılabilecek oyun çubuklarını savururken içki içmekten hoşlananlar için bilardo masaları ve eski püskü kanepeler var gibi görünüyordu.

Sağlam, meşe bir bar, hafif bir U şeklinde sağ duvarın oradan çıkıyordu. Bir salı günü, henüz öğleden sonra olduğundan mekân barmen ve öndeki masalardan birinde poker oynayan dört moruk hariç bomboştuk. Kirli kıyafetleri, çenelerindeki birkaç günlük sakalları ve dördünde toplam en fazla on tane olan dişleriyle Aiden bunların evsiz mi, yoksa Alabaster'ın tipik sakinleri mi olduklarını merak etti. Kolunun tersiyle alnını silerek bara yöneldi. Boğazı, Sahra çölü gibiydi ve Aiden bunu değiştirme niyetindeydi.

Sonra da biraz sohbet kurarak kendisine verilen bilginin hâlâ geçerli olup olmadığını –öyle olmasını umut ediyordu– öğrenecekti. Sonra da arkadaşına iyi haberleri verip yola koyulacaktı.

Gerçi Boston'a geri dönmeyecekti. Bu iş, Aiden'ı sonunda eski mahallesinden çıkararak ona iyilik etmişti. Artık çıktığına göre de beş yıl önce, hayatını –ve en yakın dostununkini– mahvettiğinde neden oradan uzaklaşmadığını düşünüyordu.

Belki yaz boyunca Harley'inin sırtında ülkeyi gezerdi. En beğendiği yerde kalır, kendine ait bir motor tamirhanesi açar ya da başkasının yerinde çalışırdı. Motorlarla çalıştığı müddetçe fark etmezdi. Hayatının en korkunç gecesini kendine birkaç saat olsun unutturacak denli kafasını dağıtan tek şey buydu.

“Ne alırsın?”

Barmen, kuruladığı kulplu bardağı arkasındaki rafa koydu, avuçlarını tezgâha yerleştirdi ve beklemeye koyuldu.

Aiden cüzdanını açıp içinden bir beşlik çıkardı. Bunu adama uzatıp “Büyük bir su alırım ve biraz da sohbet fena olmaz,” dedi.

Barmen bir kaşını kaldırıp bir banknota, bir Aiden'ın yüzüne baktı. Muhtemelen Aiden'ın tam olarak ne istediğini çözmeye çalışıyordu. Beş papel, bilgi almaya çalışan birinin vereceği türden bir para sayılmazdı. Öte yandan bedava bir içecek için de iyi bir bahşıtı.

Aiden, yüzünü tehditkâr olmayan bir ifadeye nasıl sokacağını hatırlamakla uğraştı. Bu, bir zamanlar olduğu kadar kolay değildi artık. Vücudunu parlak renkli dövmelemlerle kaplayıp birkaç tane de piercing takınca, görünüşünün aksini söyleyen dostane bir gülüş olmaksızın seninle konuşmadan önce insanlar iki kere düşünüyorlardı.

Dolayısıyla Aiden aradığı kişiyi bulmak istiyorsa rol yapmak zorundaydı. Üzerine düşen azıcık çabayı göstermezse kızın havadan kucağına düşeceği falan yoktu.

Neyse ki barmen onu kurtarıp ilk hamleyi yaptı. Adam elini uzatıp kendisini Johnny Anders olarak tanıttı. Aiden adamın elini sıkıca kavrayıp birkaç kez salladı. "Irish." Johnny soru sorarcasına kaşlarını kaldırınca ekledi: "Sadece Irish."

Buradaki ya da herhangi bir yerdeki kimsenin, gerçek ismini bilmesine gerek yoktu. Kendini her tanıttığında geri çağırıcaksan geçmişini ardında bırakmanın ne manası vardı?

"Tamam o zaman. Sadece Irish olsun." Johnny, muhtemelen kendisine yüklü bahşişler kazandıran gülümsemesiyle yeni temizlediği kulplu bardağı alıp asitli içecek musluğundan su ve buz doldurdu. "Nerelisin bakalım?"

Arkasındaki poker oynayan grup bir anda hakaretlerle tartışmaya başladı. Aiden, omzunun üzerinden baktı. Bir adam, arkadaşının hile yaptığına dair şüphelerini haykırırken öyle sert bir hareket yaptı ki yarı dolu birası sıçrayarak Aiden'in birkaç adım ilerisinde yere döküldü. Johnny sakın olmaları için adamlara bağırıp yine temizlemesi gereken bir başka pislik hakkında kendi kendine söylendi.

Aiden kurumuş dudaklarına bardağını götürüp başını arkaya yatırarak suyun her bir zerresini kafaya dikti. Derinden bir rahatlamayla nefes verip bardağı geri iterek adamın yeniden doldurmasını istercesine başını salladı.

"Boston," dedi sonunda. Bilgi almak için sohbet açmak gibi bir amacı varsa her seferinde birkaç heceden daha fazla konuşmaya çalışması gerekiyordu. Ancak daha bunu denemesine fırsat kalmadan OFİSLER yazılı bir tabelayla işaretli arka koridordan gelen ayak seslerini işitti.

Uzun, kızıl saçlarını atkuyruğu toplamış bir garson odaya girdi ve saçına son dokunuşları yapmak üzere duvarda asılı duran aynalı Miller tabelasını kullandı.

Genç kadın... nefes kesiciydi.

Karın boşluğuna beklenmedik bir yumruk yemişçesine içinin burkulması, onu hazırlıksız yakalamıştı. Aiden, daha ilk görüşte vücudunu böylesine dize getiren bir kadınla en son ne zaman karşılaştığını hatırlayamıyordu. Görünüşe bakılırsa penisinin hatırlamakla ilgili bir problemi yoktu ve bunu kanıtlamaya can atıyordu.

Genç kadın kot pantolonunun kasık kısmındaki gerginliği fark etmesin diye sol botunu, rahat görüldüğünü umarak bar boyunca uzayan metal ayaklığa yerleştirdi.

Bu kadının klasik bir güzelliği yoktu. Akla resmi kıyafetleri, sımsıkı topuzları ve şampanyaları getirmiyordu. Daha ziyade askılı elbiseler, yaz esintisiyle havalanan saçlar ve canlandırıcı limonun tatlı keskinliği...

Kahretsin. Aiden parmaklarıyla alnını ovuşturdu. Son birkaç saattir motor sürerken sıcak çarpmış olmalıydı. Evet, sıcak çarpması gayet iyi bir sebepti. Buradan devam edecekti. Çünkü diğeri –yani bir kadını limonataya benzetmesi– iktidarından feragat etmesi, erkeklik kartına elveda demesi anlamına gelirdi.

Karşı cinse duyduğu son dönemdeki hissizliğine tehdit teşkil eden kadınla aynada göz göze geldi. Soğuk bakışlarıyla onu şöyle bir inceledi. Aiden'ın ilgisine karşılık olduğunu düşündüğü bir parıltı, bir anlığına çakılmış bir kibrit gibi alevlendikten sonra kız ateşi söndürerek bakışlarını başka yöne çevirdi. Alnına, *ilgilenmiyorum* yazan bir dövme yaptırsaydı bile bundan daha açık bir mesaj vermiş olmazdı.

Aiden da ilgilenmiyormuş gibi davranarak dikkatini suyuna çevirdi ama göz ucuyla kızı incelemeye devam etti. Kız bar tezgâhına uzanıp Johnny'nin, muhtemelen o geleceği için açtığı birayı aldı. Şişenin boynundan kaldırıp dudaklarına götürerek birkaç uzun yudum aldı. Lanet olasıca şanslı şişe...

Zarif ve şekilli vücuduyla en fazla bir yetmiş boyundaydı. Tıpkı Johnny gibi o da logolu bir tişört giymişti ancak onunkinin, dolgun göğüslerini açığa çıkararak bir dekoltesi vardı. Sımsıkı siyah etek sadece poposunu kavramakla kalmıyor, onu destekliyordu da. Üniforması daracık ve ilgi çekmek üzere tasarlanmıştı.

Ama *yanlış* türden bir ilgi...

İçki servis ettiği sarhoş pisliklerin ona sarkıntılık ettiklerine dair görüntüler, kafasının içine hücum etti. Aiden'in içinde, yıllardır ölü olduğunu sandığı bir şey canlandı. Hiç hakkı olmadığı bir noktada koruma ve savunmaya ilişkin yanlış bir his... Bu kadının nerede çalıştığı ve ne türden hisler uyandırdığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Aslında bu kadın kesinlikle seni ilgilendiriyor olabilir salak herif.

Arkadaşının kendine verdiği tarifi hatırladı. *Kızıl saçlı, ufak tefek, çilli...* Artık Johnny'yle sohbet etmesine gerek kalmamış olabilirdi. Kadın, çillerini görebileceği kadar yakınında değildi ama kızıl saçları, bir İrlanda barındaki yerel bira gibi göze çarpıyordu.

"Hey Johnny," dedi kadın, "sence bir kızamık salgını falan başladığını iddia edip bu gecelik barı kapatabilir miyiz?"

Adam homurdanarak güldü: "Dalga mı geçiyorsun? Lou muhtemelen eldiven ve kâğıt maske takarak hizmete devam etmemizi ister."

Küçük cepli servis önlüğünü beline takarken iç geçiren kız, "O

hâlde bu gece zamanın hızlı geçmesini ve bir şeylerin kırılmamasını ummaktan başka çaremiz yok,” dedi.

“Sende en çok sevdiğim şey de iyimserliğini böyle koruman Sydney,” dedi Johnny.

Lanet olsun. Yanlış isim...

Önlüğüne bir sipariş defteri ve kalem sokuştururken Johnny’ye alaycı bir şekilde gülümsedi. “Hadi oradan Anders.”

İhtiyarlar oyunlarını kesip garsona bağırmaya başladıklarında kız barın önünden dolanarak kendi ukala tarzında onları selamladı. Aiden, Johnny’den mönü istemek üzereyken yanında bir ciyaklama duydu.

Genç kadın, dökülmüş bjraya basıp kaymış, yere düşmek üzereydi. Refleksler olaya dâhil oldu. Aiden sola doğru kocaman bir adım atıp bir kolunu kızın beline doladı ve yere düşmeden hemen önce onu kaldırdı. İçgüdüsel bir şekilde canını kurtarmak için genç kadın kollarını Aiden’in boynuna dolayınca bedenleri birbirine yaklaştı.

Kızı kurtardığı için arkadan bir yerlerden yükselen ısıklar ve tezahüratlar barı doldurdu ama Aiden ne bunları ne de başka bir şeyi fark etti. Kızın göğüslerinin, kendi göğüs uçlarındaki çelik halkalara bastırıldığı yerler damgalanmış gibiydi ve bu da testislerine zevkle dolu şok dalgaları gönderdi. Bu düşünceleri umutsuzca kafasından uzaklaştırmaya çalışarak genç kadının, şimdi sadece birkaç santim ötesindeki yüzüne odaklandı.

Doğal güzellik. Aklında işte bu düşünce beliriverdi. Kızla ilgili her şey, dört elementten alınmış gibiydi. Onun sadece “kızıl” olduğunu düşünerek yanılmıştı. Şimdi yakından görmek ona güneşin turuncu ve altın renkli ışınlarını anımsatmıştı.

Mükemmel bir ada tatilinin broşüründeki suları andıran ve içinde yeşil tonlar barındıran mavi gözler, masum bir şüpheyile ona bakıyordu.

Yüzünün kalan kısımları, şeftalinin değişik tonlarındaydı: Pürüzsüz teni en açık ton, dolgun dudakları en koyu tondaydı... Yüz hatlarıysa arada kalan her bir tona bürünmüştü.

Çiller...

Başından beri yanılmışa benziyordu. Çünkü farklı bir ismi olmasına rağmen, Aiden'in Boston'dan ayrılıp bu cehennem in dibindeki ücra kasabaya geliş sebebi, resmen kucağına düşmüştü.

Birinci Bölüm

İki ay sonra...

Aiden, gürültülü bu taşra barına göz gezdirerek müdavimlerinin farklı sarhoşluk derecelerini inceledi: çakırkeyif, sarhoş, zil zurna...

Kalabalık zirve noktasındaydı ama kendisine hiç uymayan Sydney Carter takma adını kullanan Kat MacGregor, hiç sorun yaşamaksızın bar ile masalar arasında gidip geliyordu.

Aiden onu bulduğu için barda koruma olarak işe girmeyi ve kendisine küçük bir ekip oluşturmayı başarmıştı.

Lou'ya bu fikri satmak için barda her gece çıkan kavgaların sebep olduğu hasarı birkaç gün gözlemlemesi yetmişti. Özellikle de tıpkı diğer çalışanlar gibi az bir ücret aldıkları için Lou o kadar da tereddüt etmemişti. Bar sahibi, bira bardaklarını ve masaları yenilemesi gerekmediği için anlaşmaya yanaşmıştı.

Aiden, iyi dostu ve eski takım arkadaşı olan Xander James'i çağır-mış, çok geçmeden de Xan eşyalarını ve Aiden'in diğer motorunu

yüklenip ekibe katılmak ve “bir sonraki macerasına atılmak” için oraya gelmişti.

Aiden, ekibi tamamlamak için Johnny Anders’ı ve onun birkaç arkadaşını daha işe almıştı. Şimdi de her gece Lou’nun işbaşında etrafı kolaçan eden iki koruması vardı. Dolunayın varlığına bağlı olarak da hafta sonları genellikle üç ya da dört kişi çalışıyordu çünkü nedense o günlerde hem biralar hem de çılgınlıklar su gibi akıyordu.

İşin en zor kısmı Johnny’ye ve diğerlerine bar fedaisi ile koruma arasındaki farkı öğretmek olmuştu. İş tanımlarının –asında fedainin işi olan– bir kavga çıktığında araya girmeyi de kapsadığını sanıyorlardı.

Oysaki korumaların görevi önlem almaya yönelikti. Sorun çıkmadan önce, işleri kontrol altında tutmak için ellerinden geleni yapar, barın biraz taşkın da olsa kalabalık kalmasını sağlıyorlardı.

Xan ve Aiden’in, koruma olarak neye dikkat etmeleri gerektiğini onlara göstermek için ilk iki hafta adamları kontrol altında tutmaları gerekmişti. Adamlar alıştıktan sonra da gecenin sonunda temizlenecek çok daha az kırılmış eşya kalıyordu. Lou’s River-view’da hiçbir gecenin sakin ve olaysız geçtiği falan yoktu ama bar eskisi kadar patlamaya hazır bir bomba gibi değildi.

Aiden, Kat’in etrafını şimdilik biraz daha güvenli hale getirebildiği için bile tatmin oluyordu.

“Geceler farklı ama pislik aynı, he dostum?” Kulağındaki kulaklıkta Xander’in İngiliz aksanı çınladı. Aiden’a bu bebekleri alması için Lou parayı istemeye istemeye vermişti. Adamların ihtiyaç olduğunda birbirlerini duyabilmesi Lou’nun pek de umrunda değildi.

Her cuma gecesi aynıydı. Alabaster sakinleri, çalışma haftasının yorgunluğunu üzerlerinden atmak için geldiklerinde bar, bir bela kaynağı haline dönüşürdü. Biralar ve sıra sıra atılan teklerle ateşlenen duygular iyice coşardı. Tüm sahne, ses sisteminden çınlayan klasik rock ve folk müzik şarkılarıyla dolup taşardı.

“Her zaman,” dedi Aiden dalgın bir biçimde; bu sırada bir tepsi şişe taşıyan Kat hızla yanından geçti. Kızın kalçalarının salınışı ve poposunun kıvrımları Aiden’ı adeta hipnotize etti. Kat, aynı anda kalabalığın arasında gezinirken içki tepsilerini taşıırken ve keskin zekâsı, daha da keskin olan diliyle müdavimlere laf yetiştirirken garsonluğu bir sanat formuna dönüştürüyordu.

Aiden sarhoşların diyarında gezinirken bela emareleri olup olmadığını kontrol etti ve bir gözünü de yürekli kızılın üstünde tutmaya devam etti. Kız başının çaresine bakmayı biliyordu ve diğer garson kızların aksine korumaları asla yardıma çağırılmıyordu. Ama bu Aiden’ı müdahale etmekten hiçbir zaman alıkoymuyordu. Kalabalık arasında her zaman, Tanrı’nın kendisine bahşettiği mantığı kullanmayan bir çürük elma olurdu.

Aiden potansiyel bir tehdit fark ettiğinde harekete geçer, olay çıkmadan durumun icabına bakardı. Sadece oraya gitmesi yeterli olmadığına adamın aile yadigârlarına okkalı bir tehdit savurmak genellikle sorunu hallederdi. Buralarda, “Aile” yadigârları heriflerin elindeki tek şeydi ve adamlar onu sağlam tutmayı tercih ediyorlardı.

Kat’e karşı kibar olmayan bir müşteri yüzünden ilk kez müdahalede bulunduğu genç kadın ona şüpheli gözlerle bakmıştı. O mavi gözler kendisine çevrildiğinde dili tutuluverdiği için Aiden da sadece genç kadına bakmakla yetinmişti; ardından Kat topukları üzerinde dönüp hızla çekip gitmişti. Bu birkaç kez daha tek-

arlanmıştı: Aiden'in müdahale etmesi, tuhaf bir bakışma müsa-bakası ve sessiz uzaklaşma.

Sonra bir gece Aiden, Kat'in poposunu sıkıldığı için bir herifi bo-ğazından kavrayarak dışarı çıkardıktan sonra Kat gözlerini kısarak ve ellerini narin kalçalarına yerleştirerek peşinden geldi. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona şüphem yok."

"O zaman kes şunu. Diğer korumalar senin kadar müdahaleci davranmıyor Biraz pislikle baş edince düzgün bahşiş toplayabiliyorum. Bana ters bakan her müşteriye somurtunca zarar ediyorum dostum."

Aiden garsonların, erkeklerin flörtüne ya da sarkıntılıklarına izin verdiklerinde daha iyi bahşiş aldıklarını düşünmemişti. Kaşla-rını çattı. Kızı mali açıdan zor durumda bırakmak istemiyordu ama geri adım atmasının da hiçbir imkanı yoktu. "Her müdahalemde ne kadar kaybediyorsun?"

Kız açıkça sinirlenmiş bir şekilde ellerini havaya savurdu. "Beş, on, yirmi pape... Nereden bilebilirim ki?"

Aiden başıyla onayladı. "O zaman aşağılık herifin teki sana her dokunmaya kalktığına sana yirmi papel vereceğim."

Kat'in kaşları çatıldı ve resmiliği bir kenara bıraktı. "Senin pa-ranı istemiyorum Irish." Adını, kızın ağzından duymak hoşuna git-ti; daha doğrusu takma adını. Tıpkı Kat gibi o da dövüş günlerin-den kalma eski takma adını kullanmak zorunda kalmıştı. Xander burada, onun gerçek ismini –ve sırlarını– bilen tek kişiydi ve böyle de kalması niyetindeydi.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Kat. "Uzak durmanı istiyorum, dedim."

O biraz zordu. "Olmaz."

"Ne demek olmaz?"

Ona bundan daha fazlasını söyleyemezdi. Boston'ın güneyindeki evini terk edip bu cehennem dibindeki kasabaya geliş sebebinin bir dosta iyilik borçlu olmasıyla başlayıp bambaşka bir şekilde büründüğünü, Kat'i gördüğü anda açıklanamaz biçimde onu koruma, kollama isteğinin, kız kardeşi rahat etsin diye Kat'le ilgileneceğine dair verdiği söze baskın geldiğini söyleyemezdi.

Onu kollarına alıp gözlerindeki hayaletleri kovalama isteğiyle savaştan Aiden, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Etrafta olduğum müddetçe kimse sen istemeden sana elini süremez." Kendine engel olamayarak başını eğdi ve kızın kulağına fısıldadı: "Kimse."

Kat, soluğu belli belirsiz kesilerek geriledi. Aiden'in tanımlayamadığı bir şeyler geçti genç kadının yüzünden, sonra da fırlayarak içeri girdi. Ondan sonra da Kat, Aiden her yardım ettiğinde bakışlarıyla teşekkürler demenin haricinde onunla bir daha konuşmadı. Sözsüz iletişim Aiden için uygundu, bu yüzden o da bakışlarında rica ederim ifadesiyle karşılık verirken Lanet olsun muhteşemsin ya da Bir geceliğine senin içine gömülmek için her şeyi verirdim der gibi bakmıyor olmayı umuyordu. Genç kadın yolunu değiştirmedikçesine ve henüz aletine tekme basmadığına göre Aiden şimdiye dek iyi idare ettiğini düşünüyordu.

Gerçi her geçen gün, genç kadını her gördüğünde gözlerinden taşıdığından şüphelendiği ateşi saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Elinde değildi. Düzgün bir adam olduğunu düşünmekten hoşlanırdı ama lanet olasıca bir aziz falan da değildi. Genç kadının perileri andıran minik vücudu ve hoş kıvrımları kısa ve dar üni-

formasıyla vurgulanıyordu; bu durumda da onu zihninin içinde soymamak ve tabii sonra da becermemek gelmiyordu Aiden'in elinden.

"Irish," dedi Xan kulaklıktan. "Yeşil çuhaların orası kaynamaya başladı, gördün değil mi?"

"Okyanusun bu yanında 'bیلardo' dendiğini kaç defa söyleyeceğim sana? Salak gibi konuşma."

"Tabii ya. Sen de o fena aksanınla acayip zekisin, lanet güneyli seni."

"Yorklu olmaktan iyidir pislik herif."

Bazı arkadaşlar bira içip birbirlerine sarılırlardı. Bazıları da kum torbalarını yumruklayıp birbirlerine dalaşırlardı. Aiden ve Xan birbirine sarılmayan türdendi.

Şimdiden ateşli bir tartışmaya girmiş ikiliyi gördü ama daha o tarafa doğru bir adım bile atmadan pantolonunun arka cebindeki telefon titredi. Kahretsin. Bu numarayı çok az insan biliyordu. Onu arayan ise çok daha az kişi kalmıştı. Ekranı bakınca gördüğü mesaj karşısında sessizce sövdü.

"Xan bir telefon açmam gerek. Sen bunu tek başına halledebilir misin?"

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Tabii ki hallederim. Ben her şeyi halledebilirim." Xander'ın pek çok özelliği meşhurdur. Alçakgönüllülükse onlardan biri değildi. "Sen git aramanı yap ama acele et. Beni gözleriyle yiyen şu tatlı kuşla sohbet etmek istiyorum."

"Belki şaşıracağını ama," diye yanıtladı Aiden arka ofise doğru ilerlerken, "seks hayatın benim birinci önceliğim değil."

"Kendininki de öyle. Artık saçmalamayın kesip..."

“Kapa çeneni Xan.” Ofis kapısını ardından kapayınca bardan gelen gürültünün çoğu boğuklaştı. “Fikrini istersem sorarım.”

Kulaklığını kapatıp çıkardı ve omzundan sallandırdı. Aiden bu aramalardan nefret ediyordu. Ona unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlatıyordu. Şu anda sürdürdüğü çifte yaşam gibi şeyleri.

Birkaç çalıştan sonra bir erkek yanıtladı. “Hey O’Brien.”

“Nasıl gidiyor Jax?”

“Daha iyi zamanlarım olmuştu dostum. İş ve düğün planlama stresi yüzünden V normalden biraz daha gergin bir kontrol manyağına dönüştü. Eh, bir de üstüne kız kardeşi için endişeleniyor; eleman ilanları bölümüne şeytan çıkarma ayını için bir genç bir de yaşlı rahip ilanı vermeyi ciddi ciddi düşünüyorum.”

Aiden sırtarak kıcını kâğıtla kaplı masanın kenarına dayadı. “Yeni bir haber çıkar da canavar biraz rahatlar diye beni aradın yani, öyle mi?”

“Şu noktada her şeyi deneyebilecek durumdayım ama gazete ilanından önce seni arayayım dedim. Timsahlı köyde neler oluyor bakalım? Birlikte kaçıp bir kumsalda bebek yapmakla meşgul olduğunuzu söyle lütfen.”

“İyi haberler istediğini sanıyordum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Bu harika bir haber olur. Böylece evlilik sayesinde kardeş oluruz ve MMA’daki ilk İrlanda-Hawaii ekibini kurarız. Afişimiz ne kadar havalı olur, bir düşünsene. Logomuzu yonca şeklinde kesilmiş bir ananas yaparız.”

Aiden bir elini yüzünde gezdirdi. Jax’in ne kadar yorucu olabileceğini unutmuştu. Dışarıdan bakanlar için Jax yanıltıcı bir şekilde sakın ve rahat görünürdü ama ona dostum diyebilecek kadar şanslı olanlar, herifin üç şeye harcadığı sınırsız enerjisinden haberdar olurdu. Bu üç şey: Dövüş, sörf ve Kat’in ablası Vanessa’yla

olan ilişkiydi. Bunun haricinde Jax, işler sarpa sardığında tamamen güvenilebilecek türden bir adamdı.

Aiden tam da bu yüzden şu anki durumundaydı. Çünkü Jax'e borçluydu. Hem de fazlasıyla.

Vanessa'dan çok büyük bir yardım istedikten sonra son kaldığı yerden kaybolduğu dışında Kat'in durumunun detaylarını bilmiyordu. Jax ve Vanessa özel bir dedektif tutmuşlar, adam da genç kadının Alabaster'da olduğunu bulmuştu. Ama Vanessa, Kat'in başının hâlâ belada olmadığına inanmamıştı. Jax, Aiden'ı işte o zaman aramış, Kat'in neler yaptığını ve iyi olup olmadığını kontrol etmesi için birkaç haftalığına Louisiana'ya gitmesini rica etmişti.

Genç kadının hoşuna gitse de gitmese de birkaç haftalık Kat'i izleme görevi üç aya uzadı. Aiden periyodik olarak Jax ya da Vanessa'ya rapor vererek, üzerinde düşünme zahmetine girmedığı hisleri yüzünden değil de arkadaşları uğruna orada kalmayı sürdürdüğüne dair tezgâhı devam ettiriyordu.

Aiden elini kot pantolonunun cebine soktu. "Keşke yardım edebilseydim ama burada yeni bir şey yok. Aynen devam işte."

"Eh, yine de Kat'in başının hâlâ belada olmasından iyidir," dedi Jax. "Bir de yarın V'yi bir tekne gezisine çıkaracağımı söylemek için aradım. İki hafta olmayacağız. Tamamen kafayı yemeden biraz rahatlayıp gevşemeye ihtiyacı var. Kat için de endişeleniyorum ama benim önceliğim nişanım ve biz geri dönene dek her şeyi senin halledebileceğine eminim."

Aiden başıyla onayladı. "Altı aydır başına hiçbir iş gelmedi. Bir şeyin olma ihtimali sıfır, o yüzden sen kendi sevgilinle ilgilen. Burası bende."

"Teşekkürler dostum."

“Eh, büyük gün yaklaşıyor, öyle mi?”

Jax’ın derin iç çekişi minik ahizeden oldukça net bir şekilde duyuldu. “Emin değilim. Vanessa günü şimdiden iki defa iptal edip değiştirdi. Bu tekne gezisi aslında balayımız olacaktı. İş ya da işlerin hazır olmaması bahanesiyle düğünü erteleyip duruyor ama ben asıl sebebi biliyorum.”

“Onun evlenmekten kaçacak bir kadın olduğunu düşünmemiştim.”

“Mesele o değil kardeşim. Kat’ın aramalarına yanıt verip merasime gelmeyi kabul edeceğini umuyor hâlâ.”

Aiden bunu duyunca göğsüne bir şeyin saplandığına yemin edebilirdi. O da kız kardeşleriyle çok yakındı. Onların düğünlerinde olmamayı hayal edemiyordu. Colleen, Irish’in İrlanda ikiziydi*; yani ikisi de aynı yılda doğmuşlardı. Aiden ocakta, kız kardeşi de aralıkta dünyaya gelmişti. Büyürlerken, anneleri iki işte çalıştılarından Colleen, her zaman onun ve küçük kız kardeşleri Mary Catherine’in “annesi” rolünü oynamıştı. Evin dışında da Aiden kız kardeşlerine göz kulak olup onları korumuştur.

Her zaman dünyaya karşı “Üç Silahşörler” olmuşlardı ya da en azından eskiden böyleydi. Son birkaç yıl içinde, her ne kadar bu onların iyiliği için olsa da kız kardeşlerinden uzaklaşmakta çok zorlanmıştı. Ama bağlarını tamamen koparmak istese, mahvolurdu.

Aiden bir elini ağzında gezdirdi. “Bunu duyduğuma üzüldüm dostum. Umarım düğün için Kat’i birkaç kez daha araması işe yarar.”

“Benim daha iyi bir fikrim var. Onun ayaklarını yerden kes, Hawaii’ye uçur ve çifte düğün yapalım. Çok modaymış.”

“Tabii tabii. Yok öyle bir şey kardeşim,” dedi arkadaşının Hawaii aksanıyla dalga geçerek.

* Bir anne babanın aynı yıl doğan çocukları için kullanılan bir tabir. (y.n.)

“İyi, tamam,” dedi Jax. “Şaka bir yana dostum, V’nin bildiği kadarıyla Kat’in erkeklerle epey kötü bir geçmişi var. Onu tanımam ama seni biliyorum. Sen iyi bir adamsın O’Brien. Ona iyi davranırdın, o da sana zannettiğin gibi bir pislik olmadığını hatırlatırdı. Kim bilir belki âşık bile olabilirsin.”

Aiden masadan uzaklaşıp telefonu öyle sıkı kavradı ki uzun süre böyle kalsa eline zarar verebilirdi. “Böyle bir şey olamaz Jax. Bunu sen de biliyorsun.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun,” dedi Jax manidar bir ifadeyle.

“En iyi dostumun kız kardeşini öldürmüş olmak beni pek sevilir bir tip kılmaz.”

“Herkes sevmeyi hak eder O’Brien. Sen bile. Sadece bunu fark edemeyecek kadar geçmişin içinde kaybolmuşsun.”

Boğazındaki düğümden kurtulamayan Aiden telefonu kapadı. Kafasının içinden çıkmaya çalışan bu olayla şu an uğraşamazdı. Neredeyse kapanış vaktiydi. Geceyi atlatmaya odaklanması gerekiyordu; sonra da evine gider, sızana ya da en azından düşüne-meyecek kadar yorulana dek antrenman yapardı. Kendi kendini tedavi etmesinin tek yolu artık tamamen fiziksel ve zihinsel yorulmaktı.

Barın ana salonuna girdiğinde Kat’in bir müşteriyle tartıştığını gördü. Kalabalığı ittirerek ilerleyen Aiden kabindeki dört adama yaklaşmış ve herifle Kat’in arasına girdi. Ayaklarını yere vurup kollarını göğsünde kavuşturduğu anda masa sessizleşti.

Sarhoş herifi sadece bir bakışıyla yerine çiviledikten sonra sorusunu Kat’e yöneltti: “Sorun nedir?”

“Hesaba itiraz ediyor sadece,” dedi. “Sana ihtiyaç yok Irish.”

Aiden neredeyse sırtıtaçaktı. Bu kadın amma da gururluydu. Gerçi Aiden onun böyle olmasından hoşlanıyordu, üstelik genç

kadın haklıydı da. Hesap yüzünden çıkan bir anlaşmazlığı çözebilirdi. Onu onaylarcasına başını hızlıca sallayarak kenara çekildi ama duyma mesafesinde kalmayı sürdürdü.

“Hizmetten bahsetmişşken,” dedi adam dili dolanarak, “senin hizmet kaçş para?”

Kat kafasını iki yana sallayıp diliyle cık sesi çıkardı. “Hadi ama Karl. Annen sana kendisi istemeden bir hanımefendiye asılman gerektiğini öğretmedi mi?”

“Annem ben küçükken evden kaçtı ama babam hanımlara ne yapacağıma dair bir sürü şey öğretti.” Bir grup erkek kahkahalara boğuldu ve birbirlerini dirsekleriyle dürttüler.

“Ona eminim,” dedi Kat. “Bak, ısmarladığını her ikimizin de bildiği yedli teklığın parasını ödersen sonuncusu ikramımız olur, ne dersin?”

Karl gözlerini kıstı, dudaklarını alaycı bir şekilde büktü ve öne eğildi. “Bak sana ne diyeceğim, ben ısmarladığım altı tekin parasını ödeyeyim sen de bedava ikram yerine bize göğüslerini göster.”

Aiden’in vücudu yay gibi gerildi. Tek bir adımda masaya vardı, aşağılık herifi tişörtünden çekerek kaldırdı ve ayak parmakları hafifçe yere sürtecek şekilde tuttu.

Adam resmen titriyordu. Gözleri o kadar iri açılmıştı ki göz ameliyatına hazırlanmış gibiydi ve kafası da fazlasıyla geriye düştüğünden bir çizgi film karakterini andırıyordu. Aiden’in en azından on kilo kası vardı ve adamdan en az on beş santim daha uzundu. Eğer iş o raddeye varırsa adamı onlarca farklı şekilde benzetme becerisinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Bir daha söylesene aşağılık herif!” diye gürledi Aiden. “Cesaretin varsa söyle bakalım!”

“Sadece şaka yapıyordum dostum, yemin ederim!”

“Irish ben...”

“Ben hallettim Syd. Sen işe dön!” dedi mümkün olduğunca ifadesiz bir tonda. Öfkesi tehlikeli bir biçimde yüzeye çıkıyordu. En son isteyeceği şey bu öfkenin birazını bile genç kadına yansıtmak olurdu ama alçak Karl sayesinde, kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı.

Bıkkın bir şekilde iç geçiren Kat omzundaki havluyu hızla çekip bara doğru ilerledi. Aiden, genç kadının geri dönüp gitmemekte ısrar etmesi için hiç şüphesiz başının etini yiyen o İskoç damarına boyun eğmediğinden emin olmak için bir süre bekledi. Sonra da herifin gömleğinin ön cebinde gördüğü katlı parayı aldı. Aiden adamı yerine oturtup adisyondaki tutara bir göz attı ve birkaç beşlikle buruşuk birliklerden oluşan parayı saydı.

“Hâlâ yedi dolar açığın var,” dedi Aiden. “Arkadaşların kalanı ve hanımefendinin bahşişini aralarında toplamak ister mi?”

Diğer üç adam koro halinde “Karl ısmarlayacağını söylemişti” ve “Üzerimde hiç para yok,” dediler. Aiden parayı ve adisyonu aldı. Parmağıyla sert bir şekilde Karl’ın göğsüne bastırıp kendisini iyice anlaması için üzerine eğildi.

“Bu gecelik işin bitti Karl. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde iki şeyi sakın unutma: Birincisi, hesabını ve sana bira getirmek için kichını yırtan garsonlara bırakacak cömert bir bahşişe yetecek kadar para getirmeyi, ikincisi de garsonlara hak ettikleri şekilde saygılı davranmayı. Anlaşıldı mı?”

Karl öylesine büyük bir coşkuyla onayladı ki salla-baş araba oyuncaklarına benzedi.

“Güzel,” dedi Aiden. “Şimdi evine git.”

Adam ve küçük çetesi bu emirlere uymakta hiç vakit kaybetmedi ve bu gecelik bir sorun daha çözümlenmiş oldu.

Aiden, Kat'ın ücretinden kesilmesin diye hesabın eksik kısmını tamamlayıp parayı ve hesabı barmene verdi. Göz ucuyla Kat'ın arka ofise ve elemanların tuvaletine doğru ilerlediğini gördü. Cüzdanından bir banknot daha çıkarıp genç kadının peşinden gitti.

“Sydney.”

Kat banyoya girmeden hemen önce kafasını çevirdi. Aiden hiçbir şey diyemeden gidip kadının yanında durdu. Her zaman böyle oluyordu. Ona barda göz kulak olurken konuşmakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Az konuşan biri olabilirdi ama bu, anlaşılmak için gerekli her şeyi söylemediği anlamına gelmiyordu.

Ama Kat'le yalnız kaldığında ağzından tek kelime çıkamıyordu. “Selam, hafta sonun nasıl geçti?” demek isterken tamamen başka bir şey söylemekten korkuyordu. Herhangi bir şey söylemek için ağzını açması, söyleyemeyeceği şeylerin ağzından kaçmasına sebep olabilirdi.

Aklımdan bir an bile çıkmıyorsun. Bedenini bedenimde hissetmek, bacaklarını belime sarmak istiyorum. Orgazm olurken vajinanın aletimi sarmasını hissetmeyi, içimde bir tek sen kalıncaya dek seni solumayı istiyorum.

Bu yüzden Aiden risk almak yerine sadece yirmi doları uzatıp genç kadının almasını bekledi.

Kat banknotu tutarak “Şuna bir son vermeni söyledim sana.”

“Biliyorum.”

Aiden zorla arkasına dönüp tekrar bara yöneldi.

“Irish.” Ana salona girmek üzereyken durup omzunun üstünden arkasına baktı. Genç kadının yüzü yumuşamış, mavi-yeşil gözlerinin etrafındaki çizgiler gitmişti. “Teşekkürler,” dedi. “Yardımanın için.”

Aiden başıyla onaylayıp tekrar bar alanına doğru yoluna de-

vam etti. Kalabalığın içinde ilerlerken Jax'in son sözlerinin kafasının içinde yankılanmasına engel olamadı.

Herkes sevilmeyi hak eder. Sen bile.

Ama Jax yanıyordu. Aiden'a göre, o bu hakkını beş yıl önce, Boston'ın yağmurlu caddelerinde kaybetmişti. Janey'nin hayatına son verdiği o gece.

İkinci Bölüm

Kat'in berbat gecesi daha da kötüleşti.

Onu bulmuşlardı.

Onlarla son karşılaşmasından bu yana değişen iki eyalete, geçen altı aya ve kullandığı sahte isme rağmen yine de onu bulmayı başarmışlardı. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Asıl *sebebi* içine azap veriyordu.

Üzerinde bira lekeleri bulunan kâğıttan bardak altlığı ve ona aceleyle karalanmış not titreyen ellerinin arasındaydı. Lou's Riverview'un arkasındaki loş otoparka çabucak göz attıktan sonra yanlış okumuş olmayı umarak tekrar elindeki nota baktı.

Ödeme zamanı!

Gözümüz üzerinde ve kulaklarımız da aynasızlarda.

48 saatin var.

Hayır. İlkinde de doğru okumuştı. Kabaca tercüme etmek gerekirse Antony Sicoli iki gün içinde parasını istiyordu. Yoksa yerel acil servisi –ya da morgu– yine bizzat ziyaret etmesi gerekebilirdi.

Aynı zamanda nota göre izleniyordu ve Sicoli, Louisiana'nın biricik Alabaster kasabasının polisiyle de anlaşmayı becermişti.

Bir başka deyişle Kat MacGregor kesinlikle ama kesinlikle bitmiş durumdaydı.

Mide asidinin yükselmesini bastırmak için mümkün olan her şekilde uğraşarak kendi kendine sövdü. Bunu akıl etmiş olmalıydı. Çilek kızılı saçlarını kopkoyu bir siyaha boyamalı, hatta belki de çenesine gelecek kadar kesmeliydi. Boktan bahşişler ve açık saçık yorumlar için Lou'nun yerinde çalışan diğer kayıp ruhlar gibi o da kalın bir makyajla çillerini kapatmalıydı.

Alabaster'ın sazlıklarındaki bu köhne işletmede garsonluk yapmak "hayallerdeki iş" tanımının tam zıddıydı. Ama Lou el altından ödeme yapıyor ve soru sormuyordu, bu yüzden de kendisi gibi bir kaçak için "mükemmel iş" oluyordu.

Çantasını karıştırarak umutsuzca 1984 model kahverengi Chevy Celebrity'sinin anahtarlarını aradı, paslı arabasının sağlayacağı azıcık güven hissine bile ihtiyacı vardı. Araba haşat olabilirdi ama on yedi yaşında evden kaçtığından beri hayatında değişmeyen tek şeydi.

Eh bir de Lenny tabii.

Lanet olasıca Lenny. Lise üçüncü sınıfta çıkmaya başladıklarında Kat bunun hiçbir yere varmayacağını biliyordu ama önemsememişti. Celebrity, Lenny'nindi ve çocuk onu evinden ve o dört duvarın içindeki tüm kötü şeylerden uzağa götürmeye istekliydi. Kendisi kıt kanaat geçimlerini sağlamak için garsonluk işlerinde çalışırken Lenny kumar oynamayı iş edinmişse ne olacaktı ki? Elbette sinir bozucu bir durumdu ama Kat'in hayal edebileceği en kötü senaryo da değildi.

Yine de altı ay önce Nashville’de ucuz kurtuldukları durum sadece sinir bozucu olmaktan çıkıp hayatlarını tehdit eder bir noktaya ulaşmıştı. Lenny, Tennessee’deki en büyük mafya babasına yirmi bin papel borçlanarak fena tökezlemişti. Hatta Sicoli muhtemelen Tennessee’deki tek mafya babasıydı ama yine de Lenny gidip onca insanın içinde Sicoli’ye bulaşmayı başarmıştı.

Sicoli’nin adamları Lenny’yi gerçeklerle yüzleştirince Nashville’den defolup gitmişler ve Alabaster’daki* bu kuş uçmaz kasabaya gelmişlerdi. Çünkü bir adamın ödeme yapması için sevgilisine, birkaç kırık kaburga, beyin sarsıntısı ve Rocky filminin final sahnesinden fırlamış şiş bir yüzle hastaneyi boylatmaktan daha etkili bir şey yoktu.

Kat, anahtarlarının en üste çıkması umuduyla çantasının içindekileri sallarken dudak büktü. Ne kadar da yanıltıcı bir ismi vardı bu kasabanın. Buraya isim veren kişi ya gelecekle ilgili çok umutluydu ya da tamamen kördü. Burada beyaz ya da yarı saydam hiçbir şey yoktu; tam tersine Mississippi’nin çamurlu bataklıklarının yeşilleri ve kahverengilerinden bir palet gibiydi.

Ama Alabaster ne kadar kötü olursa olsun bugüne dek göze batmamak için iyi bir mekân görevi görebileceğini kanıtlamıştı. Tabii bu Lenny “satma amacıyla” epey yüklü bir miktar kristal *meth*’le geçen ay yakalanıncaya dek böyle olmuştu. Kristal *meth*! Kat onu sonunda kumar oynamayı bırakmaya ikna ettiğinde Lenny’nin uyuşturucu satmaya bulaşacağını bin yıl düşünse akıl edemezdi. Adamın kanuna uygun, düzgün bir işe gireceğini falan düşündüğü yoktu elbette –neticede Kat’i bu yüzden yanında tutuyordu– ama uyuşturucu da ne demek oluyordu?

---

* Kelime anlamı beyaz renkli, yarı saydam kaymak taşı, su mermeridir. (ç.n.)

Ne olursa olsun artık bunun bir önemi yoktu. Lenny tutuklanarak ona bilmeden iyilik etmişti. İlk kez kendi başına yaşayınca Kat, ayakları üzerinde durabileceğini anlamıştı. Tüm hayatı boyunca işleri halletmesi için birilerine bağlı olmuştu. Ama artık öyle değildi.

Lenny, Elayn Hunt İslahevi'ndeki cezasını doldurmaya başladığında Kat o hapisten çıkmadan kasabayı –ve Lenny'yi– terk etmek için elindeki her bir kuruşu biriktirmeye karar vermişti.

Ve tam bir aptal gibi her şeyin iyi gittiğini düşünmüştü. On yıldır ilk defa özgürlüğünün, Lenny'nin ne tür belalara bulaştığından endişe etmeksizin yaşama fırsatının tadını çıkarmıştı. Ama şimdi ironik bir biçimde İslahevi Lenny için güvenli bir yerken Kat, kendisinden veremeyeceği bir şey isteyen adamlarla gerçek dünyada mahsur kalmıştı.

Aman ne harika!

Sonunda anahtarlarını bulup çantadan çıkardı ama titreyen elleri yüzünden tozlu yola ve ayaklarının dibindeki gölgelerin içine düşürdü. Lanet okuyarak anahtarları almak için eğildiğinde birkaç metre arkasından gelen güçlü ayak sürüme seslerini duydu. Sicoli'nin gangsterleriyle gerçekten yüzleşme düşüncesiyle kalbi küt küt atmaya başladı ve soluğu kesildi ama daha sonra ayak seslerine eşlik eden Alan Jackson şarkısının sarhoş versiyonunu işitti. Kat, saygın bir mafya üyesinin hedefine böyle dikkatsiz –ya da detone– bir şekilde yaklaşmayacağından gayet emindi.

Derin bir nefes alarak anahtarlarını kavradı, doğruldu ve Lou'nun “üçlü müdavimlerinden” biri olan Rick'le yüz yüze geldi. Üçlü müdavim; sürekli orada, sürekli sarhoş ve sürekli pislik olanlara deniyordu.

“N'aber Seksi Syd. Beni mi bekliyordun yoksa?” diye sordu adam bir koluyla Celebrity'ye dayanarak.

Bir takma adla seslenilmek zaten yeterince kötüydü. Rick, bu saçma ismi daha da berbat bir hale sokuyordu. Çift vardiya çalıştığı düşünülürse, Kat bitkindi, ayakları sızlıyordu ve sırtındaki kaslar gerilmekten yanıyordu. Üstelik bu, ön camındaki o “neşeli” notu bulmadan *önceydi*. Bu yüzden de bu saçmalıklarla şu an uğraşacak durumda değildi.

“Defol git Mullineaux, hiç havamda değilim. Git kamyonunda ayıl. Ki bu arada kamyonun *ön taraftaki* park yerinde.” Sonra da adamın kendisini anladığını umarak kapısını açmak üzere döndü.

“Bu kadar kaba olmaya gerek yok, hanımefendi,” dedi tükürükler saçarak ve yoğun kasaba aksanıyla dili dolanarak. “Lou’nun yerindeki diğer kaltaklardan daha iyi olduğunu sanıyosun ama öyle değissin.”

Adamın sözleri binlerce örümcek gibi teninde sürünecek ilerledi. Anahtarlarını parmaklarının arasına kaydırıp yumruk yaparak en sevdiği Marvel karakterlerinden birinin ismini –Wolverine– verdiği savunma hareketini yaptı. Gerçek süper güçleri olmasını dilediği ne birinci ne de yüzüncü seferdi. O zaman Rick Mullineaux gibi iğrenç herifin tekiyle uğraşmak hiç sorun olmazdı.

Bu tehditle yüzleşmek için kendini zorlayarak topladı ve “Evine git Rick. Ne seninle ne de kimseyle sorun yaşamak istiyorum. Sadece çalışmak ve rahat bırakılmak istiyorum,” dedi.

“Ne fena değil mi? Çünkü ben seni rahat bırakmak istemiyorum.”

Rick bir adım yaklaşınca Kat sırtını kapıya dayadı. Adam daha elini süremeden Kat harekete geçip anahtarlarla Rick’in yanağına vurarak kanlı çizikler oluşmasına sebep oldu.

“Seni kaltak!”

Kat, onu elinden geldiğince çabuk bir şekilde iterek hızla arkasına dönüp kapı kolunu kavradı.

Maalesef kaçışını adamakıllı düşünmemişti. Adamı gerileyecek şekilde kuvvetle itmişti... Ama Rick yan tarafa park etmiş kamyonu çarparak sekmiş ve Kat'ı Celebrity'yle bira göbeği arasına sıkıştırmış, elleriyle de genç kadının kalçalarını vahşi bir şekilde sıkıyordu.

Ansızın, yıllardır kilitli tuttuğu anılar Kat'in zihnine hücum etmiş, eski savunma mekanizmasını devreye sokmuştu. Kat, zihninin içindeki ne iyi ne de kötü hiçbir şeyin var olmadığı o boşluğa doğru çekildiğini, kaydığını hissedebiliyordu.

Sadece hiçlik...

Rick artık istediği her şeyi yapabiliyordu. Kat'in kendini koruma girişimleri, adam ona dokunduğu anda son bulmuştu.

Bu yüzden mantığı o boşluğun içinde beklerken bedeni ölü taklidi yapıyordu. Geriye sadece, daha yırtıcı olan hayvan onunla oynamayı bıraktığında kendini eve sürükleyecek kadar gücünün olmasını umut etmek kalmıştı.

Aiden, Lou'nun barının arka tarafındaki ağır, çelikten kapıyı iterken çoktan dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı yaktı. Boğucu ağustos sıcaklığı suratına tokat gibi çarptı ve aşırı yoğun nem yüzünden her nefes alışta ciğerlerine sıvı çekiyormuş gibi hissetti. Bataklık sulu havasındansa ciğerlerini kanserojen dumanı çekmeyi yeğlerdi.

Otuz iki yıl boyunca Boston'da yaşamış ve her geldiğinde kıştan nefret etmişti. Ama Louisiana'nın boğucu yazını görünce bir kar fırtınasının değerini anlamıştı. Gerçi her lanet gün geçmişle yüzleşmektense Alabaster gibi bir cehennem bile ilerleme sayılırdı.

Sigarasından derin bir nefes çekerken karanlıkta tütün ve kâğıdın yanarak o kiraz rengi alevi canlandırmalarını izledi. İşte böyle zamanlarda soğuk bir birayla uzun gecenin yorgunluğunu atabilmeyi diliyordu. Ama beş uzun yıldır, dudaklarına bir damla bile alkol değmemişti ve böyle de kalacaktı.

Cumalar en zor gecelerdi. Aiden ve diğer korumalar, o gecelerde maaşlarını tam anlamıyla hak ediyordu. Bu gece dört kavgayı önlemek zorunda kalmıştı ve buna Xander'ınkiler dâhil değildi.

Ama kendisine, yumruklarını kullanmak zorunda kalmadığı her gecenin onun için bir kazanç olduğunu hatırlattı. Aiden'in "sıfır içki" kuralı kadar "sıfır dövüş" kuralı da oldukça katıydı. Eskiden hayatını profesyonel bir kafes dövüşçüsü olarak kazanan, South Boston'da yetişmiş asabi bir İrlandalı için bu pek de kolay değildi.

Beyaz duman bulutunu üflerken toprak park yerinin oradan boğuk konuşma sesleri geldi. Kapının üzerindeki loş ışık, manzarayı çok az aydınlatıyordu. Gölge silüetlerden daha fazlası anlaşılmıyordu; bunlardan biri kesinlikle kadındı ve sendeleyeni kambur silüetten anlaşıldığı kadarıyla diğeri de sarhoş bir müşteriydi.

Aiden bazı garson kızların, müşterilere içki götürmekten fazlasını yaptıklarını biliyordu. Her ne kadar bu fikirden hoşlanmasa da bu işe karışmıyordu. Tıpkı onların da kendi işine karışmadıkları gibi... Lou's Riverview'da konuşulmayan kurallardandı bu.

Daha sonra gözlerini çamaşır suyuyla yıkamasına sebep olacağı bir manzaradan uzak durma isteğiyle sigarasını atıp bara girmek üzere döndü. Tam kapının kolunu kavradığı sırada adamın öfkeyle bağırıldığını, ardından da bir itişme sesini duyunca donakaldı.

Öfkesini kontrol altında tutmayı kendisine hatırlatarak çifte doğru koşturdu. Neler olduğunu iyice anlayabilecek denli yakla-

şınca yumruklarını öyle kuvvetle sıktı ki eklemleri çatırdadı. Olanın Kat'ın başına geldiğini anladığında Aiden neredeyse öfkeden kuduracaktı. İçgüdüleri kaslarına emir göndererek pislik herife bir Süpermen yumruğu indirmesi için kışkırtıyordu ama beyni, kontrolünü kaybetmeden hemen önce dizginleri eline almayı başardı.

Adamı yumruklamak yerine boynundan kavrayıp geri çekti ve kükreyerek yaklaşık iki metre kadar savurdu, adam patırtıyla şekilsiz bir hâlde yere yığılmıştı.

“Lanet olsun Mullineaux,” diye tısladı dişlerini gıcırdatarak. Aiden kıımıldamayan köylünün yanına gidip yere çöktü ve nabzını kontrol etti. Düzgün ve güçlü bir şekilde attığını duyunca neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Adamı, kendine gelinceye kadar orada kalması için park yerinin kenarına taşıdıktan sonra Kat'i kontrol etmeye gitti.

Genç kadın hâlâ arabanın yan tarafına vücudunu bastırmış şekilde duruyordu. Ne olduğunu ya da saldırganının nereye kaybolduğunu görmek için bile kafasını çevirmemişti. Aşağılık herifin Kat'e herhangi bir anlamda zarar verip vermediğini kontrol ederek onu baştan aşağı süzdü. Standart siyah kısa eteği hâlâ yerindeydi ama dar, beyaz tişörtü belinden çıkmıştı.

Herhangi birinin, özellikle de Mullineaux'nün ona bir et parçasıymış gibi dokunmuş olması düşüncesiyle içi allak bullak oldu. Kat, fiziksel anlamda genç bir masumiyete ve doğal bir güzelliğe sahipti ki bu da onu etrafındaki insanlardan tuhaf bir şekilde ayırıyordu. Ama genç kadının gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Geçmişin gölgesinde olduğu gözlerinden açıkça okunuyordu; bu sebeple de kendilerini Lou'nun yerinde bulan uyumsuzların arasına tam oturuyordu.

“Sydney?” Takma adını kullanmaktan nefret ediyordu ama Kat için Aiden, çok az tanıdığı herhangi bir iş arkadaşıydı ve bunun böyle kalması gerekiyordu. “Gitti artk. Merak etme.”

Hiçbir şey.

Kahretsin.

Genç kadın titriyordu. Mary Catherine’le birlikte okulun arkasındaki köşede saklanan minik kedi yavrusunu buldukları zamanı hatırladı. Kedi, titrekle minik bir tüy yumağı şeklinde dertop köşeye sinmiş, göremediğı şey gerçek olamazmış gibi yüzünü saklamıştı. Mary Catherine’in köşede eğilip minik kediyi okşadığını, ona fısıldadığını hatırladı; sonunda kedi, kendini güvende hissederek dışarı çıkmıştı.

Aiden hiçbir zaman mantıklı ve güven verici bir tip olmamıştı. Daha ziyade patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiydi. Bu durum ona profesyonel dövüşlerinde fayda sağlamıştı ama kafesin dışında da her zaman önce yumruk atıp sonra sorgulardı. En sonunda bu durum hem kendisinin hem de sevdiklerinin hayatını mahvetmişti.

O zamandan beri de bunun tam tersini yapmak için elinden geleni yapıyordu. Öfkesini kontrol etmeyi başarmıştı, şimdi de sakin ve hassas davranmak konusunu bir rezalete dönüşmeyecek seviyede tutmayı umuyordu.

Kedi yavrusunun yanındaki Mary Catherine’i hatırlayan Aiden, genç kadının yanına sokularak onu sembolik köşesinden çıkarabilmeyi umdu. Tereddütle sırtını okşamak üzere elini uzattı. Avcu, genç kadının kürek kemiklerinin arasına değer değmez Kat’in, adeta şubat ayında Boston limanına yanaşırçasına soluğu kesildi.

Hızla arkasına dönüp tısladı: “Bana dokunma.”

Onu böyle sırtı arabaya yapışmış, gözleri korkuyla irice açılmış hâlde gören Aiden, Mullineaux’nün gırtlaklarını sıkmak istedi. Bir

kadını, en temel cinsel ihtiyaçlarını karşılamanın dışında kollarına almak isteyeli yıllar olmuştu ama son birkaç aydır kendini Kat'e öylece sarılıp ona ihtiyaç duyduğu rahatlığı sağlamak isterken buluyordu.

Şimdi de farklı hissetmiyordu. Ama bu isteği birkaç sebepten ötürü gerçekleştiremezdi ki bunlardan biri de bu kadına fazla yakınlaşmak istememesiydi.

Bu yüzden ellerini, avuçları dışarı bakacak şekilde kaldırarak Mary Catherine'in konuşma kısmının daha çok işe yaraması için dua etti.

"Yemin ederim ki sana zarar vermeyeceğim."

Bu kalın ses Kat'in kulaklarından içeri süzülerek etrafındaki dünyayı yine netleştirmeye başladı.

Yemin ederim ki sana zarar vermeyeceğim.

Zihni, bu Boston aksanının sadece tek bir adama ait olabileceğini fark etti. İçine kapalı kişiliğine rağmen ne zaman bir müşteri açgözlü hatta fazla gıcık davranırsa –Kat istese de istemese de– hemen onun yanında bitiyordu.

Mavi gözleriyle, kalabalık barın karşı tarafından attığı tek bir bakışla ona kendini hem çıplak hem de güvende hissettirebilen bir adamdı bu.

"Irish?"

"Evet, benim."

Rahatlama hissi ayak parmaklarından başlayıp vücudunun üst kısmına doğru yayılırken duyularını yeniden canlandırdı ve her şeyden çok nefret ettiği o bilinçdışı felci kovaladı. Bir şekilde nor-

mal hissetmeye başlamıştı ki... Rick'in, Irish'in arkasında yerde yattığını gördü ve nabızı yeniden fırladı.

"Hey, endişelenmene gerek yok." Irish, ellerini hâlâ güven verici bir şekilde havada tutarak yana çekildi ve görüşünü kapadı. İki parmağıyla kendi gözlerini işaret ederek "Benimle kal kedicik," dedi.

Onunla mı kalsın? Ne demek istiyordu? Muhtemelen anlamsız bir cümle için ayılıp bayılmak gibi aptalca bir şey yapmasına fırsat kalmadan son kelimeyi fark etti.

"Kedicik mi?" Yok, olamaz. Gerçek adını mı öğrenmişti? Bunu mu ima ediyordu? Ardından kanını donduracak bir düşünce zihninde belirdi. Belki de Sicoli'nin adamlarından biridir. "Neden öyle dedin?"

Irish'in ağzının sağ köşesi kıvrıldı. "Dalga mı geçiyorsun? Bir an korkuyla sinmişken hemen ardından tıslayıp tırmık atıyorsun." Oldukça kaslı omzunu silkti. "Kusura bakma, ağzımdan kaçiverdi. Kötü bir şey kastetmemiştim."

Kat yine birazcık rahatlayarak cılız bir şekilde gülümsedi. "So-run değil. Zaten Sydney'den daha iyi."

Adam yavaşça ellerini iki yanına indirip ona doğru ufak bir adım attı. "Adını sevmiyor musun?"

Çenesini göğsüne düşürerek dürüstçe, "O isimden nefret ediyorum," dedi. Kötü bir isim falan olduğundan değildi aslında ama kendi adı yerine bu ismi duyunca karşılık vermek zorunda kaldığından ağzında kötü bir tat bırakıyordu.

Yere baktığı için Irish'in elinin kendisine doğru uzandığını gördü ve adam onun gözlerine bakmak için bir parmağıyla çenesini kaldırdığında irkilmedi. Aralarında otuz santimden daha az bir

mesafe vardı ve böyle yakın olmaları ona adamın ne kadar iri olduğunu hatırlatmıştı. Geniş omuzları ve kaslı göğüsleri, dar beline ve oradan da görüş alanının dışında bir yerlere doğru sivrilerек iniyordu. Kendi bir yetmişlik vücudunun üzerinde kule gibi yükseliyordu ve yan taraftan gelen kötü ışıklandırma yüzünden yüz hatları keskin çizgiler ve çukurlu gölgelerden oluşuyordu.

“Bir soyadın vardır herhalde?”

Kat bir kaşını kaldırdı. “Senin var mı Irish?”

Elbette ki adamın soyadının olduğunu biliyordu. Herkesin bir soyadı vardı. Bu daha ziyade onların bu soyadını kullanmak isteyip istemediğiyle ilgiliydi ve buralarda birçok kişi Madonna ve Cher’in izinden gidiyordu.

Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm. “O zaman ‘kedicik’ demeye devam edeceğim.”

Kat midesindeki kelebekleri görmezden gelmeye çalıştı. Herhangi bir adamın –özellikle de o boğuk, hışırıtılı sesiyle her konuştuğunda, tüylerini ürperten adamın– ona sevecen bir isim takması fikri o kadar yabancıydı ki dudaklarından kısıcık, gergin bir kahkaha çıkmasına engel olamadı.

Adam, bu tepkisi karşısında başını hafifçe yana eğip bir kaşını merakla kaldırdı. Boğazını temizleyen Kat umursamaz görünmeye çalıştı. “Keyfin hangisini isterse.”

“Biraz sakinleşene kadar içeri gelip bir içki içmek ister misin?”

Kat bir anda gözleri, kulakları, gangsterleri ve para meselesini hatırladı. Tek istediği o kötü dairesine gitmek, Lenny’nin bol zulasından birkaç bardak Jack Daniel’s yuvarlamak ve gerçekliğin son bulunduğu sarhoş bir kayıtsızlık noktasına dalmaktı.

Bakışları arka taraflara sıkça kayıp durdu, kendisini izleyen gizli

silüetlere dair herhangi bir işaret için kapkaranlık köşeleri araştırıyordu.

“Şey, ha-hayır, eve gitmeliyim,” diye kekeledi sonunda arabasının kapısını açıp direksiyonun arkasına geçerken.

Irish kapıyı tutarak Kat’ın kapatmasına engel oldu. “İyi olduğuna emin misin?”

Hayatı boyunca hissetmediği şeylerin numarasını yapan Kat, dişlerini göstererek gülümsedi. “Kesinlikle.”

“Bir dakika, sanırım bir şey düşürdün.” Adamın yere eğilip buruşturulmuş bardak altlığını aldığını gördü. “Bu senin mi?”

Irish kâğıdı düzeltirken kalbi yerinden çıkacaktı. “Hayır, benim değil. Tekrar teşekkürler Irish.”

Adamın yanıtını beklemeden kapıyı çarptı, arabayı çalıştırdı ve oradan defolup gitti.

Üçüncü Bölüm

Kat, dikiz aynasına muhtemelen yüzüncü defa bakıp kendisini takip eden bir araba olup olmadığını kontrol etti ama tek gördüğü ara sokaklardan giderken ışıdayarak etrafı aydınlatan kendi arka farlarıydı. Belli ki son zamanlarda çok fazla aksiyon ve gerilim filmi seyretmişti. *Bundan sonra kesinlikle romantik komediler izleyeceğim.* Bir Katherine Heigl filminde paranoyasını artıracak hiçbir şey olmazdı.

On dakika sonra Alabaster'ın iki trafik ışığı arası büyüklüğündeki merkezine ulaştı. Beş dakika daha geçince kasaba dövmecisinin üstündeki dairesine girmiş, üç kilidi çevirip zinciri takmıştı.

Kat kapıya dayandı ve sınırları boşalmış bir şekilde titreyerek yere doğru kayarken dizlerinin çözülmesine engel olmaya bile çalışmadı. Bir adamın cinsel saldırısı karşısında çaresiz hissetmesinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ama tek bir an onu yerle bir etmeye yetmişti bile. Güçlü olması gerekirken onu güçsüz kılan, elini kolunu bağlayan bu savunmasızlığından nefret ediyordu. Bir silah olması gerekirken hedefe dönüşüyordu.

Titremelerine engel olmak için yumruklarını sıkı ve yenisine odaklanabilmek için derin nefesler alıp geçmişteki tehditleri unutmaya çalıştı.

Buraya birilerinin girdiğine dair bir işaret araştırarak etrafına bakındı ama dairenin şu andaki durumundan anladığı kadarıyla her şey bıraktığı gibiydi.

Pencereye paralel konumdaki siyah çekyatın sırtına atılmış olan leopar desenli Snuggie* battaniye hâlâ yerindeydi. Başlıca eğlencesi olan son aldığı filmler onları bıraktığı yerde; yani sehpa, yemek masası, ayak dinlendirme yeri ve komodin olarak kullandığı eski sandığın üzerinde duruyordu. Sağ taraftaki açık mutfak el değmemiş görünüyordu; yemeklerinin çoğunu pişirdiği mikrodalga ve ekmek kızartma makinesi hariç, mini tezgâhın üstü bomboştu.

Yani sol taraftaki iki adımlık banyoya bir şey yapmadılarsa ya da hâlâ orada saklanmıyorlarsa dairesinin tehlikede olmadığını düşündü. En azından şimdilik...

Yerden kalkarak mevcut durumunda mümkün olduğunca rahatlamış ve güvende hissedebileceği şeyi hazırlamak için işe koyuldu. Koca bir bardak Jack doldurdu ve dört tane ağır kesiciyle birlikte bardağın yarısını, olduğu yerde kafaya diktikten sonra yeniden doldurup ahşap sandığın üzerine koydu.

Gerginliğin bir kısmını almak umuduyla boynunu çeviren Kat, her zamanki uyku kıyafetine büründü: bir erkek atleti ve külot. Pencereye takılı bir kliması vardı ama alet, sadece canı istediğinde çalışıyordu ve Louisiana yazları çok acımasız olduğundan ne kadar az şey giyerse o kadar iyiydi.

---

* Giyilebilen, kollu battaniye. (ç.n.)

Eteğini çıkarırken kalçasındaki hassas yerden canı yanmıştı. Aşağı bakınca Rick'in kalça kemiklerini sıkması yüzünden her iki tarafta da oluşan dört tane kırmızı iz gördü. Bedeninde böyle izler belirmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunları şimdi görünce zihni geçmişin pislikleriyle boğulma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı.

Ama buna izin verirse ne olacaktı? Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Sicoli'nin adamlarıyla baş etmenin bir yolunu bulamazsa bir geleceğinin olup olmayacağı gibi.

Soyunmayı bitirdiğinde şifoniyerin alt çekmecesini açıp bütün tişörtlerinin altında duran dokuz milimetreyi çıkardı. Tabancayı neredeyse hiç eline almıyordu ama Lenny yıllar önce ona nasıl kullanılacağını öğretmişti. O zamanlar Lenny'nin, kendisini korumayı öğretmesi Kat'e çok tatlı gelmişti. Çok geçmeden de asıl niyetin Kat'in Lenny'yi koruması olduğunu anlamıştı. Herif amma da *sevimliydi*.

Şarjörü açıp kurşunları kontrol ettikten sonra tekrar kapadı ve emniyetini iki defa kontrol edip çekyattaki yastığın altına koydu. halihazırda DVD oynatıcıya takılı durduğu ve aptalca komiklikler dünyasına kaçmak isteyenler için iyi bir seçim olduğu için *Anchor-man: O Bir Efsane* filmini açtı. Maalesef Ron Burgundy ve bir buçuk bardak viski kendini son geçirdiği saati unutmamasına yetecek kadar uyuşturmamıştı.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilen Kat, başını ellerinin arasına aldı. Ne halt edecekti? Böyle işlerde beyin görevi kendisinin değildi. Gerçi Lenny'nin de değildi ama en azından o her zaman daha iyi bir lider olmuştu. Gitme zamanı geldiğini söylediğinde Kat, azıcık eşyasını toplardı ve birlikte Celebrity'ye binip Lenny'nin, güvende olacaklarından ve kendilerini bir altın

madenin beklediğinden emin olduğu sonraki kasabaya doğru yola koyulurlardı.

Gözümüz üzerinde ve kulaklarımız da aynasızlarda...

Sicoli'nin adamlarının her hareketini izledikleri düşüncesi en sesindeki tüyleri diken diken etti. Ana caddeye bakan pencerele-
rine bir göz attı. Kirlenmiş beyaz perdeler, penceresinin altındaki
neon DÖVME tabelasının ışığıyla turuncu ve kırmızı renkle parıl-
dıyordu.

En son Tennessee'de gelen adamlar paralarını almazlarsa ne
olacağına dair fazlasıyla açıklayıcı davranmışlardı. Sicoli borçların
ödenmemesine izin veremezdi. Bu onu yumuşak ve zayıf göste-
rirdi. Borçlu borcunu ödemezse ortadan kaldırılırdı. Görünüşe
bakılırsa da Sicoli'ye göre Kat de en az Lenny kadar borçluymdu.

Kat kendini ölmüş bilmeliydi.

Tüymenin bir yolunu bulmaya çalışmalıydı. Gerçi yarın maaş
günüydü ve o paranın her bir kuruşuna ihtiyacı vardı. Her zaman-
ki gibi işe gidecek, adamların kendisini eve kadar takip etmeleri-
ne izin verecek, uyuduğunu sanmalarını sağlayacaktı. Sonra da
sırt çantasına her şeyini doldurup birkaç saat bekleyecek ve arka
tarafтан tüyecekti. Arabayı burada bırakıp toplu taşıma kullana-
cak ya da gerekli olursa otostop çekecekti. Buradan mümkün ol-
duğunca uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hayatı boyunca ilk kez kendi başına olacaktı; Lenny'yle ve eski
yaşamıyla olan bağları tamamen kopacaktı. Son bir aydır hedefi
bu olsa da vakit yaklaştıkça içinden kusmak geliyor, tüm bedeni
korkuyla sarsılıyordu. Ama bunun sebebi, peşindeki mafya baba-
sının eklediği baskı da olabilirdi. Ne olursa olsun gücü tükenene
dek gidebildiği yere kadar kaçacaktı.

Şifoniyerin üzerindeki ceptelefonu çalmaya başlayınca Kat kafasını hızla çevirdi. Bu telefon yıllardır onda olsa da Lenny'nin bundan haberi yoktu. Telefonu her zaman kapalı tutuyor, gizli bir yere saklıyordu ama Lenny tutuklandıktan sonra Kat, telefonu açıp dışarıda bırakmaya başlamıştı. Gerçi yanıtladığı falan yoktu. Numarası tek bir kişide vardı ve ablasından sürekli kaçmak her ne kadar Kat'ın içini parçalasa da Vanessa sürekli kendini onun hayatına dâhil etmeye çalışıyordu ve Kat buna izin veremezdi.

Yeni bir sesli mesajın geldiğini belirten çınlamayı bekledikten sonra mesajı dinlemek için kodu girdi.

“Selam Kitty-Kat.” Vanessa'nın mesajlardaki sesinde her zaman bir parça mutluluk, bir parça hüznü olurdu. Kat'ın aralarına koyduğu –hem fiziksel hem de duygusal– mesafe yüzünden tamamen mutlu olamıyormuş gibiydi. Her sesli mesaj Kat'ın kalbindeki –neredeyse on beş yıl önce Nessie üniversiteye gitmek için evden ayrıldığından beri orada bulunan– bıçağı biraz daha derine itiyordu. “Düğün için oturma düzenini hazırlıyordum da... Seni gerçekten çok özleyorum Kat ve Jackson'la çok mutlu olsam da düğün günümü mükemmel kılabiliriz tek şey senin de benim yanımda olman. Beni ararsan sana hemen biletini yollarım ve sonra gitmek istediğin yere gönderirim, söz veriyorum. Sadece...” İç çekiş. “Birkaç haftalığına şehir dışında olacağım. Telefonum çekmeyecek ama döner dönmez seni arayacağım tamam mı? Seni seviyorum Kitty-Kat. Hoşça kal.”

Yüzünden süzülen sıcak gözyaşları Kat'ın yanaklarını yakıyordu. Nessie, büyürken Kat'ın bütün dünyasıydı. Nessie'nin hayatında olmadığı tek bir gün bile acı vermeden geçmiyordu. Şimdi ablası iyi bir adamla aşkı bulduğu için –ki bu her ikisinin de inan-

madığı bir şeydi– Nessie'nin mutluluğunu paylaşmak adına onun yanında olamadığı için daha da büyük üzüntü duyuyordu.

Kat çekyata yan dönerek uzandı ve battaniyesini bacaklarının arasına sıkıştırıp sarıldı. Kolları olan kalın bir battaniye giymek için hava aşırı derecede sıcaktı ama Kat bir şeye sarılmadan uyuyamıyordu. Küçükken pelüş oyuncaklarına ya da Nessie'ye sarılırdı. Evden ayrıldıktan sonra da yorgana, battaniyeye ya da bir başka yastığa sarılmaya başlamıştı. Kendini yalnız hissetmediği müddetçe neye sarıldığının bir önemi yoktu.

Gözyaşlarını silip en azından ablasının aşkı bulduğunu hatırlattı kendisine. Onlar gibi insanların da başına iyi şeyler gelebiliyorsa o zaman bunu Nessie yaşadığı için memnundu. İkisinden daha saf olanı Nessie'ydi ve dünyadaki tüm iyilikleri hak ediyordu.

Öte yandan Kat, geçmişlerinin izlerini fazlasıyla üzerinde taşıyordu. O geçmiş Kat'e, ablasına hiç temas etmediği şekillerde dokunmuş, ruhunda geri dönülmez lekeler bırakmıştı. Kat, her ne kadar bu gerçekle uzun zaman önce barışmışsa da elinde olmaksızın her şeyin farklı gelişmesini dilediği zamanlar yok değildi. Belki o zaman Kat de kendisini asla incitmeyecek bir adamla mutluluğu bulabilirdi.

Irish gibi bir adamla.

Gözleri uykuya yenik düşüp kapanırken Kat adamın, yüzünü ne kadar nazikçe kaldırdığını ve gözlerine nasıl baktığını hatırladı. Ve bu görüntü eşliğinde sonunda, mutlu bir şekilde uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

Aiden, bardan içki tepsişini alıp müşterilere doğru ilerleyen Kat'ın alışılmadık şekilde telaşlı tavırlarını izledi.

Genç kadın genellikle kayıtsız bir zarafet ve güvenle masalar arasında gezinirdi. Ama şu anda Aiden'a yine o kediciği hatırlatıyordu. Genç kadının bakışları sürekli etrafta geziniyordu ve bu gece birden fazla kez irkilmıştı. Hareketleri klasik paranoyanın izlerini taşıyordu.

Asıl mesele, bunun sebebinin Mullineaux mü, yoksa aslında Kat'e ait olduğundan şüphelendiği o şifreli tehdit mesajı mı olduğuydu.

Kat, birisi elini omzuna koyduğunda Aiden'ı haklı çıkarırcasına yerinden sıçradı ve koca bir tepsi dolusu birayı döktü. Aiden yeterince hızlı ilerlemeyen insanları geniş omuzlarıyla yarıp kalabalığın içinde ilerledi. Yanına gittiğinde Kat, kırık cam parçalarını toplamak için eğilirken Skid Row grubunun tişörtünü giymiş bir adamı özür dileyerek sakinleştirmeye çalışıyordu. Herifin pantolonuna bakılacak olursa dökülen biralardan çoğunun kurbanı olmuştu ve bu yüzden acayip sinirliydi.

Aiden, Kat'in önüne geçip Skid Row'un karşısına dikildi. "Geri bas dostum. Kaza oldu. Bu kadın özrünü de diledi."

"Özür dilemesi pantolonumu temizlemiyor pislik herif. Aptal kadın önüne bakmalıydı."

Aiden çenesini sıkıp her iki yanındaki ellerini yumruk yaptı. Bir, iki, üç... Tam bir klişe olsa da sayı saymak, kendisini sinirlendiren her gerzek yüzünden Hulk'a dönüşüp yumruğu basmaktan kendisini alıkoyan yollardan biriydi. Bir o, bir de tamamen ayık olmak... Ama sayılar bu defa onu rahatlatmak yerine içindeki canavarına teslim olmadan önce ne kadar süresi kaldığını gösteren bir geri sayım gibi hissettirdi. Canavar çıkamadan olayı farklı bir şekilde halletmeliydi.

Utanmaz gibi arkadaşlarıyla birlikte gece boyunca ücretsiz içmek isteyen şerefsizle uğraşma işini Xander'a devreden Aiden, kırık camları tepsisine toplamaya çalışan Kat'in yanına eğildi.

"İyi misin?" diye sordu kulağına doğru.

Genç kadının vücudu irkilince Aiden resmen, onun korkudan bir yıl yaşlandığını gördü. "Kahretsin!" dedi genç kadın büyükçe bir cam kırığını yere düşürerek.

Aiden, Kat'in elini çevirince avcunun üst kısmındaki derin kesiği ve akan kıpkırmızı kanları gördü. "Gel benimle."

"Bir dakika, burayı toparlamam..."

"Hayır, gerekmiyor," dedi Aiden beyaz tişörtünü üzerinden çıkarıp kızın eline sararken. Yoksa böyle kanadığı için ta ofise kadar yerlerde iz bırakırdı. Aiden, kolunu beline dolayarak Kat'i kaldırdı ve itirazlarına aldırmadan arka tarafa götürdü. Mekânın işletme kısmına çıkan koridora daha gelmeden Aiden, barmen yardımcılarından birine kimse yaralanmadan önce ortalığı temizlemelerini söyledi. Sonra da Kat'i Lou'nun boş ofisine götürüp kapıyı kapadı.

“Lütfen şunu keser misin?” dedi Kat. “İyiyim ben.”

“Buna ben karar vereceğim. Otur.”

Aiden ilk yardım kitini alırken genç kadının bıkkınlıkla ofladığını duyunca sıırttı. Kat, Lou’nun sandalyesi yerine masasına oturmaya karar verdi, Aiden tabii ona hak veriyordu. Lou iri yarı bir adamdı ve bolca da terlerdi, üstelik her gün duş almaya da pek düşkün olduğu söylenemezdi. Plastik kutuyu açan Aiden, ihtiyaç duyduğu bütün malzemeleri çıkarıp bunları masaya dizdi.

“Eline bakayım.”

Kat tereddütlü bir şekilde elini uzatarak Aiden’in tişörtü açmasına izin verdi. Aiden tişörtü çıkarıp çöpe attı. zaten temizlemenin imkânı yoktu. Yenisi için Lou’ya para ödemesi gerekecekti. Gerçi bunu üniforma yapan tek şeyin, göğsünün sol tarafında siyah harflerle yazılmış “Lou’s Riverview” logosu olduğu düşünülürse Aiden keçeli kalemle beyaz tişörtlerinden birini pekâlâ boyayabilirdi, ihtiyar da aradaki farkı hayatta anlamazdı.

Birkaç alkollü mendil çıkarıp nazik bir biçimde genç kadının elindeki kanı dışarıdan başlayıp avcuna doğru ilerleyerek temizledi. Genç kadının dizlerinin kendi üst bacaklarına nasıl değdiğini, yumuşak nefeslerinin elini nasıl okşadığını, o uzun, kızıl saçlarının yüzünün iki yanında nasıl ipek bir perde gibi döküldüğünü ya da nasıl ilkbahardaki leylaklar gibi koktuğunu fark etmemek için canını dişine taktı.

Dün gece aceleyle yanından ayrıldığından beri onu düşünmeden edemiyordu. Gerçi dürüst olması gerekirse onu Lou’nun yerinde çalışırken gördüğü ilk günden beri fazlaca düşünüyordu. Kat, onun için yasak bölgedeydi. Her ne kadar bir erkek arkadaşı olsa da Aiden’in, herif kodese girmeden önceki ay boyunca gözlemlediği kadarıyla o ikisi ancak Aiden ile Xander kadar çift sayılırdı.

Aiden araya girmek istese Kat'ın erkek arkadaşının onunla kavgaya bile tutuşmayacağını hissediyordu. Ki bu da hiç mantıklı değildi çünkü Aiden'in öyle bir sevgilisi olsa onu elinden almaya çalışan herkesi öldürebilirdi.

Sorunun kökeniyle tanışın lütfen.

İşte tam da şu öldürme meselesi yüzünden Kat'i bir iş arkadaşından daha fazlası olarak göremezdi. Aiden kadınlarla bağlanmadan takılırdı ama bu gizemli kadındaki bir şeyler ona bir gecenin –hatta birçok gecenin– yeterli olmayacağını söylüyordu.

Aiden kesiklin üzerinde parmağını gezdirince Kat dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. “Bunun dikişe ihtiyacı var, hemen...”

O daha cümlesini bile bitirmeden genç kadın başını sağa sola salladı. “Hayır, gerek yok. Sen sadece sar, er geç kendi kendine kapanır.”

Aiden bir kaşını havaya kaldırdı. “Elini birkaç hafta oynatmazsan muhtemelen kapanacaktır. Ama çalışmaya devam etmek istiyorsan dikişe ihtiyacın var, yoksa başparmağını her oynattığında yarayı tekrar açarsın.”

Kat'ın kaşları çatıldı ve dolgun alt dudaklarını içeri çekip sert bir şekilde ısırdı.

“İğneden, doktordan falan mı korkuyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Kat yumuşak bir sesle yere bakarak, yüzü, şeftali rengi çillerinin altında solgundu.

“Hiç doktora gitmedin mi?”

Hayatında ikinci kez hastane görme düşüncesiyle dehşete düşmüş olmasaydı adamın *daktah* deyişine gülümseyebilirdi. Üstelik ona ilk ziyaretinden bahsedecek de değildi.

Kat kafasını iki yana sallayıp geçmişinin izleri zihninde belirme-ye başlamış gibi dişlerini alt dudağına geçirdi. Küçükken doktora ya da hastaneye gitmesi gereken zamanlar yok değildi. Ama ebeveyniniz yüzünden hastanelik olduğunuzda, sizi hastaneye götürüp yetkililerin ziyareti riskini almaya pek istekli davranmıyorlardı.

“Pekâlâ, bak ne diyeceğim,” dedi çenesini kaldırıp tıpkı önceki gece gibi kendisine bakmaya zorlayarak. “Elini saracağım, sonra da seninle düzgünce ilgilenmeleri için hastaneye götüreceğim. Senin yanında bekleyip işin bitince eve götüreceğim, sonra da beni gelip alması için Xander’ı arayacağım. Anlaştık mı?”

Adamın safir rengi gözleri, yanıt beklercesine yüzüne bakarken midesinde bir şeyler haşalandı. Asla olmayacağını düşündüğü şeyleri kendisine hissettiren ne vardı Irish’te? Ayaklı bir çelişki olması mıydı bunun sebebi?

Dışarıdan bakınca Irish kimsenin, karanlık bir sokağı bırak, güpegündüz bile karşılaşmak istemeyeceği türden, *piercingli*, her yanı dövmele, belalı adamın teki gibi görünüyordu. Ama Kat’ın geldiğini görünce onun için kapıyı açıyor, bir müşteriyle tartıştığını fark ederse hemen araya giriyordu. Ayrıca Kat, adam kendisine her baktığında, o yakınlarda olduğu müddetçe hiçbir şeyden zarar görmeyeceğini biliyordu.

“Benimle misin kedıcik?” diye sordu yumuşak ve boğuk bir sesle.

Ne tuhaf. Dün gece korkudan çıldırdığı sırada da benzer bir şey söylemişti. *Benimle kal kedıcik*. Kat, o sırada bunun bir anlamı olmadığını düşünmüştü ancak şu anda, o alaycı kabuğunun altında, içinin derinliklerinde hâlâ varlığını sürdüren küçük kız, ışıltılı gözlerle iç geçiriyordu. Kat, o ufacık yanını kontrol altında tutmaya özen göstermeliydi.

Yutkunarak başını salladı. “Peki, tamam,” dedi teklifine yanıt olarak.

Adamın hafif sırtıışı, bu yanıtta tatmin olduğunu gösteriyordu, hemen ardından Irish işe koyularak antibiyotik merhemi açtı ve biraz steril gazlı bez çıkardı.

Irish amatör bir doktor rolüne bürünmüşken Kat sürekli, gizlice onun vücudunu izlerken buluyordu kendisini. Adamın vücudu muhteşemdi ama bunun tek sebebi yüzde dördlük yağ oranına sahip fiziği değildi. Bu adam, canlı renklere sahip dövmeleleriyle ayaklı bir tabloydu adeta. Tişörtünü çıkardığında neredeyse Kat’in soluğu kesilmişti.

Daha önce sadece tişörtünün sardığı üst kollarına kadar olan dövmelelerini, bir de parmaklarının eklem yerlerindeki sağda HIRS, solda ÖFKE yazılarını görmüştü.

Sol kolu bir deniz altı tablosuydu. Canlı gibi görünen bir ahapota, omzundan başlayarak kıvrılan kollarıyla pazılarına kadar iniyordu. Deniz kaplumbağalarından deniz yıldızlarına, tropikal balıklardan renkli mercanlara kadar bir sürü şey kolunun kalanını baştan sona kaplıyordu ve bunların hepsi de masmavi sularla çevrelenmişti.

Sağ koluna Uzakdoğu teması hâkimdi; güzel bir geyşa üst kolunu, bir samuray ise alt kolunu kaplıyordu.

Ama Kat’in daha önce hiç görmediği bir tanesi, göğsünün büyük kısmını sarıyordu. Göğüs kemiğinden başlayıp göğsünün her iki yanındaki kaslara yayılan, canlı yeşiller, morlar ve sarılardan bir lotus çiçeği ve arka planında kalan kısmı kaplayan Japon tarzı, parlak mavi dalgalar vardı. Bunun üstünde, köprücük kemiklerinin sığ kavisini takiben çimen yeşili yoncalarla parantez içine alınmış, süslü yazının adamın soyadı olduğunu tahmin etti.

Kat dövme desenlerini incelemeye kendini kaptırmıştı; hele ki her iki göğüs ucunda bulunan aşırı seksi, gümüş *piercingler* öylesine aklını başından almıştı ki adam konuşunca şaşkınlıkla irkildi.

“Acıyor mu?”

Acıyor muydu? Hem de nasıl. Ama onun yaralanma geçmişiyle kıyaslandığında bu ancak dört puanlık bir acıya eşdeğerti. “Biraz.”

Adam kremin kalan kısmını da eline sürdü. Hemşirelik görevini sürdürürken koyu renk kaşı yukarı kalktı. “Kız kardeşlerimden biri elini böyle kesmiş olsa avazı çıktığı kadar bağırdı.”

Irish’in sol eline gazlı bezi yerleştirmesine engel olmamak için sağ omzunu silkti. “Acı eşğim yüksek herhâlde.”

Irish’in bakışları kısa bir an için Kat’in köprücük kemiklerinin altındaki dikey, yedi santimlik yara izine kaydı. Bu eski izi çoğu insan fark etmezdi. Ama zaten pek çok insan şu an Irish’in olduğu kadar yakınlaşamazdı ona. Üniformalarının, yara izini gözler önüne serecek şekilde V yakalı olmamalarını dilerdi ama Lou kızların dekolte giymelerinden hoşlanırdı ve gerçekten de ne kadar çok dekolte, o kadar çok bahşiş demekti.

Irish homurdandı ama Kat bunun kabullenen mi, yoksa şüpheli bir homurtu mu olduğunu anlamadı.

Irish tek eliyle bezleri tutarak diğeriyle sargı rulosuna uzandı. Bezi, avcu ve bileği etrafına sarıp geçici bandajı yerine sabitledi.

“İyi misin?”

“Evet, sağ ol.”

Adam malzemeleri çantaya koymakla meşgul olurken Kat’in bakışları yine onun göğsüne kaydı. “Demek soyadın O’Brien ha?”

Mavi gözleri, koyu renk uzun kirpiklerinin arasından sadece kısacık bir an için baktıktan sonra Irish tekrar başını önündeki işe eğdi.

“Evet,” dedi bariz bir tereddütle. “Durumu eşitlemek için sen de gerçek ismini söylemek ister misin?”

Kat’ın sırtı gerildi. “Sydney’in benim adım olmadığını düşünmene sebep ne?”

“Dün gece. ‘İsmimden nefret ediyorum,’ demedin. ‘O isimden,’ dedin. Ayrıca,” dedi Irish bilgiç bir bakışla, “biri adını her söylediğinde bir hareket yapıyorsun.”

“Bir hareket mi yapıyorum? Nasıl yani?”

“Bilmiyorum, bir tür tepki gibi. Sanki biri sana hakaret falan etmiş gibi.”

Harika, diye düşündü Kat. Kimliğini korumak için takma ad kullanmak amma da işe yaramıştı. Ünlü bir aktris olma hayalleri kurmaması isabet olmuştu. Belli ki başka birinin rolüne bürünmekte acayip başarısızdı.

“Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim,” dedi Irish, “kim-senin, iddia ettiğin kişi olmadığını düşündüğünü sanmıyorum.”

Tabii ya. Irish hariç.

Ha bir de buraya onu öldürmeye gelmiş olan Sicoli’nin gangsterleri hariç.

Kat kafasını iki yana salladı. “Alınma ama iyi gözlemci bir hayirsever olman otomatikman güvenimi kazanmanı sağlamaz.” Dudağını ısırarak bandajlı eline baktı ve adam kendisine bu kadar özenli davranmışken suratına bir tokat indirmiş gibi hissetti. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Haklısın, tabii ki de sağlamaz.”

Kat şaşkınlıkla kafasını kaldırdı ama Irish bunu fark etmedi çünkü ilk yardım kitini kaldırmak için çoktan arkasını dönmüştü.

Giyisi dolabını açan adam içini iyice karıştırdıktan sonra korumaların giydiği üniforma tişörtlerinden birini çıkardı. “Ta-

mamdır, Xander'a çıktığımızı haber vereyim," dedi tişörtü üzerine geçirirken. "Johnny'yi bilardo masalarının orada görmüştüm. Bu gecelik vardiyamı devralmasını isteyeceğim, sonra da arkadan gizlice çıkarız."

Arkadan gizlice çıkarız... Kahretsin! Tişörtsüz Irish'in bu kadar yakınında olması, beynine kısa devre yaptırmış, Sicoli'nin pençesinden kurtulmak için bu gece dairesinin arka tarafından gizlice kaçacağını unutmasına sebep olmuştu. Hastaneye gidecek zamanı yoktu; planına sadık kalmalıydı ya da planın, Irish olaya dâhil olmadan önceki halinin hafif değişmiş versiyonuna.

Kat sahte bir uysallıkla başını salladı ve kirpiklerinin altından çantasının bulunduğu kilitli dolaba doğru baktı.

"Sakin aklından bile geçirme kedicik." Kat derhâl bakışlarını kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu işten kaçmana izin vermeyeceğim. Enfeksiyon kapıp kanını zehirlersen ve benim kötü doktorluğum yüzünden başına bir şey gelirse suçluluktan ölürüm. Ölümümden sorumlu olmak istemezsin, öyle değil mi?"

Hafif gülümsemesi şaka yaptığını ima etse de gözleri son derece ciddi bakıyordu. Hiçbir sebep olmamasına rağmen ona karşı sorumlu hissettiği ve çekip gitmeyeceğine dair ona güvenmediği belliydi. Karşı cinsin kendisine güvenmemesi Kat'ın alışık olduğu bir şeydi. Onun da aslında diğer erkeklerden farklı olmadığını yarattığı hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı.

Varsayımı doğru olsa bile.

Seçeneklerini tartması gerekiyordu. Onunla giderse planı birkaç saat ertelenecekti ve muhtemelen daha zor olacaktı ama illa ki imkânsız değildi. Onunla gitmezse şafak sökmeden önce bir yere sığınmak için çok daha fazla zamanı olacaktı. Ama eli enfeksiyon kaparsa tedavi ettirmek için hastaneye gitmek zorunda ka-

lır, bu durumda da Sicoli'nin kendisini bulması için ardında eklemek kırıntıları bırakmış olurdu.

Kat masadan atlayıp kapının yanındaki elemanlara ait kilitli dolapların oraya gitti. Örgülü çantasını alıp uzun askıyı öteki omzuna geçirdikten sonra anahtarlarını Irish'e attı. Bunları tek elle yakalayan adam bir süre anahtarları inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu Kat biraz ters bir şekilde. "Artık sen gelmeden bir yere gidemem."

Aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapayan Irish anahtarları genç kadının bandajsız avcuna koydu ve parmaklarını üzerine kapadı. "Beş dakikaya dönerim."

Ona güveniyor muydu? Kat, Nessie'den başka birinin kendisine güvendiği bir zamanı hatırlayamıyordu. Elindeki anahtarlara bakarken göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Hey Irish?"

"Efendim?"

"İstersen..." Fikrini değiştirmeden önce onun yoğun mavilikteki gözlerine baktı ve bu adamın ne derecede güvenilir olduğuna dair umuduna sınıksız tutunarak zor bir karar verdi. "Bana Kat diyebilirsin."

Irish başını hafifçe yana eğdi. "Kediciğin yetişkin hali gibi mi?"

Kat bunu duyunca gülmüsedti. "Katherine'in kısaltılmış hali gibi. K ile."

Bir elini kaldıran Irish, kısacık bir an için başparmağıyla Kat'in çenesini okşadı. "Beş dakikaya dönerim... Kat." Sonra da dönüp ofisten çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

---

* İngilizcede "Cat" kedi anlamına gelir ve Kat ile aynı okunuşa sahiptir. (ç.n.)

Beşinci Bölüm

Acilden çıktıklarında saat sabahın üçünü geçiyordu. Kat hastanede dehşete düşse de bunu saklama konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Hemşire, dikiş atılması için ona seslendiğinde Aiden rahat bir tavrıyla “ona eşlik etmek için” yanında gitmeyi teklif etti. Kat, gözlerine hücum eden rahatlamanın hemen ardından omuz silkerek kayıtsızlık taklidi yaptı, Aiden genç kadının bu kayıtsız numarasını oldukça sık yaptığını fark etmeye başlıyordu.

Tüm olanlar düşünüldüğünde Kat epey iyi idare etmişti. Gerçi Aiden’in eli buna itiraz edebilirdi. Kat, elini biraz daha sert sıkmış olsa herhâlde alçıya aldirmek için burada biraz daha kalması gerekirdi. Ama on dakika ve on iki dikiş sonunda bitkinlik endişeyi alt etmişti.

Ya da Aiden böyle olduğunu düşünüyordu.

Tedavi sonrası bakımlarla ilgili hemşirenin anlattıklarını dinlerken ve hastaneden çıkarılmayı beklerken Kat, bir şekilde rahatlamış görünüyordu ama hastane duvarlarının dışına adım attıkları anda tüm hali tavrı değişmişti. Genç kadını otoparkta yönlendi-

rirken sırtına koyduğu elinin altındaki kasları yay gibi gerilmişti. Çaktırmamaya çalışsa da Aiden onun bir şey ya da birini arar gibi etrafa göz gezdirdiğini anlayabiliyordu. Yakındaki bir araba alarmı çalmaya başladığında da neredeyse korkudan havaya sıçramıştı.

Bu ürkek hallerinin sebebi Mullineaux'nün geri geleceği korkusuysa, endişelenmesi gereken bir şey yok demektir. Gerçi Aiden'in içinde uyarı fişekleri atılıyordu. Kaşındıran bir etiket gibi ensesindeki bakışları hissedebiliyordu.

Ama onları izleyen kimdi? Ve bunu neden yapıyordu?

Hastanenin otoparkından çıkmışlardı ve pek fazla ilerlemelelerine gerek kalmadan şüpheleri peşlerine takılan kuyrukla doğrulanmış oldu. Üstelik bu, tüylü kuyruklardan da değildi.

“Ne tür bir belaya bulaştın?”

Kat dişlerini kemirmeyi bırakıp yolcu koltuğundan Aiden'a yan bir bakış attı. “Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Zıralamayı kes Kat. Bütün gece gergindin. Sana yardım etmek istiyorum ama neler olduğunu söylemezsen bunu yapamam.”

Kat koltuğunda dönerek sırtını kapı ve koltuk arkasına yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Canımın sikkın olması için dün akşam yaşananlar yeterli değil mi yani?”

“Yo, yeterli.” Dikiz aynasına bir göz attı. Hâlâ oradaydı. “Ama sürekli arkana bakma sebebinin Mullineaux olduğunu düşünmüyorum.” Kırmızı ışıkta duran Aiden elini kadının koltuğunun arkasına yerleştirdi ve ona bakmak için döndü. “Hemen bakma ama sanırım probleminin sebebi, hastaneden çıktığımızdan beri peşimize takılmış olan Cadillac XLR.”

Kat koltuğunda dönüp tam da yapmamasını söylediği şeyi yapacaktı ama Aiden buna hazırlıklıydı. Sağ eliyle genç kadının yüzünü yakalayıp öpüşüyorlarmış gibi görünmeleri için ona doğru eğildi.

“Sana bakma dedim. Şimdi önüne dön ve orada olduklarını bilmiyormuş gibi davran. Anlaştık mı?”

Kat güçlükle yutkunduktan sonra, tam ışık yeşile döndüğünde başıyla onayladı. Genç kadının dairesine sadece birkaç blok mesafedelerdi. Aiden bir şey yapmadan önce neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliydi.

“Erkek arkadaşın yüzünden mi buradalar?”

Kat başını çevirmese de Aiden göz ucuyla bakınca onun daha da gerildiğini fark etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Adam hapiste. Bu herifler, adam hapisteyken birisinin onun yerine geçtiğini düşündükleri için mi bela çıkarmaya çalışıyorlar?”

“Ah,” dedi Kat kucağındaki ellerini inceleyerek. “Hayır, o konunun hiçbir şekilde umurlarında olduğunu sanmıyorum.”

Aiden hızla başını salladı. “Güzel. Onlardan kurtulmamı ister misin?”

“Kurtulamazsın.”

“Neden?”

“Birçok sebepten ötürü.” Ses tonu asabileşmeye başlamıştı. Aiden daha önceki yenik tavırlardansa, bunu tercih ederdi. “Birincisi, Mario Andretti bu kötü arabayla kimseden kurtulmazdı.”

“Peki bu önemli bir mesele değilse?”

Kat başını iki yana sallayıp yan aynaya bir göz attı. “Beni bulamayacakları bir yer yok. Bir iki gün saklanabilsem bile bu sadece kaçınılmazı ertelemek olur.”

Kaçınılmaz... Aiden bu lanet olasıca laftan nefret ediyordu.

Sözlerimi bir kenara yaz: Bir gün bu asabiyetin yüzünden birine zarar vereceksin. İşte bu kaçınılmaz.

Hayatı boyunca en yakın dostu olan Joey Patterson haklıydı.

Hem de fazlasıyla. O zamandan beri de Aiden bunun tekrarlanmaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

“Kaçınılmaz olan ne?” diye sordu. Kat pencereden dışarı bakmakla yetindi. Başı ne tür bir beladaysa, ufak bir şey değildi.

Aiden parmaklarını esnetip eklem yerleri beyazlaşana dek direksiyonu sıktı. Bu genç kadını çok az tanıyordu ama birinin bu kadına zarar verme düşüncesi eski içgüdülerini tetiklemek için yetip artıyordu. Joey'nin kız kardeşiyle yaşanan geceden sonra kimseyi böylesine koruma isteği duymamıştı; *Oralara girme lanet olasıca. Kafanı şu anda tut.*

“Peki, istemiyorsan söyleme,” dedi Kat'in sokağına giden dönüşü geçerken, “ama bu işi *benim* yöntemimle halledeceğiz.”

“*Senin* yöntemin nedir tam olarak?”

“Bana inanmak için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum ama sana yardım etmek istiyorum.” Yana bir göz atınca genç kadının şüpheli bakışıyla karşılaştı. “Bana güvenebilir misin Kat?”

Genç kadının konuşması bitmek bilmeyen o yarım dakika boyunca Aiden, bir saatin hızlı bir şekilde tik tak etmesi gibi yolun ortasındaki kesik beyaz çizgileri saydı. Kat sonunda, “Kaybedecek neyim var ki?” dedi.

Aiden'in beklediği yüreklendirici yanıt bu değildi elbette ama şimdilik idare edecekti.

Lou'nun yerine dek hız limitini korudu. Bu insanlar Kat'i şimdi takip ediyorsa, daha önce de yaptıklarını varsayabilirdi. Bu yüzden de Kat'in, adamı motorunu alıp evine gitsin diye bara bıraktığını varsayabilirlerdi.

Tıpkı tahmin ettiği gibi Aiden otoparka dönünce Caddie yola devam etti. Muhtemelen yolun ilerisinden dönecek, kenara çekecek ve Kat'in eve gitmek için yola çıkmasını bekleyeceklerdi.

Celebrity'yi arkaya park edip motoru kapadı. "Hadi gel," dedi.

Kat arabadan inip arka tarafa, onun yanına gitti. "İşyerinde mi takılacağız? Bu işte uzman falan değilim ama yine de bu planın çok kötü olduğunu söyleyebilirim."

Aiden'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Plan bu değil kedicik. Burada bir dakika bekle. Hemen dönerim."

Anahtarlarını bularak arka taraftan bara daldı ve dolabından kaskını aldı. Normalde Panhead'ini kullanırdı ama bir süredir motorunu tamir etmeye uğraştığından son zamanlarda Suzuki GSX-R1000'ini kullanıyordu.

Tekrar her şeyi kilitledi ve arabasının dibinde, kendini sağlam tutmaya çalışırcasına kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duran Kat'in yanına gitti.

"Bunu tak." Genç kadın kraliyet mavisi kaskı alıp Aiden'in motoruna kadar peşinden gitti.

"İrish, nankörlük etmek istemem ama beni oraya kadar da takip edebileceklerken yeni bir yere gitmenin amacını anlayamıyorum."

Aiden koltuğun kilidini açıp başka kaskı olmadığından, gözlerini rüzgârdan koruması için şeffaf gözlüklerini çıkardı. Motora binip destek ayağını kaldırdıktan sonra dikişleri açılmasın diye Kat'in kaskı takmasına yardım etti.

"Muhtemelen haklısın," dedi Aiden, Kat arkasına otururken. "Ama önce bizi yakalamaları gerekecek." Anahtarı taktı, çevirdi ve çalıştırma butonuna bastı. Motor kükreyerek canlandı ve Aiden gaz kolunu çevirerek ara gaz verdi.

Kat öne eğilip bedeninin ön kısmını onun sırtına yasladı ve kollarını Aiden'in beline doladı. Ne yeri ne zamanı olsa da Aiden, ince tişörtleri yüzünden genç kadının sert göğüs uçlarını ve kendi

poposunun kıvrımına tam oturan Kat'ın kasık kısmını hissetmek için canını dişine takmıştı.

Aletinle düşünmeyi kes. Olayları fazla düşünüyordu. Sahte bir ilişkiden fazlasını yaşamasının üzerinden çok uzun zaman geçtiğinden, aslında olmayan şeyleri görüp hissetmeye çalışıyordu.

Ama sadece öyle sahte ilişkiler yaşayabilirdi. Kat'e yardım etmeye ve sonra da o basit, dünyadan uzak yaşamına geri dönmeye odaklanmalıydı. Hepsi buydu.

Kat, Aiden'a sarılı kollarını sıktı ve Aiden, bu sarılıştta sadece motordan düşme korkusundan öte bir şeyler olduğunu hissetti.

Hikâyenin sonu mu? Nerde...

"Sıkı tutun kedcick."

Kat'ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Irish'in bunu sırtında hissedebildiğinden emindi. Daha önce hiç motosiklete binmemiş olmasının yanı sıra şimdi bir de Sicoli'nin bekçi köpeklerinden kurtulamayacakları ve kendisini takip etmek zorunda kaldıkları için onları daha da sinirlendirecekleri endişesini taşıyordu.

Irish kafasını yana çevirip şeffaf gözlüklerinin ardından, göz ucuyla ona baktı. "Rahat ol Kat. Gergin olursan dönmem zorlaşır. Tek yapman gereken ben yana yatınca senin de aynısını yapman, tamam mı?" Kat, kapalı kaskı yüzünden adamın onu duyamayacağını düşünerek sadece başını salladı.

Irish otoparkta ilerlerken Kat, bu kadar gergin olduğu için kendini biraz aptal gibi hissetti. Düşündüğünün yarısı kadar bile korkutucu değildi. Çakıl yolun asfaltla buluştuğu yerde durdular. Kat kafasını sağa çevirip gözlerini kıstı. Hiçbir şey göremi...

Bir kilometre kadar ileride bir arabanın farları yandı. Görünüşe bakılırsa Kat'ın rutininden çıkması, casusluk numaralarını bir yana bırakmak için yeterliydi. Irish'in birkaç kez ara gaz vermesi Kat'e, kendi alanını tehdit edenlerin üzerine atılmadan önce uyararak için yeri eşeleyen bir boğayı hatırlattı.

Sonra motor bir anda Cadillac'ın olduğu yöne doğru hamle yaptı. Kat'ın yüreği ağzına geldi, hatta kalbinin ağzından fırlayıp Lou'nun mekânının girişinde yattığına emindi. Neyse ki Kat sıkı sıkı tutunmuştu yoksa o da yerde yatıyor olurdu.

Arabanın direksiyonunun başında her kim varsa, bu hareketi bekliyor olsa gerekti çünkü hemen gazı kökledi. Tekerlekler dönerken yerden toz kaldırdı ve arabanın kış tarafı öyle bir savruldu ki burnu tam motosikletin arkasına geldi. Tekerlekler yolu kavrar kavramaz önlerini kesmek istercesine yola atıldı.

Kat çığlık atıp gözlerini sımsıkı kapatırken çarpmanın etkisiyle kemiklerinin tuz buz olmasına hazırlandı ama tek hissettiği motorun çabucak sağ sol yaparak ilerlemesiydi ve sonra... hiç. Yani farklı bir şey yoktu. Hâlâ altındaki titreşen uğultuyu hissediyordu ve kendi ufak tefek vücuduna bastırarak Irish'in sağlam bedeninin de kesinlikle farkındaydı. Derin bir nefes alarak gözlerini açınca her iki taraftan da bulanık bir şekilde hızla akıp giden manzarayla karşılaştı. Göğüs kafesine bir kahkaha doluverdi ama bunun nereden geldiğine ya da ortaya çıkmak için neden şu anı seçtiğine dair Kat'ın hiçbir fikri yoktu.

Daha kahkahayı atamadan arkalarında çaktırmadan beliren ikili farları gördü. Kat arkasına şöyle bir göz atınca Cadillac'ın yavaşça onlara yetiştiğini gördü ve tüm neşesi kursağında kaldı.

“Irish!”

“Hallediyorum!” dedi omzundan geriye.

Araba şimdi iki adım mesafedeyken buz gibi bir şüphe damarlarına doldu. Ne kadar hızlı gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama gidebilecekleri en yüksek hız bu olamazdı. Hız motorları deli gibi süratli değil miydi?

Altındaki makineye dair bildiklerini eşelemeye başlamışken tanıdık bir sarı tabela dikkatini çekti. *Ah, kahretsin.* Ecel Virajı.

Şimdiye dek dümdüz yolda gitmişlerdi ama biraz ileride, adını yirmi küsur yıl önce, kasabalı bir gencin çok hızlı girdiği için arabasını parçaladığı ve öldüğü keskin bir viraj vardı. Herkes oğlanın o virajı bildiğini söylüyordu, bu yüzden de çocuk eceline susamış olmalıydı.

Kat’ın yaşamı da havyarlı düşler ve şampanyalı dileklerden oluşuyor denemezdi ama eceline susamadığı kesindi. “Yavaşla! Bizi öldüreceksin!”

İkinci kez seslenmesine fırsat kalmadan Irish sağa doğru eğilince Kat’ın de aynısını yapmaktan başka çaresi kalmadı. O kadar yana yatmışlardı ki Kat neredeyse yere degeceklerine yemin edebilirdi; motordan düşmeleri ve çakıl taşı yolda vücutlarının paramparça olması düşüncesi sırtını ürpertti. Ama zihninden bu felaket senaryoları hızla geçerken bile mantığı elden bırakmayarak Irish’in ne yaptığını gayet iyi bildiği ve bu çılgınca açılına rağmen motorun bu aşırı keskin virajı açıklanamaz bir zarafette ve hızda aldığı konusunda kendine telkinde bulundu.

Cadillac o kadar şanslı değildi. Kalın kaskına rağmen kendisine dek ulaşan, patinaj çeken tekerleklerin ve kitlenen frenlerin çıkardığı tiz sesleri, bir çarpma ve ezilen metal sesi izledi.

Kat arkasına bakmaya cesaret edemedi. Far ışıklarının arkala-

rındaki karanlığı artık bölmüyor olması yeterliydi. Irish gazı kesip ışık hızından biraz daha normal bir hıza getirince Kat'ın kalbi yatışmaya başlar gibi oldu. Ama azıcık...

Bazı kadınların, kendileri kullanmak yerine neden bir motorun arka tarafında oturmayı tercih ettiklerini merak ederdi hep. Ama motorun bedeninde yankılanan titreşimleriyle Irish'e sarılmış otururken bunun sebebini anladı.

Sadece iş arkadaşı olmalarına rağmen bu şekilde gitmenin samimi bir yanı vardı. Motoru hareket ettirmek için farklı yön- lere yatarken karın kaslarının kabartıları, Kat'ın ellerinin altında dalgalanıyordu. Göğüsleri adamın sırtına yapışmıştı ve dar eteği, yana açılmış bacaklarından yukarıya kaydığından üst bacaklarının arasındaki hassas bölgeyi adamın kıcına bastırıyordu. Irish'in her hareketi, erojen sisteminde şok dalgaları yaratan şehvetli doku- nuşlar gibiydi.

Her yanı karıncalanıyordu ve kendini muhtaç hissediyordu. Bir de bu hislerle ne yapacağını bilmediğinden acayip sinirliydi.

On beş dakika kadar sonra ana yoldan çıkarak selvi ağaçlarının tepesinden sarkan İspanyol yosunlarından bir tüneli geçip çakıl taşlı bir araba yoluna vardılar. Neredeyse bir kulübe kadar küçük, koyu renk ahşap kaplamalı ve geniş bir verandası olan bir çiftlik evinin önünde durdular. Sol tarafta bir garaj ve eski bir ambar vardı. Irish motoru kapayıp Kat'ın inmesine yardım ettikten sonra kendisi de indi. Kat, adamın motorun üzerinden bacağını savuru- şunu görünce onun, zırlı atının üzerinden inen bir modern za- man şövalyesi olduğunu düşündü.

Ah, kahretsin. Belki de hasar alan tek yer eli değildi. Eğer Irish'in –ya da herhangi bir erkeğin– beyaz atlı bir şövalye gibi

gelip onu taş kuleden kurtaracağını düşünüyorsa mantığı da epey hasar almış demektir.

Irish, onun kaskını çıkarmasına yardım etti; Kat de yanaklarının çok fazla kızarmamış olması için dua etti.

“Hadi gel,” dedi Irish verandanın basamaklarını çıkmak için dönerken. “Tıslayan Ally yeni gelenin kim olduğunu incelemeye koyulmadan önce içeri girelim.”

Kat, onun peşinden giderken saçlarının düğüm olmuş uçlarını çözmeye çalıştı ama pes ederek bileğindeki lastik tokayı çıkararak saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde topladı. “Tıslayan Ally de kim?”

“Davranış bozukluğu olan sahipsiz bir dişi. Verandanın altında takılır.” Irish, gıcırdayan sinekliği açarken duraksayarak hafifçe sırttı. “Xander ve bana karşı iyi davranıyor çünkü ona tavuğu dayıyoruz ama yabancılara o kadar dost canlısı değildir.”

“Belki beni sever,” dedi. “Kedilerle aram iyidir.”

Irish hafifçe gülerek ağır kapıyı açtı ve önce Kat’in girmesi için bekledi. “Ona şüphem yok.”

Kat içeri girip etrafa bakınırken mekânın tanıdığı adamla örtüşüp örtüşmediğine karar vermeye çalıştı. Buna yanıt bulması uzun sürmedi.

Hayır.

Kat, eğer bir emlakçı olsaydı burayı açık planlı tek bir kat olarak tanıttırdı. Bunun başlıca sebebi, ana yaşam alanında hiç duvar olmamasıydı. Sağ taraftaki mutfak sadece odanın ortasında bulunan küçük bir yemek masasıyla salondan ayrılıyordu. Yemek takımı, ikinci el bir dükkândan alınmış ve köpek yavruları tarafından dişlenmiş gibi görünüyordu.

Oturma odası, salonun sol yarısını kaplıyordu. Bir kanepe ve bej rengi bir kumaşla kaplı iki kişilik koltuk, devasa bir pufun etrafına dikey olarak yerleştirilmişti. Devasa lafını geri alıyordu. Puf sadece büyüktü. Asıl düz ekran televizyon devasaydı.

Erkeklerin, tıpkı lüks arabalarla olduğu gibi elektronik eşyalar için de birtakım şeylerden taviz verip vermediğini bir an düşündü. Irish'in tişörtsüz görüntüsü gururlu ve erkeksi bir biçimde gözünün önünde belirdi. *Kesinlikle olmaz.*

Arka duvarın orada eşit aralıklarla sıralanmış üç kapı vardı; gerçi üzerlerinde, tıpkı bir yarışma programındaki gibi kişi sayısı tercihleri için kalın harflerle rakamlar sıralanmıştı: 1, 2 ve 3.

“Hoş bir yermiş,” dedi ikna edici olmayan bir tonda.

“Xander yaşamında konforu seven biri,” dedi.

“Buradaki her şey onun mu?”

“Hayır.” Irish yemek masasını işaret etti. “Bunu ben ekledim.”

Kat genişçe tebessüm etti. “Ah. Demek sen Oscar’sın.”

“Affedersin?”

“*Tuhaf Çift*’teki Felix ve Oscar’ı biliyordundur.” Adamın hatırlaması için bir süre bekledi. Aldığı tek karşılık Irish’in kaşlarını havaya kaldırması olunca ekledi: “*Tuhaf Çift*, iki ev arkadaşı hakkında yapılmış bir Broadway oyunu, film ve dizi. Felix güzel şeylerden hoşlanan bir temizlik manyağıyken Oscar aşırı rahat ve biraz pasaklı biri.”

Irish ayaklarını omuz genişliğinde yere bastırarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Sen bana medeniyetsiz bir pasaklı mı dedin şimdi?”

Kat bir eliyle ağzını hızla kapatırken gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Adam ona son altı yıldır kimsenin etmediği yar-

dımdan fazlasını son altı saatte yapmıştı ama Kat adamın evine ayak bastığı altı dakika içinde ona hakaret etmişti. Görgü kuralları konusunda eksik değil bunlardan tamamen muaftı.

“Irish, çok üzgünüm. Bunu söylediğime inanamıyorum. Kötü bir şey demek istememiştim, yemin ederim.”

“Şaka yapıyorum,” dedi Irish ve o sert adam görüntüsünden seksi bir gülümsemeyle çıktı. “Ayrıca Felix ve Oscar tespiti de gayet geçerli. Xan sürekli başımın etini yiyip duruyor.”

Irish alınmamış ya da kızmamıştı. O da Kat’e hakaret etmemiş ya da Tıslayan Ally’yle birlikte verandanın altında uyumak üzere evden atmamıştı. Bu... Kat’in alışkın olduğu bir şey değildi. Gerçekten durup nasıl tepki vermesi gerektiğini biraz düşünmesi gerekiyordu.

Kat derin bir nefes alıp kaslarına gevşeme emri vermekte karar kıldı. Nefes almak iyi gelmişti. Irish’in evinin baharatlı kokusuyla burnunu, ciğerlerini doldurmak, beynindeki bir sıfırlama butonuna basmış gibi zihnini arındırmıştı.

Kaslarına verdiği emir göz göre göre reddedilmişti ama Kat bunu zaten bekliyordu. Hayatında rahatladığı bir zamanı hatırlıyormuştu. Sürekli kas ağrısı onun “normal”iydi.

Nasırlı parmak uçları, kulaklarından çenesine dek uzanan hattı okşadığında Kat’in sırtı ürperdi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ama adam parmak uçlarıyla Kat’in çenesini kaldırıp o yoğun mavilikteki gözleriyle kendisine bakınca ürpertiler kıvılcımlara dönerek kollarındaki her bir tüy yerinde eriyene dek içini ısıttı.

“Kat?”

“Ha?” Akli tamamen başından gitmişti. Herhangi bir ses duyabildiği için bile şanslı sayılırdı. Adamın ne kadar güzel olduğu-

nu hiç fark etmemişti. Evet, gerçekten “güzel” demek istiyordu. Çünkü dövmeleleriyle *piercing*’leriyle ve her zamanki pasaklı görünümüyle tüm o sertliğine rağmen Irish’in son derece asil yüz hatları vardı.

Kaşlarını her kaldırdığında bir yandan ötekine uzayan üç çizgi dışında alnı geniş ve pürüzsüzdü. Çıkkık elmacık kemikleri, komşularıyla ettiği kavgalardan birkaç kez kırıldığını tahmin ettiği o uzun, düz burnunu çevreliyordu. Dudakları hem dolgun hem de baştan çıkarıcı bir mükemmellikteydi ve azıcık sakalı da çenesinin ortasındaki, gülümsediğinde ortaya çıkan çukuru saklıyordu.

Ama gözleri, Kat’ın hayatında gördüğü en nefes kesici şeydi. Badem şeklindeki koyu siyah, kirpiklerle çevrelenen gözleri, keskin hatları olmasa feminen bir görünüme sahip olabilirdi.

Biri, bu gözlerin rengini tarif etmesini istese Kat “ateş ve buz” derdi. Evet, bunların boya kalemlerinde mevcut renkler olmadığıнын farkındaydı ama Kat’e hatırlattığı şey bunlardı işte.

Bazen sarkıntılık etmek üzere olan aşağılık herifin tekinin donup kalmasına ve hareketlerini gözden geçirmesine sebep olan buzdan bir maviliğe bürünüyorlardı. Kat birçok defa Irish’in gözlerinin bir koruma gibi onun gizli silahı olduğunu düşünmüştü.

Başka zamanlardaysa –şu an gibi– yolundaki her şeyi –Kat dâhil– eritme gücüne sahip mavi alevleri, ateşin en sıcak yerini hatırlatıyorlardı.

“Kedicik,” diye fısıldadı Irish, “benimle misin?”

Hem bu takma ad hem de artık sadece kendisine özel olarak sarf ettiğine inandığı o basit cümle içine kelekleri ve daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklığı doldurdu.

Başıyla ağır ağır onayladı. “Evet, seninleyim.”

“Güzel.” Irish elini aşağı indirip Kat’ın sağlam elini tuttu. “Çok uzun birkaç gün geçirdin. Biraz dinlendikten sonra konuşabiliriz. Sen benim odamda yatabilirsin, ben de kanepede uyurum.”

Kat itiraz etmek için ağzını açmaya fırsat bulamadan Irish elini havaya kaldırıp onu sol taraftaki, *1 numara* olduğunu düşündüğü kapıya doğru yönlendirdi. “İtiraz yok. Biraz kaba saba olabilirim ama pisliğin teki de sayılmam.”

Kapıya yaklaştıkça Kat’ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. *Onun odası. Onun yatağı. Onun alanı. Kilitli kapı. Kaçacak yer yok.*

Kaçmak ya da donup kalmak arasında tehlikeli bir biçimde gidip geliyordu. Çoğu insan kaç ya da savaş tepkisi verirdi ama Kat uzun zaman önce savaşmanın, sadece kaçınılmaz olanı daha da kötüleştirdiğini öğrenmişti. Hemencecik kaçış moduna geçmezse donup kalacaktı ve şimdiye dek Irish’in yanında hissettiği güvenlik duygusu güneş ışınlarıyla buhar olup giden sabah sisi gibi yok olacaktı.

Topuklarını yere bastırıp elini onunkinden hızla çekerek “Hayır, anlamıyorsun. Yapamam,” dedi.

Irish şifreli bir mesajın kodunu çözmeye çalışırcasına gözlerini kıstı; ki genç kadının bu söylediği şifreli bir mesajdan farksızdı. “Yapamaz mısınız?”

Kat kafasını sallarken iki adım geriledi. “Kanepede rahat edebilirim, gerçekten.”

“Kat,” dedi Irish yumuşak bir tonda, “içeri gelmeyeceğim, yemin ederim. Dışarıda kalacağım.”

Kat ona inandı, gerçekten inandı. Ama elinde değildi. Eski anıların gölgelerin arasından sürünerek gelip kendisine musallat olabileceği bir duruma bile isteye giremezdi.

“Lütfen Irish. Bırak da kanepede uyuyayım.”

Altıncı Bölüm

Aiden, duş alıp siyah bir şort giydikten sonra eski mutfak masasında oturup sade kahvesini içerken, kanepesinde uyuyan Kat'e bakmamaya çalıştı. Ona giymesi için tişörtlerinden birini vermişti ama tişört el değmemiş bir şekilde pufun üzerinde duruyordu. Eski püskü spor ayakkabıları düzgün bir şekilde yere koyulmuştu. Üzerine örtmesi için verdiği hafif battaniyeye sıkıca sarılmış, dizlerini de göğsüne kadar çekmişti.

İnsandan bir koza gibi görünüyordu ama Aiden genç kadının uyandığında bir önceki günden farklı olmayacağını hissediyordu: Korkmuş, sıkıntılı ve aşırı derecede güvensiz.

Lütfen Irish. Bırak da kanepede uyuyayım.

Kat ona böyle yalvardığında Aiden'in içi burkulmuştu ve o açık mavi gözlere musallat olan şeyi öldürüvermek istemişti.

Kupasını kaldırıp acı kahveden koca bir yudum aldı. Jax'e, Kat'le arasında bir şey yaşanma ihtimalinin sıfır olduğunu söyleyerek kendi kendine uğursuzluk getirmiş gibi görünüyordu; şimdi de Jax iki hafta boyunca ulaşılmaz olacaktı. Bu genç kadına nasıl yardım edeceğini kendi başına çözmesi gerekecekti.

Of, gerçekten de bitik durumdaydı. Kat'i birkaç hafta boyunca izleyip kız kardeşine rapor vermeyi kabul etmişti; hayatına bulaşmak niyetinde değildi. Beş yıl önce yapmayacağına dair söz verdiği şey tam olarak buydu. Yardım etmek yerine onlara ancak zarar veriyordu.

Ya da daha kötüsü.

Ama beş yıl önce kendine verdiği o söze rağmen ışıltılı yakutları andıran gözleriyle şu kızıldan uzak duramıyordu.

Kat, sanki düşüncelerini hissetmişçesine gözlerini açarak odanın karşısından kendisine baktı.

Aiden mikrodalğanın saatine göz attı. İkiye çeyrek vardı. Güzel. Bu, Kat'in yaklaşık on saat uyuduğu anlamına geliyordu. "Günaydın kedicik."

Kat, kollarını battaniye kozasından çıkarıp kanepenin kenarında oturur pozisyona geçti. Dizleri hâlâ göğsündeydi. Aiden bunun sadece rahat bir pozisyon mu, yoksa kendini korumak için yapılmış içgüdüsel bir hareket mi olduğunu merak etti.

Uzun saçlarını kulaklarının arkasına attıktan sonra kollarıyla bacaklarını sardı. "Selam. Bu kadar çok uyuduğum için kusura bakma. Keşke uyandırsaydın."

"Ben de sadece on dakika önce kalktım. İyi uyudun mu?"

"Aslında," dedi Kat saçlarını birbirine yaklaştırarak, "gayet iyi uyudum. Kendi yerimde değilsem normalde pek uyuyamam. Gerçekten yorgun düşmüş olmalıyım."

"Kahve ister misin?"

"Mmm, Tanrım, evet. Sade lütfen."

Kanepeden kalkıp çıplak ayakla ahşap zeminde ilerledi. Duş almamış ve uykuyla saç başı dağılmış haldeyken bile güzel gö-

rünmeyi başarıyordu. Pencereden vuran güneş ışığının birkaç saniyeliğine oluşturduğu huzmenin içinden geçti ve bu sırada tıpkı bir güneş tanrıçası gibi görünüyordu. Saçları ateşten közler gibi parlıyordu, çilleri yarı saydam teninin ışıltısıyla aydınlanmış gibi görünüyordu.

Odadaki gölgeler ve aşırı aktif hayal gücünün yarattığı mistik görüntüler donuklaşınca Aiden kafasının içinde kendisine bir sağ kroşe çaktı. Bu kadının etrafındayken durduramadığı delilik halini yatıştırmak adına içinden kendine bir tokat patlatmak maalesef hiç yeterli değildi. Kendine biraz çekidüzen verip genç kadını olduğu haliyle görmeliydi: Yani, dostunun yardıma muhtaç müstakbel baldızı olarak. Çünkü Kat onun için sadece bu olabilirdi.

Aiden, genç kadına bir fincan kahve koyup önüne yerleştirdi. Kat iki eliyle fincanı alıp birkaç saniye üfledikten sonra küçük bir yudum aldı. Gözleri yarı kapalı bir şekilde çıkardığı ses Aiden'in kahve dışında her şeyi düşünmesine sebep oldu.

Hayal gücü onu (yine) başka yerlere sürüklemeyen, bazı yanıtları almasının zamanı geldiğine karar verdi. Büyük bir işe bulaşmıştı ve her ikisini de bundan sıyrabilme umudunun olması için neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu.

“Konuşmamızın zamanı geldi Kat.”

Genç kadının yüzündeki huzurlu ifade kayboldu. Bakışlarını indirip dudağının kenarını ısırıp ve bir dizini göğsüne çekti. Ama sonra onaylarcasına başını salladı.

“Dün gece peşimize takılan o adamlar kimdi? Ne istiyorlar?”

Kat derin bir nefes alarak, “Lenny'nin borçlu olduğu adam için çalışıyorlar. Bu borçtan kurtulmak için oradan kaçıp buraya gelmiştik ve izimizi kaybettirmeyi başarmıştık,” dedi.

“Ta ki erkek arkadaşın yakalanana ve devlet kayıtlarına işlene-
ne kadar yani?”

Kat başıyla onayladı.

“Peki Alabaster cehenneminde ne zaman ortaya çıktılar?”

Kat ona bakarak bir kaşını kaldırdı. “Kasabanın fanı değilsin
galiba?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

Kat bir anda masanın yontulmuş kenarına büyük ilgi göster-
meye başladı. Burayı tırnağıyla kazımaya koyuldu. “Ne zamandır
burada olduklarını bilmiyorum ama cuma gecesi işten hemen
sonra haberim oldu.”

“Sana ait olmadığını söylediğin o not.”

“Evet,” dedi Kat kahvesinden bir yudum daha almadan önce.
“Onu arabamın ön camında buldum.”

“Erkek arkadaşının bu adama ne kadar borcu var?”

Kimsenin renginin Kat’inki kadar soluklaşabileceğini tahmin
etmezdi. Kupayı dudaklarına götürdü ve sohbeti devam ettir-
mek için gerekli olan kuvveti sağlayacakmış gibi kahve çekir-
deklerinden gelen güçten koca bir yudum aldı. Ama görünüşe
bakılırsa kahve, gözlerini Aiden’a çevirmesine yetecek kadar güç
sağlamamıştı.

Masanın ortasındaki bir deliğe parmağını sokarak “Yirmi bin,”
dedi.

Aiden hafif bir ısıklık öttürdü. “Bu epey yüklü bir miktar. Faiz de
istiyorlar mı?”

Kat sonunda bakışlarını kaldırdı. “Böyle bir şey mi var?”

“Sanırım kime borçlu olduğuna bağlı.” Hâlâ yerde olan ayağı
sallanmaya başladı. “Bak,” dedi Aiden ön kollarını masaya daya-

arak, “sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bana anlatman gerek.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden bana yardım etmek istiyorsun?”

Aiden sandalyesine yaslanırken kendisinin bile yanıtını bilmediği bir şey hakkında ne cevap vereceğini düşündü. Başparmağıyla birkaç kez masaya vurduktan sonra hafiften omuz silkti. “Belki bende süper kahraman kompleksi vardır ya da adrenalin bağımlısıyım. Ya da belki de yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşına sırtımı dönmekte güçlük çekiyordum.” *Karışmamam senin için daha iyi bile olsa...*

“Beni çok az tanıyorsun.”

“Erkek arkadaşının kötü kararlarının sonuçlarına kendi başına katlanmayı hak etmediğini biliyorum.”

Kat, bunları kafasının içinde evirip çeviriyor gibi göründü. Muhtemelen seçenekleri ve sonuçları tartıyordu. Aiden artık soğumuş olan kahvesini kafasına dikerek sahip olmadığı sabrı göstermeye çalıştı. Eski hisler yüzeye doğru yaklaşıyordu. Harekete geçmesini ve ne gerekiyorsa yaparak Kat’ın başındaki tehdidi savuşturmasını talep eden hisler...

“Adı Antony Sicoli,” dedi genç kadın sonunda. “Eskiden New York’ta büyük bir mafya babasıymış ama sonra Tennessee’nin tabloları andıran dağlarını tercih etmiş. Lenny ondan borç aldı, büyük kumar oynadı ve daha da fazlasını kaybetti. Şimdi de Sicoli parasını geri istiyor.”

Aiden bir elini yüzünde gezdirip çenesini kaşdı. Kat’in, ufak çaplı bir bahisçiye borçlu olduklarını söylemesini umuyordu ama

dün geceki gerzekleri atlatmak için yaptıklarından sonra aslında böyle olmadığını tahmin etmişti. “O zaman kasabayı terk ettiğiniz için yirmi bin papelden fazlasını isteyeceklerini varsayabilirsiniz. Mafya böyle şeylere kızar. Yanılmıyorsam notta polis içinde adamları olduğu ve parayı bulmak için bu akşama kadar zamanın kaldığı yazıyordu.

“Evet, özeti bu.”

“Ne kadar paran var?”

“Hiç yok. Lenny hapse girdiği için elimdeki tek para buradan kurtulabilmek için biriktirdiğim acil durum birikimim. İçimden bir ses, birkaç yüz dolara razı gelmeyeceklerini söylüyor.”

Aiden masadan kalkıp kendisine bir fincan daha kahve doldururken olayları kafasının içinde evirip çevirdi. Masum bir kadının, pisliğin teki olan erkek arkadaşının hatalarının cezasını çekmesi epey berbat bir durumdu.

Maalesef Sicoli gibi hisleri nasır tutmuş mafya babaları sözü konusu olduğunda ahlak kuralları geçerliliğini yitiriyordu. Böyle bir adam için önemli olan sadece kendi aile üyeleri idi. Dünyanın geri kalanı, para kazanma oyunundaki piyonlardı ve piyonlardan biri adamın parasını kaybetme cüretini gösterirse oyundan çıkarılıyordu.

Hem de sonsuza dek.

Arkasına dönüp kalçalarını tezgâha yasladı ve kahvesinden bir yudum aldı. “Peki plan nedir?”

Kat yarı gülüş, yarı homurtu karışımı bir ses çıkardı. Hani şu umutsuzlukla çarpışan çaresizliğin çıkaracağı türden. “Banka soy-
mak dışında mı?”

Aiden, Kat kupasıyla ayağa kalkıp yanındaki tezgâha doğru gelecek kupasını lavaboya koyarken onu izledi. Sonra genç kadın suyu

açıp kupayı yıkamaya başladı. Aiden buna gerek olmadığını söyleyebilirdi ama Kat'te de Mary Catherine'in yüzündeki ifadeden vardı. Kız kardeşinin canının bir şeye sıkkin olduğunu hemen anlardı. Kardeşi, yüzeyinde yansımasını görene kadar her şeyi temizlerdi.

Kat kupayı üçüncü kez sabunlayıp duruladıktan sonra, "Planım dün gece onları atlatıp kasabayı terk etmektir," dedi.

Dalgın bir şekilde Aiden'in elinden kupasını zorla alarak içindekini boşalttı ve temizleme işlemine yeniden başladı. Aiden, zaten fazladan kafeine ihtiyacı olmadığını düşündü.

"Ki," diye devam etti, "sanırım bunu yaptım da ama düşündüğüm şekilde değil. Şimdi de eşyalarımı ya da paramı nasıl alacağımı bilmiyorum. Ya da..."

"Kat." Aiden genç kadının endişesi kritik bir hal almadan önce sözünü kesti. Kupayı elinden alarak bu gergin ritüele bir son verdi ve kendine bakacak şekilde onu çevirdi. "Bunun çok çekici geldiğini biliyorum ama hayatını geçmişinden kaçarak geçiremezsin."

Evet. Özellikle kendisinin bu tavsiyeyi vermesindeki ironiyi gözden kaçırmış değildi. En azından kendi geçmişi ona zihinsel ve duygusal açıdan musallat oluyordu. Kat'inkinin ise onu öldürme riski vardı.

"Sonsuza dek kaçmayı planlamadım," diye karşı çıktı. "Sadece saklanabileceğim bir yer bulana kadar kaçacağım. Meksika'nın yılın bu zamanında çok güzel olduğunu duymuştum."

"Tatlım, şeytanın kendisi bile ağustosun ortasında Meksika'ya tatile gitmez."

Kat kollarını kavuşturup çenesini kaldırarak "Mesele bu değil," dedi.

"Haklısın, değil. Mesele, şimdi kaçarsan hayatın boyunca her sabah o gün seni bulup bulmayacaklarını düşünerek uyanacak olman.

Hep arkana bakmayı o kadar sık tekrarlayacaksın ki önünün neresi olduğunu unutacaksın. Buna yaşamak denemez Kat.”

“Başka seçeneğim yok Irish. Başka ne yapabilirim ki?”

“Sana yardım etmeme izin ver.”

“Ne? Hayatta olmaz. Sen deli misin?”

“Muhtemelen ama bunun konumuzla ne ilgisini olduğunu anlamadım.”

“Unut bunu. Seni bu işe bulaştırmayacağım.”

“Zaten bulaştım. Dün gece seni motorumun arkasına aldığım andan itibaren boğazıma kadar battım bile.”

“Biliyorum ve şimdi de sana bir şey olursa...” Kat’ın çenesi titrerken yüzünden geçen duyguları bastırmak için canını dişine takti. Sonunda kızgınlıkta karar kılmış olmalıydı ki bir anda sağlam eliyle Aiden’in göğsünü yumruklayarak sözlerini vurguladı. “Lanet olsun Irish, kendi işine bakmalıydın!”

Kat, kendisine taktığı ada yakışacak, tükenmiş bir ateşle karşı koymaya çabalarırken Aiden kollarıyla genç kadını sıkıca tuttu.

Sadece birkaç saniye içinde Kat pes etti ve gözyaşları yanaklarından Aiden’in göğsüne doğru sessizce dökülürken kendini onun kollarına bıraktı.

Aiden bir eliyle genç kadının başını çenesinin altına yerleştirdi, diğeriyle de onu yatıştırmak ve nefesini yavaşlatmak umuduyla hafifçe sırtını aşağı yukarı sıvazlamaya başladı. Onu teselli etmenin, onun yanında olmanın kendisine bu kadar doğal gelmesine şaşırı.

Ağlayan kadınlar onun her zaman ödünü patlatırdı. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemezdi. Normalde tuhaf bir biçimde ağlamamalarını ister ya da bir şeyler vererek onları tekrar gülümsetmeye çalışırdı.

Ama Kat'i rahatlatmak ve onu kollarında sarmak o kadar... *doğru* geliyordu ki.

Birkaç dakika sonra Kat'in gözyaşları kurudu; hâlâ Aiden'a sokulmuş durumdaydı ve kolları her ikisinin vücutları arasına sıkışmıştı. O kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki Aiden onu neredeyse duyamayacaktı.

"Beni yalnız bırakmalıydın."

Eğer başı bu kadar belaya girmese Kat haklı olabilirdi. Ama bu Aiden'ın değil, Kat'in iyiliği için olurdu.

"İçimden bir ses yeterince yalnız bırakıldığını söylüyor," dedi Aiden genç kadının saçlarına doğru; sesi boğuk bir şekilde çıkmıştı. "İstesen de istemesen de bu işe dâhil oluyorum kedicik."

Kat başını arkaya atınca bakışları buluştu. Kat çattığı kaşlarıyla onu yanlış duymadığına dair bir işaret arıyor gibi görünüyordu. Aiden, Kat'in yüzündeki bu denli şüpheli ifade karşısında, kaç kişinin geçmişte bu kadını hayal kırıklığına uğrattığını merak etti.

Asla o listede olmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Tutamayacağıın sözler verme.

Aiden nazik bir biçimde Kat'in yanaklarından tutarak baş parmaklarıyla son gözyaşlarını sildi. "Bu meseleye sırtımı dönmeyeceğim," dedi. "Sana sırtımı dönmeyeceğim. Tamam mı?"

Kat neredeyse fark edilmez bir şekilde başıyla onayladı ancak o güzelim yüzüne yerleşen sakinlik aralarındaki sözsüz anlaşmayı resmileştirmiş oldu. Kat, Aiden'ın ona yardım etmesine izin verecekti, bu da Aiden'ın onun arkasından iş çevirmesine gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Yani daha az yalan, saklanması gereken daha az gerçek demekti bu. Yalan sayısını ne kadar az tutarsa o kadar iyiydi.

Aiden genç kadının bakışlarının aşağılara doğru inip dudaklarında duruşunu izledi. Artık diğer mesele aradan çıktığı için yarı giyinik bir hâlde sarılmış oldukları mevcut durumları daha fiziksel boyuttaki bir şeyleri hareketlendirdi.

Kat'in elleri rahatladı ve Aiden'in göğsüne yayılarak *piercing*'lerine değdi. Aiden'in hassas göğüs uçlarındaki bu hafif dokunuş, testislerine dek sıcaklık dalgası gönderdi. Nefesleri sıklaştı ve dudaklarını birbirinden ayıran birkaç santim boyunca birbirine karıştı. Kat'in leylak kokusuna karışan kahve aroması eski ve yeni alışkanlıklardan tesirli bir karışım yarattı.

Aiden'in kalbi hızla çarptı, midesi düğümlendi ve penisi de sırf o tatlı dudakların tadına bakma düşüncesiyle bile sertleşirken saniyeler içinde Kat de onu ne kadar arzuladığını öğrenecekti.

Aiden ellerini kaydırarak parmaklarını Kat'in saçlarına soktu ve başını avuçladı, sonra da yavaşça yüzünü genç kadına yaklaştırdı. Kat'in boynundaki damar hızla attı. Göz kapakları yavaşça kapandı. Yüzyıllar sürmüş gibi gelse de Aiden'in dudakları sonunda onunla öpüşmenin tadına varmaktan sadece bir milim uzaklıktaydı.

Ama son anda Kat yüzünü yana çevirdi.

Gerçeklik Aiden'in üzerine çöktü ve uyarılmasını söndürdü. Yani büyük kısmını. Aiden, Kat'i bırakıp geri adım attı. Ne kadar da aşağılık bir herifti. Kat hem savunmasızdı ve muhtemelen net bir şekilde düşünemiyordu, hem de erkek arkadaşı vardı. Herifin içeride yatıyor olması ve pek de Beyaz Atlı Prens'e benzememesi Aiden'a genç kadına asılma hakkını vermiyordu.

Herife saygı duyduğundan falan değildi. Ona iki paralık değer

bile vermiyordu. Ama Kat'e saygı duyuyordu ve onun sebeplerini anlayamasa da işin gerçeği Kat'in Lenny'yle birlikte olmayı seçmesiydi. Bu yüzden de ellerini –ve dudaklarını– bu kadından çekecekti.

Aiden pek çok şey olabilirdi ama bir kadından faydalanan biri değildi. Annesi tarafından yetiştirildiği ve iki kız kardeşine bakmasında ona yardım ettiği için öyle görünmese bile bir centilmen gibi davranmayı öğrenmişti.

“Affedersin, ben...” Aiden boğazını temizleyerek ahşap zemindeki bir boğuma baktı. İç geçirdi ve bir elini saçında gezdirdi. “Ben böyle bir şey...”

“Sorun değil,” dedi Kat kollarıyla kendini sararak. “Dert etme, önemli değil.”

Aiden’in sahip olamayacağı bir kadını gittikçe daha çok arzulaması ciddi bir meseleydi. Ama bu iş bitene dek kasık ağrısını kabullenmesi gerekecekti.

“Duş almak ister misin? Kız kardeşimin burada bir eşofmanı var ve sana verdiğim tişörtü giyebilirsin. Pek süslü kıyafetler değil ama en azından temizler.”

“Harika olur, teşekkürler.”

Aiden başıyla onaylayıp bir kadının ihtiyacı olabilecek şeyleri hazırlamak için banyoya gitti. Xander yatılı misafirleri için yedek diş fırçası bile bulundururdu. Aiden’in böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu kızıl saçlı garsonu gördüğünden beri dikkatini çeken hiçbir kadın olmamıştı.

Ve bu genç kadına olan ilgisinin artış hızı düşünüldüğünde bir daha başka bir kadına bakabilirse bile şanslı sayılırdı.

Kat nemli saçlarını banyo aynasının karşısında parmaklarıyla tararken bir adam kendisini öpmeden önce yüzünü çevirdiği o eski alışkanlığına lanet etti. Öpüşmeye karşı duyduğu tiksinti büyümlü bir şekilde yok olmuş değildi ama otomatik pilota geçmemiş olsaydı en azından adamın dudaklarını başka bir tarafa yönlendirebilirdi.

Tanrı yardımcısı olsun ama Kat, Irish'in dudaklarını teninde hissetmeyi delicesine arzuluyordu. Onun gibi bir adamın –başı belada olan bir yabancıya yardım edecek kadar ilgili birinin– kendisine dokunmasının nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordu. Kullanılıp atılacak bir şey gibi değil, onun sevgilisiymiş gibi hissetmenin...

Sevilen, saygı duyulan, değer verilen biri gibi.

Ve Kat buna çok yaklaşmıştı. Adamın duşta kullandığı jelin baharatlı kokusu Kat'i mıknaş gibi çekmişti. Irish ona doğru eğildiğinde midesinde kelebekler uçmuştu. Aralarındaki mesafeyi kapaması beş saniye gibi değil beş yıl gibi gelmişti. Kat gözlerini kapayıp o anın içinde kaybolmuştu.

Üzerine ani bir ürperti geldiğinde gözlerini açmış, Irish'in kendisini bırakarak bir adım gerilediğini ve kendisinden başka her yöne bakmakta olduğunu görmüştü. Hepsi de eski içgüdüsu yüzünden olmuştu.

Ama belki de Irish'in son saniyede aklı başına gelmiş olabilirdi. Tennessee mafyasıyla –tabii kendilerine böyle diyorlarsa– başı belada olan sıradan bir garsonla ilişkiye girmek nereden bakılırsa bakılsın iyi bir fikir değildi. Bu fantezinin ufak bir parçasına bile sahip olabileceğini asla düşünmemeliydi.

Aptal, çok aptalsın.

Kat ödünç aldığı kıyafeti bir kez daha gözden geçirdi. Irish'in eşofman altı dediği şey aslında siyah, diz altı, hoş bir yoga pantolonuydu. Asıl komik olan, göğüs kısmında beyaz harflerle yazılmış, Kat'in DÖVMELİ VE ÇALIŞKAN olduğunu bildiren genişçe siyah tişörttü.

Bu tişört bir adamı dış görünüşüne göre yargılayanlara çaktırmadan nanik yapan bir kıyafetti. Kat bunun, ya endişeli bir akrabadan yanlış bir hediye ya da iyi bir dosttan esprili bir armağan olduğu tahmininde bulundu. Bir şeyi çaktırmadan yapmak pek Irish'e göre değildi. Kat, adamı kendisine ters ters bakan birine orta parmağını gösterirken hayal etti.

Her zaman bileğinde bulunan bir sürü saç lastiğinden iki tane-sini çekip çıkardı ve biriyle saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı. Ardından devasa tişörtün fazla kısmını belinde topladı, ikiye katladı ve kumaş içinde yüzmek için diğer lastikle de onu bağladı.

İç geçirerek kapı kolunu tuttu. Eninde sonunda başarısız öpüşme utancıyla yüzleşmesi gerekecekti. Başını dik tutarak salona girdi ama burası boştu. Irish'i görememenin verdiği hayal kırıklığı kalan utancını da yok etmişti.

Irish dışarı çıkmış olmalıydı; gerçi bu sıcakta kendi isteğiyle neden dışarı çıktığına dair Kat'in hiçbir fikri yoktu. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Ayakkabılarını ayağına geçirerek verandaya çıktı ve boğucu neme alışmak için bir an durdu. Uzaktaki sıcak hava dalgaları, gür yosun bitkilerinin sarktığı ağaçların sıralı olduğu çakıl yolu bulanıklaştırıyordu.

Garajın olduğu taraftan tıkırtı sesleri geliyordu. Kat gülümseyerek çürük basamaklardan hoplayarak indi, çimenlerin orada gözüne takılan bir şey kanını dondurduğunda garaj yolunu yarılamaştı.

Bir buçuk metre ötesinde Kat'ın hayatında gördüğü en büyük timsah, ya güneşleniyor ya da şehirli, aptal bir kızın oradan geçip öğlen yemeği olması için bekliyordu.

Ağzı kocaman açık bir şekilde korkunç bir tıslama sesi çıkaran hayvan ona doğru bilinçli bir adım attı.

Kat, bunun bile bir şekilde hayvanı kıskırtabileceğinden korkarak nefesini tuttu. Ne halt etmesi gerekiyordu? Koşmalı mıydı? Yere mi bakmalıydı? Ölü taklidi mi yapmalıydı? Hayvanı bir flütle hipnotize mi etmeliydi? *Timsah Avcısı* programını hiç izlememişti ve bir kez seyrettiği *Timsah Dundee*'den de tek bir şey bile hatırlamıyordu.

Hayvan bir adım daha attı.

Kat o anda hayatı boyunca karşılaşabileceği ve hatta karşılaşmayacağı tüm canlı türlerinden nasıl korunabileceğini öğrenene dek Animal Planet kanalını izlemeye ciddi bir şekilde yemin etti.

Kat geriye doğru bir adım atmaya kalktığında timsah ona doğru birkaç hızlı adım atarak karşılık verdi. İşte o anda Kat kendini kaybedip küçük bir kız gibi bağırmaya başladı.

Her daim kurtarıcısı olan Irish derhâl garajdan dışarı fırladı. "Sakin ol kızım. Çekil oradan!"

Kat bu isteğe uymak istediye de son hareket ettiğinde hayvan ileri atıldığı için vücudu bu emre uymayı reddetti. Aiden cesur bir şekilde Kat'le sürüngenin arasına girdi ama Kat'ın son isteyeceği şey adamın, kendisini korurken timsah tarafından yenmesiydi. "Hadi kapıya koşalım."

"Gerek yok." Aiden omzundan geriye bir göz attı. "Seni tanımadığı için gıcıklık yapıyor. Yabancılardan hoşlanmadığını söylemiştim."

“Kimin?”

Aiden timsahı işaret etti. “Ally’nin.”*

Kat’in başının tepesinde bir ampul yandı. Ağzı bir karış açıldı. “Beni yemekle ve kemiklerimi de kürdan olarak kullanmakla tehdit eden bu devasa kertenkelenin Tıslayan Ally olduğunu mu söylüyorsun? Bana onun bir kedi olduğunu söylemiştin!”

“Hayır, öyle demedim. Sen onun bir kedi olduğunu varsaydın. Ben de dün öyle bir gün geçirdiğin için seni endişelendirme gereği duymadım. Hadi gel.”

Irish, Kat’in elini onunkine kıyasla kocaman olan avcuna alıp onu garaja doğru çekti. Kat kalp atışlarını yol boyunca daha sağlıklı bir hale getirmek için elinden geleni yaptı. Irish oturması için ona sağlam bir kutu verip Harley’inin yanındaki tabureye döndüğünde Kat neredeyse toparlanmıştı.

Ardından Irish o yoğun mavi gözlerini ona çevirip kıyafetini şöyle bir süzdü. Bu adamın yanındayken kalp atışlarının normal olması imkânsızca yakın bir şeydi. Irish’in bakışları göğüslerinde dolanırken Kat’in yanakları kıpkırmızı oldu.

Adamın dikkatini başka bir yöne çekmeye çalışarak tişörtten yaptığı atkuyruğuna işaret etti. “Şey, umarım sorun değildir. Daha iyi otursun diye böyle yaptım. Ben ufak tefeğim ve sen de kocamansın.” Irish ona hiç kımıldamadan, tek kelime etmeden bakıyordu. Kat toplanmış kumaşı avcunun içine alarak gösterdi. “Yani baksana. O kadar büyük ki parmaklarımı bile kapatamıyorum.

Irish, alçak taburesinde rahatsızmış gibi yerinde kımıldanırken yumruğunun ardında öksürdü. Konuştuğunda sesi her zamankinden daha boğuk çıkıyordu. “Kedicik, çok büyük olduğumu falan söyleyerek egomu çok tehlikeli bir şekilde şişireceksin.”

* İng. “Alligator” timsah anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Kat gözlerini sıkıca kapadı ve yerin yarılarak kendisini yutmasını diledi. “Aman Tanrım. Öyle demek istememiştim.”

Irish hafifçe sırtıma sesi Kat’ın kulaklarını okşayarak beynine ulaştı. “Rahat ol, ne demek istediğini biliyorum. Sadece sana takılıyordum.”

Onunla şakalaşıyor muydu yani? Ah, en son ne zaman biri onunla böyle tatlı bir şekilde şakalaşmıştı ki? Muhtemelen Nésie’den beri böyle bir şey hiç olmamıştı ki o da yıllar önceydi. Ne kadar da üzücü bir şeydi bu. Irish kız kardeşleri olduğundan bahsetmişti. Muhtemelen büyürlerken onlarla sürekli şakalaşmıştı.

Kat, ona karşılık verebilecek kadar savunmasını düşürüp düşüremeyeceğini merak etti. Eğlenceli olabilirdi. Hatta normal bile hissettirirdi. Ah, bu bir mucize olmaz mıydı?

Irish, rengi solmuş, yırtık bir kot pantolonla beyaz bir atlet giymişti ve bunların her ikisi de motor yağı kaplıydı, üstelik atletinin hem önü hem de arkasında terden V harfleri oluşmuştu. Saçları küçük tutamlar halinde alnına dökülmüştü.

Ağzının suları akmadan önce dikkatini dağıtma ihtiyacı duyan Kat, garaja göz gezdirdi. Kontrplaktan ve inşaat sehpalarından derme çatma bir masada çeşitli aletler, cihazlar ve yağ lekeli bezler vardı. Birkaç tane kovanın içinde yine aletler ve araç-gereçler duruyordu ama bunların düzeni varmış gibi görünmüyordu.

“Buraya geleli çok olmadı. Bütün bu malzemeleri nasıl edindin?”

“Bunlar yaşadığım yerdeki malzemelerim. Xander gelirken getirdi.”

“Aradığın şeyi nasıl buluyorsun?” diye sordu Kat.

Irish, genç kadının ne demek istediğini anlamak istercesine odaya göz gezdirdi. “Her şeyin nerede olduğunu biliyorum,” dedi savunmacı bir şekilde, bu sırada elindeki aleti bırakıp bir başka-

sını almaya gitti. Ama tam bir şeyi almak üzereyken duraksadı, kaşlarını çattı ve birkaç defa etrafa bakındı. “Çoğunlukla,” diye mırıldandı.

Kat kıkırdamasını bastırmaya çalıştıysa da olmadı. Irish gözlerini kısarak ona baktı. “Bu da senin Oscar teorini bir kez daha kanıtlamış oluyor, değil mi?”

“Azıcık,” dedi Kat, alaycı bir şekilde gülümseyerek başparmağıyla işaret parmağı arasındaki bir santimlik boşluğu ona gösteriyordu. “Dürüst olmak gerekirse neden bunun aklıma geldiğini bile bilmiyorum. O dizi küçüklüğümden beri aklıma gelmemişti. Geceleri geç saatte izlerdim. Dikkatimi başka şeye...”

“Neyden dikkatini çevirmek için?”

Ne buna yanıt vermesinin ne de bu düşünceye izin vermesinin imkanı vardı. Nessie’yle o diziyi izlemesi güzel bir anıydı. Ama bunu izlemelerinin nedeni iyi değildi, bu yüzden de yakın zamanda bunları tekrar hatırlamaya niyeti yoktu.

Ya da herhangi bir zamanda...

“Neden sol kolunda deniz altı desenleri var?”

Irish, konuyu bariz bir şekilde değiştirdiğini anladığını belli edercesine bir kaşını kaldırdı. Neyse ki bunu kabul edecek kadar kibardı. “Dayım Florida Keys’te yaşıyordu ve tüple dalış işletmesi vardı. Anneme daldığı zamanlarda gördüğü şeylerin muhteşem resimlerini gönderirdi.” Irish resimleri ilk gördüğü zamanları yeniden yaşarcasına dövmelelerini inceledi. “Bilemiyorum. Herhâlde küçükkken sadece kendi mahallemi gördüğüm için böyle şeylerin de var olması düşüncesi beni cezbetmişti. Orası sıradan bir yer değil, bambaşka bir dünyaydı.”

Kat, onun ne demek istediğini anlıyordu. O da benzer şeyler

hissetmişti. Gerçi o yunusları ya da deniz kaplumbağalarını görmek yerine sevgi dolu ebeveynlerinin olmasını dilerdi. Ama bu insanın kalıcı bir şekilde tenine kazıyacağı türden bir şey değildi.

“Yani,” dedi “dövmelerin, küçükken hayalini kurduğun şeyleri, o yaşamı kendi başına deneyimlemeyi, bildiğinin dışında da bir dünyanın varlığının sebep olduğu büyülenmeyi hatırlatıyor sana.”

Irish hafifçe sırttıktan sonra dikkatini tekrar motoruna çevirdi. “Biraz kızlara özgü bir şeymiş gibi söyledin ama sanırım öyle bir şey.”

Her ikisinin de üzerine ağır bir battaniye gibi serilen duygusallık Kat’in nefes almasını zorlaştırdı. Yine konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Bu sefer daha hafif bir konu tercih edecekti.

“Sabah söylediklerini düşündüm. Haklıydın. Meksika’ya taşınmak korkunç bir fikir. Yani bana baksana. Kıpırmızı bir parmak gibi göze batırım. Ama öte yandan İskoçya gözden kaybolabilmem için mükemmel bir yer. Orada kimse bana dönüp bakmaz bile.”

“Peki ya erkek arkadaşın?” dedi Irish hızlıca bir yan bakış atarak. “Gitmek için onun hapisten çıkmasını beklemen gerekmez mi?”

Kat bu soruyu iyi bilirdi çünkü her zaman duyduğu bir soruydu. Onu iyi tanımayanlar için Lenny’yle ilişkisinin ne boyutta olduğunu anlamanın bir yolu bu.

Bazıları onunla yatma şanslarını öğrenmek isterdi. Bazıları ondan bilgi sızdırıp sızdıramayacağını anlamaya çalışırdı. Bazıları da Lenny’den istediklerini elde edebilmek uğruna koz olarak kullanmak adına Lenny’nin Kat için ne kadar değerli olduğunu anlamaya çalışırdı. Soruyu soran kişinin her zaman bir isteği olurdu ve Kat’in, uygun bir yanıt verebilmek için bunun ne olduğunu anlayabilme becerisi, hayatta kalması için bir gereklilikti.

Ama hiçbir şekilde Irish'in niyetini anlayamıyordu. Kafasının içinde bir ses, en azından bu kadcark doğruyu ona söylemesi için çışıklık atıyordu. Böylece Kat doğruyu söyledi.

“Lenny aslında erkek arkadaşım değil.”

Bu, Irish'in dikkatini fazlasıyla çekti. “Öyle mi?”

Kat başıyla onayladı. “Yani uzun zaman önce öyleydi ama son...” Kat zihninin içinden saydı. “Sekiz yıldır falan değil.”

“Peki neden insanlara birlikte olduğunuzu söylüyorsunuz?”

Kat omuz silkerek dalgın dalgın tırnaklarını inceledi. “Daha kolay geliyor herhâlde. Zaten kimseyle çıktığım falan da yok.”

“Anlayamıyorum. O zaman neden bu kadar uzun zamandır onun yanındasın?”

“Çünkü kendi başıma yaşamaya çok korkuyordum ve gidecek başka bir yerim yoktu.” *Vay canına*, kafasının içindeyken kulağa daha az zavallıca gelmişti.

“Hiçbir yerin mi yok?” diye sordu Irish şüpheli bir şekilde.

Irish bilse de bilmese de bu oldukça ağır bir soruydu. Teknik olarak Nessie'ye gidebilirdi –ablası kaç defa Kat'in gelip onunla yaşamasını istemişti– ama Kat asla bu seçeneği düşünmemiştir. Vanessa avukat olmak için okumuş, sonra da kariyerine hız kazandırmak için çalışmıştı. Bu süreçte hasarlı kız kardeşini de yanında sürüklemesine gerek yoktu.

Şimdi de Kat'in başı, insanların sevdiklerine hobi olarak zarar veren bir adamla ciddi şekilde beladaydı ve Nessie'yi bu meseleye kesinlikle bulaştıracak değildi. Bu yüzden de Irish'in sorusunun tek bir yanıtı vardı.

“Hayır, hiçbir yerim yok,” dedi. “Ama Lenny hapse girdikten sonra kendi ayaklarım üzerinde durabildiğimi gördüm. Bu yüzden de tam olarak bunu yapacağım. Artık kendim için yaşamalıyım.”

Irish bir yanıt vermeden önce birkaç dakika geçti; bu yüzden Kat onu üzecek bir şey söylediğini düşünmeye başlamıştı. Ama sonra adam sıcak bir şekilde tebessüm edip “Kendin için yaşamam bence harika bir fikir. Her şey bittikten sonra da İskoçya’ya taşınmak istersen, o da olur. Ama önce özgür olmanı ve şu Sicoli denen adamdan kurtulmanı sağlamalıyız ki sürekli arkana bakmak zorunda kalmayasın. Anlaştık mı?”

“Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?”

“Dün atlattığımız adamlarla gidip konuşacağım.”

Kat, Irish’in lafını bitirmesini beklerken kaşlarını çatmıştı. Adam başka bir şey söylemeyince de... “Affedersin ben anlamadım. Ana fikir nedir?”

“Ana fikir yok.”

“Irish dün gece yaptığın şeyden sonra seni öldürürler. Ayrıca onları nereden bulacaksın ki? Nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Gerekmiyor zaten. Senin dairene gideceğim. Onlar bana gelecekler.”

“Peki sonra ne olacak? Benim peşimden gelmemelerini mi rica edeceksin?”

“İşe yaramaz mı dersin?”

Kat’ın gözleri yuvalarından fırladı. *Bu adam ciddi.*

Irish motorunu tamire devam ederken dudağının bir tarafı tebessümle yukarı kıvrıldı. Onunla dalga geçiyordu. Bunun şaka konusu olmamasına rağmen Kat’ın içine bir parça neşe yayıldı.

“Pislik,” dedi adamın koluna vurarak. Daha doğrusu kol gibi görünen bu şey kalın bir tahta gibiydi. Savunmak için kaslarını germemişti bile, işte o kadar sağlamdı. Barda Xander gibi yum-

ruklar savurduğunu hiç görmemişti ama onun indirdiği bir yumruğun sonuçlarını tahmin edebiliyordu. Hulk kadar iri cüsseli olmayabilirdi ama adam kesinlikle muhteşem kaslara ve kontrollü bir güce sahipti.

“Pardon.” Kat’e sırttı. “Ama yüzündeki ifade buna değdi.”

“Seni eğlendirebildiğime sevindim,” dedi alaycı bir şekilde. “Cidden Irish, planın nedir?”

“Pek plan yapan biri sayılmam. Sanırım oraya gittiğimde neler olacağına bir bakacağım.”

“Oraya gittiğimizde... Senin yalnız gitmene izin vermem. Benim yüzümden buradalar.”

“Aynen. İşte tam da bu yüzden burada kalacaksın. Bu haydutlarla karşılaşmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Anlatmadığın herhangi bir şey gibi. Onlarla yüz yüze geleceksen hiçbir sürprizle karşılaşmamam gerekir Kat.”

Kat kafasını iki yana salladı. “Her şey anlattığım gibi... Lenny, Sicoli’nin parasıyla kumar oynadı, şimdi de adam parasını geri istiyor.”

“Tamam o hâlde,” dedi Irish pek de temiz olmayan bir bezle ellerindeki yağı silerken. “Bu gece nerede durmamız gerektiğini öğrenmiş olacağız.”

Kat, güçlükle yutkunup sinirlerini yatıştırmak için derin nefes almaya çalıştı. Gecenin sonunda Irish hâlâ ayakta duracak halde olursa Kat bunu başarı sayacaktı.

Olmasa da bu Kat’ın suçuymdu ve ona şefkat gösteren tek adamın hayatını tehlikeye attığı için kendisini asla affetmeyecekti.

“Irish...” Boğazı düğümlendi, ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

“Şişt,” dedi adam yumuşak bir şekilde ve dirseklerini dizlerine dayayarak ona doğru eğildi. “Her şey yoluna girecek. Benim için endişelenme, tamam mı? Ben halledeceğim.”

Kat başıyla onaylayıp bunun doğru olması için Tanrı’ya dua etti

Yedinci Bölüm

Aiden, Kat'ın dairesinin altındaki dövmecinin önüne park edip GSXR'ının motorunu kapadı. Dün gece Kat'ın peşine takılan adamlardan bir ize rastlamak için etrafına baktıysa da bir şey göremedi.

Birkaç dakika durup sokakta kendine yaklaşımları için bekleyecekti. Böylesi kendisi için daha iyi olurdu. Saat daha on bir olduğundan dövme dükkânı hâlâ açıktı; dükkânın o devasa pencereleleri ve sokak lambasının ışığı sayesinde de sopayla dayak yiyen bir adamı görmemek zor olurdu.

Destek ayağını indirip motordan indi ve bu daracık deri motorcu ceketini giymemiş, eldivenlerini takmamış olmayı delicesine diledi. Bu havada bu kıyafet onu boğuyordu ama bu herifler doğu kıyısından geliyorlarsa ve dövüş dünyasını biliyorlarsa dövmelerini tanıyabilir, ona yaptığını ödetebilirlerdi.

Son isteyeceği şey kendi geçmişiyile Kat'ın bugününün çarpışmasıydı. Tişörtü göğsündeki dövmeleri örttüğü için en azından ceketinin fermuarını çekmek zorunda değildi.

Kaskını çıkarıp gaz koluna astıktan sonra ceketinin cebindeki

yarı ezilmiş sigara paketinden bir sigara çıkardı. Sigarasını yakan Aiden, motoruna yaslanıp bir ayağını diğerinin üzerine yasladı ve kollarını kavuşturdu; birazdan, boynunda bifteklerle aslanın inine girmeyecekti sanki.

Kat, Aiden'in peşine takılmak için elinden geleni yaptıysa da bu kadını o pisliklere gümüş tepside sunacak değildi. Aiden bu beladan bir çıkış yolu bulana dek Kat, adamların kendisini bulamayacağı bir yerde olduğu müddetçe güvendedi. Kat de silahının nerede olduğunu söyleyip gerekirse kullanması için ona söz verdirerek biraz olsun teselli bulmuştu.

Aiden sigarasından derin bir nefes çekip o öğleden sonra planladığı gibi etrafı tekrar gözden geçirdi. Kat'ten uzak durmanın neredeyse imkânsız olduğunu anlamıştı. Başta en azından aralarında bu kadının erkek arkadaşı vardı ve bu bile Aiden'ı, kadını mutfakta öpmekten neredeyse alıkoyamayacaktı. Ama sonra genç kadın ona bir ilişkisi olmadığını söyleyince onu kucaklayıp odasına taşımamak için bütün iradesini harcamak zorunda kalmıştı. Kat'i haftalardır arzuluyordu, bu yüzden de bekâr olduğu haberi, ahlaki trafik ışığını anında kırmızıdan yeşile çevirmişti.

Sigarasını yere atıp topuğuyla ezerken kafasını iki yana salladı. Her ikisi için de en iyisi, Kat'i bu haydutlardan kurtarıp ablasına teslim ederek yollarını ayırmak olacaktı. Böylece Kat, Sicoli gibi köpekbalıklarının yanı sıra kaşla göz arasında onu aşağılara çekecek olan kendisi gibi girdaplardan da kurtulmuş olacaktı.

"Bu pisliklerle ne kadar çabuk karşılaşsam o kadar iyi," diye homurdandı kendi kendine ve hızla motorundan uzaklaştı. Etrafa son bir kez bakıp sıra dışı hiçbir şey görmeyen Aiden dövme dükkânıyla *voodoo* takıları mağazası arasında kalan Kat'in apartmanının olduğu ara sokağa yöneldi.

Bu heriflerin ne kadar ciddi olduklarını anlamak dışında bir planı yoktu. Ne kadar istediklerini ve son kabul edecekleri rakamı öğrenmeliydi. Onları en azından bir hafta daha oyalayabilirse Jax ona parayı havale edebilirdi.

Kat'in anahtarını kullanarak apartmanın giriş kapısını açtı ve loş ışıkla aydınlatılmış merdiven boşluğunda ilerledi. Yukarı katta iki daire vardı. Kat'inki solda –ayakkabı tamircisinin üstünde kalıyordu– diğeri de sağdaydı.

Bir başka deyişle, koridorun karşısından gelen sesleri gizlemek için gürültülü bir bar gibisi yoktu. Küçük kasaba polisleri için “silah sesleri” sebebiyle aranmak, heyecandan kendilerine tahsis edilen polyester pantolonlarına boşalmaları demektir. Aynasızlar öyle hızla kışklarının üzerinde sürünerek gelirlerdi ki popoları pişik bile olurdu.

Aiden derin bir nefes alarak önce boynunu, sonra parmaklarını çıtlattı, ardından da Kat'in dairesine girdi. Kat, elektrikler olmadan kavgaya girişirse Aiden'ın genel bir fikri olsun diye ona evi kabaca tarif etmişti ama Aiden kapıyı ardından kapayıp elektrik düğmesini açınca ışıklar sorunsuz bir şekilde yandı.

Asıl sorun, susturuculu silahlarını kendisine doğrultmuş, odanın ortasında dikilen iki adamdı. *Lanet olsun.*

“Hah, iyi bari, siz de buradasınız,” diye lafı yapıştırdı Aiden. “Dumanla falan işaret göndermek zorunda kalırım diye endişelenmiştim. Bu arada Caddy ne alemde? Boyayı çizmişse benziyor-dunuz.”

Birbirlerine şöyle bir göz atıp bir nevi telepatik mafya dilinde anlaşan haydutlar dikkatlerini tekrar ona çevirdiler. Birinci haydut gözlerini kısınca Aiden'a fazlasıyla Christopher Walken'ı hatırlattı. “Kısa kesip işimize bakalım.”

Vay canına. Herif Walken gibi de konuşuyordu. Aiden adamın “biraz daha inek çanı” istemesini bekleyecekti neredeyse. Veeee şimdi de kahkaha atmamak için tüm iradesini kullanmak zorundaydı.

“Adım Sully, bu da ortağım Vinnie. Peki ya sen?”

Aiden bir kaşını kaldırdı. “Seni hiç alakadar etmez.”

“Kızın yerine buradaysan seninle aynı fikirde olamayacağım. Ancak” –Sully ellerini havada çevirerek kendisini işaret ederken silahın namlusu da daireler çizdi– “öyle değilse, o zaman kesinlikle haklısın, kim olduğunun hiçbir önemi yok.”

Vinnie adındaki herif, silahın sürgüsünü çekip kurşunu namluya sürdü ve Aiden’in iki kaşının ortasını hedef aldı.

“Smith. John Smith.”

Sully’nin yüzünde, bir kedinin kafesteki kanaryaya sunacağı türden bir gülümseme belirdi. “Bay Smith, belki biliyorsunuz, belki de bilmiyorsunuzdur ama Bay Sicoli’ye olan borcu tahsil etmek için kiralanmış bulunuyoruz.”

“Kiralanmış mı? Onun için çalışmıyor musunuz yani?” Eğer öyleyse, adamların sadakati Sicoli’ye değil kendilerine olurdu. Aiden’in evdeki birikim hesabında, kazandıklarından kalan hâlâ yüklü bir miktar para duruyordu. Belki onlara bu parayı vererek Kat’i unutmalarını ve Sicoli’ye de kızı öldürdüklerini söylemelerini isterdi.

Sully konuştuğunda sesine hafif bir öfke tınısı hâkimdi. “Ne düşündüğünüzü biliyorum Bay Smith ve yanıtı hayır. Kaçakların peşine düşmek için kiralanmış olabiliriz ama Bay Sicoli sadakati-miz için bize epey yüklü bir ödeme yapıyor. Ayrıca normal ücret-

* İng. “More cowbell”: Amerika’da popüler olan, Christopher Walken’in oynadığı skeçten bir alıntıdır. (ç.n.)

lerimize ek olarak borcun da yarısını alıyoruz. Yani sıradan tahsil-
darlardan çok daha sabırlıyızdır.”

Kahretsin. İşte planı da böylece güme gitmişti. En azından kendisi bu görüşmeden sağ çıkamazsa Jax’e ulaşana dek Kat’i şehir dışına kaçırmaması konusunda Xan’e talimat vermeyi akıl edebilmişti. İşlerin gidişatına bakılacak olursa kendisine yüzde elli şans veriyordu. Bu da pek iç açıcı sayılmazdı.

Aiden ayaklarını omuz genişliğinde yere bastırды ve kollarını gevşek bir şekilde yanlarına sarkıttı. Kat’ın silahının yardımı olmaksızın güveneceği tek şey dövüş becerisiydi. “Peki parayı almazsanız ne olur?”

Vinnie’nin gözlerinden sadist bir parıltı geçti. *Anaokulundan beri canlı her şeye işkence ettim ve bu yüzden bir saniye bile uyum kaçmadı,* diyen türden bir parıltı. “Neden Lenny Marx’a sormuyorsun? Tabii ya, çünkü soramazsın.”

Sully bunun ne demek olduğunu detaylıca açıkladı. “Aldığımız emir, ya parayla ya da borçlunun öldüğüne dair kanıtla dönmek. Bay Marx’la hapisnede yaptığımız görüşmede, kendisinin bize bu parayı hiçbir şekilde sağlayamayacağına karar verdik. Kısa bir süre sonra da kendisi talihsiz bir kaza geçirdi.”

Blöf yapmıyorlarsa, bu herifler gayet ciddi demektir ve pazarlıkla bu işin içinden sıyrılmaya umutları da zaman kaybı olacaktır. Her ne kadar herifin ölmesini istememiş olsa da Kat’ın eski sevgilisinin gelecekte peşinden gelemeyeceğine hafiften memnun olmuştu.

Tabii genç kadının bir geleceği olacağını garanti altına alabilirse...

“O zaman bu iş bitti demektir. Kızın bununla hiçbir ilgisi yok. Sicoli’den borç alan Marx’tı, o değil.”

Vinnie çığırktan bir kahkaha attı. “Sana böyle mi söyledi?”

“Marx borç almadı,” diye ekledi Sully. Pardösüsünün düğmesini açıp Kat’in çekyatına oturdu ve silahlı elini kanepenin arkasına dayadı. “Birliğin kristal *meth* ayağının dağıtıcısı olarak anlaşması vardı. Malı dağıttı ama kazancı getirmedi. Sonra da kızla birlikte kasabadan kaçtılar.”

“Böylece ölüm fermanını imzalamış oldu,” diye araya girdi Vinnie küstah bir sırıtışla. “Sicoli sözleşme yapar. Neyin altına imza atarsan at, ona iki şeyden birini borçlanırsın: İşin tamamlanması ya da canın. Marx sonucun böyle olacağını biliyordu.”

“Yani şimdi siz ikiniz ya işi tamamlayacaksınız ya da öldürüleceksiniz, öyle mi?”

Sully omuz silkti. “Sicoli herkesle böyle çalışır. Bunu kişisel alılamayız.”

“Aferin size,” dedi Aiden ağır ağır. “Yine de bu meselenin kızla ne alakası olduğunu anlayamıyorum.”

“Kızın adının sözleşmede olduğunu düşünürsek, çok alakası var.”
Aiden’ın kanı dondu. “Sana inanmıyorum.”

“Sana bir şey kanıtlamak zorunda olduğumuzdan değil,” dedi Sully ortağına başıyla işaret ederek, “ama kendin bakabilirsin.”
Vinnie arka cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkarıp Aiden’a uzattı.

Bir avukat, basitleştirerek size açıklamadıktan sonra anlayamayacağınız bir dilde yazılmış bir sürü sayfadan oluşan sözleşmelerin aksine bu, sabit şartlardan oluşmuş tek sayfalık bir şeydi. Sayfanın sonunda da hemen Lenny’ninkinin altında Kat’in imzası vardı.

Aiden, ihanetin soğuk parmaklarının, ciğerlerindeki havayı boşaltan bir ilmek gibi boynuna sarıldığını hissetti. Bunca zamandır koruduğu, görünürde masum olan kadın, sıradan bir uyuşturucu

satıcısından daha iyi değildi. Tıpkı Lenny gibi... Tıpkı Janey'nin bok çuvalı erkek arkadaşı gibi. Uyum sağlamak için umutsuzca çabalayan ya da asilik etmek isteyen ama sonunda kurtuluş umudunun çok az olduğu o bitmek bilmez bağımlılığa sürüklenen çocuklara narkotikleri dayayan biri gibi.

Lanet olsun!

Aiden sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve lanet olasıca kafasını toparlamaya çalıştı. Kat'in kim olduğu ya da olmadığı bu pislikte Aiden'in oynadığı rolle hiçbir ilgisi yoktu. Jax'e, kızı güvende tutacağına dair söz vermişti ve bu sözü tutma niyetindeydi.

Ayrıca bu kız geçmişte ne yapmış olursa olsun, ölmeyi hak etmiyordu. Aiden, elinde bir başkasının daha kanıyla yaşayamazdı.

"O kadar şaşırma ahbab," diyerek kıs kıs güldü Vinnie. "Sırf bir kaltağın diğer orospulardan daha güzel olması bacaklarını onlar gibi açmadığı anlamına gelmez." Kahkaha atarak odada, bunu komik bulabilecek tek adamla bu anı paylaşmak üzere kafasını yana çevirdi.

Aiden alçak herife gözlerini kısarak baktı. Bir saliselik dikkatsizlik bile zayıflık anı olurdu ve Aiden'in ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Öfke ve ihanet duyguları zihnine akın ederek son beş yıldır kontrol altında tuttuğu karanlık tarafının zincirlerini eritiverdi. Aiden uçan kol kilidinde karar kıldı. Havada sıçrayıp bacaklarını Vinnie'nin uzatmış olduğu koluna dolayıp adamı yere düşürdü. Silah patladı ama etrafta çekiştirilmekten kurşun kontrolden çıktı. Ardından gangsterin kolu Aiden'in bacakları arasında sıkıca kavranmış haldeyken Aiden kırma noktasına dek kolu çekmeye başladı. Vinnie uluyarak silahı bırakınca bir saniye sonra Aiden aleti Vinnie'nin şakağına dayadı.

“Yerinizde olsam kıyılamazdım, Bay Smith.”

Aiden donup kaldı ve içinden bir küfür savurdu. Hiddetinin, mantığını engellemesine izin vermiş, Vinnie’nin bu odadaki silahlı tek adam olmadığını gösteren büyük resme bakmaksızın hareket etmişti.

Vinnie kontrolün yine kendilerine geçtiğini fark edince silahını geri aldı, ayağa kalktı ve Aiden’in yüzünün ortasına silahın kabzasıyla vurdu. Aiden’in suratı hızla yana döndü ve ağzındaki acı bir mızrak gibi doğruca beynine vurdu. Aiden patlayan dudacağının durumunu diliyle kontrol etti.

Kendi kanının bakırımsı tadını almak içindeki hayvanı daha da besledi ama ayağa kalkarken öylece durup beklemek dışında hiçbir şey yapmamak için o vahşi içgüdüsünü bastırdı.

Sully, Aiden sanki yaramazlık etmiş bir ufaklıkmış gibi ona “cık cık” yaptı. “Doğru düzgün düşünemediniz, değil mi Bay Smith? Ayrıca borcun tamamını getiremezsek kızı Bay Sicoli’ye götürme emri aldığımız konusunda da sizi uyarmalıyım.”

Güç bela zapt ettiği hiddet Aiden’in kaslarına doldu. “Kızdan ne istiyormuş ki?”

“Eh işlerinin çoğu eczacılığa ilişkin olsa da...”

Aiden tiksintiyle dudak büktü. Bu, herifin insanları uyuşturucularla öldürdüğünü söylemenin bir başka yoluydu.

“...ara sıra kadın ticaretiyle de uğraşır ve kızıl saçlı birinin nadir ve egzotik bulunduğu yerlerden gelen müşteriler, normal fiyatın en azından iki katını ödemeyi kabul ederler. Maalesef o işten biz yüzde almıyoruz, o yüzden de parayı tahsil etmeyi tercih ediyoruz.”

Ah, yüce Tanrım.. Herif kızı seks kaçakçılığı için istiyordu. Kız, en yüksek rakamı veren ahlaksıza satılacaktı. Sürekli uyuşturucu

altında ve sahibine bağımlı olacak, vücudu da en kötü şekillerde kullanılacaktı.

Aiden bir anda çok kötü hissetti. Bulanan midesini tutarak mutfak tezgahına dayanabilmek için birkaç adım geriledi. Kat'ın, bir herif kendisine tecavüz ederken çıplak, dayak yemiş ve uyuşturucudan uçmuş haldeki görüntüleri midesini ağzına getirdi. Kusmak istediye de heriflere bu tatmini yaşatmak istemedi.

Sully bileğindeki parıltılı altın saati kontrol ettikten sonra Aiden'a ters ters baktı. "Normalde çok sabırlı biriyimdir ama bu bok çukuru kasabadan bıkmaya başladım. Ee Bay Smith, kız parayı buldu mu, yoksa onu eski işvereniyle mi buluşturacağız?"

Aiden'ın bir çözüm bulması gerekiyordu, hem de hemen. Hâlâ dövüşmüyor olması çok kötüydü. Tek seferde genç kadının ihtiyacı olan parayı rahatlıkla kazanırdı.

Vay canına, işte bu. Kafasında bir fikir oluşmaya başladı. "Ya parayı ben bulursam?"

Sully bir kaşını kaldırdı. "Bulabilir misin?"

"Bulmam birkaç haftamı alacak ama evet, bulabilirim."

Vinnie'nin dudığı, köpeklerinkine benzer bir hırıltıyla büküldü. "Tabii ya. Acaba bunu daha önce nereden duyduk? Unut o işi pislik."

"Parayı tercih edeceğinizi kendiniz söylediniz, öyle değil mi? Bana birkaç hafta verirseniz, kızın borcunun iki katını ödeyebilirim."

"Kırk bin papel mi vereceksin?" diye sordu Sully şüpheli bir şekilde.

Aiden başıyla onayladı. "Kırk bin. Ama bir şartım var."

Liderden bir kıkırdama yükseldi. "Talepte bulunabilecek konumda sayılmazsın."

“Haklısın ama sınırlı bir süreniz yok. Üstelik Sicoli’ye yirmi bin papeli verdiğinizde size yarısını verecek. Benden de fazladan yirmi bin almış olacaksınız. Yani her biriniz on beş bin papelin yanı sıra bu işi için normal ücretinizi de alacaksınız. Kızınızın üstüne oturup beklemek için pek de fena bir rakam sayılmaz.”

Vinnie’nin kafası havada uçuşan tüm bu rakamlardan karışmış görünüyordu ama Sully sessiz ve düşünceliydi. Aiden özgüvenli bir şekilde durarak göz temasını hiç koparmadı. Terlediğini görmelerine izin veremezdi. Bu herifler kuduz köpekler gibiydi. Korunun kokusunu alırlarsa saldırıya geçerlerdi.

“Şu şartlarını bir duyayım da ondan sonra zamanımı harcamaya değer mi, değmez mi karar vereyim,” dedi Sully ayak bileğini dizinin üzerine koyarak.

“Kızın, sizi Lenny hapisten çıkana dek beklemeye ikna ettiğimi düşünmesini istiyorum. Bu da onu takip etmeyi bırakmanız ve evine dönmesine izin vermeniz anlamına geliyor.”

“Tabii, hiç problem değil,” diyerek dalga geçti Vinnie. “Hazır el atmışken hanımefendiye spada güzel bir gün de ayarlayalım mı?”

Aiden tam herife laf yapıştırmak üzereydi ki Sully ondan önce davrandı. “Kapa o lanet çenenini Vinnie. Bu kadar mı Bay Smith? Kızın artık tehlikede olmadığını sanmasını mı istiyorsun?”

“Bu kadar. Sizi ne görmesini, ne duymasını ne de varlığınıza haberdar olmasını istiyorum.”

Adam omuz silkti. “Bunda bir problem göremiyorum. Ama bir konuda açık olmam gerekir. Sırf sen parayı bulacaksın diye kızın bu işten sıyrıldığını sanma. Yani parayı tahsil edene dek onu gözetliyor olacağız. Eyalet sınırları dışına çıktığı anda bundan habermiz olur.”

“Nasıl yani?”

“Yine kasabayı terk ederse onu bulabilelim diye birkaç hafta önce koluna bir takip çipi yerleştirdik.”

Aiden’in sırtından bir ürperti geçti. “Dalga geçiyor olmalısınız.”

“Kalabalık bir barda biri sana çarpınca neleri fark etmiyor insan, şaşırırsın. Herhangi bir acıyı böcek ısırığı diye geçiştiriyorsun,” dedi Vinnie kendiyle gurur duyarak. Takip çipini kıza yerleştiren o olmalıydı.

Aiden’in kanı, kaynama noktasına geliyordu. Sıradan bir günde bile birinin insafına kalmaktan nefret ederdi ve bu durumun yanında sıradan bir gün solda sıfır kalırdı. “Bunca zamandır mademki onun nerede olduğunu biliyordunuz, neden bariz bir şekilde takip ediyordunuz ki? Hem dün gece ya da bugün neden evime gelmediniz?”

“Gözünü korkutmak için. Üstelik kendine bir şövalye bulduğunu görünce kahramanının eninde sonunda onun intikamını almak için geleceğini biliyorduk. Bu kadar öngörülebilir olduğun için sağ ol.” Sully ona kötü bir tebessümle baktıktan sonra ayağa kalktı, Vinnie’ye silahını indirmesini işaret etti. “Pekâlâ şampiyon, bize parayı getirmek için bir ayın var. Getirmezsen tıbbi geçmişine ‘kafaya darbe’ maddesini de eklemeleri gerekecek. Sonra da kızın peşine düşeceğiz.”

“İyi tamam, anladık. Hiç merhametiniz yok, işkence gırla.” Aiden kapıyı açarak bekledi. “Şimdi defolun gidin. Buradaki işimiz bitti.”

Sully sadece kendi istediği için gittiğini açıkça belirten bir bakış attı. “Bağlantıda olacağız Bay Smith.”

Vinnie, Aiden’in yanına geldiğinde onu o kadar dikkatli bir biçimde inceledi ki neredeyse kulaklarından duman çıkacaktı. “Seni bir yerlerden tanıdığım hissinden bir türlü kurtulamıyorum.”

“Evet, bunu sık duyarım,” dedi Aiden gergin bir biçimde. “Herhâlde o herkese tanıdık gelen yüzlerden birine sahibim.”

Haydutlar eşikten dışarı adımlarını attıkları anda Aiden kapıyı çarptı, ışıkları kapadı ve ön pencereye ilerledi. Adamların cadde-nin karşısına geçip iki mağaza arasındaki bir kapıdan girişlerini izledi; sonunda herifler Kat’ın dairesinin karşısındaki bir yerin ışığını yaktılar, ardından da Vinnie ona hareket çekip perdeleri çekti.

Şerefsiz herifler Aiden’ın rahat edebileceğinden daha yakındaydı ama çok da uzağa gitmelerini beklemek saçma olurdu. Her neyse. Onlar sözlerini tuttukları ve Kat’le uğraşmayı bıraktıkları sürece nerede olduklarının bir önemi yoktu.

Aiden, şifonyerden Kat’ın silahını alıp şarjörünü ve emniyetini kontrol ettikten sonra kemerinin arkasına tıktı ve daireyi kilitleyip motoruna doğru yol aldı. Motoru çalıştırmadan önce telefon rehberinden Xander’ın numarasını bulup aradı. Arkadaşı iki çalışta telefonu açtı.

“Hayatta olmana sevindim dostum.”

“Ben de öyle. Şu gizli turnuva devam ediyor, değil mi?”

“Dört Çarpı Dört mü? Evet, final dövüşlerindeyiz. Üç hafta kaldı. Dün gece birini acayip patakladım bu arada, sorduğun için sağ ol.”

Aiden’ın, Xander’ın kapisini çekecek vakti yoktu. “Beni turnuva ya sokmalısın.”

“Ağzımın beş karış açık kaldığını bir anlık boş verirsek Bay Bir Daha Asla Dövüşmeyeceğim, turnuvanın çoktan başladığını sana hatırlatmam gerekir.”

“İlk seferinde de duymuştum. Dâhil olmam lazım Xan. Bir yolunu bul.”

Telefonunu cebine tıkip kaskını kafasına geçirdi ve bazı yanıtlar almak için evin yolunu tuttu.

Sekizinci Bölüm

Böyle zamanlarda Kat, teknoloji bağımlısı dünyanın bir parçası olmayı çok istiyordu. Ceptelefonunun yanında olması için her şeyi verirdi; böylelikle Irish'i arayıp iyi olup olmadığını öğrenebilirdi.

Gittiğinden beri –bir saat önce– Kat evin içinde dolanıyor, ileri geri yürüyor ve endişeden kendini deli ediyordu. Kendisini rahatlatabilecek olan Xander bile çalıştığı için yanında değildi. Sonunda Irish'in motorunun uğultusunun gittikçe arttığını duydu. Onu karşılamak için dışarı koşturdu, ancak Ally bütün gece Kaleyi Korumaya oyunu oynamıştı. Kat'e yıllar gibi gelen bir sürenin sonunda Irish basamakları çıkıp kapıdan içeri girdi. Kat bir anda odayı arşınlamayı keserek adamın herhangi bir uzvunun kırık ya da kopuk olup olmadığını hızlıca kontrol etti.

"Tanrı'ya şükür, iyisin," dedi Kat. "En kötüsünü düşünüp durdum," diye ekledi.

"İyiyim." Eldivenlerini ve motorcu ceketini çıkarıp kanepenin arkasına koydu Aiden.

Irish'in yarık alt dudağını gören Kat irkildi. Aldığı en kötü hasarın bu olmasını umut etti. "Ne oldu? Ne dediler?"

“Bu kıyafetlerden kurtulup bir duş almam gerek. Daha sonra konuşuruz.”

Aiden, tek kelime daha etmeden salonun karşı tarafına ilerledi. Adamın böyle kısa ve öz konuşması karşısında Kat en basit tabiriyle afallamıştı ama bunun normal olabileceğini kendine hatırlattı. Ne de olsa adamı o kadar da iyi tanımıyordu. “Sana kahve falan yapmamı ister misin?”

Yatak odasından, beline sardığı bir havluyla ve elinde bir boxer ve penye şortla çıktı. “Hayır. Hemen çıkarım,” dedi banyoya doğru giderken, sonra da kapıyı arkasından kapadı.

Kat, suyun açıldığını duyduğu sırada yine volta atmaya başlamıştı. Irish’in bu hareketini anlamlandırabilirdi ama işin aslı, onun hiçbir sebep yokken böyle soğuk davranmayacağını bilecek kadar adamı tanıyordu. Kat’e karşı, tanıştıkları günden beri hep düşünceli ve şefkatli davranmıştı. Bu işte bir terslik vardı.

Kat cesaretini kaybetmeden önce salonun karşı tarafına geçerek kapıyı ardına dek açtı. “Hey...”

Naylon perde açılınca karşısına oldukça sabunlu, oldukça renkli ve –vay canına– oldukça büyük bir penisi olan, saldırı modundaki Irish çıktı. “Tanrım, Kat, ne halt ediyorsun burada?” dedi doğrularak. “Tanrı aşkına, neredeyse üzerine atlayacaktım!”

Irish perdeyi tekrardan kapatarak Kat’i o ana geri döndürdü. Bir anlığına adamın o kaygan vücudunun üzerine “atladığını” hayal ederek eğlenmişti. Önündeki, daha önemli soruna odaklanması gerekiyordu artık. Yani yeni bir kimliğe ve hızlandırılmış İspanyolca kursuna ihtiyacı olup olmadığını öğrenmeliydi.

“Ödümü patlatıyorsun Irish. Ters giden bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Duşunu bitirmeni beklememi...”

Su sesi kesilince perde yana kaydı ve yine Kat'ın aklı başından gitti. Irish, saçlarını öne doğru iterek yukarıdaki uzun kısımların fazla suyunu sıktı. Su damlacıkları rastgele bir şekilde adamın bedeninden süzülürken tenindeki parlak renkleri vurgulayarak göğüs uçlarındaki gümüş *piercing*'lerden göz kırptı ve karın kasları vadisinden aşağı süzüldü.

Irish askıdan havluyu kapıp tekrar beline doladı ve küvetten dışarı adım attı. "Ne için beklemeni Kat?"

"Hıı?" Ne demişti bu adam? *Kendine gel kızım!* "Şey, olanları anlatman için."

Kraliyet mavisi gözler, uzun bir süre boyunca onu inceledi. Profesör Xavier'in telepatik güçleri şimdi işine yarayabilirdi. O zaman hem dairesinde neler olduğunu öğrenebilir, hem de kendisini inceleyen Irish'in kafasında kol gezen düşünceleri bilebilirdi.

"Bu saatte kahve içmek beni bütün gece ayakta tutar," dedi sonunda, "Ama bana dolaptan bir meyve suyu çıkarır mısın? Hemen geliyorum."

"Şey, tabii, hemen. Kusura bakma."

Kat adama cılız bir şekilde gülümsedikten sonra banyodan çıktı. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Irish farklı davranıyordu. Üstelik iyi anlamda değil. Kötü bir haber almış olmalı, diye düşünürken dolaptan meyve suyu şişesini çıkarıp kapağını açtı. Bu kötü haberin ne olabileceği konusu beynini kemirirken Kat, plastik şişeyi dudaklarına götürdü, içecekten bir yudum aldı ve... lavaboya tükürdü.

"Öğk!" şişeyi kaldırıp etiketi okurken titredi. "Yabanmersini."

"Böbreklere iyi geliyor," dedi Irish kızın arkasında belirip şişeyi ondan kurtararak.

“Yabanmersini suyu çok...” Kat ona bakmak için dönünce cümlesi yarıda kesildi çünkü Irish, meyve suyunu kafasına dikip bütün şişeyi bitirirken âdemelması her bir yudumda oynuyordu. “... lezzetli.”

Siyah şortu kalçalarının o kadar aşağısındaydı ki hiç giymese de olurdu. Adamı beş dakika içinde iki defa çıplak görmüş olması fark etmiyordu. Nedense bu görüntü daha seksiydi; oblik kaslarının derin V şekli şortunun lastiğinin altında gözden kaybolarak nereye kadar indiği düşüncesi Kat’e işkence ediyordu.

Irish şişeyi çöpe atıp tezgâha yaslandı. “O kadar lezzetliyse neden tükürdün?”

“Hıı?” *Aman Tanrım, adam tamamen giyinik olmadığında kırık, aptal bir plağa bağlıyorsun. Aferin Kat, cidden aferin sana.* “Ah, şey, iğrenç demek istedim. Benim için fazla mayhoş sanırım.” Derin bir nefes alıp yavaşıca verdi. “Kötü haber, değil mi?”

Irish kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Hâlâ meyve suyundan mı bahsediyoruz?”

Kat başını iki yana sallayınca sıkıntılı geçen akşamın ardından bozulan topuzundan düşmüş saç tutamları yanaklarında ve ense-sinde sallandı. “Adamlarla görüşmen.”

“Pek sayılmaz,” dedi Irish. “Geri çekildiler. Marx’ın hapisten çıkıp bu işi halletmesini bekleyecekler.”

“Sen ciddi misin? Yani özgür müyüm?”

“Artık onlar yüzünden endişelenmene gerek yok.”

Aylardır içinde yaşayan o daimi korku sonunda eriyip gidince Kat neredeyse uçacakmış gibi hafiflemiş hissetti. “Irish bu harika bir haber!” Irish’in ciddi yüzünü incelemek üzere kutlamasına ara verdi. Şüpheyi kaşlarını çatı. “Irish? Sorun nedir?”

“Oraya gitmeden önce sana bilmem gereken bir şey olup olmadığını sordum. Her şeyi anlattığını söyledin.”

“Çünkü anlattım.”

“Gerçekten mi? Yani eski erkek arkadaşınla ikinizin Sicoli için çalıştığınız aklından uçup gitti, öyle mi? Ama,” dedi alçak bir sesle, “bir uyuşturucu satıcısı olduğun asla aklıma gelmezdi.”

“Uyuşturucu satıcısı mı? Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok! Lenny, Sicoli’nin parasıyla kumar oynayıp kaybetti. Adam da bu yüzden peşimizde.”

“Ama bu, hikâyenin sadece bir kısmı, öyle değil mi Kat? Anlatmadığın kısım kumar oynadığı yirmi bin papelin Sicoli’nin *meth*’lerinin satışından geldiği.”

Kat ağzı bir karış açık, gözleri irileşmiş, adamın suçlamasıyla neye uğradığını şaşırılmış bir hâlde bakakaldı. Irish tezgâhtan uzaklaşıp salonun diğer tarafına geçerken kendini savunmayı sürdürdü. “Bu çılgınca. O herifler muhtemelen sen bana yardım etmeyin falan diye bunları söylüyordur.”

Irish motorcu ceketini alıp cebine uzanarak katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Tekrar ona doğru geldiğinde Kat de yürüyüp onu mutfak masasının yanında karşıladı. “Asla Sicoli için çalışmadım ve asla da uyuşturucuyla bir ilgim olmadı.”

“Numarayı bırak Kat.”

Kâğıdı açıp mavi gözlerinde buz gibi bakışlarla masaya vurarak koydu. Kat, tereddütlü bir şekilde bakışlarını indirdi. Kâğıt, Sicoli Birlik için bir çalışma sözleşmesiydi ve kâğıdın alt kısmında, hem Lenny’ninkinin altında Kat’in imzası vardı.

“Rezil, pislik herif,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “İmzama taklit etmiş olmalı. Onu bir daha görürsem, öldüreceğim.”

“Böyle bir şey için neden imzanı taklit etsin ki?”

“Sebebini çok iyi biliyorum. Klasik Lenny işte. Ayrıldıktan sonra her zaman benim günün birinde onu terk edeceğimden korktuğundan şüpheleniyordum. Çünkü o bizi modern zamanların Bonnie ve Clyde’ı gibi falan görüyordu. İyi anlaşılan bir takımdık ve bana güvenebileceğini biliyordu. İmzamı taklit ederek işler kötüye gittiğinde en az onun kadar benim de buna dâhil olmamı sağlayacaktı. Yoksa çekip gidebilirdim ve o da kendi yaptıklarıyla tek başına uğraşmak zorunda kalırdı.”

Irish ne kımıldadı, ne gözlerini kırptı, ne de bir tepki verdi. Kat bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve açıklığı artık umrun-da değildi. *Tabii, ona ne şüphe.* “Boş ver,” dedi. “Bir önemi yok.” Arkasını dönüp kanepedeki eşyalarını topladıktan sonra banyoya yöneldi. Ödünç aldığı kıyafetleri çıkarıp neyse ki Irish yokken yıkadığı iş eteği ve tişörtünü giyerken onun diğer adamlardan farklı olabileceğini düşündüğü için kendisine kızdı. Hiçbiri onun gerçekte kim olduğuna bakmıyor, hepsi de sadece görmek istediklerini görüyorlardı.

Kapıyı hızla açıp dışarı çıkarken neredeyse ona çarpacaktı. “Ne yapıyorsun Kat?”

“Kendi evime gidiyorum, yarın da tıpkı planladığım gibi bu cehennem dibindeki kasabayı terk edeceğim. Yaptıkların için minnettarım ama bana pisliğin tekiymişim gibi bakarken burada daha fazla kalacak değilim. Zaten herkesten yeterince böyle muamele gördüm.”

Yana kayarak adamı geçti, çantasını ve kanepenin yanındaki ayakkabılarını alıp yola koyuldu. Bu kulübede bir saniye daha geçirmektense kızgın bir timsahla şansını denemeyi tercih ederdi.

Aiden, iyice pataklanmayı hak ediyordu.

Kızın gitmesine fırsat bırakmadan aceleyle kapıya koştu.
“Kat, bekle.”

Avuçlarıyla kapıyı ittirerek kızı hapsettiğinde Kat kapıyı sadece birkaç santim açabilmişti. “Gitme.”

Kat, baston yutmuş gibi kaskatıydı ve her bir kasındaki gerginlik bariz biçimde görülüyordu. Kızıl-altın karışımı saç tutamları açık renkli boynunda süzülürken Aiden’in içinde bunları yana iterek dudaklarını boynuna dayamak geliyordu. Leylakların belli belirsiz kokusu, bedenini çevreleyerek arzularını ateşliyordu.

“Neden gitmeyeyim ki?”

Çünkü seni yatağымda görmek istiyorum. Ve altımda. Beni öyle sıkı saracaksın ki neden sana sahip olamayacağımı bile unutacağım. Fena hâlde sıçmış durumdaydı. Kızın onunla olması tehlikeliydi ama Aiden daha Muhteşem İkiizler’e paralarını ödeyemeden kasabadan tüymesi daha da tehlikeli olurdu. Onun özgür kalmış olmasına rağmen gitmek isteyebileceği aklına gelmemişti.

“Öncelikle gitmeni istemiyorum. İkincisi de geç oldu,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı. “Bu gece kal, biraz kafanı toparla.”

Kat’in sesi, zapt etmeye çalıştığı duygularının izlerini taşıyordu. “Sana tuhaf gelebilir ama beni bu kadar küçük gören birinin yanında kalmak istemiyorum.”

“O konuda yanılıyorsun kedcik,” dedi Aiden kızı kendine bakacak şekilde çevirerek. Normalde pembemsi olan dudakları şimdi yakut rengine bürünmüş ve şişmişti. Koyu kestane kirpikleri, yanaklarından süzölmelerine izin vermediği yaşlardan nemlenerek sivrilmişti. Kırgınlıkla asıldığı zaman bile yüzünün güzelliği kusursuzdu.

“Bak, kelimelerle aram iyi değildir ama sana o lafların hiçbirini söylememem gerekirdi.”

Kat sadece sessiz ve hareketsiz kalarak karşılık verdi. *Bir şey söyle geri zekâlı. Toparla durumu.*

“Kat, bence hayatın sana sunduklarından çok daha fazlasını hak eden birisin. Üstelik güçlüsün de. Hatta oldukça harika biri olduğumu düşünüyorum. Seni gördüğüm ilk an bunu anlamıştım.”

“Bana uyuşturucu satıcısı ve yalancı dedikten sonra bunlara inanmamı mı bekliyorsun?”

Aiden sessizce sövdü. Niye böyle salaklık etmişti ki? Geçmişinden kalan pisliklerin tüm mantığını yok etmesine izin vermiş, kızı suçlamadan önce ona açıklama şansı bile bırakmamıştı. Elleriyle kızın yüzünü çevreleyerek o incinmiş gözlerine derin derin baktı. “Özür dilerim. O sözleşmeyi görünce ve uyuşturucu meselesini duyunca...” Uzun bir soluk verdi. “Doğru dürüst düşünemedim ve kendimi kaybettim. Seni suçlamadan önce sormam gerekirdi. Gerzeklik ettim.”

“Evet, ettin.”

Kat, sanki artık onun gözlerinin içine bakmaya katlanamıyormuşçasına bakışlarını Aiden’in göğsüne dikmişti. Aiden kızın görüş alanına girebilmek için başını eğip ateşli bir şekilde fısıldadı: “Bir daha senden bu şekilde şüphe etmeyeceğim, yemin ederim. Affettin mi beni?”

Kat, yıllar kadar uzun gelen birkaç saniye boyunca alt dudağını çiğnedikten sonra başını onaylar gibi salladı. Aiden’in omuzlarına tutunurken gözbebekleri açık mavi irislerini yutmuştu. Kat güçlükle yutkunurken Aiden bakışlarını kızın pürüzsüz, uzun boynuna çevirdi. Bir parmağını boynunda gezdirince Kat’in nabızı hızlanmaya başladı. Aiden’in zannettiği kadar kayıtsız değildi.

İçi rahatlayınca kendine güveni arttı. Kız ondan nefret etmiyordu. Yani, en azından şimdilik. Aiden'in gerçekte kim olduğunu ve neden Alabaster'a geldiğini öğrenecek olursa her şey mahv olurdu. Ama bunu, bir başka zaman endişelenmek üzere günahlar listesine ekledi.

Aiden ellerini kızın kalçalarına indirip bir adım yaklaştı. "Peki bu gece kalacak mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kalacağım."

Bir gece... En azından buna sahip olabilirdi, öyle değil mi? Sonra kıza olan arzusundan kurtulur ve onu tehlikeden uzak tutmak için turnuvayı kazanmaya odaklanabilirdi. İşini tamamlar, Jax'e borcunu ödemiş olur ve pişmanlıkla dolu anlamsız yaşamına geri dönerdi.

Ama şu anda, aylardır iplerini elinde tutan kadının kollarında bir gece için bile olsa yeniden canlı hissetmek istiyordu. Artık kimseyi çekici bulmamasının sebebi de buydu. Aiden'in bir kereliğine yaşanacaksa bile onunla olmaya ihtiyacı vardı. Ama aralarında bir anlaşmaya varmadan bunu yapamazdı.

"Kat, sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Şimdiye kadar değil miydin?"

Bu soruya yanıt vermemek düpedüz yalan söylemekten iyiydi, öyle değil mi? Aiden üzerinde yürümekte olduğu ince çizginin farkındaydı. Ona karşı pek dürüst davranmamıştı. Ama en azından bu konuda doğruyu söyleyecekti. Şimdiyse bunu saygısız ya da kaba olmadan söylemenin bir yolunu bulmalıydı ki bu da büyük bir meseleydi. Ağzı laf yapan bir Romeo olmadığı ortadaydı.

Kızın meraklı bakışlarıyla buluşan Aiden, derin bir nefes alıp kendini tokat yeme olasılığına hazırladı. "Bu gece seninle birlikte olmak istiyorum."

“Yani ilişkiye girmek anlamında mı?”

“Evet,” dedi Aiden, neşeyle dudağının kenarı havaya kalkarken. “İlişkiye girmek anlamında. Birini seni istediğim kadar arzulamayı gerçekten çok uzun zaman oldu.”

“Gerçekten mi?” diye sordu soluksuz bir şekilde.

“Şaşırmış gibisin.”

Kat, hafifçe omuz silkerek bir anda ahşap döşemelerle ilgilenmeye başladı. “Daha heyecan verici, egzotik görünümlü kadınları beğenecek biri gibi görünüyorsun. Hani şu pürüzsüz tenleri ve güzel dövmeleleriyle seksi görünümlü, yeni dönem takvim kızlarını.”

Neredeyse kahkaha atacaktı ki Kat’in ciddi olduğunu anladı. Ona ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Kızın, hâlâ omzunda duran ellerinden birini alıp yavaşça göğsüne, karnından aşağıya doğru indirdi ve sıkı şortunu zorlayan sert ereksiyonu üzerine yerleştirdi.

Aiden, genç kadının elini penisinin üzerine koyunca inledi. Kat’in, aletini kavramasının yarattığı his, neredeyse “erken boşalma” ifadesinin yeniden tanımlanmasına sebep olacaktı. Kat’in yanaklarının pembenin hoş bir tonuna bürünmesi içini allak bullak etti. Onun masumiyeti arttıkça Aiden, bu kadını daha çok istiyordu.

Buna anlam veremiyordu. Kat haklıydı. Normalde Aiden, her gününü bir hız trenindeymişçesine yaşayan, gösterişli kadınlardan hoşlanırdı. Kat ise tamamen bambaşka biriydi. Yaşından çok daha olgun davranmasına rağmen, her nasılsa olması gerekenden daha masumdu.

“İşte senden bu kadar etkileniyorum tatlım. İnan bana böyle bir ilgi taklit edilemez,” diye ona güven verdi.

“Sanırım haklıymışım,” dedi Kat.

“Ne konuda?”

“Garajda söylediklerimde. Sanırım tam olarak şöyle demiştim: ‘O kadar büyük ki parmaklarımı bile kapatamıyorum.’”

Aiden boğuk bir kahkaha attı. Espri kabiliyeti olmadığını düşündüğü bu kadın ona yanıldığını kanıtlamak için şu anı seçmişti. Ama belki de şaka yapmıyordu. Çünkü aletini hafifçe sıkınca Aiden’in kahkahası bir anda kesiliverdi. Göğüs kafesinin derinliklerinden alçak sesli bir inilti koptu. Onu hemen becermezse patlayacaktı.

“Seni istiyorum Kat. Hem de çok fena... Ama sana tek gece dışında bir şey sunamam. İşte bu konuda dürüst olmak istedim. Bu yüzden bana şimdi kırmızı ışık yakarsan bunu anlarım ama hâlâ beyninle düşünebiliyorsan, ne istediğini söylemelisin.”

“Yeşil.”

Aiden kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. “Yeşil olan ne?”

Kızın utangaç gülümsemesi pek çok şeyi açıklıyordu. “Yeşil ışık yakıyorum sana.”

Sonraki birkaç saat boyunca genç kadına yapacağı şeylerin görüntüleri gözünün önünde belirdi. Daha önce hiç hissetmediği bir arzu, testislerini leziz bir zevk ve acıyla gerginleştirmişti.

Kafasını eğerek dudakları arasındaki mesafeyi kapadı –sonunda onu öpebilecek, tadına bakabilecekti– ama son anda Kat kafasını arkaya yatırıp ona boynunu sundu. Aiden şikâyet edercesine homurdanarak kaçırdığı fırsatı yeniden elde etmek için harekete geçeceken, kızın o tatlı leylak kokusu bir ayının bala arzusu gibi kıza doğru çekilmesini sağladı. Pekâlâ, dudaklarını daha sonra öpebilirdi. Ne de olsa Aiden memnun edilmesi çok zor biri değildi. Şu anda sadece fazlasıyla sert durumdaydı.

“Seni o kadar çok istiyorum ki doğru dürüst düşünmüyorum,” dedi boğuk bir sesle Kat’in çenesine doğru. Kulağının altındaki

hassas bölgeye yapışıp genç kadının saç tutamları yüzünü gıdıklarken teninin her santiminin tadına baktı. Kat'ın, omuzlarına batarıldığı tırnaklarının verdiği hafif acı sırtı boyunca zevk kıvılcımlarını tetikledi. Önce boğazının oyuğunu, ardından köprücük kemiklerinin arasını öptü, ta ki tişörtünün lanet olasıca kumaşı yolunu kesene dek de böyle devam etti.

Tişörtün eteğinden tutup saniyeler içinde Kat'ın kafasından çekip çıkarınca karşısında bir tek sutyen engeli kaldı. İçinden bir ses yavaş olması, bu kadını ağır ağır keşfetmesi gerektiğini söylüyordu. Ama beyninden testislerine dek daha çok kan çekildikçe bu sese kulak veremez oldu. Tek düşündüğü onu soyup günlerce içinde hissedecek kadar derinliklerine gömülmektir.

Parmaklarıyla ön kısma saldırdı. Aceleci hareketlerinden dolayı sutyenin kopçası koptu ama Aiden bunu umursamadı. Kopuk bir kopça, Kat'ın sutyeni bir daha giyememesi demekti, ki bu da Aiden'in işine gelirdi. Genç kadının göğüslerini ilk gördüğünde sutyeni kollarından çekip yere attı.

Kat'ın teni soluk pembe göğüs uçlarını çevreleyen o tatlı göğüslerinin kayısı rengi benekleri vurgulayan bir krema gibiydi. Parmak uçlarıyla ve diliyle bütün bir gece boyunca oynayabileceği göğüslerdi bunlar. Ama şu an değil. Şu anda onları bir solukta tatmalıydı. Kat'i bir solukta tatmalıydı. Daha sonra birbirlerine işkence edecek bolca zamanları olacaktı.

Aiden en sevdiği yemek önüne konmuş, aç bir adam gibi kıza saldırdı. Dudaklarıyla emdi, diliyle fiskeler vurdu, elleriyle okşadı. İşte o anda fark etti.

Ters giden bir şeyler vardı.

Geri çekilerek Kat'i inceledi. Kızın başı yana çevrilmiş, gözleri

kapalıydı. Kat tutkunun ateşiyle kendinden geçtiği için gözlerini kapamış gibi değil de görmek istemediği bir şey yüzünden sıkıca yummuş gibiydi. Daha da kötüsü elleri yanlarındaydı ve yumrukları sıkılıydı.

Aiden, genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alıp yumuşak bir şekilde kendisine çevirdi. “Kat?” Genç kadının gözleri açıldı ama odaklanamıyordu. Adeta boşluğa bakıyor gibiydi. Aiden’in kalbi sıkıştı. Kat şu anda ödünü patlatıyordu. “Katherine!”

Bu ona ulaşmış gibiydi. En azından gözlerini kırıştıtırıp tekrar odaklanmasını sağlamıştı ama bedeni hâlâ kasılmış bir haldeydi. “Selam,” dedi Aiden yumuşak bir sesle. “Artık benimle misin kedici?”

Kat başıyla onaylayıp Aiden’in gözleriyle buluşmadan önce gergin bir şekilde odaya göz gezdirdi. “Evet, tabii. Neden olmayayım ki?”

Ürkek bir hali vardı. Kaçmaya can atan tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydi. Aiden işleri ağırdan almazsa Kat muhtemelen otuz saniye içinde fırlayıp gidecekti. “Affedersin,” dedi, “o kadar uzun zaman oldu ki bu işlerin nasıl yapıldığını unutmuşum. Sutyenini koparmadan önce mi sonra mı yemeğe götürmeliydim?”

Şakalaşma konusundaki başarısız girişimi ufak bir sırtış şeklinde bir sonuç getirmişti. “Tam bir gerzeksin.”

“Ah ona hiç şüphe yok tatlım,” dedi Aiden esprili bir şekilde. Şimdi Kat’in çekip gitmeyeceğinden emin olduğu için palyaçoluğu bir kenara bıraktı. “Bu arada cidden, neyi yanlış yaptım? Ve sakın bana ‘hiçbir şey’ deme yoksa yalan söylediğin için seni bir güzel pataklarım.”

Kat’in soluğu kesildi. “Yapmazsın öyle bir şey.”

Aiden kollarını göğsünde kavuşturup meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. “Dene de gör.”

72 model Nova’nın sesine eşlik eden farlar salonun pencere-lerinden içeri doldu. Aiden çaktırmadan bir küfür savurdu. “Xan geldi.” Kat’in kapının yanında yığılı halde yerde duran tişörtünü ve sutyenini almak için eğilip ona uzattı. “Benim odama git. Onunla birkaç dakika konuşmam gerek ama sonra yanına geleceğim.”

“Belki de beni eve bıraksan daha iyi olur.”

“Hayatta olmaz. İstersen yarın götürürüm ama bu gece burada kalıyorsun.” Aiden kızın omzuyla zarif boynunun birleştiği yere, ardından da nabzının hızlı bir trampet gibi attığı noktaya bir öpücük kondurdu. Kat’in çenesini kaldırıp başparmağını alt dudak-ğında gezdirdi. “Benimlesin, unuttun mu?”

“Irish ben...”

“Lütfen tatlım. İçeri gidip beni bekle.” Genç kadının yüz hatları yumuşadı ve kabullenmiş bir şekilde iç geçirerek Aiden’in odasına doğru gitti, ardından da kapıyı kapadı.

Kat MacGregor, her an daha da gizemli bir hal alıyordu. Ce- haletin mutluluk olduğunu söylerler ama aynı zamanda bilgi de güçtür, derler. Aiden’in şu anda zihninin içinde sallanmakta olan kırmızı bayrakları görmezden gelmesi imkânsızdı. Onunla konuş-malıydı. Onu bu şekilde tetikleyen şeyin ne olduğunu ve nasıl bir daha gerçekleşmeyeceğini öğrenmeliydi.

Ama önce Xan’le kendisini turnuvaya sokması hakkında ko- nuşmalıydı, yoksa Kat’in gizemlerini çözmek sorunlarının en kü- çüğü olurdu.

Dokuzuncu Bölüm

Kat, Irish'in yatak odasının penceresinden, dışarıdaki hayatimsi manzaraya bakıyordu. Bataklıkli nehir kolunun kasvetli kahverengileri ve yeşilleri soluk ay ışığı altında grinin tonlarına dönüşmüştü. Yosunlu tepelerden, gözyaşları gibi dökülen servi ağaçları, onları canlandıracak en ufak bir esinti olmaksızın, zamanın içinde donmuş gibiydi.

Kat, bakışlarını gece göğüne çevirip büyüyen aya hayran hayran baktı. Soluk verip ahşap pervaza dayandı ve o yumuşak aydınlığın, koruyucu ışıklarıyla onu sardığını hayal etti. Genç bir kızken yaşamının en karanlık zamanlarında ayda teselli bulmuştu. Çoğu gece penceresinin önünden, sürekli değişen biçimiyle ışıldayan bir muhafız gibi geçerek kendisini dünyanın merkezinde hissetmesini ve dayanmasını sağlardı.

Son birkaç aydır Irish'i barda görmenin de Kat üzerinde benzer bir etkisi olmuştu. Nessie'den beri kimse onun üzerinde böyle bir etki bırakmamıştı. Ama Kat, hislerine güvenmeye cesaret edebilir miydi? İşte bu milyon dolarlık soruydu.

Kat hiçbir yerde saat göremedi ama Irish'in Xander'la konuşmaya gitmesinin üzerinden yaklaşık yarım saat geçtiğini tahmin edebiliyordu. Bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu merak etti. Belki de Irish, Kat'ın kendisini bulaştırdığı beladan bahsediyordu. Kat, Xander'ı severdi. Kendisinden nefret edecek olursa Kat buna çok üzülürdü. Gerçi kısa bir süre sonra kasabayı terk etmeyi planladığından bunun da pek bir önemi yoktu. Lanet olsun, eğer niyeti gerçekten bu olsaydı şu an yola koyulmalıydı ama sonuçta Irish onu arabasına götürene kadar da bir yere gidemezdi.

Ah, ne kadar da utanç vericiydi. Kat, tıpkı istediği gibi Irish onu kendinden geçirirken bir anda yine kendini kapadığına inanamıyordu. Gerçi tam olarak Kat'ın istediği gibi davranmamış olabilirdi. Kat'ın bedeni, bu kendinden geçiş konusunda kesinlikle hemfikirdi –ıslak külotu bunun kanıtıydı– ama Seks Treni'nden yaylanmasına sebep olan bir şey tetiklenmişti zihninde.

Bir kalçasını duvara yaslayarak kollarını kendi etrafına ve Irish'in şifoniyerinden aşırıldığı yumuşak pamuklu bir tişörtte sardı. Maalesef kendi kolları, arzu ettiği rahatlığı sağlayamıyordu. Çenesini yana yatırıp tamamen erkeksi olan kokuyu derin derin ciğerlerine çekti.

Onu tetikleyen şey ne olmuştu? Irish'in kendisini boynundan öptüğünü, hassas bedenine sürtünen kirli sakalının yarattığı hissi, dilinin yakıcılığını hatırlıyordu.

Sonra Irish onun tişörtünü çıkarmış ve sutyenine öyle sert bir şekilde saldırmıştı ki kopçasını koparmıştı. Plastik çit sesini duyduktan hemen sonra adam sutyeni kollarından çekip sıyırmıştı ve... İşte bundan sonra her şey bulanıklaşmıştı.

Kat, alışkanlıktan dolayı ayı görmek için kafasını çevirdiğini

hatırladı ama eski odasındaki eski yatağında olmadıklarından ayı göremeyince gözlerini sıkıca yummuştu. Irish'in dudaklarının göğüslerine değişini belli belirsiz hatırlıyordu ama bundan fazlası yoktu. Kullandığı teknikleri, nasıl hissettiğini, hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Bu yoğunluk onu tetiklemiş olmalıydı. Kendi geçmişı göz önüne alınınca bir erkeğe güvenmemesi çok doğaldı. Ama bir erkeğin, kendisinin vermeye razı olduğu kadarını alacağına inanması doğal değildi.

En az Irish'in onu arzuladığı kadar o da adamı istiyordu ama bunun bir önemi olmamıştı. İşler biraz çılgınlaşmaya ve görünürde kontrolden çıkmaya başladığı anda kendi içine kapanıvermişti Genç kızlığı boyunca yaptığı gibi.

O zamanlar bu taktik onu korumuştı.

Şimdiyse sadece hasarlı bir ucube gibi görünüyordu.

Karanlıkta kapının açılma sesini duyunca sırtı biraz daha dikleşti. Irish acaba hâlâ onunla birlikte olmak istiyor muydu, yoksa bu kararını gözden mi geçirmişti? Belki de bu yüzden uzun süre gelmemişti. Fikrini değıştirmişti ve geri vites yapmamak için de Kat'in uyumuş olmasını umuyordu.

Kat, arkasına dönmeden Irish'in çıplak ayaklarıyla ahşap zeminde kendisine doğru ilerleyişini dinledi. Güçlü ellerini, Kat'in omuzlarına koydu ve kollarını aşağıya kadar okşayıp Kat'in kendi kendine başaramadığı şekilde rahatlatıcı bir şekilde ona sarıldı. Kat'in bedeni adamınkinin içinde eridi; Kat'in daha yumuşak hatları Irish'in sert çıkıntıları ve düzlüklerine uyum sağlıyordu. Irish genç kadının boynunun yanına burnunu dayayınca ılık nefesi Kat'in teninin ürpermesine sebep oldu.

Başparmağıyla ön kolunun iç kısmını okşadıktan sonra duraksadı. Kat'ın kolunu çekerek pencereye çevirdi. "Acıyor mu?" Sesi alışılmadık şekilde gergindi.

"Ne, o mu?" diye sordu Kat, Tic Tac şekeri şeklindeki küçük tümseğe bakarak. Bunu birkaç hafta önce fark etmişti. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece bastırırsam... Sanırım bir lipom, yağ kisti. Anemde hep olurdu."

Irish, Kat'ın kolunu kavrayıp başını eğdi ve dudaklarını hafifçe bastırarak hassas bir öpücük kondurdu. Rahatlatma ve sakinleştirme amacı taşıyan bir öpücük... Ve mucizevi bir şekilde de amacına ulaştı.

"Uzun süre gelmediğim için üzgünüm," dedi Irish kulağına doğru kısık bir sesle, bu sırada kızın kolunu bırakıp ona tekrar sarılmıştı.

"Bana özür borçlu değilsin Irish."

"Saçmalık," dedi onu kollarında çevirerek. "Kırk beş dakika değil, beş dakika sonra geleceğimi söyledim. İşler tahmin ettiğimden çok daha fazla uzadı. Bu yüzden de üzgünüm, tamam mı?"

Irish'in böyle ufak bir kabahatten dolayı onun gönlünü almaya çalışması kalbinin hoptomasına ve dudaklarında bir tebessüm belirmesine sebep oldu. "Tamam."

"Güzel," dedi adam kafasını hafifçe sallayarak. "Şimdi, önceki konuya dönersek..."

"Hayır, o konuya dönmeyelim tamam mı? Gergindim," dedi çabucak ve gülümseyerek de inandırıcı görünüyormayı umdu. "Benim için çok uzun zaman olduğu için muhtemelen tekrar baki-relige döndüm ve sen de oldukça yoğun bir adamsın."

"Beni kandırmaya çalışma. Kendimi kaptırarak senin ödünü patlattım işte." Kocaman ellerini Kat'ın başının iki yanına yerleş-

tirerek buruk bir şekilde gülümsedi. “Kendimi kontrol edeceğime söz verirsem, tekrar deneyebilir miyim?”

Derin bir nefes al. Ve ver. “Tabii.”

Adamın bakışları Kat’ın dudaklarına çevrilince kız onun ilk adımını anlamış oldu. İçinde hem arzu hem de endişe yükseldi; adam yüzünü onunkine yaklaştırırken bu iki his birbiriyle savaşıyordu. *Bunu yapabilirim*, dedi kendi kendine. *Kesinlikle...* dudaklarını ılık bir nefes yaladı. *Kahretsin!* Kat, Irish geri çekilene dek adamın göğsünü ittirdi.

Adam kafası karışmış bir şekilde onu dikkatlice inceledi. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Yalancı!

“O zaman neden seni öpemiyorum?”

Kat omuz silkti. “Dudaktan öpüşmeyi sevmiyorum. Sorun olmaz, değil mi?”

Irish onu uzunca bir süre inceledi. Sonunda, “Değişir,” dedi.

“Neye göre?”

“Sebebine göre.”

Adamın ellerinden uzaklaşana dek geri çekildi, sonra da kollarını önünde kavuşturdu. “Yüzümün yenmesinden hoşlanmıyorum.”

“Yüzünün yenmesinden mi? Zombilerle mi öpüyordun sen?”

Zombilerle değil ama canavarlarla olabilir mi? Kesinlikle. Pek içinden gelmediği hâlde alaycı bir tavır takınarak “Çok komik,” dedi.

Irish de kollarını, kaslı göğsünde kavuşturarak onun duruşunu taklit edip Kat’i incelemek için gözlerini hafifçe kıstı. Kat, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturmuş hâlde duvara yaslanarak karşılıklı nasıl göründüklerini merak etti. Pencereden yere vuran ay ışığı, aralarında uzayan, aşılmaz bir kanyona benziyordu.

Irish sonunda, “Bana öyle geliyor ki ne yaptığını bilen bir adamla öpüşmemişsin hiç,” dedi.

Havasını lekeleyen, burnuna ve ciğerlerine saldıran ucuz viski ve çiğneme tütününüyle ağırlaşmış sıcak nefesle dolu anılar şaha kalktı. Moraran dudaklar ve boğan diller. Yıllarca kâbuslarının baş rolündeki, vıcık vıcık bir ıslaklık ve mide bulandırıcı tatlar.

Kat ondan yüzünü çevirerek odanın köşesine baktı. Adamın kolları beline dolanınca Kat gerildi.

“Beni dışlama kedicik.” Irish burnunu, kızın boynuna yaklaştı-
rıp onu sıkıca kavradı. “Konuş benimle.”

Lanet olsun bu adama. Kat bunların hiçbirinden bahsetmek istemiyordu. Bunların hiçbirini hatırlamak istemiyordu. Irish geçmişini öğrenirse ondan tiksiniirdi. Ona bir daha asla dokunmak istemezdi.

Oysa ki Kat’in, adamın dokunuşlarına ihtiyacı vardı. Bunu açıklayamıyordu. Hak etmediğini de biliyordu. Ama yine de istiyordu.

Dikkatini dağıt. Kalbinin çarpmasını sağla ki konuşmayı unut-
sun. Kat onun kollarında dönerek adamın göğsüne öpücükler kondururken parmaklarıyla da karın kaslarını keşfe koyuldu. Dudakları delinmiş göğüs uçlarından birine denk gelince önce küpeyi diliyle yoklayıp ardından sıcak ağzının içine aldı. Irish memnuniyet içinde inledi, güçlü parmakları kızın belini sıktı. Kat, daha önce hiç hissetmediği bir gücün –kendisinin iki katı olan bir adamı önünde diz çöktürmesini sağlayan gücün– baş döndürücü hissiyle dizginleri daha da eline alma arzusu duydu. Daha ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedi.

Irish söverek kızın kollarını yakaladı ve onu kendinden uzaklaştırdı. Çaresizlik ve muhtemelen Kat’in bilmek isteyeceğinden çok

daha fazla cinsel gerilim sebebiyle adamın yüz hatları gerilmişti. Bu durum Kat'ı epeyce aşıyordu.

“Bundan ne kadar hoşlansam da dikkatimi dağıtmak seni ancak buraya kadar taşıdı Kat. Çünkü eninde sonunda kendimi kaptıracağım ve yine seni korkutacağım ya da istemediğin bir şey yapacağım. Bu yüzden eğer bana neler olduğunu anlatmazsan, şu anda her şeyi bırakacağız.”

“İyi,” dedi Kat ondan uzaklaşarak. “O zaman bırakalım.”

Irish sağlam ve boyun eğmez duruşuyla ona doğru ilerleyince Kat, biraz daha geriledi. Adamın kendisine zarar vereceği değil ama ağzından laf alabileceği korkusuyla. Daha önce kimse onun savunma mekanizmalarını böylesine söküp atmamıştı, daha önce kimse bunu umursamamıştı bile. Şimdiyse Kat, bu mekanizmaların aslında ne kadar zayıf olduklarını fark ediyordu. Hemen bir güncelleme yapması gerekiyordu yoksa bu adam onları iskambil kartlarından bir şato gibi yerle bir edecekti.

Sırtı odanın köşesine dayanınca Irish onu kollarıyla oraya hapsetti; iri cüssesi onun alanını istila ediyor, adamı görmezden gelmeyi imkânsız hale getiriyordu. Kat, daha önce hiç hissetmediği bir güç ve kararlılıkla kafasını kaldırıp Irish'in yoğun bakışlarıyla buluştu.

“Ne?” diye sordu buyurgan bir tonda.

“Anlat bana.”

“Ne anlatayım?”

Adam bir elini kaldırıp parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşadı, nasırlı eklem yerlerinin sertliğiyle çelişen bir yumuşaklık hissi doldu Kat'ın içine. “Gözlerine o hayaletleri koyan olayları anlat.”

Kat dudağını ısırıldı. “Lütfen,” diye yalvardı, “bu konuda konuşurmu beni.”

“Ah kedicik, sana hiçbir şeyi zorla yaptırmam ben.” Irish onu kendisine çekti. Kat’ın kolları ikisinin bedenleri arasına sıkışsa da kafasını adamın göğsüne dayayıp kendini onun sarılışına teslim etti. “Ama işte bu yüzden olanları bilmek istiyorum. Seni incitecek bir şey yapmak istemiyorum. Anladın mı?”

Kat başıyla onayladı.

“Hadi gel,” dedi. “Seni yatıralım.”

Irish onu kucaklayıp göğsüne yaklaştırdığında Kat hafifledi ve bu yüzden yüreği ağzına geldi. Kollarını adamın boynuna dolayarak ona sıkıca tutundu, bu sırada odada ilerlerlerken yerden yüksekliklerini kontrol edip duruyordu.

“Biraz daha sıkarsan güzel bir boyun kilidi yapmış olacaksın. Seni düşürmemden mi korkuyorsun?”

Irish’in gözlerinden espri yaptığı anlaşılmasına rağmen utanç dalgası Kat’ın yüzünü yaktı. Tutuşunu gevşetip özür diledi. “Azıcık olabilir. Ki muhtemelen bu korkum aptalcadır. Herhâlde Ally’yi bile taşıyacak kadar güçlüsündür.”

Irish kıs kıs güldü. “Onu bilmem ama senin gibi ufacık bir şeyi taşıyacak kadar güçlüyüm.” Yatağın kenarında duran Irish kızın yüzüne yepyeni bir ciddiyetle baktı. “Ama her şey bir yana... Senin düşmene asla izin vermem kedicik. Asla.”

Asla. Adamın bu lafı Kat’ın beyninin içinde yuvarlanarak kendine yerleşip kök salacak bir yerler bakındı. Maalesef karanlık anılar, yeşermeye çalışan her bir güven tomurcuğunu boğan otlar gibi tüm zihnini kapladılar. Ancak tarih kendini tekerrüre başlatana dek hayatın keyfini çıkarabilir, sonra da bu defa farklı olacağına inanarak ne kadar yanıldığını anlardı.

Irish onu yavaşça yatağa bıraktıktan sonra yanına geldi, arkalarına yastıklar koyarak birbirlerine bakacak şekilde uzandılar. Kat dikkatini adamın göğsünden ayırmayarak içinde savaşmakta olan duyguların –arzu, utanç, beklenti, endişe– başkaldırmasına engel olmayı umdu. Ne hissetmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri olmadığından bu dengesiz bütüne kafa karışıklığı da eklendi.

“Hey.” Parmağının ucuyla Kat’ın kafasını kaldırıp kendine bakmasını sağladı. Bir anda onu tüketmekle tehdit eden duyguları yatıştı. “İyi misin?”

Kat başıyla onayladı. “İyiyim.”

Kat’ın, kafasının içinde evirip çevirdiğinden şüphelendiği düşünceler kadar ağır bir soluk verdi Irish. Koyu renk kaşları neredeyse birleşmişti ve dudakları da dümdüz bir çizgi halindeydi. Kat, kendisi hakkındaki düşüncelerinin ne olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

“Hey,” dedi Irish yumuşak bir sesle. “Daha önce de söylediğim gibi kelimelerle aram iyi değildir. Aramızdakinin ne olduğundan pek emin değilim ama buna karşı savaşmakta güçlük çektiğimi biliyorum.”

“Buna karşı savaşıyor muydun?”

“E, tabii.” Biraz doğrulup kafasına destek olmak için kolunu büktü. “Yani ilk gördüğümden beri senden etkileniyordum ama erkek arkadaşın olmasına saygı duyuyordum. Her ne kadar o herif seni hak etmeyen pisliğin teki olsa da...”

Irish’in, en azından Lenny’den daha iyi birini hak ettiğini düşünmesi için hafif bir heyecanla titretti. “Peki bir ilişkim olmadığını öğrendiğinde?”

“Ah, Tanrım.” Irish biraz arkaya eğilip tavana baktıktan sonra

dudaklarında oynayan hafif bir sırıtıyla önceki konumuna geldi. "Açık sözlülüğümü affet ama bu, ben hâlâ pis ellerimi senden uzak tutmaya çalışırken aletime yeşil ışık yanması gibiydi. Gerçi bunun kayıp bir savaş olduğunu anlamışsındır."

Irish bir şeyleri anlatmak için gereksiz sözlere başvuruyordu. İçinden gelen ne ise onu söylüyor, söylediklerinin dobra ya da incelikten yoksun olmasını dert etmiyordu. Bu tarz konuşmalar muhtemelen pek çok kadını soğuturdu ama adamın işçi sınıfına özgü kökleri Kat'ı rahatlatıyordu. Onunlayken nerede durduğunu her zaman biliyor, olmadığı biri gibi davranmasına gerek kalmadığını hissediyordu. Ya da en azından dünyaya kendini gösterdiği şeklin dışında biri gibi...

"Eh, ben de uzun zamandır o 'kirli ellerinin' üzerimde gezinmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Ki bu çok tuhaf çünkü..."

Kat'in sözü yarıda kesildi, fazla bilgi vermesinin kötü bir şey olup olmadığını düşündü. Ama sonra Irish boştaki eliyle genç kadının ellerini kavradı. Parmaklarının tepesini öpüp kenetlediği ellerini kendi göğsüne koydu. Odaya vuran ay ışığı adamın, onun cümlesini bitirmesini bekleyen yüzündeki dürüstlüğü aydınlatıyordu. Bu yüzde, bir parça bile suistimal girişimi yoktu. Sadece samimi bir duyarlılık vardı.

Elle tutulmaz ama yine de dikkate değer bir sıcaklık Kat'in içine yayılarak insanların kendisini incitmesini engellemek için etrafına diktiği bariyerleri biraz daha yumuşattı. Kat, nedenini açıklayamasa da geçmişinin dehşet verici detaylarını paylaşabileceği en güvenilir kişinin bu adam olduğunu hissediyordu. Bu yine de olanları anlatmanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu. İş o rad-

deye gelinceye dek daha çok çabalaması gerekecekti. Ama ona şimdilik bir parça doğruyu söylemek istedi.

Derin bir nefes alıp cümlesini tamamladı. “Çok tuhaf çünkü seninle karşılaşana dek kimseyle yakınlık kurma arzusu hissetmemiştim.”

“Hiç mi?”

Irish’in, gururlu bir tavus kuşu gibi göğsünü kabarttığını hayalinde canlandırarak gülümsedi. Bunun bir erkeğin egosunu nasıl şişireceğini hiç düşünmemişti ama Irish’in egosunu şişirme düşüncesi hoşuna gitti. Hatta adamın pek çok yerini şişirme fikri hoşuna gitmişti.

“Hiç.”

Irish, kollarını onun beline dolayıp kendine doğru çekti. Cinsel bir arzuyla değil koruma içgüdüleriyle. Ona karşı fazlasıyla korumacı davranıyor gibi görünüyordu. Kat, onun her kadının yanında böyle kahramanlık hislerinin uyanıp uyanmadığını merak etti ya da belki de bu sadece Kat’e özeldi. Gerçi ilkinin olma ihtimali daha yüksekti. Kat kendisinin, kimsenin huyu dışında davranmasına sebep olacak biri olduğunu düşünmüyordu. Irish muhtemelen ufak tefek yaşlı teyzelerin karşıya geçmelerine ve ağaçlardan kedilerin inmesine yardım etmeyi hobi edinmişti.

“Öpüşmekten hoşlanmamanın asıl sebebini anlat.”

Irish’in yüzünde talep ve yalvarış karışımı bir ifade vardı. Kendisine yöneltilen bu sorunun yanıtı Kat’in boğazında bir yumru oluşturarak yutkunmasını zorlaştıracaya dek şişiverdi. Yaşlar gözlerine batmaya başladı. Ama her ne kadar kendini kapamak istese de içinden bir ses onu, kabuk tutmuş yaralarını açmaya yüreklendirdi.

“İlk öpüşme deneyimim, öpmek istemediğim bir adamla oldu,” diye itiraf etti; sesi, yüzeye çıkmalarını istemediği ancak artık kont-

rol altında tutamadığı duygular sebebiyle boğuklaşmıştı. Tıpkı kirpiklerinin gerisinde tutmayı başaramadığı acı gibi... Bir sonraki göz kırışında pek çok damladan ilki taşarak döküldü ve Kat'ın gizli utancını ortaya serdi. "Benden çok daha yaşlı biriydi ve bana aylarca bakışlar attı, güya masumane şekilde dokunarak tüylerimi ürpertti. Bir gün beni köşeye kısırdı. İğrenç nefesi midemi kaldırırsa da kaçacak bir yerim yoktu. Dudaklarını benimkilere bastır-
dı. Ağzımı açmamaya çalıştıysam da parmaklarıyla yanaklarıma bastır-
dı... sonra da diliyle... o kadar... ç-çok..."

Hayatını kurtarmak pahaşına bile olsa cümlesini tamamlayamazdı. Kâbuslar zihnine hücum ederek beynine giden sinyalleri kesmiş, mantıklı bir biçimde konuşma beceresini engellemişti. Irish onu kollarına aldı, bir eliyle sırtını sıvazlarken diğeriyle de gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne yapışan saçlarını geri itti. Bu güçlü kollar ve kendisine has kokusuyla sarılmış olmaktan ötürü Kat'ın üzerine bir nebze olsun sakinlik çökmüştü. Irish onu bugüne bağlayan çapa görevi görürken Kat, derin bir nefes alarak cümlesini tamamladı.

"İğrençti. Hem onu öpmek istemiyordum, hem de her türlü kötü bağımlılığın tadını taşıyordu ve sanki bademciklerimi yalıyor gibi gelmişti. O kadar kötü öğürdüm ki sanırım bunu hakaret olarak algıladı. Beni öpmeyi bırakıp ağzının içine kusmak üzere olduğum için elinin tersiyle vurarak dudağımı yardı."

"Orospu çocuğu." Irish'in bedeni yay gibi gerilmişti; Kat, Irish'in gözünün üzerindeki kasın seğirdiğini hissetti. "Lütfen böyle bir şeye bir daha kalkıştığında kasıklarına bir tekme savurup dişlerini döktüğünü söyle."

Kat, cılız da olsa bir gülüşün göğsündeki gerginliği delip geçtiğini görünce şaşır-
dı. "Herhâlde binlerce kez böyle senaryoları

kafamda canlandırdım ama hayır. O sırada sadece on dört yaşındaydım ve dik başlılık etmemem için gereken tüm şeyleri söylüyordu.” Kat boğazını temizleyerek konuya sözel bir nokta koymak için elinden geleni yaptı. “İşte bu yüzden öpüşmüyorum.”

Kat içinden, kendi sırtını birkaç kez sıvazladı ve hatta kutlamak için zihninde konfeti bile patlattı. Herhangi birine içini hiç bu kadar açmamıştı. Bunların hiçbirini Nessie’ye dahi anlatmamıştı, gerçi ablasının çok sağlam şüpheleri olduğunu biliyordu. Her ne kadar Irish’e de anlatmak istemediyse de biraz olsun rahatlamıştı. Bunu onunla paylaşmak bile bir nebze yükünü hafifletmişti.

Ama şimdilik ancak bu kadarını yapabiliyordu. Bu duygu yoğunluğu yüzünden tüm gücü tükenmiş, bedeni bitkin düşmüştü. Onu yattığı pozisyonda tutan tek şey yanındaki adamın sarılışıydı.

“Aman Tanrım Kat.” Kızın yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi. Neyse ki gündüz değildi de kızın şiş ve kıpkırmızı olmuş fena haldeki suratını görmüyordu. Irish ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Bariz bir kızgınlıkla hızla ağzını kapadı, tavana baktı ve burnundan uzun bir nefes verdi.

“Irish?”

“Biraz izin ver bana.”

Kulakları sağır edici bir sessizlik odayı kaplayıp Kat’in kulaklarına baskı yaptı. Belki de şimdi, Kat’in böylesine genç bir yaşta kullanıldığını –ki o rezil buzdağının sadece küçük bir kısmını anlatmış olsa da– öğrendiği için onu artık çekici bulmuyordu. Ve Kat erkeklerin, iyi vakit geçirme planlarını mahvettiğinizde nasıl sinirlenebildiklerini biliyordu.

Bir anda Irish’in ona tepki göstermesi fikri ödünü patlattı. Gerçi hasar alan egosunu tatmin etmek için kendisine fiziksel bir şey

yapmasından korkmuyordu; gençken ne kadar kötü olursa olsun fiziksel acıyla baş etmeyi ve onu bölümlere ayırmayı öğrenmişti. Asıl korktuğu şey Irish'in diğerlerine benzemediği konusunda yanılmış olmaktı. Kat, Irish'in kendisiyle samimi bir şekilde ilgilendiğini düşünmüştü. Sadece insan olduğu için bile kendisine gösterdiği ilgi çoğu insanın Kat'e davranış biçiminin bir adım ötesindeydi zaten.

Kat, Irish'in kendisine herhangi bir şekilde zarar verebileceğine dair içine sızan o hissi yatıştırdı. Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu. Geçmiş zihninde uyarı fişekleri atıyor olabilirdi ama kadınsı sezgileri bunların, şu anda yersiz ve eski korku krizlerinden ibaret olduğunu biliyordu.

Ama artık Irish muhtemelen onun gibi biriyle ilişkiye girmeye çekiniyordu ve onu delicesine istediğini söyleyen cesur açıklamasının ardından Kat'i nasıl geri çevireceğini bilemiyordu.

Sorun değil, dedi Kat kendi kendine. Onu suçlayamazdı. Ateşini paylaşabileceği bir kadınla seksi bir birliktelik yaşamak istemişti. Kat'inki gibi yükleri olan birini istememişti. Bu yüzden Kat, onu tuhaf bir açıklama yapmaktan kurtaracaktı. Kendisi için yaptığı onca şeyden sonra Kat, en azından adama bunu borçluymuştu.

Kat geri çekilir çekilmez adamın kolları içgüdüsel bir şekilde gerildi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım son birkaç günde yaşadığım bu duygusal iniş çıkışlar sonunda beni bitkin düşürdü. Gerçekten çok yorgun hissediyorum ve yine salonda uyursam çok daha rahat edeceğim." Irish ağzını açtığı anda onu durdurdu. "Lütfen Irish, itiraz etme." Hızırılık barındıran bir gülümsemeyle bakarak Irish'in bu uydurma açıklamaya inanmasını umdu. "İçimdeki sese rağmen sanırım bedenim senin fazlasıyla farkında olacak ve hiç uyuyamayacağım."

Bitkin olduğu doğrudu ama Kat, onun yanında uyumakta hiçbir sıkıntı çekmezdi. Hatta içinden bir ses, adamın güçlü kalp atışlarını dinleyerek, bedeninin sıcaklığıyla sarılarak onun yanında yatarken hayatının en iyi uykusunu çekeceğini söylüyordu.

“İki şartla kabul ederim,” dedi Irish.

Kat temkinli bir şekilde bir kaşını kaldırdı. “Neymiş onlar?”

“Birincisi sen burada yatacaksın, ben de kanepede yatacağım.”

Eh, bu kolaydı. Artık dün geceki korkuları duymadığından Irish’e yeterince güveniyordu. Üstelik Irish kokulu çarşaflarda uyumak, en azından adamın yanında yatmak kadar iyiydi. Mutluluğunu gizlemek için bıkkın bir şekilde iç geçirdi. “İyi madem. İkincisi nedir?”

Irish yanıt vermeden önce duraksayarak bir parmağını kızın göğsündeki yara izinde gezdirdi. Irish’in, geçmişiyile ilgili daha çok sorusu olduğunu tahmin edebiliyordu. Örneğin; açık teninde göze batan bembeyaz bir ize sebep olan yaranın sebebi gibi. Ama Irish soru sormayınca Kat de bunun için sessiz bir şekilde teşekkür etti. Kâbuslarının onca derinlerine dalmaya henüz hazır değildi. Muhtemelen de hiçbir zaman olmayacaktı.

Irish, ikinci koşulunu söylemesi gerektiğini hatırlamışçasına Kat’ın yanağını avcuna aldı ve onu hem heyecanlandıran hem de güvenini sarsan bir biçimde gözlerinin içine derin derin baktı. “Seni öpmeme izin ver tatlım.” Sesi kısık ve boğuktu. Biraz yaklaşıncı burnunun ucu Kat’inkini okşadı; dudakları da birbirinden bir milim uzaklıktaydı. “Gerçek bir öpücüğün ne kadar güzel olduğunu sana göstermeme izin ver. Bunu yapmama izin verir misin Kat? Sana bir iyi geceler öpücüğü vermeme müsaade eder misin?”

Ona karşı çıkmak nafileydi. İtiraz etmeye kalktığı anda tüm bedenindeki her bir hücrenin kendisine karşı ayaklanacağını biliyordu.

Bu yüzden, bir kerelik olsun beyniyle bedeninin hemfikir olması güzeldi. Kat ses çıkaramadığı için başını hafifçe eğdi.

Irish kafasını iki yana sallayarak “Yeterli değil kedicik. Açıkça söylemen lazım. İşleri ileri götüreceksin olursak o anın ateşine kapılıp herhangi bir şeyi yanlış anlamak istemiyorum. Bu yüzden şimdiden buna alışsan iyi olur. Söyle hadi.”

Kat yutkunup bir anda kuruyan dudaklarını yaladı. “Evet. Beni öpebilirsin.”

Kalbi hop etse de meraklı arzusu endişesini gölgede bıraktı. Irish başını yukarı kaldırıp gözlerinin her birine yumuşak öpücükler kondurdu. Sonra burnunun ucuna. Dudaklarının kenarlarına. Sonunda da... dudaklarına.

Öpücük nazik ve tutkuluydu. Hafif darbeler, ona dokundukları kadar keşfediyorlardı da. Adamın dudakları uysal bir biçimde esneyerek onunkilere uyum sağlıyordu.

Kat, bu mükemmel anın keyfini çıkardı. Çoğu insan için bu, basit bir öpücük olabilirdi. Ama onun için inanılmaz bir hediyeydi. Deneyimleyebileceğini asla hayal etmediği bir şey. Sonunda o da biliyordu. Sevilen, saygı duyulan, değer verilen biri olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordu.

“Benimle misin kedicik?” diye fısıldadı öpücüklerinin arasında.

“Fazlasıyla.” Sadece dakikalar içinde adamın dudakları onun için hava kadar gerekli olmuştu. Ona yanıt vermek adına iki saniyeliğine geri çekilmekten bile hiç hoşlanmamıştı. Bu yatakta, azıcık tanıdığı ama yine de hayatındaki diğer erkeklerin hepsinden daha fazla güvendiği bu seksi adamla dudakları birbirine kenetlenmiş biçimde günlerini mutlu mesut geçirebilirdi.

Irish diliyle dudağının kenarını yaladı. Kat’ın bedeni kaskatı

kesildi ve başı otomatik bir şekilde geri gitti ama Irish de hemen elini onun ensesine koyarak buna karşılık verdi.

“Şişt bebeğim, rahat ol. Özür dilerim, önce sormam gerekirdi.”

Adamın sözleri onu rahatlatmıştı; Kat tüm bu İlk Öpücük Deneyimi’ne bir son verirse Irish’in onu zorlamayacağını biliyordu. Ama aynı zamanda utanç ve öfke karışımıyla yüzü kızardı. Yaşamının yarısını bakire geçirmemiş, yirmi sekiz yaşında bir kadın olarak yıllar önce pisliğin teki hayatını mahvetti diye bir erkeğin kendisini öpmesinden korkuyordu. Eh, Kat artık eziklerin yaşamını yönlendirmesinden bıkmıştı. Lenny’yle ilişkisini çöpe atmayı başarmıştı. Ne kadar korkarsa korksun diğer iblisleriyle de savaşmaya başlamasının zamanı gelmişti artık.

“Yo, sorun değil,” dedi bedenini gevşemeye zorlayarak. “Lütfen...”

“Lütfen ne kedici?”

İçindeki bütün kararlılıkla adamın bakışlarıyla buluştu ve “Lütfen beni öpmeye devam et.”

“Hiç sorun değil.” Lafını ancak tamamlamıştı ki bu sözünü hemen yerine getirdi ve dudaklarını tekrar onunkilere bastırınca Kat’in güvensizlikleri midesinin derinliklerinde toplanan sıcaklığın içinde eriyiverdi.

“Kat, dudaklarını arala benim için,” dedi Irish soluğu kesilerek. “Tadına bakmak istiyorum. Söz veriyorum yavaş gideceğiz ama lütfen dudaklarını arala.”

Kat’in dudaklarını aralayan şey Irish’in ricası değil, kendi arzuları ve ihtiyaçlarına karışan kendini bir öpüşmeye –onunla öpüşmeye– bırakmanın nasıl hissettireceğine dair duyduğu o yoğun merakı. Adamın net bir yanıt istediğini hatırlayarak sessizce, “Evet,” dedikten sonra dudaklarını araladı.

Irish memnuniyetle inledikten sonra, bu duruma alışması için ona zaman tanımak adına diliyle hafif dokunuşlarda bulunarak temkinli bir şekilde keşfederken Kat'ın başını tuttu. Ama Kat'ın zamana ihtiyacı yoktu. Bu adamın tesirli bir uyuşturucu gibi olduğunu çabucak anlamıştı: Fazlasıyla bağımlılık yapıcıydı ve üzerindeki bir uyarı etiketinin bulunması gerekiyordu. Kat daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Parmaklarını adamın sırtına batırarak kendini içgüdülerine bıraktı. Kat'ın nabız atışına ve göbeğine tırmanan titreşimlerin yoğunluğuna rağmen Irish, ağır ağır ve sistemli bir şekilde devam ediyordu. Dilleri buluştu ve erotik bir dans edercesine birbirlerinin üzerinde süzöldüler. Adam, hafiften bir yabanmersini suyu esintisiyle adeta cennet tadındaydı; Kat'ın mayhoş tatlara karşı yeni bir ilgisi gelişmişti. Ocean Spray bunu şişeye dolduracak olsa Yaban-Irish suyundan epeyce stoklardı.

Irish geri çekildiğinde Kat, ona doğru uzanmamak için kendini zorlamak mecburiyetinde kaldı, ancak onunla ayrılmanın verdiği sızı Kat'i bir doz gerçeklikle birlikte oldukça şaşırttı. İlk gerçek öpücüğünü deneyimlemişti ve bu onu temelinden sarsmıştı. Irish onu öpücüğüyle bile böylesine etkileyebiliyorsa, acaba vücuduna neler yapardı? Bu düşünceyle içine hafif bir ürperti doldu.

“Vay canına,” diye fısıldadı Irish boğazını temizleyerek. “Bu...”

“Gerçekten çok iyiydi.” Kat bu kötü tanımlama sebebiyle içinden alınca bir tane patlattı. İngilizce onun en iyi olduğu konuydu bu yüzden de bundan çok daha anlamlı bir açıklama bulabilirdi.

Irish ay ışığında parlayan beyaz dişlerini gözler önüne serecek biçimde kocaman gülümsedi. “Evet, öyleydi.” Yuvarlanarak yataktan kalktı. Kat yastığa sırtını dayadığında Irish, kollarını onun iki yanına uzatarak üzerine eğildi. Sırf ona izin verip vermeyece-

ğini görmek istercesine Kat'ı tekrar öptü. Gözlerini kapayan Kat, hafifçe kenetlenen dudaklarının birbirine karışmasının keyfini çıkarırken Irish'in dolgun alt dudağını emiyordu, Irish de onun üst dudağını. Hassas bir tutku ve karşılıklı saygı, bu küçük eylemde bir araya gelmişti.

“Tatlı rüyalar kedicik,” diye fısıldadı Irish onun alınına doğru, sonra da oraya sade bir öpücük konurdu.

Kat boğazındaki yumru ve midesindeki düğümle Irish'in odaya süzülerek çıkışını izledi, fakat adam kızın kalbinin derinliklerinde kendine bir yer edinmişti bile.

Onuncu Bölüm

Aiden, eve uzanan çakıl taşlı arabaya yolunda yürüyordu. Henüz kuşluk vakti olmasına rağmen bunaltıcı nem, elinde toparlak bir şekilde tuttuğu tişörtüyle sildiği göğsünün anında yine terle kaplanmasına sebep oluyordu.

“Selam fıstık Ally,” dedi güneşlenen timsaha. “Soğukkanlılık güzel olmalı, değil mi? Daha öğlen bile olmadı ama burası acayip boğucu.” Ally karşılık olarak tıslayınca Aiden bunun, “Çok umrumdaydı pislik,” anlamına geldiğini varsaydı. “Pekâlâ, gidiyorum. Kafamı koparmana gerek yok.”

Huysuz olması gereken biri varsa o da Aiden'di. Neredeyse hiç uyumadan geçirdiği gecenin ardından sabah beş civarında kalkıp uzun bir koşuya çıkmıştı. Sonra derme çatma spor salonlarında birkaç saat daha kendini cezalandırarak traktör lastiklerini ittirmiş, balyoz sallamış ve diğer kol gücüne dayalı egzersizlerden yapmıştı. Zengin çocuklar bütün gün ağırlık kaldırma aletlerinde oynayabilirlerdi ama eski usul ağır iş yapmaktan daha iyi kas geliştiren hiçbir şey yoktu.

Ama şimdi Aiden ölmek istiyordu. Şimdiden iki defa kusmuştu bile. Günlük spordan idmana ve dövüş hazırlığına geçiş her zaman berbat olurdu. Birkaç saat dinlenecek, öğleden sonra hatta belki akşam birer tur daha yapacaktı. Bu turnuvayı kazanma şansı olsun istiyorsa oyalanacak vakti yoktu.

Ki bu da diyetini değiştireceği anlamına geliyordu ama veranda basamaklarını tırmanırken burnuna dolan kreplerin yoğun kokusu midesini guruldattı. Xander'ın kahvaltı hazırladığını tahmin etti –adamın mutfaktaki becerileri şeflere rakip olurdu– ama içeri girdiğinde karşılaştığı sahne onu epeyce şaşırttı.

Tezgâhın orada durmuş kâsede yumurtayı çırpan Xander heyecanlı bir şekilde uzun bir hikâye anlatırken Kat de kahkahayla ikiye katlanmış bir hâlde krepleri çevirmeye çalışıyordu.

Aiden terli tişörtünü kapının yanına bırakıp buzdolabına doğru gitti. İki şişe su alıp birini daha mutfak masasına varmadan bitirdi.

“Hey!” diye seslendi ev arkadaşı. “Kokuşmuş pisliklerini salondan al, tamam mı? Terli kıyafetlerini ortalıkta bırakmamamı kaç defa daha söyleyeceğim?”

“Annem olmadığını kaç defa daha söylemem gerekiyorsa.”

“Böyle davranmaya devam edersen meşhur kreplerimden yemeyeceksin dostum.”

Aiden bir sandalye çekip masaya otururken Kat'i inceledi. Kız onu fark ettiği anda kahkahası kesilmişti. Şimdiyse gerektiğinden daha dikkatli bir şekilde krepleri çevirmeye odaklanmıştı. Omuzları gergindi ve yumurtalı karışımını almak için döndüğünde Aiden'a bakmaktan kaçınmıştı.

Aiden sıra dışı bir şey fark etmemişçesine Xander'la didişmeye devam etti. “Önemli değil. Zaten krep yemeyi düşünmediğim için eşyalarımı da burada bırakacağım.”

“Ne? Tabii ki yiyeceksin, salaklık etme. Sen benim kreplerime bayılırsın. Herhâlde pastırma da istemediğini söyleyeceksin şimdi.”

Lanet olasıca herif bu sabah beynini mi yitirmişti acaba? Aiden boğazını temizleyerek arkadaşına sert bir bakış attı. *Düşünsene mankafa.*

“Haaaaa...” diyerek uzattı Xander. “Tabii ya, yeni diyetini tamamen unutmuştum. Aferin sana dostum. Plana sadık kaldığın için seninle gurur duyuyorum.”

Kat, şaşkın bir şekilde kaşlarını birleştirerek iki adama baktı. “Siz neden bahsediyorsunuz? İkinizin de diyet yapmaya ihtiyacı yok ki.”

Xander açıklama yapmaktan memnuniyet duydu. “Şimdi canım, göreceğin üzere Irish’in şu orta bölgesi biraz yumuşamış. Nasıl katlanıyor, gördün mü?”

Aiden ve Kat aynı anda adam masaya kambur bir şekilde çöktüğü için göbek kısmında katlanan incecik deriye baktı. Aiden, derhâl dik oturarak sözde “katlanmayı” yok ettiyse de Kat, çoktan bakışlarını Xander’a çevirmişti.

Her ne zıkkımsa. Zaten neden umursuyordu ki? Lisede falan değillerdi; Tanrı aşkına, üstelik bir amigo kız yarışında da değildi.

“Bendenizinki gibi incelmek istiyormuş,” diye devam etti İngiliz atletini yukarı çekip karın kaslarını sergileyerek. “Küstahlık etmek istemem ama yani, adamı suçlayabilir misin şimdi?”

Aiden düzenli spor yapardı ve kaslarının çoğunu yıllar önce-sinden oluşturmuştu ama en iyi döneminde bile Xander’inki gibi düzgün bir karnı olmamıştı. Adamın gövdesi RoboCop’tan fırlamış gibi görünüyordu. Çelikten sekizli karın kaslarının üzerine deri kaplanmış gibiydi. Oblikleri inanılmazdı; V şekli, tişörtünün altından bile fark edilebiliyordu.

“O yağ değil pislik herif. Biraz su tutuyorum o kadar.”

“Ah, yine ayın o meşhur zamanı mı geldi dostum? Reglin yeni bitti demek ki.”

“Ne halin varsa gör,” dedi Aiden ona hareket çekerek. “Asıl senin beynin yumuşamış.”

“Irish’in göbeği yumuşaksa,” dedi Kat adamı spatulayla işaret ederek, “benimki hangi sınıfa giriyor, hiç bilmek istemiyorum.”

“Ah ama bir kadının yumuşak hatlı olması gerekir canım. Bir erkeğin çok daha sert bedenine uyum sağlayan hafif kıvrımları olmalıdır. Seni, üniforma dedikleri o minicik şeyin içinde çalışırken gördüğüm için de bu halinle mükemmel olduğunu söyleyebilirim,” dedi göz kırparak.

Kat, dalga geçercesine gülümseyerek ocağa dönerken Aiden kızın yanaklarının pespembe olduğunu gördü. Hâlâ bir çatalla yumurtaları çırpan Xander, Aiden’a doğru göz kırptıktan sonra dikkatini başka yöne çevirdi.

Neler oluyordu böyle? Xan, Kat’le mi ilgileniyordu? Aiden’ın çenesindeki kaslar gerildi, yumrukları sıkıldı. Xan daha önce ona bir şey dememişti ama belki de Aiden’ın kıza göz kulak olduğunu bildiğinden onu eve getirerek işleri karıştırmak istememişti. Ama kız şimdi burada olduğuna göre...

“Aman ne harika,” diye homurdandı.

“Ne dedin dostum?”

Aiden masadan kalktı. “Hiç,” dedi kapıya doğru giderken. “Ben yine çıkıyorum. Daha sonra yerim.”

Xander’a kızamazdı bile sonuçta kız üzerinde bir hak iddia etmiş falan değildi. Ayrıca kızın kasabadan ayrılmayacağı düşünüldüğünde dostundan daha iyisini de bulamazdı. İster uzun bir ilişkide, ister bir gecelik bir ilişkide olsun Xan, kızlara her zaman kralliklere layık davranırdı.

Ayrıca Xander'ın sevdiklerine zarar vermek gibi bir özelliği de yoktu. Bu da bir artıydı.

Aiden, ambara girer girmez çabucak ellerini sardı ve kirişlerden sarkan ağır torbaya yöneldi. Kasları hâlâ yanıyor olsa da kum torbası rutinlerinden birine koyularak yumruk ve tekme kombinasyonlarına başladı.

“Vay canına, bunların hepsini kendiniz mi yaptınız?”

Aiden, ambar kapısının girişinde duran Kat'e bakmak için durdu. Kendini kaptırmış olmalıydı çünkü kapının açılıp kapandığını duymamıştı.

“Evet.” Ön kolunun tersiyle elinden geldiğince yüzündeki teri silmeye çalıştı. Daha çok şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama aklına bir şey gelmiyordu. Kat biraz daha ilerleyince güneş ışığının kirli pencereden süzüldüğü yerin oraya geldi. Işık arkadan vurunca kız bir melek gibi göründü ve toz zerrecikleri de kraliçelerinin etrafında dans eden minik periler gibiydi. “Melek Perileri Kraliçesi...” Vay canına, yoksa bunu yüksek sesle mi söylemişti?

“Ne dedin?”

Evet, öyle yapmıştı. Ah, Kat onun lanet bir budala olduğunu falan düşünüyor olmalıydı. “Xan'in buralardaki yeraltı dövüşlerinin kralı olduğunu söyledim. Sullivan yakınlarındaki yeraltı MMA turnuvalarında dövüşmeyi sever. Bu yüzden buraya taşındığımızda formda kalması için birkaç şey topladık.”

Kat, adamdan birkaç metre mesafedeki katlanan metal bir iskemleye doğru gidip oturdu. “MMA nedir?”

“Karma Dövüş Sanatları. Tek bir tane değil de farklı dövüş tekniklerinin kullanıldığı bir dövüş türü. Televizyonda, sekizgen bir kafesin içinde gerçekleşen o dövüşleri izledin mi hiç?”

“Ah, evet, sanırım izledim. O dövüşler çok vahşice değil mi?”

“Olabiliyorlar. Ama her iki adam da aynı amaç için orada oluyor. İçlerinden birinin bunun için eğitilmemiş olması ya da dövüşmek istememesi tabii başka bir durum. Ama kafese adım atan her dövüşçü vurmayı sevdiği kadar yumruk yeme hissini de sever. Bu tür bir tutkuya saygı duymak gerekir.”

“Buraya gizli dövüşler için mi geldiniz?”

“Xander bunun için geldi.”

“Peki ya sen?” diye sordu Kat.

Aiden, bu kadına yalan söylemeye devam etme düşüncesiyle boğazını yakan asidi güçlkle bastırdı. Tekrar kum torbasına dönerek birkaç kez omuzlarını yuvarladıktan sonra mümkün olduğunca sert bir şekilde bir yumruk ve tekme kombinasyonu yaptı, sonra da Kat’e yarı doğru bir yanıtla karşılık verdi. “Boston’da pek bir şey yapmıyordum, o yüzden gelip buralara bir bakayım dedim.”

Aiden bunun daha fazla soruyu engellemesini umarak yumruk ve tekmelerine devam etti. Tüm bu lanet durumdan nefret ediyordu. Kat’in tehlikede olmasından, onu elde edemeyecek olmasına rağmen delicesine arzulamasından ve de kesinlikle en yakın dostunun da onu becermek isteme ihtimalinden nefret ediyordu. Yaralara biraz tuz basmak gibisi yoktu.

Her bir yumruk ve tekmeyle ağır kum torbasının, Kat’in mutluluğu ve güvenliğine engel olan tüm sebepleri içerdiğini hayal etti. Kat, yaşadığından çok daha iyi bir hayatı hak ediyordu ve Aiden da bunu ona sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Bu, Dört Çarpı Dört turnuvasını kazanıp Sicoli’yle kiralık haydutlarının Kat’in sırtından düşmesini sağlamak demektir. Bu, kazançtan o pisliklere bahsetmediği ekstra on bini kızı vererek yeni

bir hayat kurmasını sağlamak demektir. Bu hatta, kızı kendine saklamak istemesine rağmen onun en yakın dostuyla birlikte olmasını izleme ihtimali demektir.

“Irish!”

Aiden durup ellerini kalçalarına koyarak kıza döndü, harcadığı güç yüzünden soluk soluğa kalmıştı. “Ne oldu?”

“Sen hiç dövüştün mü, diye sordum.”

Aiden uzunca bir süre ona bakarken ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin olamadı. Geçmişinden bahsetmekten nefret etse de bu kadının dün geceki dürüstlüğünden sonra o da biraz olsun karşılık vermeliydi. Ama bütün gerçeği öğrendiği takdirde çekip gitmesinden korkuyordu ve Sicili’den kurtulana dek de bunu yapmasına izin veremezdi. İnternet, birinin ismini girip tüm sırlarını tıklanabilir mavi linkler şeklinde ortaya serme işini oldukça kolaylaştırmıştı. Ama Kat, Google’layan bir tipe benzemiyordu. Hatta Aiden’in bildiği kadarıyla kızın bir ceptelefonu bile yoktu. Bu yüzden ona şimdilik elinden geldiği kadarını anlatacaktı. Bu da yeterli olmalıydı.

Mini buzdolabına giderek iki şişe su aldı, kapaklarını açarak birini kıza uzattıktan sonra da diğer metal sandalyeyi çevirip üzerine ata biner gibi oturdu. “Uzun zaman önce dövüştüm.”

Kat, şişesinden koca bir yudum aldı, boğaz hareketlerini izlerken Aiden’in ağzı kurudu. Kat yeterince içtikten sonra o bebek mavis gözleriyle ona bakarak Aiden’in yanıtlayamayacağı o milyon dolarlık soruyu...

“Peki neden bıraktın?”

...soruverdi.

Buna dürüst bir yanıt veremezdi işte. Aiden omuz silkip kızın yalan detektörü olmaması için Tanrı’ya yalvardı. “Uzun yıllar ka-

riyer yapamayacağın bir spor. Bedeni zorluyor. Büyük bir sakatlık riskini almak yerine dövüşü bırakıp motosiklet tamircisi oldum.”

“Peki bu seni mutlu ediyor mu?”

Kesinlikle hayır. “Motorları seviyorum, İngiliz anahtarı kullanabiliyorum, eh, kazancı faturalarımı da ödememe yetiyor. Daha ne isterim ki?”

“Ah, bilemiyorum,” dedi Kat sesinde ekstra bir alaycılıkla. “Bariz bir şekilde âşık olduğun spordan bahsederken gözlerinde gördüğüm o ateşin bir kısmına ne dersin?”

“Pekâlâ çokbilmiş. Peki sen herhangi bir şey yapabilecek olsan, bu ne olurdu?”

“Basit bir soru. Süper kahraman olurum.”

“Pardon?”

“Hani şu uçma ya da zihin okuma gibi süper güçleri olan...”

“Kat, süper kahramanın ne olduğunu biliyorum. Ama kostüm giyip ComiCon buluşmalarına katılacak bir kız olduğunu düşünmemiştim.”

“Haklısın, değilim zaten. Ama herhangi bir şey olabileceğimi söyledin, öyle değil mi?”

Aiden’in dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Dedim, doğru. Peki kedicik, aydınlat beni. Ne tür bir süper kahraman olurdu?”

“Şey...” diye söze başladı düşünceli bir şekilde, “herhangi bir güce sahip olmak yeterince havalı olsa da ben süper güçlü olmak isterdim.”

“Pek orijinal sayılmaz ama tamamen kötü bir tercih de değil. Neden onu istiyorsun peki?”

Kat, şişesinin etiketiyle oynamaya başladı. Köşesinden çekiştirip etiketi küçük şeritler halinde soydu. Tamamen saklanmasa

da savunmasız kalmamak için boynunu sonuna kadar çıkarmayan bir kaplumbağa gibi biraz içine kapanmıştı.

“Kat?”

“Çünkü o zaman bana kimse zarar veremez,” diye yanıtladı yumuşak bir şekilde. “Birinin bana dokunmasını istemezsem onu durdurabilirdim.” Sonunda Kat kafasını kaldırdığında Aiden, onun gözlerindeki hiddet ve acıyı gördü, bu da içindeki hayvanın ulumasına sebep oldu. “Ve bunu ona ödetirdim.”

Sesindeki çelik gibi kararlılık, kimsenin hak etmediği biçimlerde kötü muamele görmüş küçük bir kızı gözler önüne seriyordu. Kızın bunlarla savaşıp kendini korumasını sağlayacak hiçbir yol yoktu. Süper güç istemesine şaşmamak gerekirdi. Maalesef, süper kahramanlar var olsaydı bile Kat’in onlardan biri olmadığı açıktı. Bu yüzden Aiden onu bu hayaline yaklaştırmalıydı.

“Gel bakalım,” dedi onu ayağa kaldırarak.

“Neden ki? Ne yapıyoruz?”

“Sana süper güç kazandırıyoruz.”

“Ah, iyi bari,” dedi Kat alaycı bir şekilde. “Demek bunca zamandır yapmak gereken tek şey istemekmiş.”

Aiden, mavi sporcu matı yığınının doğru gidip üzerinde çalışabilecekleri kadar geniş bir alan yaratana dek onları tek tek dizdi. Matların ortasında durarak “Hazır mısın?” diye sordu.

“Ne için?”

“İlk olarak kendini savunma dersi için.”

Kat duraksadı. “Gerçekten mi? Bana bunu öğretebilir misin?”

“Tabii. Süper güç istediğini söyledin ve buna en yakın şey de cüssesi ne olursa olsun kendini birine karşı savunmayı öğrenmektir. Hazır mısın peki?”

Kat ellerini ovuşturarak başıyla onayladı.

“O zaman hadi başlayalım.”

Sonraki iki saat boyunca Aiden, farklı durumlarda kullanabileceği farklı teknikleri Kat’e öğretti. Kıza sadece bir ya da iki teknik göstermeyi planlıyordu ama kızın içsel gücü ve güveni, ustalaştığı her bir hareketten sonra gözünün önünde artmaya başlamıştı. Kat’in, kendini koruma konusundaki bilgiye olan açlığı doymak bilmezdi.

Sonunda Kat, birine hamle yaparken dikkat edilecek tüm zayıf noktaları ve adam onu ne şekilde tutarsa tutsun karşısındakinin dengesini nasıl bozacağını öğrenmişti. Aiden, bu kadar kısa süre içinde böyle bir duruma girerse kızın nasıl tepki vereceğini bilmediği için özellikle bir yöntemden uzak durmuştu.

“Bu harika Irish, teşekkür ederim,” dedi. “Başka bir şey var mı?”

Aiden, bir öneride bulunup bulunmaması gerektiğini ölçerek duraksadı. “Biri seni arkadan sıkıştırdığında ne yapman gerektiğini bilmek ister misin?”

Aiden, kızın kalbinin bir an için durduğunu gördüğüne yemin edebilirdi fakat Kat, hemencecik kendine gelerek zihninin içinde beliren o gecenin görüntüsünü silmeye çalışırcasına birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

“Evet,” derken sesi hafifçe çatladı. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. “Evet, istiyorum.”

“Emin misin? Baskı yok. İstersen başka bir zaman da yapabiliriz.”

Kat kafasını iki yana salladı. “Hayır, şimdi denemek istiyorum.”

“Pekâlâ. O zaman gel buraya.”

Aiden yan duvara geçip onun da kendini toplayıp aynısını yapmasını bekledi. Ellerini Kat’in üst kollarına koyup onu nazikçe

önüne geçirdi. Kat'ın bedeni gerildi ve sık nefeslerle göğsü yükselip alçalmaya başladı.

“Bu işi ağır ağır yapacağız kedicik. Bana güvenene ve panik tepkisinden kurtulana dek sana öğrettiğim hiçbir şeyi almazsın. Başlangıç olarak ellerimi tam buraya koyacağım.” Ellerini, onun yüzünün önündeki duvara dayadı. “Böylece onları görebileceksin, tamam mı?” Kat başıyla onayladı. En azından onu duyamayacak kadar korkularının içine hapsolmemiştir. “Güzel. Şimdi daha fazlasına hazır olduğunda bana söyle.”

Kat, adamın metrelerce siyah kumaşa sarılı güçlü ellerine odaklandı; uzun parmakları yağ ve dövme mürekkebiyle lekelenmişti. Irish kadını ağır, düzenli nefesleri burnundan alıp ağzından vermesi konusunda yönlendirdi. Birkaç dakika sonra Kat, sonunda soluklarını düzenlemeyi başarsa da bunun aldığı derin nefeslerle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Bunun sebebi...

“Aferin kızım, iyi gidiyorsun. Yavaş ve sakin.”

...oydu. Sesiydi. Tam kulağının dibindeki alçak ve boğuk sesiydi. Sırf onun sesini kullanarak tereyağını eritebileceğine bahse girerdi. Titreşimler tenine işleyerek kan dolaşımına karıştı ve tüm vücudunu dolaştı. Midesinde ılık bir karıncalanma oluştu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştir ama o kadar iyi geliyordu ki daha fazlasını istedi. Onu daha da çok istiyordu.

“Tamam,” dedi hafifçe ürpererek. “Daha fazlasını yapabilirsin.”

Lütfen daha fazlasını yap.

“Bu gerçekten yaşanırsa sınırlı hareket şansın olacağını anlamak önemli, bu yüzden sana yaklaşacağım. Ama ellerim şimdilik oldukları yerde kalacak.”

Kat, sesinin çıkmamasından korkarak başıyla onayladı. Irish bir adım yaklaşarak bir ayağını tam arkasına, diğerini de Kat'inkinin dışına yerleştirdi. Minik minik vücutları birleşmeye başladı. Önce adamın göğsü onun kürek kemiklerine, sonra karın kaslarının sert yüzeyi beline değdi. Sonunda da kalçalarını öne doğru ittirerek en yakın olacak şekilde Kat'inkilere değdirdi; genç kadının bu sebeple gerilmesi gerekirken içindeki karıncalanma daha da güçlenerek aşağılara yayıldı.

Duvarla Irish'in vücudu arasında tutsak kalmış bir haldeyken başlangıçta yakasına yapışan korku, yerini tamamen başka bir şeye bırakmaya başladı: Nasıl tarif etmesi ya da bununla ne yapması gerektiğini hiç bilmediği heyecan verici, kıpırtılı birtakım hisler.. Bununla ilgili bilgisi sıfırdı. Bakire olmaktan tamamen uzak olduğu halde bunun nasıl devam edeceğine dair geçmiş deneyimleri –dün gece hariç– yoktu.

Bir adamın dokunuşunu arzulamak onun için yeni bir şeydi. Karıncalanma hisleri, kelebekler, bacaklarının arasındaki ıslaklık tamamen yeniydi.

“İyi misin?”

“Evet,” diye fısıldadı Kat. “İyiyim.”

Vücudunun içgüdülerini dinlemenin zararı olmayacağına karar vererek beynine ve dışarı çıkabileceğine inandığı tüm o karanlık anılara kapadı kapılarını ve sadece... Hissetmeye bıraktı kendini.

Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı ve adamın omzuyla boynu arasındaki boşluğa koydu. Irish'in yanağıyla onun şakağı buluştu, sonra da çenesine doğru kaydı. Adamın ılık nefesi, boynunu nemlendirdi ve sutyeninin içindeki göğüs uçlarının gerildiğini hissetti.

Irish alçak sesle inledi. “Ne kadar iyisin?”

“İnanılmaz derecede iyiyim,” diye yanıtladı Kat nefes verirken.

Ne olduğunu bilmese de açıkça bir şeyleri arzularak sırtının kavisini artırdı. Ama sonra Irish, her ikisini de hafifçe geri çekerek ellerini onun göğüslerine koydu ve Kat’ın neye ihtiyacı olduğunu gayet iyi bildiğini gösterdi. Hassas çıkıntılarını okşayıp yoğun avuçlarının yarattığı o muhteşem sürtünmeyle Kat’ın soluğu kesildi. Her bir dokunuş, her bir çimdik tam merkezinde vızılıyor, resmen titreşene dek içindeki ısıyı artırıyordu. Yoğun bir inilti havayı doldurdu ve bunun kendisinden çıktığını anlamak Kat’ın birkaç saniyesini aldı.

Arkaya uzanıp adamı bacaklarının arkasından çekerek biraz daha kendine yaklaştırdı. Adamın dudakları, kulağının kenarını yalıyor, kulak memesini dışlıyor, sonra da emerek sızıyı alıyordu.

“Şimdi nasılsın? Hâlâ iyi misin?” Sesi oldukça boğuktu, boynundaki dudaklarını aralayıp kızı yalayarak öpmeye başladı.

Irish, onun yeniden kendini kapatmasından veya savunmasını harekete geçirecek bir şey yapmaktan korkuyordu. “Irish, ben iyiyim. İşleri yavaştan aldığımız müddetçe sorun yok.”

“İnan bana tatlım, seninle bir daha acele etmeye hiç niyetim yok.”

Boğuk bir sesle “tatlım” deyişi, Kat’ın tüm beyin fonksiyonlarını yaktı. Dudaklarıyla boynunun üst kısmına çıkarken ve elleriyle de karnının altına doğru inerken kelebekler işi bir üst seviyeye taşıdı. Irish elini aşağı indirdikçe Kat’ın elleri de arkada iyice yukarı tırmandı ve tırnaklarını adamın boynuna ve omuzlarına geçirdi. Aşırı mutluluk bile Kat’ın o an ne hissettiğini anlatmaya yetmiyordu.

Ta ki Irish’in elleri onu kendine çekmek için kalçalarını kavrayana dek.

Acı bir his ta karnına dek ulaşarak kelebeklerle karıncalanmaları yakıp kül etti, bunları karanlık anılardan milisaniyelik görüntülerle değiştirdi. Hiçbir zevkin olmadığı, sadece acının hissedildiği anılar...

Kat irkildi ve dişleri arasından tıslayarak nefes aldı, Irish'i bırakarak duvarla adam arasında mümkün olduğunca kendi içine kapanmaya çalıştı. Her zaman olduğu gibi kolay bir kaçış yoktu.

Ama bu defa, o geri çekildiği anda Irish yana kayarak kaçması için alan tanıdı. Ama Kat onun gitmesini istemiyordu. Kendini kapatmak istememişti, zamanı geri alabilmeyi, bu tepkiye engel olmayı öyle çok istiyordu ki. Maalesef hâlâ zamanda yolculuk yapıp istemediği şeyleri engellemeyi öğrenememişti. Hayatı boyunca bunu istemiş olsa da.

“Kat özür dilerim, yine yaptım.”

“Hayır, sen bir şey yapmadın.” Adamın çenesindeki kaslar seğiriyordu ve Irish adeta kendinden tiksiniyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Kat, adamın kirli sakallı yanağına elini koyup gözlerini onunkilere çevirdi. Son istediği şey, başkalarının sebep olduğu bir şeyin suçunu Irish'in üstlenmesiydi. “Irish sen bir şey yapmadın, yemin ederim. Sadece geçen gece Mullineaux'yle olanlardan dolayı kalçalarım biraz hassas, o kadar.”

Irish saniyeler içinde devleşti. Kasları büyüdü, boyu birkaç santim uzadı; Kat'e doğru bakarken gölgesi onun yüzüne düşüyor, cüssesini daha da keskin bir hale getiriyordu. Kat'in kalbi yerinden oynadı ve ensesindeki saçlar diken diken oldu.

Adamın sözleri, camı çizen bir elmas gibi böldü sessizliği. “O aşağılık herif sana zarar mı verdi?”

“Hayır, ben iyiyim,” dedi Kat ve inandırıcı olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi.

“Eminim öylesin.” Kat’ın önünde diz çökerek parmaklarını yoga pantolonunun beline geçirdi. Kat içgüdüsel bir şekilde onu bileklerinden kavradı ama Irish, o safir gözlerinde endişeli bir ifadeyle kendisine bakınca itiraz edecek kelimeler ağzından çıkmadı. “Bakmama izin ver kedicik. Lütfen.”

Bütün işi yapan o “lütfen”di. Bu basit kelime, onun o yağları eriten sesiyle Kat’i mahvediyordu. Irish, tek bir kelimeyle onun üzerinde nasıl bir gücü olduğunu fark etse, Kat’ın işi bitmiş demektir.

Kat, adamın bileklerini bırakıp ellerini zorla yan tarafına götürerek Irish’in pantolon lastiğini hafifçe aşağı çekip kalça kemiklerindeki parmak izlerinden morlukları ortaya çıkarmasına izin verdi. Irish çenesini çıkararak dişleri arasından soluk aldıktan sonra alnını onun göbeğine dayadı. Çok sessizdi ama yine de Kat, onun kendi kendine saydığını duyduğunu sandı. Ne yapacağını bilemeden parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve kendine çekerek onu istemeye hakkı varmış gibi hissetti.

Birkaç dakika sonra adam tek kelime etmeden ayağa kalktı ve salonun diğer tarafına geçerek metal bir dolabı altüst etti. Elinde küçük bir kavanozla dönüp tekrar önünde diz çöktü.

“Bu morluğu alacak. Elimden geldiğince dikkatli olacağım ama merhemi sürerken biraz canın yanabilir.”

Kat, razı geldiğini belli edercesine başıyla onayladı ve Irish merhemi soluk tenini lekeleyen morlukların üzerine sürerken kırmıldamadan durdu. Irish, işini bitirdiğinde esnek pantolonu yavaşça kaldırarak belinin üzerine çekti.

Doğrulurken, “Sen istersen eve git. Ben de birazdan geleceğim,” dedi.

“Tamam. Xander’ın senin için hazırladığı yumurtaları ısıtmamı ister misin?”

Irish ona zoraki bir şekilde gülümsedi. “Harika olur. Açlıktan ölüyorum.”

Adam yemekten bahsediyor olsa bile gözlerindeki bakıştan çok daha karanlık düşünceler taşıdığı görülüyordu. Ve bu Kat’in canını sıktı. “Irish?”

Irish alnına hafifçe bir öpücük kondurdu. “Sen eve geç tatlım.” *O güzelim aksanıyla “tatlım” dediği için lanet olsun bu adama.* “Lütfen.”

Bir lanet daha. Ona itiraz etmenin manası yoktu. Ya Kat’e imanipüle etmenin sırrına çoktan ermişti ya da ilgili ve saygılı davranmak onun için doğal bir şeydi. Her iki durumda da adam buna devam ettiği müddetçe Kat’in başı belada demektir. Biraz dışını sıkıp gerçeğin ortaya çıkmasını bekleyecekti çünkü adamın uzun süre böyle davranmasının imkânı yoktu. Eninde sonunda kibar, ilgili tavrını bırakıp “lütfen” demek söyle dursun, rica etmek yerine emirler yağdırmaya başlayacaktı.

Tıpkı tanıdığı diğer erkekler gibi... Bu da artık kaybetmeyi kaldıramayacağı bir parçasını daha yitirmesine sebep olacaktı.

“Hey, kaşlarını çatmak yok,” dedi kafasını kaldırarak. “Üzülme ya da korkmak da yok. Burada izin vermem.”

Kat dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. “Üzgün değilim.”

Irish abartılı bir şekilde soluk verirken adeta, *Ben seninle ne yapacağım?* der gibiydi. Nessie de küçükken aynı şeyi yapardı. “Ayrıca yalan söylemeyi de bırakmanı istiyorum. Bana yalan söylemene gerek yok. Bana dürüst olduğun müddetçe seni ne yargılarım, ne suçlarım ne de küçük görürüm. Anlaştık mı?”

“Ben dürüst olursam, sen de dürüst davranacak mısın?”

Irish, yarım saniye kadar tereddüt ettikten sonra yanıt verdi. “Olacağım. Hadi şimdi git artık. Birazdan gelirim.”

Sesi rahat gibi geliyor olsa da çenesindeki gerginlik aksini iddia ediyordu. Kat, onu sorgulamak için ağzını açtıysa da adamın gözlerine geri dönen karanlık yüzünden kelimeler boğazına takıldı. Bunları güçlkle yutkundu ve gitmek üzere döndü. Kapıya ulaştığında son bir kez omzundan geriye baktı. Irish bacakları aralanmış, üst bedeni dövmele ve terle kaplanmış, sarılı elleri yanlarda yumruk yapılmış hâlde duruyordu. Kat hiç görmemiş olmasına rağmen onun bir modern dönem savaşçısı olduğunu düşündü. Irish onun nefesini kesiyordu ancak yine de son bir istekte bulunmayı başardı.

“Acele et, olur mu?”

Irish gergin bir şekilde başıyla onayladıktan sonra Kat, derme çatma spor salonundan çıktı ve kapıyı arkasından kaydırarak kapadı. Çabucak eve doğru yöneldi ama ambarın suntaları arasından gelen boğuk vurma ve homurdanma seslerini duyduğu için basamaklarda duraksadı. Bu sesler aklına Irish’in kum torbasına vuruşunun görüntülerini getirdi ve seslere bakılacak olursa işi bittiğinde kum torbasından geriye pek bir şey kalmayacaktı.

On Birinci Bölüm

O gece geç saatte Aiden ve Kat, genç kadının dairesinin arka tarafındaki küçük park yerine yanaştılar. Aiden onu, hâlâ Lou'nun yerinde olan arabasına götürmüş, sonra da evine kadar takip etmişti. Motorunu durdurup aşağı indi ve Kat'in arabadan inmesini bekledi. Kat onu, peşinden gelmesine gerek olmadığı konusunda ikna etmeye çalıştıysa da Aiden bunu duymak bile istememişti. Genç kadını şüphelendirmeden kendi evinde kalması için uygun bir mazeret bulamaması zaten yeterince kötüydü. Onun güvenliği konusunda hiçbir riske girmeye niyeti yoktu.

Gündüz Mullineaux'nün Kat'in vücudunda bıraktığı izleri gördüğünde neredeyse kendini kaybedecekti. Kat eve gittikten sonra motoruna atlayıp o aşağılık köpeği bulup gebertmemek için yüze kadar sayması gerekmişti. Aiden'in annesi onu yetiştirirken bir adamın görevinin yaşamındaki kadınları koruyup mutlu etmek olduğunu öğretmişti. Bir kadına herhangi bir şekilde, kasti olarak zarar vermeyi seçmeyi kavrayamıyordu. Bu hem rezil hem de affedilmez bir hareketti.

Maalesef Aiden'ın hareketleri de her ne kadar kasti olmasa da en az bu kadar yıkıcı sonuçlar doğurmuştu. Olaylara düşünmeden tepki gösterdiğinde etrafındakiler zarar görüyordu.

Ya da daha kötüsü oluyordu.

İşte Kat'le fazla yakınlaşamamasının o sert hatırlatıcısı da buydu. Kat'i korumaya çalışırken onun başına bir şey gelirse Aiden kendini asla affetmezdi. Janey'yle olana benzer bir durumu daha kaldıramazdı. Bir daha olmazdı. Bir daha asla olamazdı.

Ayık kalmak ve dövüşmemek son birkaç yıldır kendini kontrolde tutmasına yardımcı olmuştu ama kendini kaybetmemesinin en büyük sebebi insanları kendinden uzakta tutmasıydı. Her şey bu kadar *basitti*.

Dün gece kendini, Kat'le bir gece geçirebileceğine ikna etmişti. Geçmişte hiç böyle şeylerin yaşanmadığına inanmasına izin vermişti. Ama genç kadının geçmişinin hayaletlerini göz ucuyla görür görmez kendi geçmişini bir kenara bırakmasının hiçbir yolu olmadığını anlamıştı. Tek önemli şey, bu kadını rahat hissettirmekti.

O sabah birbirlerini gördüklerinde cinsel gerilimin bir gecede yok olmadığı açıktı. Yine de Aiden, bu şekilde davranma niyetinde değildi. Savunma dersleri sırasında, onu rahatlıkla kendine çekip ikisi de soluksuz kalana dek öpüşebilecekken Aiden kendini birkaç kez uyarmıştı. Derslere –ve Kat'in bunlara neden ihtiyaç duyduğuna– odaklandığı müddetçe işleri zararsız boyutta tutabilecek kadar güçlü hissediyordu.

Ama Kat'e arkadan bastırıldığında, onun bedeni, öğrenme modundan uyarılmaya geçtiğinde Aiden'ın ne kadar zayıf olduğu ortaya çıkmıştı. Kat, başını arkaya yaslayarak pürüzsüz boğazını tatması, dudakları altında nabzını hissetmesi için onu davet ettiği

anda kendinden geçivermişti. Saniyeler içinde genç kadının tadıyla sarhoş olmuş, kendini ana kaptırmıştı.

Ta ki ona kazara zarar verene dek.

Aiden'in son isteyeceği şey Kat'in, herhangi biri tarafından zihinsel ya da fiziksel olarak zarar görmesiydi. Yine de onu bir hayvanmış gibi ambar duvarına yapıştırmadan önce kendini gerçekliğe döndürdüğü için o morluklara biraz olsun minnet duyuyordu. Kat dün gece bile panik olduysa Aiden'in ona haşın davranması her şeyi berbat ederdi. Kat, özensiz bir muameleyi hak edecek türde bir insan değildi. Aiden hiçbir zaman romantik bir tip olmamıştı ama Kat, onu hassas ve ilgili davranma konusunda etkiliyordu. Onunla sevişmek istiyordu.

Sevişmek... Aiden daha önce ne bu kelimeyi ne de buna yakın bir şeyi kullanmıştı. Daha önce de değer verdiği kadınlarla yatmıştı ama sevgi sözcükleri söylememek için dikkatli davranmıştı. Şimdiyse bu kızla iki gün geçirmesine ve neden olduğunu bilmesine rağmen kafasının içinde aşk sözcükleri dolanıyordu.

"Yukarı gelmene gerek yok Irish."

"Sorun değil," dedi. "Ayrıca güvenli bir şekilde eve girdiğinden emin olmazsam annem kulaklarımı çeker."

Kat sırtınca dudakları yukarı kıvrıldı. "Annen burada değil ama."

"Sen annemi bilmezsin. Öyle bir altıncı hissi var ki çocukları düzgün davranmadığında hisseder. Sonra da beni arar, inan bana. Hadi yürü bakalım şimdi."

Kat kıkırdarak onun önünden gidip iç merdivenlere açılan kapıya doğru ilerledi. Aiden'in tüm algıları tetikteydi ve gölgeler arasında kötü niyetli bir şeylerin veya birilerinin saklanmadığından emin oluyordu. Kat kilidini açıp kapıyı itti ama içeri girer gir-

mez Aiden, o kadar alçak sesli bir şey duydu ki bunun kendi hayal ürünü olduğundan şüphelendi.

“Bekle bir dakika.”

“Ne...”

“Şişş...” dedi Aiden iki parmağını havaya kaldırıp başını sesin geldiğini düşündüğü tarafa çevirerek. Hiçbir şey olmadan uzunca birkaç dakika geçti. Bu defa daha belirgin bir şekilde tekrar duyduğu sırada vazgeçmek üzereydi: Karanlık bir köşeden gelen cılız bir iniltiydi bu.

Aiden, merdiven sahanlığında ilerleyerek bir deri bir kemik kalmış gri kedi yavrusunu kaldırdı. Yerden sadece birkaç santim kaldırmıştı ki birdenbire durmak zorunda kaldı. Yavru tısladı ve onu yere bırakana dek Aiden’in kolunu pençeledi.

Aiden, ceptelefonunun ışığını kullanarak daha iyi bir şekilde baktı. Görünüşe göre kedinin üzerine yattığı paspasın yıpranmış kenarlarındaki ipler hayvanın arka bacağına dolanmıştı. Muhtemelen acayip canı yanıyordu, hatta kan dolaşımını kesecek kadar bile sıkı olabilirdi.

Aiden motoruna yönelip koltuğun altından bir çakı aldı. Tek bir hamlede kediciği serbest bıraktı. Biraz kıpırdanıp tısladıktan sonra Aiden, onu göğsüne yaklaştırır yaklaştırmaz rahatladı.

Kat arkadan kafasını uzattı. “Aaaa. Her şey yolunda mı?”

“Şu an mırılıyor ama bacağına ip dolanmış.”

“Ah, seni zavallıcık,” diye mırıldandı Kat hayvanın çenesinin altını ve kulaklarının arasını kaşıyarak. “İpe dolandığı için mi annesi onu terk etmiştir?”

“Evet, muhtemelen.”

“Eh, hadi onu yukarı çıkaralım,” dedi Kat tekrar öne geçerek. “Yukarıda daha iyi bakabiliriz.”

“Bu yakınlarda bir hayvan barınağı olması gerek. Yarın götürürüm.”

Kat bir anda durdu. “Ne? Hayır! Bende kalacak o.”

Aiden gülümsemesini güçlükle bastırdı. Kat ona yine Mary Catherine’i hatırlatmıştı ama ayağını yere çarpması ve dudağını sarkıtması eksikti. İçinden bir ses, eğer ona itiraz ederse bunların da olacağını söyledi. “Tamam o zaman.” Aiden eğilerek kızın alınına bir öpücük kondurup onu yatıştırdı. “Kediciğim için bir kediciik.”

Kat burnunu kırıştırdı. “Bu senin için bile biraz banal değil mi koca oğlan?”

“Koca oğlan mı?” dedi kızın dairesine doğru ilerlerken. “Şişman mı diyorsun yani bana?”

Kat’in çınlayan kahkahası, dar sahanlıkta yankılandı. “Xander’ın sabahki söyledikleri canını gerçekten sıktı, öyle değil mi?”

“Ne? Delirdin mi sen? O ahmak, istese bile canımı sıkamaz.”

Kat kapıyı açıp içeri girerken, “Sen öyle diyorsan...” dedi.

Aiden çaktırmadan etrafa bakınarak o gecedен sonra herhangi bir şeyin yerinin değişip değişmediğini anlamaya çalıştı. O ucubelerin buraya nasıl girdiğinden bile emin değildi ama buraya tekrar gelmişler gibi görünmüyordu. Kat eğilip kapının altına bir havlu tıktı. “Bu ne için?”

“Kapının altındaki aralık çok geniş. Havluyla kapatmazsam klima daireyi değil merdivenleri soğutuyor.” Kat küçük odada ilerleyerek pencere klimasının düğmesini çevirince alet sarsılıp uğuldayarak canlandı.

Aiden, Kat’in bu çöplükte uzun süre yaşaması fikrinden nefret ediyordu. Birkaç hafta içinde ona, tüm bunlar bittikten sonra gitmeye karar verdiği herhangi bir yerde düzgün bir ev bulmasına yetecek kadar parayı vereceği düşüncesiyle biraz rahatlamaya çalıştı. Ama

Kat'ın yanında değil de başka bir yerde olması fikrinin o rahatlama işine pek de yardımcı dokunmuyordu.

Aiden, gerçeklikten bu anlık kopuşu yüzünden kendine içinden söverek dikkatini yeniden kedi yavrusuna çevirdi. "Bakalım ipin kalanını kesebilecek miyim?"

Kat, şifoniyerini karıştırırken o da çekyata oturdu. Yavru kedi, bu tuhaf yerdeki en güvenli noktanın burası olduğuna karar vermiş olacak ki kucağına çökmüştü.

"Zavalılık muhtemelen aşıktan ölüyordur ve hiçbir şeyim... Ah! Galiba biraz ton balığı olacaktı."

Kat bakmaya gittiğinde Aiden da elinden geldiğince nazik bir biçimde bıçağıyla kalan ipleri kesti. Yavru, bu plandan pek de hoşlanmadığını belirtircesine hafifçe homurdanarak kurtarıcısını uyardı. Ama özgür kaldığı anda yeniden mırlamaya başladı.

"İşte oldu," diye fısıldadı Aiden ona. "Aynı eskisi gibi oldun ve artık günlerini bu güzel kızın kucağında geçireceksin." Aiden hayvanın kulaklarının arasını kaşırken kedi gözlerini kapayıp ona iyice yaklaştı. "Seni şanslı pislik."

"Tamam," dedi Kat aceleyle ona doğru gelerek. "Köşeye biraz ton balığı ve bir kâse su koydum. Sonra battaniyemi de kıvrarak yere yerleştirdim, orada uyumak hoşuna gidebilir. Gerçi bilmiyorum, sen ne dersin?"

Aiden kedi yavrusuyla birlikte doğrulurken gülümsedi. "Bence harika olmuş. Hadi bakalım, aç mıymış bu?" Kediyi yemeğe doğru götürdüler ve daha yere yeni koymuşlardı ki hayvanın burnu tabağın içine daldı. "Herhâlde sorunun cevabını almış olduk."

Kat gülerek yere oturup sağ omzunu ve kafasını duvara yaslayarak kediyi izlemeye koyuldu. Aiden de onun karşısına aynı şekilde oturdu ve kolunu, kıvrıldığı dizine dayadı. Kat o minik mama

manyasını izlerken Aiden da genç kadını izlemek için bu nadir fırsatı değerlendirdi.

Kat saçını o sabah sol tarafta örgü yapmıştı. Kalın saçları, boyundan aşağı süzülüyor, uçları sol göğsüne değiyordu. Bakışları aşağı dönük olduğundan koyu kestane rengi kirpikleri, mavi gözlerinin ışığının çoğunu gizliyordu ama Aiden yine de onların, kendi bakımı altında canlanan bir şeyi izlerken yaşadığı o çalınmış mutluluk anıyla aydınlandıklarını biliyordu. Kızın yüzündeki o hafif tebessümden ve rahatlayan omuzlarından huzur okunuyordu.

Sonra bir şey bu büyüğü bozdu. Kaşları birbirine yaklaştı ve genç kadının yüzü asıldı. “Hâlâ bunun bu kadar kolay bittiğine inanamıyorum.” Bakışlarını onunkilere çevirdi. “Peşimi bırakmaları için onlara ne söyledin?”

Kahretsin. Aiden bakışlarını ondan kaçırma isteğine direndi. “Ne söylediğimin ya da ne yaptığımın ne önemi var ki? Sana bu işi halledeceğimi söyledim ve hallettim de. Artık Sicoli’nin parasını bulmakla sorumlu değilsin.”

Kat başını duvardan kaldırıp ona ters ters baktı. “Irish, onlara parayı senin vermediğini söyle.”

“Kenarda yirmi bin dolar tutmalı uzun zaman oldu.”

Kat’ın kaşları kalktı. “Eskiden o kadar çok paran mı olurdu yani?”

Aiden omuz silkip “Dövüşürken iyi kazanıyordum. İnsanların izlemek istediği dövürlere çıkınca iyi para kaldırırısın. Ayrıca gecenin dövüşü, gecenin teklifi falan gibi şeylerle de ekstra ödüller alıyorsun. Ama bunlar çok uzun zaman önceydi,” dedi.

Bankadaki dövüşten kazandığı bütün o parayı yiyebilecek kadar uzun bir zaman olmanın yakınından bile geçmezdi tabii ama Janey’nin ölümünden sonraki bir hafta içinde kendine sadece

ufak bir miktar ayırmıştı. Kalan parayı isimsiz bir şekilde Janey'nin annesine ve hastanede onun adına açılan yeni ilaç araştırma fonuna bağışlamıştı.

Ama zaten varla yok arasında yaşayınca pek paraya ihtiyaç olmuyordu. Tek ihtiyaç duyduğu şey yiyecek, su ve kafasının üzerinde bir çatıydı. Yani şuradaki tüy yumağı gibiydi.

Aiden kim bilir ne zamandır ilk yemeğini yiyen yavrunun patilerini yalamasını izledi. Kat, minik hayvanı su kâsesine götürüp dikkatini çekmek için suyu parmağıyla karıştırdı. Hayvan suyunu da içtikten sonra Kat, onu şefkatli bir şekilde battaniyeye yerleştirdi. Kedi rahat edene dek battaniyeyi tırnaklarıyla yoğurdu, sonra da içine kıvrılarak anında uykuya daldı. *Ne tuhaf*, diye düşündü Aiden. Leopar baskı üzerinde kaplan çizgileri.

"İsim düşündün mü?" Aiden alçak sesle konuşmuştu. Tüy yumağının rüyalarına engel olmamak için böyle yapmıştı herhalde, kendisi de emin değildi. Belki de diğer kediciğin bu anına engel olmak istemiyordu.

Kat bir an düşünceli bir şekilde durduktan sonra fısıldadı: "Göbek adın ne?"

"Sana göbek adımı söyleyecek değilim. Hiçbir adam, bir kıza göbek adını söylemez."

"Neden ki?"

"Çünkü kızdıklarında bu ismi sana karşı kullanırlar da ondan." Kat elini ağzına kapayarak fısıltıyla kahkaha attı; tabii böyle bir şey mümkünse... Gözlerinin böyle parıldadığını görmek Aiden'ı gaza getirdi. "Dostlarımızla maç izlerken mesela, evin içinde 'Anthony Michael Hall, başın büyük belada, bilesin!' diye bağırdukları olurdu."

Kat hâlâ gülerek "16. *Doğum Günüm* filmindeki o şapşal herifin adı değil mi bu?"

Aiden, kahkaha atmak şöyle dursun, en son ne zaman bu kadar gülümsediğini hatırlayamıyordu. Görünüşe bakılırsa bu kadın derisine işliyordu. “Ondan başka filmlerde de oynadı ama evet, haklısın. Aklıma ilk gelen üç isimli adam o oldu.”

“Tamam, o zaman ben de sana göbek adımı söyleyeceğim ve böylece eşit olacağız.”

Aiden onun göbek adını öğrenmeyi çok isterdi. Onunla ilgili her şeyi öğrenmeyi çok isterdi. “Pekâlâ ama önce sen.”

“Terese,” dedi Kat. “Aileden birinin adı. Galiba annemin halasının adı. Hadi şimdi dökül bakalım.”

Aiden bıkkın bir şekilde nefes verdi. “Murphy. Babamın tarafından birinin adı. Mutlu musun?”

Aydınlık gülümsemesi kızın gerçekten de mutlu olduğunu gösteriyordu ve onun hayatının her günü böyle hissetmesi için ne gerekirse yapardı. Kat, parmak uçlarına öpücük kondurup bunları hafifçe kedi yavrusunun başına değdirdi. “Tatlı rüyalar Murphy.”

Ah, bu kadın onu kesinlikle öldürecekti. Aiden yerden kalkarak onun da doğrulmasına yardım etti ve artık fısıldayarak konuşmasına gerek kalmaması için kapıya doğru ilerledi. Boğazını temizledi ve ona uzanmamak için ellerini ceplerine tıktı.

“Ben gideyim. Sen de biraz uyu.” Aiden dairenin kapısını açıp “Arkamdan kilitlemeyi unutma,” diye ekledi.

“Irish?”

“Efendim?”

Kat yine o lanet olası üniformasıyla—elinden gelse o lanet şeyi yakar ve kızın rengârenk yazlık elbiseler dışında bir şey giymesine izin vermezdi— odanın ortasında durmuş parmaklarını birbirine dolayıp duruyor, bir süredir dudağını çiğniyordu. Belki de

güvenliği için endişeleniyordu. Aiden'in bundan endişelenmemesinin tek sebebiyse o aşağılık heriflerin caddenin tam karşısında olduklarını bilmesiydi; üstelik adamlar Kat'in kolundaki o metal parça yüzünden dairesinde olduğunu da biliyorlardı. Kat'in yerini bildikleri, Aiden da anlaşmaya uyduğu müddetçe onu rahatsız etmeleri için bir sebep yoktu.

"Güvende olacaksın, yemin ederim. O herifler bir daha yanına yaklaşmayacaklar." *Yoksa ben bizzat onların bağırsaklarını deşerim.*

"Bunu biliyorum. Sana güveniyorum."

Tanrım, bıçağı biraz daha çevir bari. "Peki o zaman sorun nedir?"

"Bana sadece bir gece verebileceğini söylemiştin..."

Sırf ona sahip olabileceğinden bahsetmesi bile Aiden'in kot pantolonu içinde sertleşmesine yetmişti. "Evet?"

"Şey, o geceyi yaşadık sayılmaz. Bu yüzden belki de bu gece, ne bileyim... Kalmak falan istersin..."

Kapı kolundaki eli gerildi. Kat, kendisini hem heyecanlandırın hem de korkutan bir şeyi ondan isterken akıl sağlığını koruyabilmek için canı acıyana dek metali avcunun içine bastırdı.

"Emin misin kedicik?"

Kat güçlükle yutkunarak başıyla onayladı. Aiden bakışlarını ondan ayırmadan kapıyı kapadı, kilidi çevirdi ve zinciri taktıktan sonra ona doğru yürüdü. Genç kadına yaklaşıncaya ellerini onun daracak beline yerleştirdi. Kat'in elleri adamın kollarında yukarılara doğru çıktı ve sanki daha fazla yaklaşmasını önlemek istercesine dirseklerine gelince durdu. Aiden aralarında herhangi bir mesafe olmasından nefret etse de bu şekilde güvende hissedecekti Kat'in bebek adımları atmasına müsaade edecekti.

Çok nazik bir biçimde kadını dudaklarından öptü. Kat ondan

uzaklaşmak yerine yoğun bir şekilde karşılık verdi. Aiden genç kadının ritmi belirleyip idareyi almasına izin verdi. Onun hazır olduğuna emin olmadan işleri ilerletmek istemiyordu. Dudakları, birbirlerini tanırken zaman zaman sıkıca daha sıkı bastırarak tekrar tekrar buluştu. Aynı dudaklar bazen de *daha fazlasının* sözünü vererek bir fısıltı kadar hassas bir şekilde birbirlerine dokundu.

Aiden'ın aletini dışarı çıkmaya zorlayan –Kat ilk adımı atana dek beklemesi için beyninin savaştığı şey de işte buydu– “daha fazlası”ydı. Ama belki de Kat sandığı kadar hazır değildi.

Aiden geri çekilerek genç kadının yüzünü elleri arasına alıp onu durdurdu. “İstemediğin herhangi bir şey yapmak zorundaymız gibi düşünme. Bu gece burada kalmamın sebebi seks değil. İstersen sana sadece sarılıp yatarım ve bundan da son derece memnun olurum.”

“Seninle olmak istemediğim için tereddüt etmiyorum. Söylediğim zaman duracağını biliyorum.” Kat bakışlarını indirdi ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirirken, “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım,” diye fısıldadı.

Kızın geçmişte maruz kaldığı dehşet verici şeylerin düşüncesiyle Aiden'ın içinde sessiz bir hiddet belirdi. “Bana bak.” Tekrar söze başlamadan önce Kat'in dediğini yapması için gereken birkaç saniye boyunca bekledi. “Hiçbir erkek seni verebileceğinden fazlası için asla zorlamamalı. Senin içinde iyilik var Kat. Bu iyiliği başkalarında görünce de tanıyorsun. Buna kulak ver. Ona güven. Buna sahip olmayan kimseye yaklaşma. Anlıyor musun?”

Bu söylenenlerin, yıllar boyu kafasının içinde birikmiş tüm o negatif pisliklerin arasından süzülmesini, kelimeleri tek tek idrak etmeyi beklercesine bir süre durdu. Sonunda başıyla onayladı.

Aiden, genç kadını cesaretlendirmek için bu konuşmayı yapmak zorunda olmak, kalbini kırmıyormuş gibi davranarak devam etti: “Bu yüzden bana ne istediğini söyle tatlım.”

“Seninle bir gece geçirmek istiyorum. Ama yine kendi içime kapanmaktan korkuyorum. Yani, ya bunu yaşamadan bir erkekle birlikte olamıyorsam? Ya bir şekilde tamamen hasar aldıysam?”

“Bebeğim, hasarlı olan sen değilsin, sana kötü muamele yapanlar, asıl o pislikler hasarlı. Sen, onların sana yaşattıklarına katlanmak için mecbur olduğun şekilde davrandın.”

Kat kafasını iki yana sallarken yüzünde endişe ifadesi belirdi. “Ama bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını bilmeme rağmen dün gece seninleyken de aynı şekilde davrandım. Üstelik yaptığımız şeyleri istiyordum.”

Haklıydı. Bir şeyler bu tepkiyi tetikliyordu ve ikisi de bunun olduğunu bilmiyordu. Aiden o anda psikoloji okumuş olmak için her şeyini verirdi. “O hâlde yavaş gideceğiz ve senin uzaklaşmaya başladığını hissedersen hemen duracağız. Baskı yok ve her şeyi sen yönlendirebilirsin. Sen isteyene dek hiçbir hamlede bulunmam.”

Kat yine başını iki yana salladı. “Hayır, olmaz. Sen...” Kat, derin bir nefes alıp açık mavi gözleriyle adeta yalvardı. “Sen yönlendirebilir misin? Ama yavaş giderek?”

Aiden onu kollarının arasına sarıp kimse o gözlere bir daha o bakışı yerleştirmesin diye kızı sonsuza dek orada tutmayı istedi. Gençken ona yanlış davrananlar, bir yere bağlanıp kızı yaptıkları gibi işkence görmeliydi. Belki günün birinde Aiden onların peşine düşerdi ama şimdiki önceliği ona istediğini –her ikisinin de istediğini– vermek ve kendisini ne kadar harika hissettirebileceğini göstermekti.

“Ah kedidik, bundan çok daha fazlasını yapabilirim.” Örgüsünün ucunu kaldırıp lastiği çekip çıkardı ve saçlarını çözmeye başladı. “Asla mümkün olmadığını düşündüğün şeyleri hissetmeni istiyorum.” Altın-kızıl dalgaları, omuzlarının arkasına atıp parmaklarını kızın ensesine geçirdi. “Sana bundan sonra sadece güzel şeyler yaşatmak istiyorum. Böylece geçmiş, sana bir daha dokunamaz.”

Bu sözle birlikte onu öptü.

Aiden genç kadının dudaklarını aralayıp diliyle onunkini okşayarak erotik bir dansa başladı. Hızlı ya da zorlayıcı değil, hassas ve temkinliydi. Bir sonraki adıma geçmeden önce hiç acele etmiyordu. Kat’ın her anı, bedenlerinin birbirine her dokunuşunu hissetmesini istiyordu.

Suluk soluğa kalmış bir şekilde ayrıldılar. Her bir soluk verişte genç kadının vücudundaki gerginlik biraz daha azalıyordu ama başparmakları altındaki nabızı hızla atmaya devam ediyordu. Şişmiş, kiraz gibi dudaklar Aiden’ı baştan çıkardı. Onu içine çekerek daha fazlası için geri döndü.

Samimi bir kısıtlama hissiyle öpüştüler. Hava kadar dengesiz solukları, birbirlerine olan ihtiyaçları karşısında ikinci sıraya geçti. Yoğunluğu daha da belirginleştiren bir yavaşlıkta birbirlerini okşuyorlardı.

Irish, vücutlarını aynı hizaya getirip sertleşmiş aletini onun vajinasına bastırdı. O belirli noktaya bastırınca Kat’ın midesine sıcaklık zevk kıvılcımları yayıldı. Soluğu kesilen Kat’ın bir anlığına dizlerinin bağı çözüldü. Hisleri çok yoğun ve daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını...

“Bir daha yap.”

“Neyi, bunu mu?” Bu kez daha sert bir şekilde tekrarladı. Kat, sinir uçlarında titreşen o karıncalanmanın keyfini çıkarırken söverek başını arkaya attı.

Irish boynuna saldırdı. Yalıyor, emiyor, ısırıyordu.

Ah, lanet olsun, bu harika bir his.

Bunun harika bir his olmaması gerekiyordu, değil mi? Isırıklar can acıtır. İz bırakırdı.

O zaman neden tekrar yapmasını istiyorsun?

Çünkü kafayı yemişti de ondan. İyi kızlar –normal kızlar– bundan hoşlanmazdı. Ama Kat bunların hiçbiri olmadığı için üzerinde düşünüp durmanın bir anlamı yoktu.

Irish tek elini aşağı uzatıp kadının poposunu kavradı. Kat de kot pantolonu üzerinden adamın ereksiyonunu avuçladı. Irish soluğu kesilerek Kat’ın eline doğru hızla atıldı. “Aman Tanrım bebeğim.”

Kat, kalçaları kendi iradesiyle ileri geri sallanırken hafifçe inledi; bedeni, ağlamak istemesine sebep olan bir boşluğa sıkıca tutunmuştu.

“Şişş, biliyorum. Yavaş yavaş tatlım.” Irish üst bacaklarından birini kadının merkezine bastırdı. Kat’ın pelvisi bir kez daha ileri hareketlendi ama bu defa Kat, o boyun eğmez kası, adama bastırıldı. Sürtünme ve baskı, içindeki sızıyı biraz rahatlatırken göbeğinin derinliklerini geren yepyeni bir sızıyı tetiklediğinden Kat’ın soluğu kesildi.

Irish, dar eteğini yukarı sıyırıp tangasının lastiğini aşağı çekeerek kadının poposunun altına ittirdi. Becerikli dili, Kat’i korkularından uzaklaştırmaya devam ederken çıplak tenini avuçladı; iri ellerinin ikisi de kalçalarını iki yandan kavrarken parmak uçları da

merkezine doğru ilerledi. Kat, kendisinin de adamı en az bu kadar etkilediğinden emin olmak için avucunu onun sert aletinde gezdirdi. Irish, kadının dudaklarını öperken inledi ve ellerini refleksi olarak sıkarak Kat'ın poposunu çekiştirince aradaki hassas deriyi esnetti.

Kat bu hafif acıyla keskin bir şekilde nefes aldı ve bacak arası daha da gerilirken adamın bacağına biraz daha sıcak sıvı süzüldü.

Irish yüzünü kadının boynuna gömerek mırıldandı: "Aman Tanrım."

"Sorun nedir?"

"Sorun yok." Irish ona bakabilmek için geri çekildi. "Hatta her şey gayet yolunda." Kat anlamayarak kaşlarını çattı. Irish başparmağıyla onun alnındaki kırışıklıkları düzeltti. "Endişelenmeyi bırak. Vücudun bana ne istediğini söylüyor, hepsi bu."

"Öyle mi?" diye sordu Kat soluksuz bir şekilde.

"Evet, öyle" dedi Irish kurnaz bir gülümsemeyle. "En son yaptığım hareketlerin de cillop gibi olduğunu söyledi."

Pekâlâ, Kat çılgın Boston argosunda "cillop gibi"nin "müthiş" anlamına geldiğini biliyordu ama kendisinin hiçbir fikri yokken Irish nasıl onun ne istediğini bilirdi?

"Ee?" dedi biraz sabırsız bir şekilde. "Tam olarak ne dediğini bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

Hayır mı? "Nedenmiş?"

"Çünkü işleri ağırdan alıyoruz, unuttun mu? Ve seninki," dedi Kat'ın alt dudağını hafiften dişleyerek, "hiçbir şekilde yavaş değil."

Kat, adamın yüzündeki çokbilmiş sırıtış karşısında somurttu. Irish kıs kıs güldü. "Vücudunun beni istediğini söyleyebilirim,"

diye böbürlendikten sonra o sihirli dudaklarını tekrar boynuna yapıştırdı.

Kat, gururu yüzünden saçını başını yolacağı bir noktaya geleceğinin farkındaydı ama tıpkı raydan çıkmış bir tren gibi bunu durduramıyordu. “Bu mümkün olabilir. Ya da belki de,” dedi alaycı bir şekilde, bu sırada Irish kulağının altındaki özel bir noktaya dokunduğunda inlemesini bastırmak zorunda kaldı, “çok iyi rol yapıyorumdur.”

Irish gözlerini kısarak geri çekilirken Kat bir homurtu duyduğuna yemin edebilirdi. “Ah, inan bana beni delicesine istiyor. Sana her dokunduğumda o tatlı göğüs uçlarını rol yaparak sertleştirmenin imkânı yok.”

Bu söylediğini kanıtlarcasına nasırlı başparmaklarını Kat’ın tişörtünün üzerinden, şiş göğüs uçlarında gezdirdi. Kat’ın kendisine ihanet eden vücudu, adamın dokunuşlarına doğru büküldü ve o içindeki gerginlik hissi daha da arttı.

Irish genç kadının kulağının dış kenarını yalayıp ucunu dişledi. Kat, ağırlığını adamın kaslı üst bacağına bırakana dek sesindeki o hıştırtılar, tüm bedeninde yankılandı. “Ve benim için –sadece benim için– bu kadar ateşli ve ıslanmış olmanın rolünü de yapamazsın kedicik.” Irish elini aşağı uzatarak ustalıkla bir şekilde ipek külotu üzerinden kaydırarak üst bacağına o ıslak üçgenin izini çıkarmaktan biraz daha fazlasını yaptı. “Tam...” Gerilme gittikçe arttı. “...burası,” diye lafını tamamlarken kalın parmağını ıslak yarığında gezdirip tepedeki o hassas noktanın üzerinde oyalandı. Kat, onun adını haykırdı ve Irish saldırıya devam ederken ipin ucunu kaçırdı.

Her geçen dakikayla birlikte Kat, kendini daha da kaybetti. Bedeni alev alevdi, ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı ve külotu da

sırlıslıklamdı. Teni o kadar hassastı ki sanki sinir uçları meydandaydı ve her bir his, cinsel organına tuhaf bir haz ve acı karışımıyla bağlı gibiydi. Kat, tuhaf bir gerginlikle kıvrandı. Acaba bir şeyi yanlış mı yapıyordu? Belki de gerçekten bazı kısımları hasar almıştı. Bir şeyi böylesine arzuluyor olmak onu acayip deli ediyordu!

“Durdur şunu Irish!” diye yalvardı. “Ah Tanrım, katlanamıyorum, lütfen durdur şunu!”

Irish donakaldı. “Neyi durdurayım Kat? Canını mı yaktım?”

“Evet, hayır, kahretsin, bilmiyorum. Hem durmanı hem de devam etmeni istiyorum. İyi hissettiren her şey aynı zamanda canımı da yakıyor gibi. Anlıyor musun?” Elbette ki anlamıyordu. Çünkü hiç mantıklı konuşmuyordu. Kat gözlerini sıkıca yumup yüzünü elleriyle kapadı ve zamanda bir yırtık olması ve onu bu utanç verici durumdan kurtarması için dua etti. “Ah Tanrım, bende bir tuhafılık olduğumu biliyordum.”

“Hey, sende bir tuhafılık olmadığını söyledim ya sana,” dedi Irish ellerini yüzünden çekerek ama Kat, gözkapaklarının ardındaki karanlıkta kalmaya devam etti. “Sana bir şey sormak istiyorum. Hadi ama bana bak.”

Sesi dalga geçer ya da kızgın bir tonda değildi. Gerçekten endişelenmiş gibi geliyordu. Kat derin bir nefes alarak onun kibar emrine uydu ve şefkatli bakışlarıyla karşılaştı.

“Kat, sen hiç orgazm oldun mu?”

On İkinci Bölüm

“Bilmiyorum.” Kat kaşlarını çatmıştı; Aiden bunun sebebinin cinsel gerginlik ve kusurlu biri olduğuna dair duyduğu endişe karşımı hislerden kaynaklandığından şüpheleniyordu. “Nasıl bir his?”

Vay canına. Aiden onun hiçbir erkekle olan birlikteliğinden zevk almadığını biliyordu ama yıllar içinde kendi kendine doyma ulaşmadığını asla tahmin edemezdi. Kafasının karışmasına şaşdırmamak gerekti. Bedeninin tepkilerinin zaten yanlış olmasını bekliyordu, bu yüzden de orgazmın eşliğine doğru gitmek onu korkutmuştu.

“Bunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum,” diye yanıt verdi Aiden. “Ama tarif ettiklerine bakılırsa, çok yaklaştığını anlıyorum. Başta biraz çılgınca bir histir. Bu hisler içinde gittikçe artıyor, öyle değil mi?”

Kat başıyla onayladı ve Aiden’in kendisini anladığını duyunca endişesinin bir kısmı hafiflemiş gibi görünüyordu. “Evet.”

“Eğer durmazsak,” dedi Aiden şeytani bir sırıtışla, “ve ben de işimi düzgün yaparsam tüm o biriken hisler, tekrar tekrar hissetmek isteyeceğin bir şeye dönüşecek.”

“Ah.” Kat hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. “Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Sıkı tutun.”

Kat yine cesaretini toplayınca Aiden’in baştan başlayarak kızın güvenini yeniden kazanması gerekti. Öpüşmek onu rahatlatarak muhtemelen kızların her zaman bahsettiği o kelebek uçuşmasını oluştuyordu. Aiden bunu bir gram dert etmiyordu. Kat’le öpüşmenin hiçbir zor yanı yoktu.

Böylelikle öpüştüler.

Daha önce hiçbir kadını böylesine ateşli bir şekilde arzulamamıştı. Doğru dürüst düşünebilmek için yapabileceği tek şey buydu. Kat’e ilk orgazmını yaşatma, kollarında dağılmasını izleme fikri bile penisinin zonklamasına ve tepesinin sıvıyla dolmasına sebep oluyordu. Üstelik ona sadece ilk orgazmını yaşatmakla kalmayacak, Kat’in ilk birkaç orgazmına damgasını vuracaktı. Aiden onunla sadece bir gece geçirecekse bu o kadar yoğun olmalıydı ki Kat bundan sonraki tüm cinsel deneyimlerini onunla karşılaştırmalıydı. Kızın gelecekteki sevgilileri için çıtayı Aiden belirleyecekti.

Aiden bir kolunu onun beline doladı, diğer elini de yine aralarına sokarak o küçük iç çamaşırının içine daldı. Orta parmağıyla o ıslak dudakları ayırırken kızın kendinden geçişini izleyebilmek için güçlkle öpüşmeyi bıraktı.

Kat soluksuz kalarak parmaklarını onun omzuna geçirdi.

“İşte böyle,” diyerek kızı cesaretlendirdi ve parmağını öne arkaya kaydırarak sularını vajinasının hassas dudaklarına yaydı. “Seni rahatlatmak için hemen orgazm olmanı sağlayacağım. Daha sonra yavaş gideceğime söz veriyorum.”

Kızın şış klitorisini bulup parmağının sert yüzeyiyle daireler

çizdi. Kat'ın gözleri kocaman açıldı ve kısa bir anlığına dizlerinin bağı çözüldükten sonra tekrar kontrolünü sağladı.

“Yavaş mı gideceksin?” diye bağırdı tiz bir sesle, artık yumruklarıyla Aiden'in tişörtünü sıkıyordu. “Ne kadar yavaş?”

“Ah tatlım...” Aiden parmağını önce geri itip sonra yeniden içine daldı ve Kat'ın dar girişinin etrafında dolandı. Kat onun boynunda sızlandı. Aiden, kadından akan sularının elinin arkasını ıslattığını hissetti. Kat'ın uyarılmasının o boğucu kokusu, Aiden'in testislerinin arzusuyla gerilmesine sebep oldu. Başını geriye atıp sözcükleriyle genç kadının kulağını gıdıkladı. “Bana kalsa seni mümkün olduğunca uzun süre böyle orgazmın eşliğinde gezdirirdim.”

Kat başını iki yana salladı. “Bu işkence olurdu. Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Aiden orta parmağını yavaş yavaş kızın derinliklerine sokarken başparmağıyla da klitoris üzerinde çalışıyordu. “Çünkü bu en iyi işkence olurdu. Çünkü sonunda sana izin verdiğimde öyle şiddetli orgazm olurdu ki senin bittiğin, benim başladığım yer birbirine karışırdı,” dedi.

Kat başını geriye atarak anın içinde kayboldu. O güzelim altın kızıllı dalgaları Aiden'in ön kolunu okşadı. Kızın solukları sığılaşmaya başladı, nefes verişlerine arada sırada bir inilti eşlik ediyordu. Aiden parmağını sokup çıkarıyordu. Ah, kız o kadar sıcak ve dardı ki. Vajinasının duvarları, yaklaşan orgazmının etkisiyle şimdiden şişmeye başlamıştı. Orgazmı çok yakındı.

Ve gittikçe de yaklaşıyordu.

“Ah Tanrım Irish. Çok... Çok...”

“Biliyorum bebeğim, orgazm olmak üzeresin.”

Aiden'in penisi, pantolonunun içinde zıplayarak kendi orgazmı

için adeta yalvarıyordu ama Aiden kendi arzularını bastırdı. Kat vermeye hazır olana dek herhangi bir zevk almayı reddediyordu. O zamana dek kendini, bir kadının hak ettiği tüm deneyimleri ona tattırmaya adayacaktı. Kat'ın bunları uzun zaman önce yaşamış olması gerekirdi; ancak yine de bunları ilk kendisiyle deneyimleyeceği gerçeğiyle memnun olmamak elinde değildi.

“Hadi bırak kendini. Rahatla artık.”

Aiden başparmağıyla yine klitorisine bastırırken ikinci parmağını da kızın derinliklerine soktu. Kat keskin bir çığlık atarak onun kollarına atıldı. Vajinasının şiş duvarları bitmek bilmeyen saniyeler boyunca nabız gibi atarak parmaklarını suladı. Sonunda Kat kendine yavaş yavaş gelirken yüz ifadesindeki o esrime hali hafifledi ancak sersemlemiş ve huzurlu görünüyordu.

Aiden parmaklarını kızıdan çekerken onu dikkatle inceledi. Gözbebekleri büyümüştü ama gözleri berrak ve odaklıydı. “Hâlâ benimle misin kedici?”

Kat utangaç bir şekilde gülümseyerek hafifçe başını salladı. “Hâlâ seninleyim.”

“Güzel,” dedi Aiden onu şöyle bir öperek. “Burada bekle.”

Çekyatın üzerindeki şilteyi kapıp yere serdi ve bir ucuna yastığını yerleştirdi. Sonra da ışıkları kapadı. İzleyebilecek olanlara gösteri sunma niyetinde değildi. Yerde, pencereden uzakta olacaklardı ve Aiden yine de dövme dükkânının tabelasının ışığı sayesinde Kat'i görebilecekti.

Kat'ın ellerini tutarak yere oturmasına yardım etti, sonra kendisi de bir koluna dayanarak onun yanına uzandı. Yine biraz öpüşmeyle işe başladı ama artık çok daha hızlı ilerliyordu. Çok geçmeden Aiden genç kadının rahatladığını hissedince, devam etmek

için güven duydu. Dudaklarını genç kadının çenesinden aşağı gezdirerek boynunu öptü ve sonra yine yukarıya çıktı. Kulağına vardığında ona planlarından bahsetti.

“Şimdi seni soyacağım tatlım. Bu güzelim vücudu öpmek ve her tarafına dokunmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?” Kat hafif bir iniltiyle belini hafifçe büktü. “Bana yanıt vermen gerekiyor Kat.”

Kat başını ona çevirip soluksuz bir “evet” dedikten hemen sonra dudaklarını onunkilere kenetledi. Genç kadının bu kadar ufaklık bir adımı bile Aiden’in cayır cayır yanmasına sebep oldu. Deli bir mağara adamı gibi genç kadının kıyafetlerini parçalamamaya çalışarak hızlı bir şekilde çıkardı. Onun teninin hissedebilmek için tişörtünü de çıkardı ama Kat’e çok fazla ve çok hızlı gelmemesi için kotpantolonunu üzerinde bıraktı.

Aiden birkaç saniye içinde tekrar yerini aldığından Kat’in korkularının yüzeye çıkmasına vakit kalmamıştı. Diri göğüsleri ve yüzüne, omuzlarına dökülen saçlarıyla ince uzun, zarif bir periye benziyordu.

Aiden tekrar Kat’in boynuna odaklandı ve öpücükleri arasında onu cesaretlendirmeye devam etti. Ona ne kadar güzel, ne kadar özel, ne kadar cesur olduğunu söyledi. Bunu yaparken de genç kadının karnını okşayıp yavaşça göğüslerine doğru kaydı. Sonunda bir göğsünün alt tarafını okşarken diğer göğsünün sert ucunu ağzına aldı.

Önceki gece bu göğüsleri yiyip bitirmişti. Şimdiyse onlarla oynuyordu. Kat sırtının kavisini artırdı, bu onun anı yaşadığının açık bir göstergesiydi ve bedeniyle onu cesaretlendiriyordu. Aiden genç kadının göğüs başının etrafını yalayarak diğer göğüs ucunu hafifçe sıktı. Mantıken bir insanın şeker tadında olamayacağını

biliyordu ama bu durumu başka nasıl açıklayabileceğinden de emin değildi. Genç kadının teni ipek kadar pürüzsüz, deniz suyu şekerlemeleri kadar da tatlı ve yumuşaktı. Ve onu delicesine yiyip bitirmek istiyordu.

“Dur!” diye bağırdı Kat ve avuçlarıyla omuzlarını ittirdi.

Aiden’in dünyası dururken kalbi yerinden oynadı. Anında kafasını yukarı kaldırdı ve kızın gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu ve dişleriyle alt dudağını ısırıldığını gördü. “Hey, gel buraya.” Kızı kolları arasına alıp yanağını onun başına dayadı. “Anlat bana. Ne oldu?”

“Yine olmaya başladı. İşler belli bir noktaya ulaştığında içime kapanıyorum. Sanki bir şekilde şu an ile o zaman arasındaki farkı ayırt edemiyorum gibiyim.”

Aiden elini genç kadının saçlarında gezdirerek elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı. Bir çözüm ya da bunu atlatması için en ufak bir ipucu bulabilmek için kafa patlattı.

“Şu an ile o zaman arasındaki en büyük fark benim, öyle değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Kat onun omzunda. “Ama benim aptal vücudum bunu anlamıyor gibi görünüyor.”

“Hey, vücudun şu an benim en sevdiğim şey, bu yüzden ona hakaret etmezsen sevinirim.” Kat ona hafifçe gülümseyip göğsüne vurdu. *Gözyaşlarından iyidir.* “Sorunun vücudunda olduğunu sanmıyorum. Bence gayet güzel karşılık veriyor. Belki de mesele beynindedir.”

“Ama bu mantıklı değil ki. Karşımdakinin sen olduğunu biliyorum çünkü.”

“Evet ama beni görmüyorsun.”

Kat ona bakmak için geri çekildi. “Gayet iyi görüyorum.”

“Ama sevişirken görmüyorsun. Gözlerin her zaman kapalı oluyor. Peki ya...” Aiden bakışlarını ondan ayırmadan başparmağını kızın sert göğüs ucunda gezdirdi. Kat şiddetli bir şekilde iç çekti ve göz bebekleri yine büyüdü. “Gözlerini açık tutsan nasıl olur?”

Kat, güçlükle yutkunarak dudaklarını yaladı. “Bilmiyorum.”

“O zaman bir deneyelim. En kötü ihtimalle beni yine durdurursun. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye fısıldadı kız.

Aiden onu nazikçe yere yatırarak başını yastığa yerleştirdi ve bacaklarının arasına geçti. Göz temasını bozmayarak kızın göğüslerine doğru yöneldi.

“Gözler açık ve bende olacak,” diye emretti.

Aiden diliyle genç kadının göğüs ucunu yalarken göğsünün hoplamasının ve pelvisinin, onun sert karın kaslarına temasının tadını çıkardı. Göğüs ucunun etrafını birkaç kez yaladıktan sonra ağzına alarak emdi ve yüzündeki gerginliğin, yerini hazza bıraktığını izledi. Deneysel bir tavırla göğsünün yan tarafını dişledi. Kat inledi.

Aiden deli doktoru değildi ama aksi kanıtlanmadığına göre teorisi makul görünüyordu. Ve vay canına, bu hayatında gördüğü en seksi şeydi.

Aiden aşağıya kayarken, genç kadının çıplak tümseğine ulaşana dek önüne çıkan yumuşak teni öptü. Az önceki ifadesini düzeltmeliydi. Hayatında gördüğü en seksi şey işte *buydu*. Gözlerini bundan güçlükle ayırarak Kat’ın hâlâ plana uyararak kendisini izlediğinden emin olmak için bakışlarını kaldırdı. “Hâlâ benimle misin kedici?”

Hâlâ benimle misin kedicik?

Adamın sesi, tüm duyularını gıdıkladı, o alçak ve boğuk ses sırtının ürpermesine sebep oluyordu. O basit cümleyi her söylediğinde Kat'ın dizlerinin bağı çözülüyordu.

Kat başını sallayarak karşılık verdikten sonra sesli söyleme kuralını hatırlayıp çekingen bir şekilde, "Evet," dedi. Hayatı boyunca kimseyle "bu kadar" birlikte olmamıştı. Irish asla tahmin edemeyeceği biçimlerde kendi bedeninin farkına varmasını sağlamıştı. Irish'le birlikte olana dek bedeni sadece bir araçtı. Etrafta dolanmak için bir kabuktan ibaretti ve sadece hayatta kalmak için kullandığı bir aletti.

Ama Irish ona ilk kez dokunduğunda hücrelerine, yıllar süren uyuşukluktan sonra adeta hayat enerjisiyle yüklü bir elektrik verilmişti.

"Aferin kızıma." Ellerini Kat'ın kalçalarının altına koyup pelvisini ağzına bakacak hale getirdi. Başparmaklarıyla vajina dudaklarını kenara alıp onu tamamen gözler önüne serdi. Kat için geçerli olan gözlerini ondan ayırmama kuralı adam için geçerli değildi. O nereye isterse oraya bakıyordu ve görünüşe bakılırsa o anda sadece gözünün önündeki şeyi görmek istiyordu.

Kat, hayatı boyunca kendini savunmasız hissetmişti ama bu çok daha farklı bir savunmasızlıktı. Bu onu korkutmuyordu ya da kaçmak için süper güçler dilemesine sebep olmuyordu. Irish'in ona hissettirdiği savunmasızlık, içinde heyecan ve merak barındırıyordu. Onunlayken her şey yeni ve bilinmezliğe karşı duyulan hafif bir kaygıyla yüklüydü.

Ama şu anda, aklına gelebilecek en savunmasız pozisyonda çıkarılıp yataırken daha ziyade bir uçurumun kenarına parmak uçlarıyla tutunarak aşağıya sallanıyormuş gibi hissediyordu. Bu iyi hissettirecek miydi? Bunu yapmak Irish'in hoşuna gidecek miydi? Ya Kat yanlış bir tepki verirse ya da bundan hoşlanmazsa ne olacaktı? Irish hayal kırıklığına uğrar mıydı? Tüm bu belirsizlikler neredeyse kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Kat aşağıya doğru bakarken Irish'in sol üst bacağına bir öpücük kondurmasını ve ta merkeze kadar öpmesini, ardından sağ tarafta da aynısını tekrarlamasını izledi. Bu bakış açısından sadece adamın karmakarışık siyah saçlarını ve o güzelim dövmele kaplı bronz, kaslı omuzlarını görüyordu. Bacakları arasında bu kadar kuvvetli bir şey görmek göz korkutucuydu.

Irish adeta her detayı ezberlercesine ıslak organının üzerinde duraksadı.

Ya da belki de daha ileri gitmek istemiyordu. İçine bir gerginlik ve güvensizlik çarpıntısı doldu. "Irish?"

"Çok güzelsin." Bakışlarını ona çevirerek yeniden kati bir hatırlatmada bulundu. "Gözlerini benden ayırma."

Adam başını eğdi ve önce bir dudağı, sonra ötekini yalarken bakışlarını ondan ayırmadı. Kat adeta nefes almayı unuttu. Adamın dilinin ıslak sıcaklığını hissederken onu izlemek öyle şehvetli bir kombinasyondur ki içine adeta alevler yayıldı.

Irish'in bir sonraki hamlesinin, vajinasının merkezine gitmek olacağını tahmin ediyordu ama adam tepede kalarak diliyle oradaki hassas çıkıntıya fiskeler vurdu. Kat'ın kalçaları yerinden sıçradı ve karnına sıcaklık dolduğunu hissetti. Irish avuçlarını kullanarak cinsel organını tamamen gözler önüne serdi. O koyu mavi

gözlerinden açlık parıltısı geçti, sonra da adam başını eğip Kat'in bedeninden dökülen her bir damlayı yalayarak açlıktan ölmüş bir adam gibi diliyle vajinasının açıklığına saldırdı.

Kat'in bedeni adeta ele geçirilmişçesine şiltenin üzerinde kıvrandıysa da Irish'in ağız hiç teması kesmedi. Deneyimsiz bedeni için tarif edilemez olan hisler, geçen her saniyeyle birlikte gittikçe yoğunlaşan dalgalar halinde bedeninden geçti. Irish, iki parmağını vajinasına sokup her bir vuruşla aynı tempoda klitorisini emerken gözlerini kapatmamak için savaştığına gerekti.

Bedeninin uç kısımlarında –el ve ayak parmaklarında, saç dipplerinde– titreşimler uğulduyor, ardından güç kazanarak merkezinde toplanıyordu. İkinci defa orgazm olması mümkün müydü ki? Bu çığlıktı. Bu... Bu...

“Ah Tanrım, ah...Tanrım... aaaahh!”

Kan ışık hızıyla her yanına hücum ederken bedenindeki her bir kas gerilmişti. Vajinasının iç duvarları, o esrime hali yavaş yavaş çekilirken istemsiz bir şekilde kasıldı.

Irish onu öperek Kat'in bacaklarının arasına yerleşecek şekilde yukarı çıktı ve ağırlığının büyük kısmını onun başının yanlarına dayadığı ön kollarına verdi. Kat soluğu kesilmiş gibi hissetmesine rağmen dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Nefes almak artık bir lüks, onu öpmekse bir gereklilikti.

Ağır ve şehvetli öpücüklerle adeta ilk defaymış gibi birbirlerini keşfettiler. Kat, elleriyle adamın yüzünü tutuyordu, kafaları bir taraftan ötekine hareket ediyordu. Kat ağırlaşmış göz kapaklarını kaldırıncaya kendini, adamın gözlerinin o dipsiz maviliğine bakarken buldu. Aralarındaki bağlantı, damarlarında yankılanıyor, kemiklerine dek işliyordu.

Kat ellerini adamın boynundan aşağıya kaydırarak göğsünde gezdirdi. Göğüs ucundaki *piercing*'lerinden birini çekiştirince adamın soluksuz kalmasına ve boynundaki tendonların belirginleşmesine sebep oldu. Kendi yaptığı bir hareketin onun üzerinde böyle içgüdüsel bir tepkiye sebep olduğunu görmek özgüvenini artırdı. Ama bunu kullanamazdı, öyle değil mi?

Bir karar vererek Irish'in pantolonunun düğmesine uzandı. Adam onu öpmeyi bırakıp yüzüne baktı. Kat ellerinin titremiyor olmasını dilerdi. Irish'i düzgün bir biçimde soymakta bile delicesine zorlanıyorken bunu gerçekten istediğine onu nasıl ikna edecekti acaba? Bu iş ona kalırsa gerçekten arzuladığı ilk adamın karşısında çırılçıplak yatarken ancak aptal bir sakar gibi gözükecekti.

Kat gözlerini sıkıca yumdu. "Tanrım, bu işte çok kötüyüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Nasıl seksi olunacağını bilmiyorum. Pantolonunu bile açamıyorum."

"Bak bana." Kat adamın dediğini yaptı. "Ne kadar inanılmaz bir seksilikte olduğunu bilmemen seni çok daha ateşli kılıyor. Ayrıca pantolonumu açma işini de merak etme. Ben yıllardır bu işi yapıyorum ve sana seve seve yardımcı olurum."

Adamın hınzır tebessümü bulaşıcıydı. "Kahramanım," dedi Kat.

Irish ayağa kalkıp en üstteki düğmeyi açtı. Neonların ışıltısı, adamın bedenini ışığa ve gölgelere bürümüştü. Bu bakış açısından çok daha iri cüsseli görünüyordu. Gözlerinde mavi şimşekler çakan bir dev tepesinde gibiydi.

Irish fermuarını aşağı indirdi. Kat nefesini tutarak nihai ödülünü saklayan her bir fermuar dişinin birbirine değerek açılışını dinledi. Sonunda adam başparmaklarıyla pantolonunu aşağıya doğru iter-

ken altındaki boxer'ını da indirdi. Irish doğrulduğunda Kat'in tuttuğu nefesi, onun yaşadığı şoktan istifade ederek dışarı kaçtı.

Irish cüzdanından bir prezervatif çıkararak işini hallederken Kat de onun etkileyici boyutunu inceledi ve kısa bir an sığıp sığamayacağı konusunda panikledi. Şimdiden çok dar ve şişmiş hissediyordu. Adam yine bacaklarının arasına alçalırken duraksadı, Kat'in suratından endişe okunuyor olsa gerekti.

"Sorun nedir bebeğim?"

"Egonu devasa boyutlara ulaştırmak riskine rağmen..."

"Bundan hoşlandım sanırım," dedi Irish.

"Gerçekten çok... büyüksün."

Irish kıs kıs gülererek yüzünü kadının boynuna gömdü. "Mükemmel bir şekilde sığacağım."

"Ama..." İki parmak içine kayarken Kat'in soluğu kesildi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim için yine islandın bile." Tanrı yardımcısı olsun, Kat bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemişti ama öyleydi. "Vücudun benimkini istiyor. Benim için açılacaktır, söz veriyorum."

Irish içine sokup çıkardığı parmaklarını şeytani bir şekilde çevirince Kat bir inilti koyverip kalçalarını havaya kaldırdı. Daha ne kadar onunla oynamayı düşünüyordu? Yeterince ön sevişme yaşamamışlar mıydı? Kat artık ana yemeği istiyordu.

"O zaman kanıtla," derken sesindeki meydan okuma açıkça anlaşılıyordu.

Irish kafasını kaldırıp bakışlarını ona kilitledi. Tek kolu üzerinde yükselerek diğer eliyle Kat'in dizini kendi bedenine yaklaşacak biçimde çekti. Kat, adamın penisinin yerine kaymaya başladığını hissetti. Ardından Irish ileri atılıp her defasında bir milimetre olmak üzere kızın açıklığını yardı.

Adam içini doldurdukça, onu daha çok genişlettikçe Kat'ın içindeki dalgalar kuvvetini arttırdı. Kat, vücuduna böyle bir istilayı hoş karşılayabileceğini asla tahmin edemezdi.

Adamın alını terle kaplandı; çenesi geriliyor, burun delikleri her bir nefes alışında genişliyordu. Adamın kendini tutarken harcadığı güç çok etkileyiciydi. Kat, onun kendini kontrol etmesi karşısında hem memnun oluyor hem de sinirleniyordu.

Adamın aletinin, vajinasının arka duvarına çarptığını hissedince en fazla bu kadar gidebileceğini varsaydı. Ama sonra Irish onun kalçalarının açısını değiştirdi ve bir santim daha içeri girdi; bu da Kat'ın dudaklarından iniltili bir haykırış kopmasına sebep oldu.

"Ah, lanet olsun. Bu harika bir his," dedi Irish. "Gözler bende bebeğim." Kat bakışlarını tavana diktiğinin farkında değildi. Tekrar adamın o güzel, güçlü yüzüne odaklandı.

"Aferin kızıma. Şimdi benimle kal. İşte böyle."

Irish onun bedeninden çıkmaya başladı. Kat bu ayrılış yüzünden, göbeğinde dönmekte olan sıcaklığın yoğunluğu yüzünden, adamın her bir hareketiyle her bir bakışıyla sunduğu hassaslık yüzünden adeta ağlamak istedi. Irish haklıydı. Aletini mükemmel sarmıştı; adeta bedeni onu karşılamadan, ona sarılmadan yapamazmış gibiydi.

Her bir vuruş bir öncekinden daha iyi geliyordu. Her bir itiş yeni bir zevki ortaya çıkarıyordu.

Saniyeler dakikalara karıştı; dakikalarsa sonsuzluğa uzadı. Bu adamlar asla bilmediği, asla ulaşacağını düşünmediği boyutlarda birbirlerine bağlandıkları bir sonsuzluk...

Irish hızını değiştirdi. Hâlâ eskisi gibi temkinli hareketler yapıyordu ama buna aceleci bir hava eklenmişti. Her bir vuruşuyla

adamın boğazından yumuşak homurtular yükseliyordu. Kat'ın nefeslerine iniltiler karışmıştı. Kat tırnaklarını adamın sırtındaki sert kaslara batırmıştı.

Kat'ın görüntüsü bulanıklaşmaya başladı. Aşırı his yüklemesinden dolayı acı çektiğine neredeyse emindi. Hiçbir insanın, böylesine muazzam bir zevki kaldırıp hayatta kalması mümkün değildi. Ama Irish ne yavaşlamak ne de durmak niyetindeydi. Kat, hapı yutmuştu. Dalgalarla birlikte hareket etmekten ve karaya vurduğunda hasar görmemiş bir toprak parçası bulmak için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Sadece dakikalar önce iki orgazm yaşadığı için yeni bir tanezinin kıyısında olduğunu fark etti. Ama bu defa tek yapabildiği uçurumun kenarından aşağı bakmaktı. Bir şey o mükemmel rahatlamayla patlamasına ve yeryüzüne huzurlu geri dönüşüne engel oluyordu. Uçurumun kenarında kaldıkça zevkle acı arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başladı.

“Lanet olsun, gelmek üzereyim. Daha fazla kendimi tutamıyorum Kat. Benimle birlikte orgazm olmanı istiyorum.”

“Olamıyorum,” dedi. “Bu defa olmuyor.”

“Tabii ki olacak.”

Adam içinde gidip gelmeye devam ederken elini uzatarak başparmağının sert yüzeyiyle onun klitorisini buldu ve okşadı.

“Irish!” Titreşim dalgası tam merkezine doğru fırlayınca Kat'ın kalçaları havaya sıçradı.

“Aiden.”

“Ne?”

“Adım Aiden,” diye homurdandı adam tekrar vajinasının derinliklerine girerken. “Söyle Kat.”

Aiden Murphy O'Brien. Bana tam adını söyledi.

Adını dudaklarım arasından duymak istiyor.

Kalbinin yakınlarında yeni hisler belirdi ama bunu daha sonra incelemeliydi. Şu anda tüm mevcut beyin hücreleri, bedenindeki her bir sinirden, her bir hücreden ateşlenen hislerin hücumuna uğramıştı.

“Ah Tanrım, evet,” diye haykırdı. “Aiden!”

Irish’in kasları gerildi; son bir kez daha aletini sonuna kadar ittirirken bir taşın üzerine gerilmiş zar gibiydi ve özgürlüğüne koşuyordu. Kat’ın şiş çıkıntısına bastırınca Kat de mutlu bir şekilde onun peşinden gökyüzüne uçtu.

Bundan sonraki dakikalarda Kat, onun hemen geleceğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Kat’ın tek yapabildiği şiltenin üzerinde çuval gibi yatmaktı. O anda yaşamı koşarak kaçmasına ya da hatta ayak durmasına bile bağlı olsa ölü bir kadın olurdu.

Irish –o lanet kot pantolonunu giymiş hâlde– yanında diz çökerek Kat’ın de devasa tişörtünü giymesine yardım etti. Kokusu, en az adamın kendisi kadar Kat’i rahatlatıyordu. Kat gözlerini kapayarak pamuklu kumaşı burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı.

“Dikkatli olmazsan burnundan pamuk tiftiklerini toplarsın.” Irish yanına uzanıp Kat’i o güçlü kollarına aldı. Başının tepesini öptü ve konuşurken nefesiyle kızın saçlarını karıştırdı. *“Her şey yolunda mı?”*

Kat iç geçirerek kendini onun sarılışına daha da bıraktı. *“Her şey mükemmel.”* Onun bakışlarıyla buluşmak için kafasını eğerek *“Teşekkürler... Aiden,”* dedi.

Adamın güçlüğüle yutkunduğunu, ardından belli belirsiz sırtısını izledi. *“O zevk tamamen bana ait kedicik. Şimdi hadi biraz uyu bakalım.”*

Kat, tam kafasını onun omzuna koymuştu ki Murphy, Irish'in göğsüne tırmanıp tam vücutlarının birbirine değdiği yere minik bir top gibi kıvrıldı. Irish, "İyi bir anıma denk geldiğın için şanslısın tüy yumağı," diye homurdanınca Kat kahkaha attı.

Ve bununla birlikte Kat o anın, yaşamındaki en mutlu an olduğuna karar verdi.

On Üçüncü Bölüm

Terle ve kan lekeleriyle kaplıydı ama bunların hepsi kendisine ait değildi. Sağ gözü şişmeye başlamış, geçen hafta yarılmış dudağındaki yara yeniden açılmıştı. Sol kaburga kemiğindeki, sağ baldırının iç kısmındaki gibi görünmeyen hasarlar da daha sonra morun tonlarına bürünecekti. Yine de hiçbir şey hissetmiyordu. Daha değil. Adrenalin damarlarında akarken ve kaslarını ateşlerken değil. Hâlâ tamamlaması gereken bir işi varken değil.

Kalabalığın kulakları sağır edici tezahüratları eski arenada yankılanıyordu ama tıpkı acı gibi bu sesler de Aiden'in zihninde boğuk yankılardan ibaretti. Bir dövüşçü, dikkatinin dağılması lüksüne sahip değildi. Bir dövüşçü, tüm duyularını rakibinde odaklarken kulaklarını da sadece köşesinden gelen talimatları duyacak şekilde açmayı öğrenmişti. Bunun dışındaki her şey, odağı bozuk bir lensten bakar gibi bulanıktı.

Doğru odaklandığında bir dövüşçünün zihni ve bedeni tek bir amaç için birlikte çalışırlardı: Kazanmak.

Havalı korna, kükreyişleri bölerek ikinci raundun bitişini haber verdi. Hakem, Aiden ile Bulldog olarak bilinen diğer dövüşçü-

yü ayırıp siyah, sekizgen kafesteki köşelerine gönderdi. Ağır ağır soluklanan Aiden kıcını tabureye koyup Xander'ın uzattığı şişeyi aldı. Ağızlığını çıkarıp ağzına biraz su sıktı. Ağzını çalkalayıp kafasını yana çevirdi ve suyu mata tükürdü. İkinci kez sıktığı suyuysa ağçözlü bir şekilde yuttu.

Xan daha önce dövüşmüştü. Sol gözünün üzerinde bir yarık vardı ve çenesi şişmişti ama diğer herifin yanında bu hiçbir şeydi. Xan bir sonraki tura geçmişti ve bir hafta içinde tekrar dövülecekti. Şimdiyse Aiden aynısını yapmalıydı yoksa...

Şılak! Aiden'in kafası yana savruldu, sonra tekrar dönüp en yakın dostuna ters ters baktı.

"Şimdi dikkatini çekebildim mi ahbab? Çünkü hayaller alemine uçmuş gibi görünüyorsun. Zaten beş dakika içinde o pisliğin işini bitirmezsen de anca oraya gidersin!"

Kazanmak bir zorunluluktü; bu da odaklanmanın bir zorunluluk olduğu anlamına geliyordu. Kazanmaktan başka bir şey –özellikle de kaybedince olacakları– düşündüğü takdirde işi bitmiş demektü. Xander haklıydı. Suratına bir tokat yemeye ihtiyacı vardı.

"Kendini tutuyorsun!" diye bağırdı Xan kalabalığın gürültüsünü bastırmaya çalışarak. "Ödleklik etmeyi bırak da herifi yere ser!"

"Defol git," diye homurdandı Aiden, Xan'in dövüş arkadaşlarından biri yanaklarına, burnuna ve alnına vazelin sürerken. "Ben ne yapmaya çalışıyorum burada?"

Xander tam suratının hizasına gelip bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi. "Bence kendini bırakıp eskiden olduğu gibi dövüşmeye korkuyorsun. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer o hayvanı daha fazla zapt etmeye devam edersen Aid, kaybedeceksin. O herifin şakası yok."

Gerçekten de yoktu. Bulldog, 1.95'lik Aiden'dan birkaç santim kısaydı ama 108 kilo geldiğinden bu onu ağır sıklet kılıyordu. Aiden ise 92 kilosuyla hafif ağır sıklet kategorisindeydi ama gizli yapılan turnuvalar ağırlık klasmanları konusunda pek katı sayılmazdı.

Aiden, kafesin diğer ucundaki dövüşçüye bir göz attı. Herif şimdiden ayağa kalkmıştı ve kaslarını titretip boynunu iki yana kütleterek son raunt için çağrılmayı bekliyordu. Vay canına, herif tam bir canavardı. Ama ağır olduğundan yer dövüşünü tercih ediyordu. Aiden'in en iyi şansı, onu ayakta tutmak ve herifi bayıltacak yumruğu tam zamanında savurmaktı.

Molanın bitiş kornası duyuldu. Aiden ayağa kalkıp ağızlığını geri taktı. Xander taburesini alıp kafesten çıkarken Aiden'in kulağına fısıldadı: "Ya sen o herifin işini bitirirsin ya da Kat, en yüksek ücreti verene satılır."

İyi ki de kaybedince olacakları düşünmeyecekti.

Her iki adam da yumrukları yüzlerini kapayacak şekilde ortada buluştular ve hamle yapmak için doğru anı bekleyerek birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

Xander haklıydı. Aiden kendini tutuyordu. Pek fazla tutmasa da tüm gücüyle saldırmıyordu. Kendini kontrol altında tutacak kadar saldırmıyordu. Sonra, her şey bittiğinde ve sis aralandığında daha önce yaptığı gibi bu tehlikeli yanını dizginleyebilirdi. Ama bu işi bitirmeme riskini alamazdı. Kendini bırakıp o son zincirin kırılmasına izin vermemeliydi.

Böylece derin bir nefes alarak kendini bıraktı.

Yüksek performanslı bir yarış arabasının nitrosunu patlatması gibi Aiden'in karanlık tarafı da damarlarına akın etti. Son beş yıldır çıkmasına izin vermediği yaratık esneyip gerindi. Sonra da uyku-

sunu üzerinden atıp dişlerini gösterdi. Olmuştu. Canavar serbest kalmıştı. Rakibine tepeden baktı ve onun da kendisini görmesine izin verdi.

Sonra da saldırdı.

Adam adama kafesin ortasında tıpkı modern dönem gladyatörleri gibi çarpıştılar. Ama kalkan ve kılıç yerine cezalandırmak ve korumak için her ikisinin de sadece yumrukları vardı. Aiden'ın dış görünümü değişmemiş olmasına rağmen tekniği değişmişti. Saldırıları daha sert, daha hızlıydı.

Bulldog dönerek okkalı bir yumruğu Aiden'ın kaburgalarıyla buluşturdu. Kırık cam parçalarını andıran acı hissi, gövdesini parçaladı. Aiden acı spazmları arasında gülümsedi, ağızlığı sebebiyle sadece dişlerin gözüktüğü hiç neşeli olmayan tebessümlere benziyordu. Hoş olmayan bir şeylerin yaklaştığını haber veren cinsten bir gülümsemeydi.

Aiden adamın yumruğuna Bulldog'un kafasını sarsacak şekilde iri yumruk ve kavrama kombinasyonu ile karşılık verdi ama bu ancak birkaç saniye sürdü. Tekrar tekrar birbirlerine saldırdılar. Adam bir boksör gibi hareket ediyor, bir tren gibi çarpıyordu ama cüssesi onu yavaşlatıyordu. Attığı her yumruğa karşılık Aiden, iki ya da üç yumruk savuruyordu. Yine de birbirlerine eşit durumlardaydı ve Aiden bu dövüşe eğlence olsun diye girmemişti. Bu yüzden bir fırsatını gördüğü anda Aiden adamın kalçasına vurup onu yere serdi. Neyse ki Bulldog'un jujitsu hareketleri Aiden'ınkiler kadar iyi değildi.

Aiden vücudunu yana savurup Bulldog'un sağ kolunu üst bacakları arasına aldı ve bacaklarının kalan kısmıyla da adamın göğsüne çarparak onu olduğu yere çiviledi. Bulldog'un bileğini aşağı çeken Aiden, adamın kolunu ters tarafa doğru bükerek kırmakla tehdit ediyordu.

Sadece birkaç saniye sonra Bulldog diğer eliyle mata üç kez vurup teslim oldu. Aiden onu bıraktı; birlikte ayağa kalktılar ve hakem Aiden'in elini havaya kaldırırken spiker de kazandığını açıkladı.

"Ve dövüşü üçüncü rauntta kazanan, bir dakika otuz yedinci saniyede rakibi teslim alarak bitiren... Ooooooo'BRIEN!"

Aiden, vücudundan ter boşalırken sık ve sığ nefesler alarak çoğunlukla yuhalayan kalabalığı amaçsızca gözden geçirdi. Gizli turnuvalar büyük kumarbazların yuvasıydı ve görünüşe bakılırsa Bulldog maçın favorisiydi. Aiden bu gece yeni arkadaşlar edinemeyecek gibi görünüyordu. Ona uyardı. Kimseyle dost olmak gibi bir niyeti yoktu zaten. Sadece dövüşlerini kazanmak, parayı almak, Sicoli'ye ödeme yapmak ve Kat'i yanında, güvende tutmak istiyordu.

Kafasını iki yana salladı. Kafaya aldığı darbeler tahmininden daha etkili olsa gerekti. Kat'i yanında tutamazdı. O sahte borcunu ödeyip kızın güvenliğini sağlayacak, sonra da cebinde yeterli miktarda parayla başka bir yerde düzgün bir hayata başlaması için onu gönderecekti. Plan buydu.

Sonunda her şey bitmişti. Hakem kolunu bıraktı, kalabalık da bir sonraki dövüşe hazırlanmaya başladı. Aiden kafesten dışarı çıkınca kendisine spor çantasını uzatan Xander'la karşılaştı.

"İyi bitirişti ahbab. Bir dahakine daha kısa sürsün olur mu?"

"Sen öyle diyorsan kaç..." Aiden spor çantasının askısını omzuna yerleştirirken kafasını kaldırdı ve en son görmek isteyeceği adamlarla karşılaştı: Sully ve Vinnie. Dalgalanan kalabalığın arasından ona doğru geliyorlardı. "Xan gitmemiz gerek. Arka taraf-tan, hadi gel."

Xander, Aiden'in baktığı yöne dönünce onu tersi istikamette takip etmek için başka bir açıklamaya ihtiyaç duymadı. İnsan seli

içinde, dövüşçülerin hazırlandığı odalara doğru ilerlediler. Koridorun sonuna doğru çabucak koşup arka kapıya ulaşip oradan arabaya vardılar.

Xander, Nova'yı park yerinden ana yola çıkarırken Aiden'a bakiş attı. "Kaçtığımız heriflerin kim olduğunu söyleyecek misin?"

Aiden bir elini saçından geçirip açık pencereden dışarı baktı. "Sicoli'nin tahsilatını yapan herifler. Turnuvadan kazandığım parayı onlara vermeyi planlıyorum."

"Yani turnuvayı kazanırsan..." Aiden arkadaşına ters ters baktı. "İyi, peki, kazandığında. O kızı sevdiğim için acayip şanslısın. Yoksa herhangi biri için yeni bir kariyer şansımı fırlatıp atmazdım."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Aiden. "Gizli bir turnuvada dövüşmek sana kariyerini nasıl geri kazandıracak ki?"

"Victor McManus'u duydun, değil mi?"

"Tabii ki. MMA çevrelerinde en çok aranan menajerdir. Ne olmuş ona?"

"Yeni bir yetenek arıyor. Genç bir yetenek. Şans bu ki Dört Çarpı Dört'te keşfe çıkmış. Bu gece oradaydı. Onu etkilediğine hiç şüphe yok."

"Kimseyi etkilemek niyetinde değilim Xan. Ben bunu sadece Kat'i kurtarmak için yapıyorum."

Arkadaşı ona yan yan baktı. "Peki bunun ne kadarı Jax'e kişisel borcunu ödemek için, ne kadarı kıza âşık olduğun için?"

Aiden bir elini yüzünde gezdirerek irkildiğini gizlemeye çalıştı. Bu soru, pek de rahat yanıtlayabileceği cinsten değildi ve cevabı da ciddi ciddi düşünmek istemiyordu. Aiden çoktan kızla yakınlaştığı için Xan'ın ondan uzak durması konusunda açık bir konuşma yapmışlardı. Xan'ın başından beri kızla yakınlaşmak gibi bir niyetinin olmadığını duymak onu rahatlatmıştı.

“Jax’e borçluyum. Hayatımda beni bekleyen bir şey de yok. Bu işi halledip Kat’ın kurtulmasını ve ablasının yanına güvenle dönmesini sağlayacağım. Sonra da ait olduğum Boston’a döneceğim.”

Bunu söylemesine rağmen artık Boston’a o kadar da ait hissetmiyordu. Bildiği şeye geri dönme arzusu, Kat’le geçirdiği haftalar uzadıkça daha da azalmıştı. Ve geçen haftadan sonra, artık kendisini eski mahallesinde düşünmekte zorlanıyordu.

Kat’ın altındayken kendi adını –gerçek adını– söylemesi onu neredeyse öldürecekti. O anda, aklına hiç gelmemesi gereken iki kelime neredeyse dudaklarından dökülecekti. Tanrı’ya şükür, aklını biraz olsun koruyup kendini aptal durumuna düşürmeden önce dilini ısırıvermişti.

Ama aşağılanmaya bunca yaklaşması libidosunu biraz olsun azaltmamıştı. Gecenin kalanında kâh onunla en sıradan şeylerden sohbet etmiş, kâh en yeni biçimlerde sevişmişti. Birbirleri hakkında ufak şeyler öğrenmişlerdi; en sevdikleri renk, yemek ve film gibi... Sonra da daha şehvetli konularda birbirlerini keşfetmişlerdi. Neye inledikleri, iç geçirdikleri ve kafayı yedikleri gibi...

Sabahın erken saatlerinde tükenmiş ve yorgunluktan bitkin biçimde yan yana yatarlarken Kat, onu boynundan öperek fısıldamıştı: “Bana yaşattığın bu gece için teşekkürler. Hayatım boyunca bunu hiç unutmayacağım.”

Kat ona veda ediyordu. Aiden’in boğazı, bir his akınıyla düğümlenmişti ama borcunu ödemediği kasabadan ayrılmasına izin veremeyeceğine odaklanmak için kendini zorlamıştı.

“Peki ya,” diye söze başlamıştı; sesi, şafak sökerken ancak bir hırıltı gibi çıkıyordu. “Bir geceden fazlasına sahip olursak? O zaman kalır mıydın?”

Kat ona bakmak için kafasını eğdi ama Aiden tavana bakmaya devam etti. "Aiden..."

Ah, adını onun ağzından duymak nasıl da hoşuna gitmişti.

"...bana bak," dedi zarif eliyle yanağını tutarak. Aiden denileni yaptı. "Bana bir araç muamelesi yapmayan ilk erkeksin. Sana karşı hissettiklerim ister minnettarlık ister daha fazlası olsun, buna biraz daha fazla sahip olmak için söylediğini kabul etmek benim için çok kolay." Kafasını omzundan uzaklaştırarak Aiden'ı sarsan bir dürüstlikle bakmıştı. "Ama ister kahraman, ister kötü adam olsunlar, artık erkekler tarafından kullanılmaktan bıktım. Bu yüzden eğer kendine bir yatak arkadaşı arıyorsan, o ben değilim."

Ya sen onun kalbini kıracaksın ya da onu satıp hayatını mahvedecekler.

"Hislerimin işe dâhil olacağını hesaba katmamıştım," demişti. "Ama böyle olduğu için de artık bunu görmezden gelemiyorum." *Doğru.* "Bence bunun nereye gideceğini görmeliyiz."

"Eğer sürmeyecekse güzel bir şeyin tadına bakmaya korkuyorum. Çimenlerin ne kadar yeşil olduğunu bilmemeyi tercih ederim."

"Benim bir yere gittiğim yok." *Yalan.* Kat güvende olduğu anda, bu onu incitecek dahi olsa çekip gitmek niyetindeydi. Kızın kendisinden ne kadar tiksineceğini düşünmek onu hasta ediyordu ama böylesi daha iyiydi.

"Pekâlâ," diye fısıldamıştı Kat. "Kalıyorum."

İçine bir rahatlama dolduysa da hemen peşinde, birkaç kısa hafta sonra olacıklardan duyduğu endişe gizliydi. Kat'ı uzun uzun ve ağır ağır öperken bu düşünceleri zihninin derinliklerine gömmek için elinden geleni yapmıştı, sonunda her ikisi de son enerji kırintılarını tüketerek derin bir uykuya dalmıştı.

Haftanın kalanı art arda yaşanan gerçeküstü olaylarla geçmişti. Murphy'yi önce veterinerine, sonra da evcil hayvan malzemele-ri dükkânına götürmüşler; burada yavru kedinin, dokuz yaşımı boyunca ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her türlü şeyi stoklamışlardı. Kat genellikle sabahları Aiden'ı antrenman yaparken izliyordu, öğleden sonralarını da Kat'in evinde tüy yumağıyla oynayarak geçiriyorlar, sonra da işe gidiyorlardı. Kat geceleri Murphy'yi tek başına bırakmaktan hoşlanmadığı için dairesinde kalıyordu, Aiden da onun yanında kalmak için kızı kandırmakta hiç zorlanmıyordu.

Hatta hafta başından beri ayrı kaldıkları ilk sefer bu geceydi. Aiden genellikle cumartesi geceleri onunla birlikte çalışırdı ama yerine başkasını ayarlamış, Kat'e de fazladan paraya ihtiyacı olduğu için vardiyasını o adama verdiğini söylemişti.

Sonunda Xander ve Aiden araba yoluna girdiler. Nova'nın lastikleri altında ezilen çakıl taşlarının sesi Ally'yi alarma geçirdi ve veranda basamaklarının önünde yatan hayvan, arabanın farları üzerine gelirken ağzını kocaman açarak tısladı.

"Huysuz krokodil," diye homurdandı Xander.

"Krokodil değil, timsah o."

"Ne olursa olsun huysuz bir dişi işte," diye itiraz etti Xander. "Huysuz dişiler demişken..."

Aiden kafasını kaldırıncaya Kat'in arabasının evin önüne park edilmiş olduğunu gördü. Kızı huysuz bir dişi olarak sınıflandıramazdı ama Kat onu gördüğünde ve bir iş arkadaşına iyilik etmek dışında bir şeyler olduğunu fark ettiğinde bu değişebilirdi.

On Dördüncü Bölüm

Araba kapılarının çarpılmasını takip eden boğuk erkek sesleri, Kat'ın daldığı hafif uykunun içine sızmayı başardı. Lou'nun yerindeki uzun vardiyasından sonra Irish'i görme isteğiyle onun evine gelmişti. Onun ve Xander'ın evde olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştı ama sonuçta annesi değildi. Adam ona sürekli hesap verecek ya da ondan izin isteyecek değildi. Nerede olduğunu bilmemek canını acıtsa da evine, Murphy'ye dönme niyetiyle kapıya yönelmişti. Ta ki Ally'nin basamakların altına geçtiğini görene dek. Sonra da mecburen adamlar gelene dek orada takılmaya karar vermişti.

Esneyerek, kıvrıldığı kanepede uzanırken ağrıyan uzuvlarını gerdi. Kat tekrar toparlanarak kollarını bacaklarına doladığı sırada aklına bir düşünce geldi. Irish haber vermeden geldiği için ona kızarmıydı? Belki de kendisinden biraz uzak kalmak için bu gece işten izin almıştı. Ya da belki de ondan çoktan bıkmıştı, ayrılmak istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Kahretsin! Davet edilmeden buraya gelirken aklı neredeydi ki? Şimdi kendini on kat daha salak gibi hissediyordu.

Xander'ın timsaha "uyuzluk etmeyi" kesmesini söylediğini duydu, ardından ağır adım sesleri, gıcırdayan ahşap basamaklarda gittikçe yaklaştı. Kat bir anda, kanepede yayılmak şöyle dursun orada olmaya bile hiçbir hakkı yokmuş gibi hissedip fırlayarak kalktı. Ellerini önünde kavuşturarak neden orada olduğunu açıklamaya, özür dilemeye, sonra da çabucak gitmeye hazırlandı. Ama adamlar kapıdan girdikleri anda tüm planını unuttu.

Soluğu kesilerek eliyle ağzını kapadı: "Yüce Tanrım, size ne oldu böyle?"

Xander'ın kaşı yarılmıştı ve suratı da dışçiden çıkarken yanındaki pamuk toplarını çıkarmayı unutmış gibi şişti. Irish de iki santimlik yarığın altındaki mor sağ gözüyle ve şişmiş alt dudağında tekrar açılmış olan yarıkla daha iyi bir durumda sayılmazdı. Xander arkadaşına güya masumane bir bakış attı. Bir hikâye uydurması mı yoksa topuklaması mı gerektiğini anlamaya çalışan türden bir bakıştı bu. Bazı kadınlar, "suçluluk" sinyallerini yakalayamazlardı ama Kat, insanların hareketlerini çözme konusunda ustaydı. Birlikte yaşadığı erkeğe hiçbir zaman güvenemediği ve yıllarca barlarda, restoranlarda çalıştığı için bu yeteneğini geliştirmişti.

Irish başını hafifçe sallayıp büyük spor çantasını ayağının dibine bıraktı. Xander ellerini birbirine çarptı: "Ah ne hatırladım biliyor musunuz? Bu akşam Sandy'ye uğramam gerekiyordu. En iyisi hemen bir duş alayım da..."

Bir boğaz temizleme sesi sözünü yarıda kesti.

"Ya da en iyisi, orada duş alayım."

Irish başını yana eğdi. "İyi olur."

"Tamam o zaman," dedi Xander kapıya doğru ilerlerken. "Seni gördüğüme sevindim Kat."

"İyi geceler Xander."

Orada öylece dikildiler ve Nova'nın kükremesini artık duymaz oluncaya dek ne hareket ettiler ne de konuştu. Sonunda sessizliği bozan Irish oldu. "Duş almam gerek."

"Bunu görebiliyorum. Biraz ilk yardım da kötü bir fikir sayılmaz. Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Xander'ın olduğu gizli turnuvaya katıldım. Bu akşam dövüşüm vardı. Xan'in de öyle..."

Kat başını yana eğdi. "Bir daha dövüşmek istemediğini sanıyordum."

Irish bir omzunu silkince Kat, o iri kaslarını gizleyen tişörte sinir olduğunu fark etti. "Düşünüyordum. Victor McManus diye büyük bir menajer var. Yeni bir yetenek arıyor. Ben de şansımı bir deneyeyim dedim."

Kat yüzüne yayılan o koca gülümsemeye engel olamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bence bu harika. Senin için çok mutlu oldum." Kendisine daha fazla engel olamayarak adamın yanına gitti ve kollarını beline dolayıp onu sıktı. Irish şiddetli bir şekilde iç çekerek sövdü ve Kat'i kollarından tutarak kendinden uzaklaştırdı. "Sorun nedir?" diye sordu Kat.

"Ciddi bir şey değil. Birkaç morluk o kadar."

"Kahretsin, çok affedersin." Kat, sanki hasarı görebiliyormuş gibi adamın gövdesine baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim ama bir iki haftalığına bana böyle sıkıca sarılmazsan harika olur," dedi hafifçe sırıtarak. "Ama o minik kedicik sarılışlarına hayır demem doğrusu."

Kat bir kaşını kaldırdı. "Kedicik sarılışlarım mı?"

"Biliyorsun işte." Kat'in ellerini kaldırıp yüzündeki ifadeden acı çektiği anlaşılmasına rağmen boynuna doladı. "Kolların böyle

duruyor, benimkiler de senin belinde. Sonra sen böyle yumuşacık, tatlı tatlı bana sarılıyorsun.” Kat’ın bedeninin kendisinininkine yanaştırdı. “İşte böyle.”

“Ah, tamam, şimdi hatırladım,” diye şakalaştı Kat ona bakarak. “Bunlar öpüşme öncesi olan sarılışlardan, değil mi?”

“Evet, onlardan.”

Irish başını eğince Kat adamın kulağının arkasındaki kurumuş kan lekesini gördü. Elini kaldırarak adamı durdurdu. Bu bölgeye nazikçe dokunurken altında ne olabileceği düşüncesiyle irkildi. “Acıyor mu?”

Irish elini uzatıp o bölgeyi yokladı, sonra da kan lekesini kazıdı. “O benim kanım değil.”

Onun bu umursamazlığı karşısında Kat’ın ağzı bir karış açık kaldı. “İğrenç!” Adamın kollarından uzaklaşarak “*Senin* kanın ve terin başka şey ama başka birinin DNA’sı üzerindeyken seninle öpüşecek değilim.”

Irish onun geri çekilmesine kıs kıs gülererek yanına doğru ilerledi. “Haklısın. Uzun vardiyanın ardından sıcak bir duş almak hoşuna gidecektir. Neden birlikte almıyoruz? Hem su tasarrufu falan etmiş oluruz.”

Duşta seks mi? Bunun ustalık ve biraz da deneyim gerektirdiğine hiç şüphe yoktu. Ki Kat her ikisine de sahip değildi. İlişkileri de kendini koca bir aptal durumuna düşürmeyi hâlâ önemseyeceği bir noktadaydı. Ayrıca kendindeki şansla ikisinin de kayıp düşmesine sebep olurdu; Irish de yaralanarak turnuvadan çekilip kariyerine yeniden kavuşma şansına veda etmek zorunda kalırdı. Kat bunun suçluluğuyla yaşayamazdı.

Birkaç adım daha geriledi. Irish de ona doğru birkaç adım daha attı.

“Haklısın. Rahatlatıcı bir duş gerçekten de harika bir fikir.” Pat. Banyo kapısının kenarı kürek kemiklerinin arasına sıkıştı. Irish onu sert bir taşla şey arasında tuttu... Kat adamın şortundaki çıkıntıya baktı. Çok ama çok sert bir şey arasında sıkışmıştı. Kat güçlükle yutkunarak bakışlarını ona çevirdi. “Ama gözlerinden anladığım kadarıyla aklından sabunlanmaktan başka şeyler geçiyor.”

“Peki ya sadece duş alacağımızı söylesem, o zaman ne dersin?”

Kat onu inceleyerek tutmaya niyetinin olmadığı sözler verecek kandırıldığına dair bir sırtış görmeyi bekledi. Ama göremedi. Adamın bakışlarındaki ateş kaybolarak yerini başka bir şeye, daha şefkatli bir şeye bırakmıştı.

“Kat, bugün seni çok özledim. Senden uzak bir saniye daha geçirmek istemiyorum.” Bir elini Kat’ın başının tepesindeki duvara yaslayarak eğildi. Boştaki eliyle Kat’ın yanağını hafifçe okşadı. “Seninle ilgilenmeme izin ver.”

Bu adama karşı çıkabilecek gücü olduğunu düşünüyorsa tam bir aptaldı. İşin gerçeği, başından beri ona karşı çıkmayı başaramamıştı. Ne barda onunla ilgilenmekte ısrar ettiğinde, ne eli için onu hastaneye götürmek istediğinde, ne de Sicoli’nin adamlarıyla görüşmekte baskı yaptığında...

Yanında kalıp onunla birlikte olmasını istediğinde adama karşı hiçbir şansı kalmamıştı.

İçinden bir ses, adamın etrafındayken iradesinin buhar olup uçtuğuna dair onu uyarıyordu. Bütün hayatını başkalarının isteğine göre yaşamıştı ve buna bir daha asla izin vermeme kararı sadece birkaç aylıktı. Ama içindeki bir başka ses de Irish’in farklı olduğunu söylüyordu. O diğerleri gibi değildi. Kat’ten yapmasını istediği hiçbir şey kendi çıkarına değil hep onun iyiliği içindi.

Kat kirpiklerinin ardından bakarak gülümsedi. “Olur.”

Irish kibar bir öpücükle ona teşekkür ettikten sonra elinden tutup banyoya götürdü. Soyunurlarken ısınması için suyu açtı. Barın kokusunu üzerinden atmak iyi gelecekti. Buraya gelmeyi planlamadığı için Kat’ın yine Irish’ten kıyafet ödünç alması gerekecekti. Onun kokusunu yine üzerinde hissetme düşüncesi göğüs uçlarının sertleşmesine sebep oldu. Ardından adamı çıplak haliyle –vücudundan çıkan o kaskatı penisiyle adaleli haliyle– görünce bacaklarının arasına sıcaklık yayıldı.

Irish perdeyi çekerek elini uzattı. Kat’ın bakışları adamın gözlelerinden ereksiyonuna, sonra tekrar yüzüne kaydı. Neşeli, hınzır bir gülümseme belirdi Irish’in suratında. “Senin yanındayken sertleşmem kaçınılmaz ama bu bir şey yapacağım anlamına gelmiyor.” Kat elini onunkine koyunca Irish genç kadını kendine çekerek kulağına fısıldadı: “Şimdilik.”

Adamın bu şeytani vaadi karşısında midesinde kelebekler kanat çırpı. Tepkisini gizlemek için onun göğsüne şaka yollu vurup küvete girdi. Irish de kıs kıs gülerек peşinden girdi ve plastik perdeyi çekerek kapadı. Kat, ılık suyu teninde hissetmeye istekli bir şekilde duşun altına geçti. İç geçirerek, yüzünü tavana doğru kaldırırken göz kapakları indi. Elleriyle yüzüne düşen saçlarını geri itti.

“Tanrım.”

Kat, gözlerini hızla açınca bir eliyle perde çubuğunu kavramış, diğerini beyaz fiberglas duvara dayamış olan Irish’in bakışlarıyla kendisini yediğini gördü.

“Acayip güzel olduğunu biliyor muydun?”

Bilmiyordu. Ortalama olduğunu, saçları ve makyajı iyi olduğunda belki biraz daha hoş göründüğünü biliyordu ama güzel falan değildi. Ama Irish ona iltifat ettiğinde bu hiç iyi bir numaraymış

ya da onu kandırmak için söylenmiş gibi gelmiyordu. Söyledikleri samimiydi. Gerçektir. Sırf bakışıyla bile ona kendini dünyadaki en güzel kadın gibi hissettiriyordu. Ve Kat bunun karşısında ne yapması gerektiğini hiç bilmiyordu.

Yanaklarının kızardığını hissederek bakışlarını yere indirdi. *Kahretsin!* Bu bir hataydı. Adamın kalın ereksiyonunu görmek yüzünün kızarıklığını daha da artırmaya yaramıştı. Bu banyodan delicesine sevişmeden çıkmalarının imkanı yoktu. Muhtemelen sevgililerin sevişmeden birlikte duş alamayacaklarını söyleyen bir atasözü vardı. Hani erkekle kadının sadece arkadaş olamayacaklarını söyleyen bir söz olması gibi.

Kat, geri çekilerek Irish'e suyun altına geçmesini işaret etti. Irish, gözünün üzerindeki yarığa değmemeye çalışarak gecenin üzerinde bıraktığı kiri akıttı. Kat meyve aromalı şampuanı (Xander, sık sık gelen misafirleri için banyoyu "Kızsal ıvır zıvırlar" ile dolduruyordu) alıp avcuna biraz döktü.

"Ee," dedi, "kazandın mı peki?"

"Evet."

Irish şampuanı onun elinden aldı ve şişeyi kapıp avcuna biraz daha sıktı. İşaret parmağını havaya kaldırıp çevirerek Kat'ın diğer tarafa dönmesini sessizce işaret etti. Vücudunun ön kısmına doğru bolca akan suyun altında dururken Irish uzun saçlarını tepeye yığdı ve şampuanı köpürtmeye başladı.

Etrafını buhar kaplamaya başlamıştı ve suyun değmediği yerlerini okşuyor, olgun yaz meyvelerinin kokusunu beraberinde taşıyordu. Irish parmak uçlarıyla yavaş daireler çizerek saç derisine masaj yaparken Kat'ın bedenindeki gerginlik yavaş yavaş azaldı.

Konuşmaya devam et. Günlük konuşmalar yaparsan her beş saniyede bir adamın üzerine atlamak istemezsin. Yani büyük ih-

timalle... “Ee,” diyerek kendini konuşmaya zorladı, “bana maçın ayrıntılı bir özetini anlatmayacak mısın?”

“Öyle bir planım yoktu.” Irish tekrar konuşmaya başladığında Kat, adamın sesindeki sırtışı hissedebiliyordu. “Neden ayrıntılı özet istiyorsun ki?”

Irish onu tekrar döndürüp saçındaki şampuanı durularken Kat, bunu bir an düşündü. Irish’in yaşamının büyük bir parçasını –adam bunu kabullense de kabullenmese de– oluşturan konuyu dinlemek ilgisini çekmiyor falan değildi. Ama Irish’i, bir kızı ya da arkadaşlarını etkilemek isteyen pek çok adam gibi kendiyile övünürken hayal edemiyordu. Muhtemelen şöyle bir şeyler derdi: “Ben ona vurdum, o bana vurdu, sonra ben biraz daha sert vurup kazandım.”

Kat, bu düşünceyle neredeyse kıkırdayacaktı ki tam zamanında durdu. Irish saç uçlarına biraz saç kremi sürerken konuşmanın nasıl devam ettiğini unuttu. Sonunda şöyle dedi: “Peki nasıl kazandığını söyle. Nakavt ya da teslim ettirerek kazanılıyordu, değil mi?”

Geçen sabah birlikte kahvaltı hazırladıkları sırada Xander’ın anlattıklarına dikkat ettiği için memnundu. Xan kesinlikle kendiyile övünen tiplerdendi ama her nasılsa o küstahlığın sevimli görünmesini sağlıyordu. Kat’in böyle şeyleri çok itici bulduğu göz önüne alınınca adamın bunu nasıl becerdiği tam bir muammaydı.

“Ya da her iki dövüşçü de işi bitiremezse hakemlerin kararıyla. Neredeyse böyle olacaktı ama sonunda kol kilidine alarak teslim olmasını sağladım.”

“Tebrikler.” Irish mırıldanarak teşekkür ettikten sonra saçını son bir kez durulamak için Kat’i yine döndürdü. “Bir sonraki dövüşüne gelmek isterim.”

Irish duraksayıp ona baktıktan sonra elindeki işe devam etti. “Henüz çok formumda sayılmam. Belki başka bir sefere.”

Onu anlıyordu. Kat, onu izlemeden önce kendine olan güveni kazanmak istiyordu. Kat de herhangi bir konuda iyi olsa muhtemelen aynı şeyi isterdi. Gerçi Kat’ın hiçbir ilgi alanını keşfetme şansı olmamıştı. Yapılacaklar listesine bunu da eklemeliydi. *Hobilerini ya da muhtemel yeteneklerini keşfet.*

“Ah Tanrım, saçlarına bayılıyorum,” dedi Irish parmaklarını şimdi ipeksi yumuşaklıktaki saçlarının arasından geçirirken.

“Bu bir şey değil. Bir de ablamın...” Kat sözünü yarıda bıraktı. Irish’in yanındayken gardını o kadar indirmişti ki ailesi olmadığına dair söylediği yalanı unutmuştu. Belki de adam fark etmemişti.

“Bir ablan olduğunu söylememiştin.”

Kat iç geçirdi. Elbette ki fark etmişti. Irish, bir kadın konuştuğunda onu gerçekten dinleyen türde bir erkekti. Onun gibiler artık aşırı derecede nadir bulunuyordu. Hatta Kat’ın deneyimlerine göre onlar daha ziyade tek boynuzlu atlar gibiydi: Var oldukları söyleniyordu ama aslında kızlara özgü peri masallarında yaşayan yaratıklardı.

Kat artık bunun bir öneminin olmadığını düşündü. Irish, Nessie için tehdit değildi. Kimse bu bilgiyi onu tehdit etmek için kullanmasın diye ablasını herkesten gizliyordu. Hayattaki kötü zamanlarda, insanlar size istediklerini yaptırmak için sevdiklerinizle tehdit etmekten çekinmiyordu.

Lenny’yi bile yıllar önce Vanessa’nın bir araba kazasında öldüğü haberini aldığına ikna etmişti. On dört yaşından beri Kat’ın çok katı olduğu bir şey varsa o da Vanessa’nın hayatının kendisinin yaşamına temas ederek lekelenmemesiydi. O, Kat’i büyütürken

korumuştı. Artık yetişkin olduklarına göre Kat de en azından ablasını korumalıydı.

“Bir ablam var, adı Vanessa. Ama haberleşmiyoruz.”

Irish onun arkasına uzanarak “hepsi bir arada” duş jelini alıp elini canlı mavi renkteki sabunla doldurdu. Bunun birazıyla gece karası saçlarını ovalarken kalanıyla da çabucak, etkili hareketlerle vücudunu yıkadı. “Neden? Anlaşamıyor musunuz?”

“Yo, ondan değil. Nessie’yle çok yakınız.” Kat her yanını durulayabilmek için kollarını göğsünde kavuşturup vücudunda gezdirdi. “Özellikle de küçükken... O beni her zaman korur, bana bakardı.”

Bir bilim insanının okyanus esintisinin nasıl olacağına dair fikrinin taze kokusu etrafını sardı. Kat gözlerini birkaç saniyelikliğine kapayıp kokuyu ciğerlerine iyice çekti. Irish’in çarşafları ve yastık kılıfı böyle kokuyordu ve bu kokunun kendisini, pahalı bir aromaterapi seansından çok daha fazla rahatlattığına emindi. Irish onu önünde duracak şekilde çevirdiğinde kendine geldi, sırtı adamın göğsüne dayanmıştı.

“Peki neden ayrı düştünüz?”

Irish kadının gür saçlarını sol omzundan önüne bıraktı. Kat, Irish onun sırtını sabunlamaya başladığında engel olmasın diye saçlarını toplayıp ördü. “Liseden mezun olup Nevada’da bir üniversiteye gitti. Beni aramaya çalıştı ama onun aramalarına pek sık yanıt vermedim.”

Irish’in, sırtında aşağı yukarı gezinen elleri ağrıyan kaslarını rahatlatıyor ve onu adeta bir rüya âlemine sürüklüyordu. Kat başını öne düşürüp gözlerini kapadı.

“Neden peki?” diye sordu Irish; sağ kulağına dolan ses, boğuk bir fısıltı gibiydi.

“O gitmeden önce pislik üvey babamız hapse girmişti, bu yüzden Vanessa da üç yıl boyunca rahat edeceğimi düşünmüştü. Ama sonra annem, üvey babamı bile Noel Baba gibi gösteren yeni bir sevgili edindi.” Kat, kollarını ovalayan Irish’in ellerinin hafifçe gerildiğini hissetti ama adam karnını tembel daireler çizerek köpürtürken onun bu tepkisini unuttu. Kafasını onun göğsüne yaslayarak devam etti. “Düzenli bir hayat kurması için eline geçen bu şansa odaklansın diye de onunla nadiren konuştum. Benim sorunlarım yüzünden endişelenmesine gerek yoktu.”

“O kadar genç yaşta ne kadar özverili davranmışsın. Üstelik güçlüymüşün de.”

Güdü, neşesiz bir kahkaha küçük banyoda yankılandı. “Ne güçlü ne de özveriliydim ama bunu Nessie’ye borçluydum. Gerçek annemiz bağımlılıklarını tercih ettiğinden bütün hayatım boyunca o bana annelik yapmak zorunda kaldı.”

Geçmişinin derinliklerinden gelen anılar, karanlık köşelerden dışarı süzülerek onu kuşattı. Eski korkular ve unutulmuş hayaletlerle boğazı düğümlendi. Burnundan derin nefesler alıp duş jelini şimdi de göğüslerine ve boynuna sürmekte olan Irish’in güçlü ellerine odaklanmaya çalıştı.

Irish onun şakağına yumuşak bir öpücük kondurup göğsünün ortasındaki yara izine dokunarak “Bunun nasıl olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu.

Kat gözlerini açıp tavana baktı. Başını birkaç kez ileri geri sallarken Irish’in göğüs kaslarına değdi. “İğrenç hayatıma dair bir şeyler biliyorsun ama inan bana her bir iğrenç detayı öğrenmek istemezsin Irish.”

Adam kuvvetli kollarını beline doladı ve su ikisine de gelsin

diye Kat'le birlikte yan döndü. Kat kendini, sırtı duvara dayalı olan Irish'e bıraktı. Su önüne doğru akarken ve Irish'in bedeni arkasındayken Kat, kendini sıcak bir kozada gibi hissetti ama yine de bir kar fırtınasında çırılçıplak kalmış gibi şiddetle sarsılıyordu.

“Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum Katherine Terese MacGregor. Kötü şeyleri bile...” Kat tekrar kafasını sallamak üzereydi ki Irish yüzünü onunkine dayayıp durdurdu. “Hey!” dedi kısık sesle. “Sana zarar veren ister geçmiş, ister bugün, ister gelecek olsun, ben hepsiyle savaşacağım. Ama bana göstermezsen hayatlarınla savaşamam.”

“Bir anlamı yok. Geçmişte olanlarla savaşamazsın.”

“Tabii ki savaşırız. Sevişirken içine kapanma problemini nasıl hallettiğimize baksana. Bir yolunu bulup yendik. Sorunlu olduğunu düşündüğün diğer şeyleri de yeneriz belki, ne dersin?”

Doğru bir noktaya değinmişti. Yani bir bakıma. Sevişirken gözlerini açık tutma konusunda haklı çıkmıştı. Kat, onu gördüğü müddetçe zihni, onun izni olmaksızın hayatta kalma moduna geçmiyordu. Sadece birkaç saniyeliğine de olsa gözlerini kapamasına rağmen kötü hissetmediği bir noktaya bile gelmişti. Bunun sebebi muhtemelen Irish'i En Tatlı Dilli erkek ödülünün sahibi olmasıydı. Sevişirken sürekli olmasa da Kat'i onunla birlikte, anın içinde tutmak için konuştuğundan şüpheleniyordu. Sebep ne olursa olsun Kat, buna bayılıyordu ve hiç durmamasını istiyordu.

Bu yüzden evet, Irish onun geçmişinden kaynaklanan bir sorunu çözmeyi başarmıştı. Ama yine de Kat, Nessie'nin taşındığı ve kendisinin de Lenny'yle birlikte yaşamaya başladığı zaman arasında kalan o iki senede yaşanan kötü ayrıntıları ona anlatmanın kendisine ne yararı olacağını biliyordu. Yaşamını olduğu

gibi kabullenmiş, onu gömmeyi öğrenmiş ve bir daha gün yüzü görmemesi için elinden geleni yapmıştı.

“Lütfen kedicik,” diye fısıldadı. “Benimle paylaşacak kadar bana güvenmeni istiyorum.”

Kat, iç geçirerek kollarını onunkilerin üzerine koydu.

Onun için önemliyse en azından bu kadarını yapabiliirdi. Irish, karşılığında hiçbir şey istemeksizin zaten onun için fazlasıyla şey yapmıştı ve gerçekten de Kat, açıklayamayacağı şekilde ona değer veriyordu. Onun için her şeyi yapardı. Adamın tek yapması gereken istemektir. Bu, eski yaraları kesip açmak anlamına gelse bile...

“Annem, kendimi bildim bileli bir alkolik ve uyuşturucu bağımlısıydı. Nessie, ikimizin de çok küçük olduğu bir dönemde annemin harika biri olduğunu anlatırdı ama ben o anneyi hiç tanımadım. Benim yemek yememi, temiz kıyafetler giymemi, okula gitmemi falan sağlayan kişi Nessie’ydi. Annem eve erkek aldığıında ablam ya beni evden uzaklaştırır ya da elinden geldiğince dikkatimi dağıtırdı.”

“*The Odd Couple* dizisini filan mı izletirdi?”

Kat ruhsuz bir şekilde gülümsedi. “Evet, aynen.”

“Peki ya üvey baban? Onun olayı neydi?”

Kat’ın yüzündeki tebessüm soldu. “Aşırı kontrolcü ve zaman zaman da saldırgan biriydi. Çoğunlukla annemi hedef alırdı ama dikkatini ne zaman bize çevirse yarayı ben almayayım diye onu kıskırtırdı. Onun sayesinde adam bana neredeyse hiç elini sürmedi.”

“Muhteşem bir ablan varmış,” dedi Irish kollarını hafifçe sıkarak.

“Gerçekten öyle,” dedi Kat kalın bir tonda. “İşte bu yüzden o gittikten sonra yaşanan kötü şeyleri bilmesini istemedim. Geri gelip beni kurtarmaya çalışarak yeni hayatını batırmasını istemedim.”

Boğazında bir yumru oluştu ve sıcak yaşlar gözlerine batmaya başladı. “Buna değmezdi. İlk seferden sonra kurtarılacak bir şey kalmamıştı zaten.”

“Anlat bana.”

Aiden, cesaretlendirmek için onu yanağından öptükten sonra alnını genç kadının şakağına dayadı. Duştan çıktıklarında her ikisi de buruş buruş olacaktı ama Kat, bu buharlı sığınaktan çıkmak için acele ediyor gibi görünmediğinden Aiden’in da bir acelesi yoktu.

“Annemin yeni erkek arkadaşı, birbirlerini tanıyalı daha bir hafta olmuşken bize taşındı. Onu ilk gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu. Lanet bir et parçasıymışım gibi bana sürekli bakıp duruyordu. Bir süre sonra bakışlara dokunuşlar eşlik etti. Bir sür-tünme, bir çarpma... Her zaman masum taklidi yapıyordu, ben de bunu onun yüzüne vuramayacak kadar korkaktım.”

Lanet olsun. Aiden bunun nereye gittiğini biliyordu. Vanessa ona biraz benziyorsa –ki öyle olduğunu tahmin ediyordu– o pisliği gömmek için kesinlikle üniversiteden kalkıp gelirdi.

Öfkesini bastırmaya çalışırken çenesindeki kaslar gerildi. “Kor-kak değildin tatlım. Yetişkin bir adama karşı gelemeyen bir çocuk-tun sadece ve seni koruyacak kimsen yoktu.”

“Olabilir,” dedi Kat boğuk bir sesle. “Ama bağıırıp çağırıydım ya da testislerini kesmekle tehdit etseydim, belki de o kadar ileri gitmezdi.”

Aiden derin bir nefes alıp yanıtlanması gereken ama yine de hiç öğrenmek istemediği soruyu sordu. “Ne kadar ileri gitti?”

Kızın gözyaşları yanaklarından döküldü ama sesi monoton bir

hal aldı. Dehşet verici olayların hissiz, ezbere ve ürkütücü bir anlatımıydı: “İçki içiyordu ve kafasının iyi olduğuna da çok eminim. Gerçi ne içtiğini bilmiyordum. Annem çoktan sızmıştı, ben de kendime sandviç yapmak için mutfağa gitmiştim. Onun içeri girdiğini duydum ama bir bira falan alıp gitmesini umarak görmezden geldim.” Kat başını ağır ağır sallarken vücuduna akan suların içinde kaybolan gözyaşları döküldü. “Ama gitmedi.”

Kat, Aiden’in kollarında titremeye başladı. Aiden uzanarak suyu kapadı ve raftaki büyük havlulardan birini aldı. Havluyu genç kadının omuzlarına doladıktan sonra ikinci bir havluyu da kendi beline sarıp küvetten çıktı. Az bir çabayla Kat'i kucağına alıp sırtı duvara dayanacak şekilde yere oturdu. Kat dizlerini göğsüne çekerek sadece ayak parmakları ve başı dışarıda kalacak şekilde havluya sarındı.

Aiden, midesini yakan asitle ve intikam arzusuyla yanıp tutuşarak onu kollarında sardı ve titreyen dudaklarından dökülen korkunç gecenin detaylarını dinledi.

Kat, annesinin erkek arkadaşının kendisinin domates doğradığı tezgâhla arasına girdiğini anlattı. Onu sertçe çekerek pijamalarının altından okşayıp sarkıntılık etmekte hiç vakit kaybetmediğini anlattı. Kat, ilk seferinde gerçekten de karşı çıkmaya çalışmış, adama elinden geldiğince zarar vermek için saldırmıştı. Ama işte adam o zaman tezgâhtan bıçağı kaparak bütün mücadelesine bir son vermişti.

Aiden, Kat'in o andan itibaren nasıl adamın her emrine uyduğunu anlatırken kendini nasıl hor gördüğünü sesinden anlayabilmişti. Mutfağın kirlî zeminine uzanmış, adamın bütün kıyafetlerini kesmesine izin vermişti. Bütün olay boyunca bir manken

gibi cansız yatmış, adam bakire bedenine zorla girdiğinde ve acı dayanılmaz olduğunda bile kımıldamamıştı.

“Bütün bu süre boyunca bıçağı elinde tuttu. Beni yanlışlıkla kestiğinde bile durmadı. Kan boynumdan omuzlarıma akarak saçlarıma damladı. Islak bozuk para gibi koktuğumu hatırlıyorum.” Aiden, Kat’in mavi-yeşil gözlerindeki yaşlar çenesinden havluya doğru sessizce dökülürken ıstırap içinde onu izledi. “Ağırlığıyla beni ezdiği için tam nefes alamıyordum. Alabildiğim azıcık nefes de ter, sigara dumanı, Jim Beam ve kanla ağırlaşmıştı. Boğulacağıma emindim. Bazen keşke boğulsaydım, diye düşünüyorum.”

“Aman Tanrım, hayır bebeğim. Bana bak,” diyerek parmaklarını kızın çenesine koydu. O nemli bakışlardan kendisine bakan yoğun acı yüzünden Aiden neredeyse aklını kaybedecekti. “Sakin bir daha böyle bir şey dileyeyim deme, beni duydun mu? Asla.”

Duyguları sonunda tekrar yüzeye çıkmaya başlarken Kat’in çenesi titredi. “Na-nasıl bir şey olduğunu tahmin e-edemezsin,” dedi titrek bir sesle. “O olaydan sonra beni her zaman yatağım-da, geceleri yakaladı. Ne zaman olacağını asla bilmezdim. Bazen haftada birkaç defa gelirdi. Bazen de haftalarca onu görmezdim. Ama bu her olduğunda başımı çevirip pencereden görünen aya odaklanırdım. Ay beni gerçekten sakinleştirirdi. Ayla ilgili her şeyi öğrendim, böylece onu göremediğimde bile gözlerimi kapatıp nerede ve nasıl olduğunu düşünebiliyordum. Bu da benim çirkin gerçekliğimden kaçmama yardımcı oluyordu. O zamandan beri ayın benim için oldukça ruhani bir anlamı var. Adeta ben karanlık-tayken ışığını bulmama yardımcı olan bir koruyucu gibi.”

“Bunu kimseye anlattın mı? Vanessa’ya falan?”

“İlk düşüncem Nessie’ye anlatmak oldu. Bana elini sürdüğü için

bile adamı pişman edeceğini biliyordum. O da bunu biliyor olmalıydı çünkü bana, Vanessa'nın bunu öğrenirse üniversiteyi bırakacağını ve tıpkı annemiz gibi iğrenç bir hayatı olacağını söyledi."

"Zırvalık," dedi tiksintiyle. "Bir şey söylemeyesin diye seni korkutmaya çalışmış."

"Bunu şimdi anlıyorum ama on dört yaşımdayken son istediğim şey ablamın hayatını mahvetmekti."

"Ne kadar devam etti böyle?"

"Ah, bir yıl sonra benden bıktı."

"Bir yıl mı?"

"Evet," dedi duygusuz bir tonda. "Sanırım iktidarsızlaşmıştı ama kesin olarak bilmiyordum. Ama sonra kendisinin benim keyfime bakamıyor olmasının başkalarının da bakamayacağı anlamına gelmediğine karar verdi. Böylece bir ücret karşılığı arkadaşlarının beni ziyaret etmesine izin verdi."

Hassiktir. Dehşet hissi içine dolarken kollarındaki acımasızca istismar edilmiş bu genç kadın için içi delicesine burkuldu. Herhangi bir erkeğin kedisine dokunmasına dayanması bile bir mucizeydi. Aiden ona daha sıkı sarılırken bunu aslında onu mu, yoksa kendisini mi rahatlatmak için yaptığından emin değildi. "Tanrım, çok üzgünüm bebeğim." Aiden'in sesi, boğazındaki golf topu büyüklüğündeki acı yüzünden ancak boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Senin üzgün olmana gerek yok ki, sonuçta bunu sen yapmadın."

Kat, duştan çıktıklarından beri daha mesafeli olmaya başlamıştı. Sanki bu konuşmayı devam ettirebilmek için kendi içine kapanmıştı ve geride robot gibi bir kabuk kalmıştı. Aiden bundan hoşlanmadı. Kat'in ağladığını ya da üzüldüğünü görmekten de nefret etmesine rağmen bu rahatsız edici... hiçliktense onu tercih ederdi.

“Ayrıca,” diye ekledi kız, “artık bitti, o yüzden de abartacak bir şey yok.”

“Kat, bu yaşananların senin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok.”

“Tabii ki de var.” Kat hızla kucağından fırlayıp havluyu kollarının altından geçirdi ve Aiden ona hakaret etmişçesine ters ters baktı. “Onlarla savaşmadım! Benimle seks yapmalarına izin verdim. Tıpkı lanet olasıca bir fahişe gibi!”

Aiden tepesindeki havlu rafına tutunarak ayağa kalktı. Genç kadının muhtemelen hayatı boyunca hissettiği kendini değersiz görmesine dair anılar ortaya serildikçe Kat’ın histeri krizi artmıştı. Onun böylesine şiddetle istismar edildiği düşüncesi Aiden’ı tam anlamıyla zıvanadan çıkarıyordu. Ona uzanarak elinden geldiğince rahatlatmak istediye de Kat, ellerini iterek uzaklaştırdı.

“Anlamıyor musun!” diye haykırdı. “Vanessa, başına böyle bir şeyin gelmesine asla izin vermezdi. Yanında bir bıçakla, bir silahla uyur, bir şey yapardı! Biraz daha Nessie gibi olsaydım bunların hiçbiri başıma gelmezdi. Ama ben çok zayıf ve korkaktım. Başıma geleni hak ettim.”

“Saçmalık!” diye gürleyerek genç kadını omuzlarından kavrayarak hafifçe sarstı. Fazla ileri gitmişti. Aiden, bu saçmalıkları dinlemektense kendi kollarını koparmayı tercih ederdi. “Bunların hiçbirini hak etmedin. Sana yaşatılan tek bir saniyeyi bile... Lanet olsun, altı üstü bir çocuktun sen! Evin içinde çıplak dolaşım kışını sallasan bile sana dokunmaya hakkı yoktu. Hem de hiçbirinin! Beni anlıyor musun?”

Kat, belli belirsiz biçimde başını sallarken kaslarında biraz olsun gerginlik azalmıştı. Şiddetli bir şekilde burnunu çekip hıçkırığını bastırmayı biraz olsun başardı. Kollarını kendi etrafına dola-

arak, adeta şaşkın bir ifadeyle Aiden'a baktı. Sesinde kederli bir kabullenme vardı. "Benden her şeyimi aldı Irish. Masumiyetimi, kendime duyduğum saygıyı... Tüm ilklerimi... Bunları bir daha asla geri alamam. Sonsuza dek kaybettim."

Aiden, Kat'in yüzünü avuçları arasına alarak onun kendisine inanmasını diledi. "Geçmiş unutmanın zor olduğunu biliyorum. Her lanet gün bununla savaşıyorum. Ama artık özgürsün. Seni incitmiş ya da engellemiş herkesten kurtuldun. Düşündüğünden çok daha güçlü birisin. Senin başına gelenleri yaşayıp da böylesine harika biri olabilen kimseyi tanımıyorum."

Kızın yüzünden bir umut parıltısı geçti. "Gerçekten mi?" diye fıslıladı.

Aiden göğsünün sol tarafına X işareti yaptı. "Yaşamım üzerine yemin ederim ki..." Kat cılız bir şekilde gülümsedi ama Aiden, bununla yetinecekti. Genç kadın avcuyla nemli gözlerini silerken rimel kalıntılarını pembe yanaklarına sürükledi. "Hadi seni yatıralım."

Kat, kâbuslarını yeniden yaşadığı için bitkin düşerek yarı uyur vaziyetteki bir çocuk gibi ona kıvrıldı. Aiden onu odasına taşıyıp yatağının ortasına yatırdı. Nemli havluyu çekip çarşafı kızın küçük bedeninin üzerine çeken Aiden, onun yanına oturup örgüsü açılmış saçlarını hafifçe yüzünden çekti. Kirpikleri nemli oklar gibiydi ve dudakları ağlamaktan kıpkırmızıydı ve şişti.

Sanatsal bir yeteneği falan olsa bu görüntüyü kafasından atmak için onun bu trajik güzelliğini resmederdi. Ama Aiden, Louisiana bataklıklarındaki kiralık kulübenin banyosunda, kendisine içini açarak ruhunun derinliklerindeki acıyı paylaşan bu kadının nasıl görüldüğünü asla unutmayacağını biliyordu.

Kat'in uyuduğundan emin olunca yanına uzandı ve küçülmekteki ay gökyüzünde ilerlerken onun saçlarını okşamaya devam etti.

Onun acısını alamadığı ya da zamanda geri gidip o pisliğin Kat'e elini sürmesine engel olamadığı için iliklerine dek öfkeliydi. İnsanları iyi etmektense onları parçalamakta çok daha iyiydi.

Bu kadına şimdi zarar vermeye niyetlenenin Tanrı'nın yardımına ihtiyacı vardı çünkü gözünü bile kırpmadan o kişiyi... öldüreceğine Aiden'in hiç şüphesi yoktu.

On Beşinci Bölüm

Kat arabasının üstünde oturmuş, Irish'in Suzuki'sini kükreyerek sürüşünü izledi. Adamın onun üzerindeki esnek duruşuna, Lou'nun park yerine yanaşırken yana yatırdığı makineyle bedeninin mükemmel uyumuna bayılıyordu. Irish motoru onun yanına park edip cüssesiyle tezat oluşturan bir zarafetle bacağını savurarak indi. Güneş gözlüklerini kafasına iterek dudağının bir kenarını yukarı kaldırdığı seksi bir sırıtışla ona doğru gelmeye başladı.

Lanet olsun, bu adam ona bakınca bile midesinde kelebekler uçuşuyordu. Kat'ın gün içinde onu düşünmediği bir saniye bile yok gibiydi. Romantizm ve aşk alanlarında uzman değildi ama temel bilgisiyle bile bu Güneyli dövüşçüye fena hâlde âşık olduğunu söyleyebilirdi.

"Selam güzellik," dedi adam Kat'ın bacaklarının arasına yerleşerek. "Burada karşılaşmak ne hoş."

Kat'ın gözleri ışıldadı ve kollarını adamın boynuna doladı. "Değil mi? Seni görmeyeli yıllar oldu."

"Aynen öyle," diyerek şakalaşmaya devam etti. "Herhâlde bir

saat falan oldu. Yani mesele sen olunca benim açımdan yıllar geçmiş gibi geliyor.”

Kat güldü ve adamın öpücüğünü büyük bir istekle kabul etti. Aiden şaka yapmıyordu. Birbirlerini görmeyeli en fazla bir buçuk saat olmuştu. Bütün hafta da neredeyse hep böyle geçmişti. Tek ayrıldıkları zaman kıyafetlerini değiştirmek için evlerine döndükleri anlardı. Murphy’yi bile geceyi nerede geçirdiklerine bağlı olarak yanlarında taşıyıp duruyorlardı.

Irish’le olmak, Kat için nefes almak kadar kolaydı. Dünyadaki en romantik ya da sevgisini en belli eden adam sayılmazdı. Ama onu, Kat’in bile kendisini anlayamadığı şekilde anlıyordu. Adeta neye, ne zaman ihtiyaç duyduğunu hissedecek şekilde yakındı ona.

Ama Irish, hâlâ Kat için bir muammaydı. Adamın geçmişiyle ilgili sadece birkaç şey biliyordu ve Kat ona sorular sorduğunda Irish ya konuyu değiştiriyor ya da doğru düzgün araştırma yapamayacak bir hale gelinceye dek ona birkaç orgazm yaşatarak becerikli bir şekilde dikkatini dağıtıyordu. Kat her ne kadar onu daha yakından tanımak istese de harika hissettiren hileli taktikleri yüzünden ona kızmakta zorlanıyordu.

“İşe gitmeye hazır mısın?” diye sordu Irish sonunda dudaklarını bıraktığında.

Kat şüpheli bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Duruma göre değişir. Bu gece bana ne kadar bahşiş mal olacaksın?”

“Kaç tane pisliğin poponu ellemeye çalıştığına göre değişir.”

Kat burnundan soluyarak ellerini beline koydu.

“Tamam, bak ne diyeceğim,” dedi Irish ve göğüsleri birbirine değene dek onu kendine çekti. Bu sürtünme Kat’in göğüslerinin, tişörtünün ince kumaşı altında sertleşmesine sebep oldu. “Benim

yüzümden kaç tane mankafanın sana bahşış vermediğini not al.” Irish eğilerek kulağını emdi ve hafif bir pıt sesiyle bıraktı. “Ben de bu gece o kadar boşalmanı sağlayayım.”

Bahşış kaybetmek birdenbire gözüne o kadar da kötü bir şey gibi görünmedi. Hafif tiz bir sesle bunu kabul etti, sonra da anlamayı bataklık bölgesinin öğlen sıcakıyla kapışacak yakıcılıkta bir öpücükle bağladılar.

Nefes almak için ayrıldıklarında Irish onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra benzin deposundaki naylon çantayı aldı. Buna cüzdanını, güneş gözlüklerini ve sarhoşun teki içkisini döker –ya da kanını bulaştırır– diye yanında taşıdığı yedek tişörtü koyuyordu.

Barın arka kapısına yöneldiklerinde iki adam köşeyi döndü. “Hey, işte orada. O’Brien!” diye seslendi uzun olan. “Nasil gidiyor dostum?”

Irish bir anda durup Kat’i yanına çekmek için kolunu yakaladı. Biraz gerilerek bedenini hafiften onunkinin önüne geçirdi. Adamlar onu tanıdığı için Irish’in neden rahatsız olduğunu merak etti. Kendisi ve Xander hariç onun gerçek ismini buralarda kimsenin bildiğini sanmıyordu.

“Beyler!” diye karşılık verdi Irish. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Bu kadar kaba olma,” diye ihtar etti adam. “Neden hanımefendiyle bizi tanıştırmıyorsun?”

Irish’in çenesindeki kaslar seğirdi. “Bu Sydney,” diye söze başladı Irish. Kat, takma adını kullanmasına memnun oldu. Artık açığa çıkmış olmasına rağmen tüm duvarlarını indirmeye henüz hazır değildi. “Syd, bunlar Sully ve Vinnie...”

“Dört Çarpı Dört’te yeni yetenekler arayan bağımsız temsilcileriz,” diye onun sözünü tamamladı Sully.

İşte Kat o zaman onların kim olduğunu anlamıştı. “Ah, Vinnie!” Irish’e döndü. “Bana bahsettiğin kişi o değil mi? Hani tekrar kariyerine başlamana yardımcı olacak kişi?”

Irish başını iki yana salladı ama açıklama yapmasına fırsat kalmadı. Vinnie belli ki güçlü ve sessiz bir tipti ama Sully bariz bir biçimde sohbeteye yön vermeye oldukça alıştı.

“Victor’u kastediyor olmalısınız, öyle değil mi? Son günlerde tüm dövüşçülerin radarındadır kendisi.”

Victor! Victor...Victorrrrrrr...Macknis? Manis? İşte öyle bir şeydi. Ah, isimlerle arası ne kadar kötüydü. En azından V ile başladığını hatırlamıştı. “Evet, onu kastetmiştim, affedersiniz.”

Sully önemsemiyormuşçasına elini salladı. “Özre gerek yok. Biz de zaten Victor için çalışıyoruz. Seni arayıp geleceğimizi haber vermedi mi?”

“Hayır,” dedi Irish. “Aklından çıkmış olmalı.”

“Eh, sorun yok. İşte buradayız ve seninle bazı iş şartlarını konuşmak istiyoruz.”

Irish adeta fark edilmeyecek biçimde gözlerini kıstıysa da başını onaylar gibi eğdi. “Syd, çantamı alıp dolabıma koyar mısınız?”

Kat onu kendine çekerek sadece Irish’in duyabileceği kadar kısık sesle konuştu. “Ama ben de kalıp dinlemek istiyorum.”

“Lou’yla sıkıntı yaşamayı istemiyorum. Ayrıca Johnny’den birkaç dakikalığına yerime bakmasını da ister misin?” Kat itiraz etmek için ağzını açtıysa da Irish ona izin vermedi. “Lütfen tatlım, içeri gir. Ben daha sonra sana önemli ayrıntıları anlatırım, tamam mı?”

Kat keyifsiz bir şekilde iç geçirdi. “İyi, peki.” Hem adamların söyleyeceklerini duymak hem de Irish’in, kariyerindeki potansiyel yatırımcılarına karşı mütevazılık etmediğinden emin olmak istiyordu.

Irish'in, profesyonel olarak dövüşmeye geri dönme fikrine tamamen ısındığını düşünmüyordu ve Kat, adamın önüne çıkan bu ikinci şansı sabote etmesine izin vermek istemiyordu.

"Turnuvaya girdiğinden beri," dedi adamlara, "gerçekten çok çalıştığını ve gittikçe daha iyi olduğunu bilmelisiniz. Victor ona yatırım yaptığına asla pişman olmaz. Onu dövüşürken izleyen herkes doğuştan şampiyon olduğunu görebiliyor."

Sully ellerini kumaş pantolonunun ceplerine daldırıp topukları üzerinde salladı. "Ah, bilmez miyim? Geçen cumartesi onu izledim. Canı pahasına dövüşüyordu."

Sessiz Vinnie de gülümseyerek Irish'i süzdü. "Ya da başkasının canı pahasına..."

Irish, Kat'i elinden tutarak barın arka kapısına götürdü ve kapıyı açtı. "Destek için teşekkürler."

"Affedersin, kendime engel olamadım."

Irish, dudaklarında beliren hafif bir tebessümle ona baktı. "Biliyorum."

Kat dengesini sağlamak için elini onun göğsüne koyup parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarını adamınkilere bastırarak bu öpücüğün, Irish'in yeteneklerine olan güvenini biraz artırmasını umdu. Geri çekilirken çabucak, "İyi şanslar," diye fısıldadı, sonra da barın arkasından içeri girdi.

Sigara dumanından bir sis, koridorda bir peçe gibi asılıydı ve Kat, içinden geçerken hafifçe titreşti. Lou'nun salonda barmenlerle konuştuğunu duyunca ofisine doğru ilerledi. Çantasını do-labına koyduktan sonra Irish'in çantasının fermuarını açıp diğer korumalarla konuştuğu kulaklığı çıkardı. Onun çantasını da asmak üzereyken Irish'in ceptelefonu çalmaya başladı.

Irish çalışırken ceptelefonunu yanında mı taşıyordu hep? Kat dudağının kenarını ısırarak telefona bakıp bakmaması gerektiğini düşündü. Arama sesli mesaja düşünce telefonu Irish'e götürmeye karar verdi. Çantadan telefonu çıkarıp aydınlık ekrana bir göz attı. Ekranda "Cevapsız Çağrı: V. Maris" yazıyordu.

"Maris mi?" Bu isim neden tanıdık geliyordu? Jetonun düşmesini bekleyerek bu adı kafasının içinde evirip çevirdi. "V. Maris. Victor Maris mi?" Ah, *kahretsin, menajer bu!* İşte şimdi Kat, Irish'in telefonuna bakması gerektiğini biliyordu. Victor muhtemelen adamlarının teklifleri hakkında Irish'in ne düşündüğünü merak ediyordu.

Ceptelefonunu kavrayıp dolabı kapadı ve ofisin soyunma odasından çıkmak için döndüğü sırada yine aynı numara aradı. Adam bu kadar kısa sürede tekrar aradığına göre önemli bir şey olmalı, diye düşündü. Kat telefonu açıp Irish'in hâlâ dışarıda Sully'yle konuştuğunu, işi biter bitmez onu arayacağını söyleyecekti.

"Alo, Irish O'Brien'in telefonu."

Sessizlik.

"Alo?" dedi yine. "Bay Maris?"

"Kitty Kat? Sen misin?"

Kat soluksuz kaldı ve dengesini kaybetmemek için elini duvara dayadı. Anlamıyordu. Buna bir anlam vermek için parçaları birleştiremiyordu. Neden hattın öteki ucundaki kişi ablasıydı? Neden ablasında Irish'in telefon numarası vardı?

"Kat, sensen lütfen konuş benimle."

Kadının sesi, minicik hoparlörden metalsi gelse de kesinlikle Nessie'ydi. Kat yıllar içinde gelen yüzlerce sesli mesaj ve birkaç aramada bu sesi dinlemişti.

Başka hiçbir şey yapamayan Kat, aramayı sonlandırıp telefona baktı. Orada ne kadar süre –bir dakika mı, bir saat mi?– dikildiğinden emin değildi ama çok hissi geçer geçmez tekrar koridordan arka çıkışa yöneldi.

Bir şekilde, güvendiği tek erkek tarafından kandırıldığını fark edince ihanet hissi içine süzülerek tüylerini ürpertti. Kapıyı iterek açtı ve gecenin boğucu sıcağına adım attı. Irish köşeyi dönüp ona doğru geldi.

“Kat neden...”

Kat telefonu kaldırdı. “Neden ablam *senin* telefonunu arıyor. Onu siktir et. Seni *nasıl* arayabiliyor?”

Irish’in yüzü düştü. “Açıklamama izin ver.”

“Bu harika bir fikir,” dedi Kat, sözcükleri bıçak kadar keskindi. “Onu nereden tanıdığınla ve telefonunda neden V. Maris olarak kayıtlı olduğuyla başlayabilirsin.”

“Onu tanımıyorum.” Bu yalan karşısında telefonu adama fırlatmak için kolunu kaldırdı. “Yani gerçekten tanımıyorum! Onun nişanlısı Jackson Maris’le arkadaşım.”

Kat kolunu indirip bu bilgiyi hazmetmek için durdu. Bu isim o yüzden ona tanıdık gelmişti. Yakında ablasının soyadı da bu olacaktı. “Jackson’ı tanıyor musun?”

“Evet. Yıllar önce altı aylığına Boston’daki antrenman kampıma gelmişti ve çok iyi anlaştık. Bir defasında bana yardım etmişti ve ben de ona bir yıl borçluydum.”

Kat’ın midesinin ortasına korkunç bir his oturdu ve asit boğazını yakmakla tehdit etti. “Peki bu iyiliğin tam olarak benimle ne ilgisi var?”

Adam parmaklarını saçları arasına daldırıp amaçsızca etrafa bakınarak ağırlığını diğer ayağına verdikten sonra dikkatini yeni-

den Kat'e çevirdi. "Bak, vardiyalarımızı ekip bunu konuşmak için bir yerlere gitmeye ne dersin?"

"Hayır, şimdi bilmek istiyorum. Ne haltlar dönüyor?"

"Ablan, sen Tennessee'den çekip gittikten sonra meraktan delirmiş." Kat keskin bir nefes aldı. Adamın Tennessee'yi biliyor olması, ona bir şey demeden önce Sicoli'den de haberdar olduğu anlamına geliyordu. "Seni bulması için özel bir dedektif tutmuş ama nerede olduğundan daha fazlasını öğrenmek istiyordu. İçinde bulunduğun durumu ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını bilmek istiyordu."

"Onu bilerek bu işe karıştırmadım!" Sicoli, Vanessa'yı yem olarak kullanırsa neler olabileceğini düşünen Kat'i korku sardı. "İçinde olduğum pislige bulaşmasını istemiyordum."

"İnan bana seni anlıyorum. Ama bir an için bile olsa Colleen ya da Mary Catherine'in başının belada olduğunu düşünsem, istemeseler de istemeseler de onlara yardım etmek için elimden ne gelirse yapardım. Ablan da benden farklı değil."

"Bu ona, beni izlemesi için yabancı birini gönderme hakkını vermez. Ayrıca birine iyilik borcunu ödemek için de hilelerle kendini hayatıma dâhil etme hakkını da sana kesinlikle vermez." Davetsiz gelen sıcak yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyorsa da Kat sırtını dikleştirip dökülmelerine izin vermedi. Kendini ne kadar bozguna uğramış hissettiğini adamın görmesini istemiyordu. "Sırların olduğunu biliyordum ama tıpkı benim gibi, zamanla bana açılacağı umuyordum. Benimle ilgili olduğu için benden bir şeyler sakladığın asla aklıma gelmezdi."

Kat hâlâ bu gerçeğe inanamaz –ya da inanmak istemez– bir hâlde başını iki yana salladı. "Sonunda birine güvenebileceğimi

hissetmiştim. Sana güvenebilirim sanmıştım Aiden.” Kat dudak bükerek ekledi: “Tabii bu gerçek isminse. Yaşananların hiçbiri gerçek değildi demek.”

“Kat lütfen beni dinle...”

“Hayır,” dedi bir adım geri atarak. “Önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok artık.”

Geri dönerek yeniden bara girerken çantasını alıp Lou’ya hasta hissettiğini söylemeyi planlıyordu; böylece Lou onu eve gönderirdi. Kendisi hijyenden nasibini almamış olsa da çalışanlarının mikrop saçmaması konusunda çok titizdi. Bir grip salgını yayılırsa bir hafta boyunca Alabaster’ın güzel ahalisine bira ve bayat çerez dağıtacak kimse kalmazdı.

Toparlanıp Louisiana’dan çekip gitmeye dair asıl planı yeniden kafasında belirdi. Yarın bunu ciddi ciddi düşünecekti. Bu gece tek istediği eve gidip bir güzel ağlamak ve ona asla ihanet etmeyecek tek erkekte teselli bulmaktı: Yani Kedicik Murphy’de.

O gece barda büyük bir isyan çıksa bile, Aiden başka bir koruma kulaklığına fısıldamasa bunu fark edecek durumda değildi.

Tipik bir cuma gecesi idi. İnsanlar balık istifi gibi tıkışmışlardı, müzik kutusu ardı ardına kulakları sağır edici şarkılar çalıyor, alkol su gibi akıyordu. Ama Aiden’in görüp duyduğu tek şey Kat’ın gözlerindeki ihanete uğradığını gösteren bakış ve incinmiş sesiydi. Adeta psikolojik bir Çin işkencesi gibi kafasının içinde sürekli dönüp duruyorlardı. Ara sıra da aklına gelen Sully’nin ilk cümlesi Aiden’in pisliklerini sıvıyordu:

“Artık benim kurallarına göre oynama zamanı evlat.”

Sully ve Vinnie’ye eskisinden daha az güveniyordu artık.

Lou'nun yerine yaptıkları habersiz ziyaret yüzünden Aiden neredeyse kendini kaybedecekti. Kendini tutmasına sebep olan tek şey Kat'ın varlığı ve onun adamların kim olduğunu öğrenmesini istememesiydi.

Ama Kat sonunda içeri girdiğinde adamların tepesine dikilip orada ne aradıklarını öğrenmeyi talep etmişti. Geçen cumartesi maç çıkışında onları atlattığında adamları yeniden göreceğini hissetmişti ama Lou'nun park yerinde belireceklerini değil, onu turnuvada kıştıracaklarını sanmıştı. İstedikleri şey her neyse Aiden bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordu.

Haklıydı da.

Görünüşe bakılırsa Vinnie biraz MMA meraklısıydı; o ilk gece Aiden'ı Kat'ın dairesinde gördüğünde de bu yüzden onu bir yerden gözü ısırmişti. Aiden'in dövmelelerini, özellikle de soyadının olduğu dövmeyle görünce Vinnie'nin hafızası canlanmıştı. Zeki, kötü adam olan Sully de tonlarca para kazanmak için dâhice bir plan yapmıştı: Aiden'in bir sonraki rakibine para yatıracaktı, Aiden da o maçta yenilecekti.

Şantajcı pislikler, bütün hafta insanların kulağına Aiden'in kim olduğunu ve dövüş zamanlarındaki başarılarını fısıldayıp durmuşlardı. İşler umdukları gibi gittiği takdirde kalabalığın çoğu, yarın gece Aiden'a para yatıracaktı ve hâlâ emin olmayanlar da Aiden'in ilk iki rauntta aldığı puanları görünce fikirlerini değiştirecekti. Ne kadar çok insan Aiden'a para yatırırsa bahis o kadar çok artacaktı. Böylece onun kaybedeceğine para yatıranlar kürekle mangır kazanacaktı.

Bu turnuvanın, kariyerini yeniden canlandırmasını planlıyor değildi ama kaybetme, özellikle de kasıtlı olarak yenilme fikri si-

nirini bozuyordu. Ama bir an bile tereddüt etmemiş, istedikleri gibi üçüncü rauntta yenilmeyi kabul etmişti. Sicoli'nin Kat'ı, genç kadının zaten yaşamış olduğu cehenneme yeniden atmasını engelleyecek her şeyi yapardı. Kat şu an ondan nefret ediyor olabiliyordu ama bu, Aiden'in ona yardım etmesine mani değildi. Hiçbir şey de olamazdı.

O akşam Kat arabasıyla çekip giderken Aiden'in içinden, peşine düşmek gelmişti. En azından evine güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için... Hayal kurma lüksünü kendine tanısa aralarındaki ilişkiyi düzeltip onunla ilgili gerçekte ne hissettiğini de anlatırdı.

Ama yapamazdı. Ona gelecekte daha çok zarar vermeyeceği konusunda kendine güvenemediği için bu ancak Kat'i oyalamak olurdu.

Sırların olduğunu biliyordum. Sana güvenebilirim sanmıştım Aiden. Tabii bu gerçek isminse.

Kahretsin! Aiden yumruğunu bara vurunca iğne gibi titreşimler koluna dek uzandı. İşleri bu şekilde bırakamazdı. Kat'in, aralarındaki her şeyin yalan olduğuna inandığı düşüncesi içini kemirdi. Ona daha fazlasını sunamaması, şimdiye dek paylaştıklarının gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Onunla konuşmalıydı.

"Anders!" diye seslendi kulaklıktan diğer korumaya. "Bir işim çık. Gitmem gerek."

"Barrow kardeşler şimdi geldiler. Üstelik sarhoş ve aksi görünüyorlar. Olay çıkarsa ne yapacağız?"

Aiden çoktan arka kapıya yönelmişti. Cebindeki anahtarı çıkarırken motoruna doğru yürüyordu. "Çalışanları güvende tuttuktan sonra isterlerse mekânı yaksınlar Johnny. Lou'nun sigortası var."

Kulaklığı çıkarıp bacağını motora attı ve hemen çalıştırdı. Yol boyunca birkaç trafik kuralını ihlal ederek rekor bir sürede Kat'ın dairesine ulaştı. Caddeye park edip binalar arasındaki ara sokağa yöneldi. *Voodoo* dükkânının önünden geçerken vitrindeki manken gözüne takılıp durmasına sebep oldu. Kat'e o kadar benziyordu ki onun görsel ikizi olabilirdi. İşte Aiden bu sırada mankenin boynundaki kolyeyi gördü. Kolyenin topraksı havası ona o kadar Kat'i hatırlatmıştı ki adeta genç kadına özel olarak tasarlanmış gibiydi.

Kolyeye daha yakından bakmak için yaklaştığında üzerinde AÇIK yazan neon bir tabela titreşti ve kilidin açılma sesinin ardından, çingene kıyafeti içindeki bir kadın kapıyı aralarken çınlayan ziller duyuldu. "Eh, orada dikilip durma. Acelen var, öyle değil mi?"

Kadın, bu şifreli karşılaşması için cevap beklemeksizin dükkâna girdi. Aiden da sebebini bilmeden kadının peşinden gitti.

Beş dakika sonra Kat'ın dairesine giden loş merdivenleri, cebinde küçük, kadife bir keseyle tırmanıyordu. Onu görmek için can atarak yaralı bereli eklem yerlerini umursamadan kızın kapısına hafifçe vurdu. Birkaç saniye bekledikten sonra yumruğunun yan tarafıyla birkaç defa yumrukladı. Kat kapıyı açmıyordu ama Aiden onun evde olduğunu biliyordu. Arabasının arka tarafta olduğunu görmüştü.

"Kat aç kapıyı. Konuşmamız gerek."

Hiçbir şey olmadı. "Defol" ya da "siktir git" bile demedi... Sessizliktense öfkelenmesini tercih ederdi. Aiden öfkeyle nasıl baş etmesi, onunla nasıl savaşması gerektiğini ve onu nasıl yeneceğini biliyordu. Ama bu bambaşka bir şeydi. Acaba Kat ondan nefret mi ediyordu? Onunla olduğu için pişman mıydı? Bu düşünce içini öylesine allak bullak etti ki sonunda gerçekten midelerini tutmak zorunda kaldı. *Bir şey söyle geri zekâlı. Düzelt hatanı.*

“Kat, acayip üzgünüm.” Alnını kapıya dayayarak genç kadının kendisini duymasını delice istedi. “Sana gerçeği geçen hafta söylemeliydim. Ya da belki de daha önce, bilmiyorum. Ama öğrenirsen beni yanına yaklaştırmayacağından korkuyordum ve bir şekilde bunun olmasına izin veremedim. Sana göz kulak olmaya söz verdiğim, bir dostuma iyiliğinin karşılığını verdiğim için böyle hissettiğimi söyleyip durdum kendime ama derinlerde bir yerde bunun zırvalık olduğunu biliyordum.” Aiden kafasını tavana kaldırırken bitkin bir şekilde soluk verdi. “Bende bağımlılık yaptın. Zaman kavramım, seni o gün kaç saat göreceğim ya da bir sonraki görüşüme ne kadar kaldığıyla ilgili olmaya başladı. Seni bara yatırıp vücudunun her milimini öpmenin ve benim dışımda bütün erkekleri unutuncaya dek kendimi senin içine gömmenin hayalini kurdum.”

Aiden elini kapıya bastırıp Kat'in de diğer tarafta aynısını yaptığını düşünerek eline yayılan sıcaklığı hayal etti: “Sonunda seni öptüğümdeyse... Ah, Tanrım, sanırım o anda kendimi kaybediverdim. Bu kadar çok şey hissetmeyi hiç beklemiyordum. Uzun zaman önce içimde büyük bir şeyler ölmüştü ama seninle tek bir öpücük hepsini geri getirmeye yetti.”

Bu sessizlik Aiden'ın üzerine ağırlık gibi çöktü. Kat'in hâlâ bir şey söylememiş olmasına rağmen Aiden, onun kapının diğer tarafında olduğuna emindi. Onları ayıran tahta ne kadar gerçekse, arkasındaki varlık da o kadar açıktı. Elini yumruk yaptı; kızgınlıkla aralarındaki engeli yumruklamamak için kendini son anda tuttu. Bunun yerine kapıdan dönerek uzaklaştı ve kafasını duvara dayadı. Yalanlar, söylemediği gerçekler ve tahmin ettiğinden çok daha fazla önemseddiği kadına ulaşmadaki beceriksizliği yüzünden bir

anda üzerine ağırlık çökünce kayarak kirli beton zemine oturdu ve kollarını, büktüğü dizlerine yasladı.

“Tek istediğim daha iyi bir hayata geçmen için sana yardımcı olmaktı,” dedi etrafını saran boşluğa. “Sana tutulmayı planlamıştım. Ama oldu. Hem de çok fena...”

Cılız bir miyavlama duyan Aiden kafasını çevirince bir şeyler araştırmak için uzanmış gri bir pati gördü. Kediciğin merakından, çekiştirdiği havluyla dışarı soğuk hava ve hafif bir ışık sızdı. Aiden kolunu indirerek işaret parmağıyla bu tüylü bacağı okşadı; sonunda minik pati elinden geldiğince sıkı bir şekilde parmağına tutundu.

“Selam Murph. Fena sıçtım, değil mi?”

Bir dizi miyavlama ve tırnakların açılıp kapanması ona yanıt verdi. Adeta hayvan onun korkularını tasdik etmişçesine Aiden’in kalbi yerinden oynadı.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” dedi boğazındaki yumruyu yutkunarak yok etmeye çalışırken. “Kurtarma görevini Xander’a devredip bu işten uzak durmalıydım. Onun bana bulaşmaması gerektiğini biliyordum ama lanet olsun işte. O bana her baktığında neden onun için iyi biri olmadığını unutup duruyordum.” Kediciğ, Aiden’in eline pati attı. Belki onu teselli etmek, belki de hak vermek için... “Evet, neden bahsettiğimi anlıyorsun işte. O bebek mavisi gözler seni de etkilemiş olmalı.”

Kızın, kristal gibi gözlerini düşününce aşağıdaki tuhaf dükkândan aldığı kolyeyi hatırladı. Keseyi cebinden çıkarıp meraklı kediciğin patisine koydu.

“Hey Murph, bana bir iyilik yapıp bunu ona verir misin? Beğenip beğenmeyeceğini bilmiyorum ama bana onu hatırlattı.” Tahmin ettiği gibi Murphy keseyi kapının altına çekti. “Sakın onu

taşıyip bir yerlere saklama ama. O senin için değil tüy yumağı. Kusura bakma, *voodoo* teyzedeki kedi nanesi yeni bitmiş.”

Aiden kendisini iterek duvardan uzaklaştı ve ayağa kalkmak üzereydi ki Murphy'nin patisi yeniden onu aramaya koyulunca çömelmiş bir şekilde kaldı. Aiden, kediciği çok sevmesine rağmen ona uzananın Kat olmasını istedi. *Hayır, istemezdin. Senden nefret etmesi ve seninle olup incinmesi yerine hayatına devam etmesi daha iyi.*

Karşı koyamayarak son bir kez kediciğin parmağını tutmasına izin verdi. “Bu işi zorlaştırıyorsun minik dostum,” dedi güçlük- le; sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki kendisi bile tanımakta zorlandı. “Onun ihtiyaç duyduğu erkek olabilmeyi öyle çok isterdim ki. Ama değilim. En yakınımdakilere zarar veren, hasarlı bir dövüşçü- yüm sadece ve o benden çok daha iyisini hak ediyor.”

Aiden sonunda minik patiyi bırakıp ayağa kalktı. Gözleri yanı- yordu ve sulanmaya başladıklarında Aiden, onları birkaç kez kır- pıştırarak loş sahanlığın tekrar netleşmesini sağladı. “Bay Murph. Yarınki dövüşten sonra gidiyorum. Ona benim için iyi bak.”

Hayal kırıklığına uğramış miyavlamalara Murphy'nin kapıya pati atma sesleri eşlik etti. Aiden, canı cehenneme deyip kendi- sini içeri alması için kıza yalvarmaya başlamadan önce topukları üzerinde dönerek hızla merdivenlerden aşağı indi. Tam apartman kapısından dışarı çıkmak üzereyken bir kadın hıçkırığının cılız yan- kısı, kalbinin kalan parçasını da lime lime etti.

Kat yerde oturmaya devam ederken yüzünden yaşlar süzüldü; beyni, kaslarına hareket emri veremeyecek kadar uyuşmuş du- rumdaydı. Kapının öteki tarafındaki Irish'i dinlemek kalbini burk-

muştı ama yine de onu içeriye alamamıştı. Kapıyı çaldığı anda onu affedip güçlü kollarına atılmak istemişti. Ama bu onu çok korkutmuştu. Bugün bunu görmezden gelirse yarın neyi görmezden gelirdi acaba?

Sertçe burnunu çekip elinin tersiyle gözündeki yaşları sildi. Boğazı, ağlamaktan uzun zaman önce tıkanmıştı ama kedisinin Irish'le olabilmek için dışarı çıkmaya uğraştığını izlemek her şeyi daha kötü bir hale getirmişti.

“Murphy kes artık!” dedi boğuk bir sesle. “Gitti artık.”

Gitti artık.

Bu cümlenin gerçek anlamı yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. *Aman Tanrım, gitti artık.*

Kat o akşam Lou'nun barından çıktığında çok incinmiş ve deli gibi öfkelenmişti. Onunla ne konuşmak ne de görüşmek istiyordu. Bu ihanet ve güven sarsıntısını iyice düşünüp taşınana kadar Irish'e ara vermeye hazırlanmıştı. Ama şimdi, onu bir daha görememe, dokunuşunu, paylaştıkları aşkı bir daha hissedememe düşüncesiyle karşı karşıya kalınca...

Kat'in nefesi kesildi. Aşk... Bu gerçekten aşk mıydı yoksa kendisine iyi davranan ilk erkeğe, günün birinde aşkı bulacağına dair o hayallerini mi yansıtıyordu?

Murphy sonunda kaçmaya ilişkin beyhude çabalarına son verdi. Kat'in bacaklarına sürtündükten sonra ayağının dibine uzanıp kafasını minik patilerine koydu. İşte Kat o zaman, üzerinde altın harflerle AY GEZGİNLERİ yazılı, lacivert kadife keseyi fark etti. Bunun, dövmecinin karşısındaki eksantrik dükkanın adı olduğunu anlaması biraz sürdü.

Konuşacak birilerini aradığında en iyi dinleyicisi haline gelen

gri çizgili kediciğe baktı. “Bana bir şey almış. Lenny bana hiçbir şey almamıştı. İlk çıkmaya başladığımızda bile...”

Murphy oturup beklentili bir şekilde ona bakarak kuyruğunun ucunu salladı. Kat titreyen ellerle keseyi açıp bir kart çıkardı. Mavi Topazın Sembolleri: Sadakat, dürüstlük, hislerin netliği, ebedi romantizm ve aşk.

Bu kart Hallmark’tan gelse onu ancak bu kadar etkileyebilirdi. Kat bu kesenin içindeki şeyi, Irish’in rastgele seçmediğini biliyordu. Keseyi avcuna çevirip kolyeye hayran hayran baktı.

Antika, pirinç bir zincirin ucunda, Kat’e parlak bir yıldız anımsatan kristal taşlı, pirinçten bir hilal vardı. Bunun arkasında da tele sarılı mavi topazdan kristal bir damla, zincirin birkaç santim ucunda asılıydı. Hatta zincir tam olarak...

Kat bunu öğrenmeye can atarak banyoya koştu. Kolyeyi takıp düzgünce yerleştirdikten sonra aynadaki yansımasına baktı ve yine hıçkırıklara boğuldu. Kürek kemikleri arasındaki ay ve mavi topaz, tam dekoltesinin üzerinde duruyordu. Yani taşı tutan zincir, o çok nefret ettiği izi saklıyor ya da en azından dikkati başka yöne çekiyordu.

Kolye mükemmeldi. Irish mükemmeldi. Onun için mükemmel biriydi. Elbette ki paylaştıkları şey aşktı. Kat neden onu sevmeyecekti ki? Irish bu ücra kasabaya adım attığı andan itibaren asıl sebebine rağmen onunla ilgilenmekten başka bir şey yapmamıştı. Büyük bir mafya babasının Kat’in peşinde olduğunu öğrendiğinde çekip gitmemişti. Ona yardım etmekte ısrarcı olmuş, sonra kendini öldürtebilecekken bir şekilde bu işi halletmişti.

Ama daha da önemlisi, Kat’le duygusal açıdan ilgilenmişti. Adeta kızın kalbine bağlanarak ne zaman yavaşlaması ya da ona

sadece sarılması gerektiğini hissetmişti. Yapamayacağını sandığında bile konuşmaya ihtiyacı olan şeyleri ona anlattırması. Kat, kimseye anlatmadığı ve bir daha da asla paylaşacağını düşünmediği yanlarını açmıştı ona. Kat son birkaç haftaya bakınca Irish'leyen sadece çok mutlu ve huzurlu hissettiğini gördü. İster sevişiyor, ister televizyonda kötü bir yarışma programı izliyor olsunlar... Önemli olan tek şey Kat'in Irish'le birlikte olmasıydı.

Kat onu seviyordu. Adam da buna çok benzer bir itirafta bulunmamış mıydı?

Sana tutulmayı planlamamıştım. Ama oldu. Hem de çok fena.

Evet, açık açık söylemese de Irish de onu seviyordu. Ama adam kalıp işleri düzeltmek yerine gitmeyi planlıyordu. Peki neden? Kat için yeterince iyi olmadığını düşündüğünden. Kat ellerini yumruk yapıp tırnakları avcuna batana dek sıkı. Sinirle minik apartmanında volta atarken Murphy de bir tenis maçı izler gibiydi.

"Benim için yeterince iyi olmadığı varsayımına dayanarak çekip gitmeye ne cüretle karar verir?" dedi öfkeyle. "Benim hiç söz hakkım yok mu?"

Murphy miyavlayınca Kat bunu kendisine destek olarak kabul etti. "Kesinlikle! İnatçı keçinin teki ve tıpkı bir şey gibi... Şey gibi..." Kat durarak ellerini havaya savurdu. "Bir erkek gibi davranıyor!"

O gece yaşadığı duygusal çalkantıdan bitkin düşmüş hâlde çekyatına gömüldü. Murphy koşarak kucağına zıpladı ve en sevdiği sevgi gösterisiyle kafasını Kat'in yüzüne sürdü. Kat onun yumuşak tüylerini okşarken ne yapması gerektiğini düşündü. Kendi kaderine erkeklerin karar vermesinden bıkmıştı. Bunu iyi niyetlerle yapan ilk erkek Irish olsa da fark etmiyordu. Başkalarının kendisi

için istediklerine boyun eğme günleri sona ermişti.

Kat kediciği ön patilerinin altından tutarak kaldırdı ve yüzüne baktı. "Yarın akşam istediğim şey için savaşıcağım Murphy. İstedğim şeyse Aiden 'Irish' O'Brien. Hem de sonsuza dek..."

On Altıncı Bölüm

Xander beyaz bandı Aiden'in sol bileğine ve eline, talimli ve metodik bir şekilde sararken sessizdi. Aiden'in bir sonraki rakibini yenmesi için tüm hafta boyunca çalıştıkları oyun planının üzerinden geçmelerine gerek yoktu. Artık rakibini yenmenin peşinde değildi. Yeni plan, ilk iki raundu başa baş götürmek, üçüncü rundta da yenilmektir.

Sonra da her şey son bulacaktı...

Kariyerini yeniden elde etmeye dair kısa ömürlü düşüncesi de...

Sicoli'ye olan borcun yanı sıra Sully'nin şantaj parasını da ödeyecek, böylece Kat'i ve ablasını tehlikeden kurtaracaktı.

Kat'le olma hayaliyle gerçeklikten ayrıldığı o kısa dönem de... Belirsiz bir süreliğine yok olup gidecekti.

Aiden'ı asıl tüketen işte bu sonuncusuydu. Dün gece bir gram uyku uyumamış, Xander'ın viski zulasını neredeyse tamamen yağmalamıştı. Bir şey hissedemeyecek kadar uyuşana dek içmek istemişti. Ama bu taktiği Janey öldükten sonra da denemiş, kızın kendisinden sadece birkaç metre ötede bir arabanın çarpması so-

nucu öldürülmesinin anılarını silmeye çalışmıştı ama o zaman da işe yaramamıştı. Alkolü aşırı tüketmenin cehennemi andıran bir hayata gidiş bileti olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Şimdi durumun tek farkıysa Kat'siz bir yaşamın başka bir tür cehenneme benzemesiydi. Onun ruhunu yakıp kül eden türden bir cehenneme. Üstelik Aiden, bu alevleri söndürebilecek herhangi bir şeyin olduğundan şüpheliydi.

“İyi mi böyle?” diye sordu Xander bandın ucuna hafifçe vurarak.

Aiden parmaklarını esnetip yumruk yaptı. “İyi.” Yerleştikleri oda ne büyüktü ne de temiz bir yerdi. Ama en azından dövüşçülerin hazırlanmalarına ve dövüşe odaklanmalarına olanak tanıyordu. Turnuvarın gizli olduğu düşünülüğünde özel bir alan olması bile lükstü. Gizli turnuvalardaki dövüşçüler çoğu zaman kafese girmeden hemen önce saha kenarında eldivenlerini takmak zorunda kalıyorlardı.

Aiden gözlerini kapatıp dövüşün nasıl gitmesi gerektiğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Nakavt numarası yapıp yapmaması fark etmezdi. Yine de ilk iki raunt boyunca gerçekten herifin bloğunu savuşturmaya çalışıyormuş gibi görünmek için o ince çizgiyi korumalıydı.

Aiden, açılan kapının menteşelerinin gıcırdamasını duyduğunda hiç kımıldamadan kalabalığın, koridorda yankılanan kulakları sağır edici gürültüsünü dinledi. Ne kadar zamanı kaldığını söylemek için birinin geldiğini sanmıştı ama kapı çıt diye kapanınca Aiden donakaldı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kat.

Genç kadının orada olduğunu, adeta kendi uzuvlarını hissettiği netlikte biliyordu. Burnundan derin bir nefes alarak kısa bir süre Kat'in leylak kokusunu içine çektikten sonra kendini topar-

layıp gözlerini açtı. *Yüce Tanrım*. Kafasındaki anıları Kat'e adeta haksızlık ediyordu, Aiden, onu ilk defa görmüş gibi hissetti bir an.

Üst bacaklarının ortasına dek uzanan ve eteğiyle yıpranmış kovboy çizmeleri arasındaki çıplak, seksi bacaklarını gözler önüne seren krem rengi, yazlık bir elbise giymişti. Açık bıraktığı saçları, narin omuzlarına ve dün gece ona verdiği kolyeyi taşıyan, zarif boynuna dökülüyordu. Aiden kolyenin mükemmel olduğunu düşünmüştü ama kızın üzerinde çok da... harika durmuştu.

Aiden kısa zincirin gerçekten de yara izini kapadığını ve mavi topazın da Kat'in gözlerini resmen parıldattığını gördüğüne memnun oldu. Ya da belki de Aiden'a yönelttiği ateşli oklardan parlıyordu gözleri. Kat'in sürüyle farklı duygusuna şahit olmuştu ama öfke bunlardan biri değildi. Yani şu ana kadar...

"Burada ne arıyorsun Kat?" Genç kadının her nefesle kalkıp inen göğsünden başka bir şeye odaklanmak için Xander'a, sağ elini de sarmasını işaret etti.

"Dövüşünde sana destek olmaya, kazanmanı izlemeye geldim, sonra da seni alıp dün gece üzdüğün için Murphy'den özür dilemeye götüreceğim ve ona hiçbir yere gitmeyi planlamadığını söyleyeceksin."

Sorgularcasına bir kaşını kaldıran Aiden ona şöyle bir bakış attı. *Siktir*. Gözlerini hiç açmamalıydı. Şimdiyse, Kat'i oracıkta kucaklayıp yiyip bitirmemesini gerektiren tüm o sebepleri hatırlamakta zorlanıyordu. Dikkatini yeniden elini sarma işine vererek mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. "Dün gece Murphy'ye, gerekli her şeyi söyledim. Göz açıp kapayınca dek beni unuttur."

"Ah, demek öyle," diye terslendi kız. "Ona da ne istediğini sor-

mayı düşündün mü hiç? Yoksa başkaları için neyin iyi olduğuna hep sen mi karar verirsin?”

Xander, Aiden’in elini sarmayı bitirip sokak kıyafetlerinin içinde olduğu spor çantasını aldı. “Ben dışarıda bekleyeceğim ama sadece birkaç dakikamız var.”

Aiden başıyla onayladı ve Kat’in en yakın dostuna gülümseyerek sarılmasını imrenerek izledi. Xan de onun kulağına bir şeyler fısıldayınca Kat yüksek sesle “Hayatta olmaz,” dedi. Xan gülerek Kat’i yanağından öptü ve koridora çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Aiden kendi kendine sormaması gerektiğini söylese de gururuna hiç kulak veremiyordu. “Ne dedi sana?”

Kat kollarını göğsünde kavuşturup inatçı bir tavırla bir kalçasını yana itti: “Moronun teki olduğun için sana fazla yüklenmememi söyledi.”

Aiden dudak bükerek ters oturduğu metal sandalyeden kalktı. “Herhâlde sen de onunla aynı fikirdesin, değil mi?”

“Senin için fazla iyi olduğum teorine bakacak olursak aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim.”

“Benim için fazla iyisin Kat. Bunu görmek senin için neden bu kadar zor?” Çaresizlikle hapsolmuş bir aslan gibi küçük odada volta atmaya başladı. “Sen güzel bir kalbi olan, inanılmaz birisin ve hayatta hep mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Kat yanına giderek Aiden’in kolunu yakaladı ve onu durdurdu. “O zaman gözleri bozuk olan tek ben değilim Aiden. Çünkü ben de aynı şeyleri senin için söyleyebilirim.”

Kat’in, gerçek adını söylemesi onu hâlâ etkiliyordu. Özel anlar ya da seviştikleri zamanlar dışında Kat takma adını kullanıyordu. Şimdiyse Aiden Pavlov’un köpeği gibiydi. Kız onun ismini her söy-

lediğinde, onu kollarına almak ve Aiden için ne anlam ifade ettiğini ona göstermek istiyordu.

“Neden buradasın Kat?” diyerek diretti.

“Çünkü benim kaderime başkalarının karar vermesinden bıktım. Bu yüzden de istediğim şey için savaşacağım. İsteddiğim şey de” –Kat narin ellerini Aiden’in yüzüne koyarak bakışlarını ona dikti– “sensin Aiden Murphy O’Brien. Sadece sen.”

Ah, ona göbek adını asla söylememesi gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes verip alını genç kadının kine dayayarak gözlerini kapadı; Kat’in aslında ne kadar korkak biri olduğunu görmesinden korkuyordu. “Kat anlamıyorsun...”

Dudaklarına bastırın parmaklar onun sözünü yarıda kesti. “Sakin bana patronluk taslama ve ne istediğimi bilmediğimi söylemeye kalkma. Bu tam bir saçmalık olur ve sen de bunu biliyorsun.”

Ciddi maskesini kırıp geçen yamuk bir tebessüme engel olmadı. “Hafife alınmaması gereken biri olduğunu daha önce söyleyen oldu mu, Katherine Terese MacGregor?”

Kat de ona ışıltılı bir gülümsemeyle karşılık verip ellerini boyuna doladı. Aiden’in elleri içgüdüsel bir şekilde kızın ince beline dolandı ve onu kendine çekti. “Hiç kimse söylemedi,” dedi Kat, “ama hoşuma gitti bu.”

Aiden kıs kıs gülererek kendini Kat’in mutluluk sarhoşluğuna bıraktı. Kapı sertçe çalınıp içeri pit bull’u andıran bir adam girince Aiden yeniden gerçeğe döndü. Adam, zirvedeki günlerinde fazlasıyla kafeslerde takılmış gibi görünüyordu ve hali tavrı da buna uygundu.

“O’Brien, kim olduğumu biliyor musun?”

“Evet Bay McManus, sizi tanıyorum.”

“Güzel,” dedi Victor tatmin olmuş bir sırıtışla. “Bu gece dövüşünü izleyeceğim. Geçen haftakinin tekrarı gibi olursa uzun dönemli anlaşma seçeneklerini konuşmak istiyorum. Seninle iletişime geçeceğim.”

Aiden kibar bir biçimde ancak teşekkür etmişti ki menajer bu yarı-sohbetin bitişini vurgulayan kısa bir baş işaretile geldiği gibi çabucak çıkıp gitti.

Kat yüzü heyecanla parlayarak ona döndü. “Aman Tanrım, bu harika! Bu gece maçı kazandıktan sonra sana ne diyeceğini sabırsızlıkla bekliyorum.”

Kat’in neden dövüşünü izlememesini istediğini, gerçeklerin kasıklarına geçirdiği tekme sayesinde hatırladı. Kat’in, böylesine berbat bir şekilde dövüşmesine şahit olacağı sebebiyle egosunun zarar görmesi bir yana, Sicoli’nin adamlarının ne yardan ne serden vazgeçmek istemeleri ihtimaline karşın Kat’i onlara gümüş tepside sunamazdı.

“Kat, beni dinle,” dedi ellerini tutarak. “Eve gidip dövüşümün bitmesini orada beklemeni istiyorum. Sonra ben sana geleceğim ve konuşacağız, tamam mı?”

“Kesinlikle hayır. Ben buraya sana destek olmaya ve tezahürat yapmaya geldim. Tartışma bitmiştir.”

Xan’in sesi kapıda çınladı. “İki dakika sonra çıkmazsan hükmen mağlup olacaksın ahab. Hadi gidelim!”

Lanet olsun, tartışacak zamanı yoktu ve Kat’in de havasında olduğunu söylemek hafif kalırdı. *Kahretsin!* “Peki, tamam ama Xander’ın yanından ayrılma, duydun mu beni? Buradaki kimseye güvenmiyorum. Ne olursa olsun onun yanında kalacağına söz ver Kat.”

Kat kalbinin üzerine parmaklarıyla söz verdiğini ifade edecek

şekilde bir X çizerek “Xander’ın yanından ayrılmayacağıma söz veriyorum,” dedi.

Aiden kesinlikle tatmin olmuş sayılmazdı ama şimdilik bununla idare etmesi gerekiyordu. Kat’i kurtarmak ve güvenli bir şekilde hayatına devam etmesini sağlamak istiyorsa kaybetmesi gereken bir maçı vardı. Genç kadınla birlikte olup olmayacağı, daha sonra düşünülecekti.

“O zaman gidelim,” dedi kapıyı Kat için açarak.

Koridora çıkmadan önce Kat, sadece tek bir şeyden, *aşk*tan gelen bir güvenle önünde durdu.

“Kazanacaksın. Bunu hissedebiliyorum.”

Aiden eğilerek genç kadını dudaklarından öperek bir daha asla yaşayamayacağını sandığı o titreşimli hislerin tadını çıkardı. “Seni hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyorum kedcik.”

“Bu mümkün değil,” dedi Kat güven verici bir tebessümle.

Aiden doğru olmadığını bilse de elinden geldiğince bu düşünceye tutundu. Görünüşe bakılırsa kimse Kat’e dereyi görmeden paçaları sıvamaması gerektiğini öğretmemişti. Genç kadının beline elini koyarak onu arenaya yönlendirirken Kat’in birazdan ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmemeye çalıştı.

Kat bir süredir gözleri üzerinde tuttuğu parmaklarının arasından şöyle bir göz attı. Duvardaki dijital saate baktı. Neredeyse bir saattir böyle sürüyormuş gibiydi. Vay canına, ikinci raunt başladığından beri sadece bir dakika mı geçmişti? Irish’in, uluyan, kana susamış bir kalabalığın ortasındaki siyah, sekizgen kafeste güçlüklerle ayakta durduğu, ızdırap veren koca bir dakika.

Kat anlayamıyordu. Spor konularında tamamen embesil sayılmazdı. Irish'le tanışmadan evvel birkaç kez televizyonda bu dövüşleri izlemiş, onun nasıl antrenman yaptığını görmüş, ona ve Xander'a milyonlarca soru sormuştu. Peki o zaman neden bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyordu? Hem Irish tüm gücünü dövüşte vermiyordu hem de Xander ona koçluk yapmıyordu. Diğer herife tüyolar veren ve onu cesaretlendiren birkaç kişi vardı.

Aiden yine kafese çarptığında Kat kalabalığın gürültüsünü bastırmak için Xander'ın kulağında bağırdı: "Ters giden bir şeyler var Xan!"

İkinci raundun sonunu işaret eden zil çalınca Kat hiçbir yanıt alamadı. Xander bir tabure ve içinde su şişesi, buz torbaları ve birkaç şey daha bulunan bir kovayı alıp kafese koşturdu. Irish tabureye çöktü ama yorgun ya da bitkin değil de... Yenilmiş görünüyordu.

Kat, kafese tutunup ona mümkün olduğunca yaklaşabilmek için parmak uçlarında yükseldi. "Irish!" Xander bir buz torbasını omuzlarına koyduğu sırada Irish, Kat'i görece kadar başını çevirdi. Bedenini kaplayan ter, saçlarından damlıyordu ama Kat'in görebildiği kadarıyla hiçbir ciddi yaralanması yoktu. "Neyin var senin? Neden herifin suyunu çıkarmıyorsun?"

Adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kusura bakma tatlım. Bu defa o benden daha iyi."

Kat irkilerek geri çekildi. Irish yerinden fırlayıp ona bir tokat patlatsa bu kadar şok olmazdı herhâlde.

"Sen neden bahsediyorsun? Xander'la bile bundan daha sert antrenmanlar yaptığını gördüm." Irish bakışlarını kaçırmadan evvel gözlerinde beliren şeyin tam olarak ne olduğunu anlayamadı.

Kızgınlıkla, parmakları uyuşana dek kafesin tellerini sıktı. UFC’de yeni bir kariyer için ikinci şansı tehlikede idi ve Irish kendini toparlamazsa...

Ah, kahretsin. Yapmaya çalıştığı şey bu muydu yoksa? “Hey!” diye seslendi. “O kalın kafanın içinde yarattığın saçma sapan bir korku yüzünden geleceğini sabote etmek için sakın bu dövüşü kaybedeyim deme O’Brien, yoksa Tanrı şahidim olsun...”

“Sicoli’ye ve onun köpeklerine para ödeyebilmek için maçı kaybetmek zorunda.”

Xander adeta Yunanca konuşmuş gibi söyledikleri hiçbir anlam ifade etmemişti. Irish ona Sicoli’yle olan durumdan bahsettiğine göre, Sicoli’nin artık Kat’in değil, Lenny’nin problemi olduğunu da söylemiş olmalıydı. Irish böyle olduğuna Kat’i ikna etmişti.

“Ne halt ediyorsun Xan?” diye tersledi Irish.

“Kendi iyiliği için bilmesi gerekiyor. Cehalet mutluluk falan değil Aid, tehlikeli bir şey.”

“Beş dakika sonra her şey bitmiş olacak.”

“Kim bilir?” dedi Xander her şeyi tekrar kovaya koyarken. “Belki de bitmez. Hiçbir fikrin yok.”

Kat, birbirlerine ters ters bakan iki adamı izlerken kalbi ağzında atıyormuş gibi hissetti ve bu konuşmalardan anladığı şeyin olmaması için delicesine dua etti. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

Tekrar çalan zil, molanın sonunu ve son raundun başlangıcını işaret etti. Irish ve Xan ayağa kalkıp sanki telepatik bir sohbet içindelermiş gibi birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Irish başıyla onayladı. Xander da onun sırtına vurdu. Xan kafesin dışına çıkıp yanına geldiğinde ve üçüncü raunt başladığında Kat patlamak üzere bir bomba gibiydi. Xander’ın tişörtünün önünü kavrıdı. “Ne yapıyor o Xander? Bilmem gerek.”

Xander bakışlarıyla yan tarafı işaret etti. “Adi takım elbiseler içindeki şu iki tipi görüyor musun?”

“Victor McManus için çalışan adamları mı diyorsun? Dün gece iş yerinde Irish’le konuşmaya geldiler.”

“Onlar Victor için çalışmıyorlar. Sicoli için çalışıyorlar.” Xander’ın yüzünde endişe ifadesi belirdi ve kocaman ellerini kadının omuzlarına koydu. “Irish turnuvaya ödül parasını kazanmak için girdi. Seni rahat bırakmaları için bu pisliklere, patronlarına götürecekerinin iki katını vermeye söz verdi. Ama herifler açgözlülük edip ona bu gece üçüncü rauntta yenilmesini söylediler. Yoksa yapacaklarını bilirlermiş.”

Kat sersemlemişti. Dünya kısa bir süre için bulanıklaştı. Ardından her şey tekrar berraklaştı. Demek ki tavşan deliğinden aşağı düşmek böyle bir şeydi. Son birkaç haftadır yaşadığını sandığı güvenli hayat, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı, sevdiği adamın, onun için güvenliğini ve kariyerini riske attığı bir dünyayla yer değiştirmişti.

Ah, hayır. Tıpkı Nessie’nin yapmaya çalıştığı şeydi bu. *Yo, yo, yo.* Onu kurtarmak için Irish’in kendi geleceğini mahvetmesine izin veremezdi. Buna değmezdi.

Xander’ı bırakan Kat tekrar dövüşe döndü. Kalabalık şu anda çok daha yüksek sesle bağırıyor gibiydi ya da belki de Kat, Irish’in dikkatini çekmeye çalıştığı için ona böyle geliyordu. Adamlar birbirlerini itip tekrar ortada buluştuklarında Kat ona seslendi.

“Sakin bu dövüşü kaybedeyim deme, beni duyuyor musun?” Duymuştu çünkü Irish bir anlığına ona bakıp ardından tekrar karşısındaki vahşiye döndü. “Bu hiçbir zaman senin sorunun değildi! Ben kasabayı terk edeceğim ve onlar da benim peşimden gelecekler!”

Irish, potansiyelinin yarısında bile dövüşmediğini kanıtlayan, ışık hızında bir hareketle rakibinin kasığına sol-sağ tekme attı.

Herif testislerini tutup iki büklüm olunca kalabalıktan da onunla empati kuran bir inleme yükseldi. Hakem mola verdiğiğinde Irish çoktan ona doğru geliyordu.

Tek eliyle ağızlığını çıkarıp diğer elinin işaret parmağını da kafesin boşluklarından dışarı çıkardı. “Sakin böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Kasabayı terk edersen kendini ölmüş bil.”

“Onları bir kere atlatmıştım, yine yapabilirim.”

“Sana takip cihazı takmışlar Kat,” diye bağırdı. “Kolundaki şey o.”

Kat başparmağını minik çıkıntının üzerinde gezdirirken sırtı ürperdi. Adamların haftalardır attığı her adımı bildikleri düşünceyle kusmak istedi ama bunun yerine çenesini dikleştirip henüz hissetmediği bir kararlılık sergilemeye karar verdi. “Çıkartırım.”

“Lanet olsun, beni dinle.” Yere iyice çömelen Irish kafesin elverdiği ölçüde ona yaklaştı. “Ablanı biliyorlar. Kaçarsan Sicoli’ye onu götürmekle tehdit ettiler.”

Kat’in bütün kanı vücudundan çekildi. Xander onu tutmasa yere yığılırdı. “Kat!” Irish avcuyla kafese vurarak onun dikkatini üzerinde topladı. “Xan’in yanında kal ve bunu benim halletmeme izin ver, olur mu?”

İçini kaplayan dehşet hissine rağmen Kat, başıyla onayladı. Irish onun bu işaretiyle tatmin olmuş bir şekilde tekrar doğruldu. Şortu ve parmaksız eldivenleri içinde, yumrukları sıkılı, çenesi gergin bir hâlde gerçekten tanıdığı savaşıya benziyordu. Kat ne kadar korkarsa korksun, kelimenin tam anlamıyla ona hayatını emanet edebilirdi.

Hakem dövüşçüleri çağırırdı. Kat adamın dönüp kafesin ortasına yürüyüşünü izledi; attığı her bir adımla Kat’in sorunlarına –ve ikinci şansına– son vermeye yaklaşıyordu.

Kat ellerini birbirine kenetleyip ağzına bastırdı. Vanessa’nın

hayatı tehlikedeysen kendisinin ya da Irish'in neleri kaybedeceğini düşünme lüksüne sahip değildi. Bu gizli turnuva, onun MMA dünyasında yeniden yer kazanması için elbette ki tek seçenek değildi. Bütün bunlar bittiğinde Kat, onun yeni bir şans edinmesi için ne gerekirse yapacaktı. Sonra da durumları eşitlemek için adama birkaç büyük iyilik daha yapması gerekecekti.

Dövüş kaldığı yerden devam etti. Kat'in bakışları bir çember çiziyordu: Irish, dijital saat, gangsterler... Tekrar ve tekrar... Bu raunt önceki iki raunt kadar bile hareketli geçmiyordu. Diğer herif Irish'in dizinin iç kısımlarına bir sürü tekme atıp etrafta dolanıyor ama başka bir şey yapmıyordu. Saate göre maçın bitmesine iki dakikadan az zaman kalmıştı. Çok geçmeden bir şey olmazsa dövüş bitecekti.

Kat, Xander'ın kulağına eğildi. "Neden bir şey olmuyor?"

"Serseri herif aptal değil. İlk iki raundu kesinlikle kazandığı için –maçı kazanmak için– ayakta kalması yeterli."

"Hakem kararıyla kaybederse anlaşma geçerli oluyor mu?"

Xander kafasını iki yana salladı. "Üçüncü rauntta ya nakavt ya da teslim olmalı." Onlar konuşurlarken Irish daha agresif olmaya başladı. Biraz bastırarak daha sert yumruklar attı. Bir defasında diğer herifle alay bile etti. "Herifin yumruk falan atması ya da yere yatırması için onu kışkırtmaya çalışıyor. Böyle yaparak ya onu sinirlendirecek ya da kaybetme riski olduğunu düşünmesini sağlayacak."

Bunlar uzak ihtimaller gibiydi. Hatta ondan bile kötüydü. Xander bu kadar endişeli görünmese Kat daha rahat olabilirdi. Xander surat ifadesini saklamakta çok başarısızdı.

Kat saate göz attı. Kırk beş saniye. Midesi bulandı, asit boğazı-

na doğru sızmaya başladı. Kat yutkununca boğazının yanmasıyla irkildi. Arkaya hafifçe eğilince Sully ve Vinnie'yi gördü. Kaşları çattık bir şekilde, dövüşte çok az zaman kaldığını belli eden saatin tik taklarına bakan adamların yüzleri kararmıştı. Sully, Vinnie'ye bir şey dedi ve birlikte koridorda ilerlemeye başladılar; bu sırada gözlerini de dövüşten, saatten ve... Kat'ten ayırmıyorlardı.

Kahretsin!

Irish gangsterlerin öne doğru geldiklerini görünce yüzünü hid-det kapladı. Ağızlığını tükürerek kollarını genişçe yana açtı ve rakibine bağırıyordu. Adamı kışkırttığı açıktı, gerçi kalabalığın kulakları sağır edici bağırışları yüzünden ne dediğini anlamak imkânsızdı. Diğer dövüşçü parmak uçlarında sekmeye devam etti ve ardından Irish'e plastik kokan küstañ bir sırtışla baktı.

Irish kükreyerek bir sağ kroşe çakınca hedefi kendi etrafında döndü; başı çeken suratını takip eden bedeni de çözülmeye çalışırken hakemin ayağının dibine çuval gibi yığıldı.

Zaman adeta durdu. Kat adamın ayağa kalkıp Irish'in inandırıcı bir şekilde kaybetmesini sağlayabilecek bir karşı atak yapması için dua etti. Ama duaları yanıtız kaldı. Adam kımıldamayınca hakem dövüşü bitirerek Irish'in elini kazanan olarak havaya kaldırdı.

Ardından kıyamet koptu.

Kalabalık çıldırdı ve bazıları kazananı tebrik etmek için aceleyle kafese koşturdu. Irish şimdi bir konserde, seyircilerin pogo yaptıkları daireyi hatırlatan fanlarının arasında sıkışıp kalmıştı ama yine de kendisiyle aynı şeyi görmesini sağlayan bir boy avantajı vardı: Kötü adamlar yaklaşmaktaydı.

“Kat kaç! Çık, git buradan!”

Kat daha evvel kafasını hiç bu kadar şiddetli sallamamıştı. “Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!”

Irish bir dizi küfür savurduktan sonra geniş omuzlarıyla kalabalığın içinde kendine yol açtı. Kat omzundan geriye baktı. Gangsterler yollarına çıkan insanları itiyorlardı. Xander, Irish'in spor çantasını bir eline aldı, diğeriyle de Kat'ın kolundan kavradı.

Sonunda Irish eldivenlerini çoktan çıkarmış bir şekilde geldi. Kafesin çiti üzerine zıplayarak öteki tarafa atladı. Ayakları yere değer değmez Xan'ın kendisine uzattığı çantasını karıştırmaya başladı.

Kat onun kolunu tuttu. "Ne yapıyorsun? Gitmemiz gerek!"

Irish hâlâ bantlı elinde bir silah tutuyordu ve bunu havaya çevirip iki kez ateş etti. Dövüş tutkunları kalabalığı panikledi. Herkes en yakındaki çıkışa gitmek için dört bir yana kaçışınca iyice birbirlerine dolandılar.

Irish, Xander'a bir şey söylemek için eğildi, sonra da Kat'ın elinden yakalayıp "Sakin elimi bırakma ve arkana da bakma!" dedi.

Kat başıyla onayladıysa da adamın bunu fark ettiğini sanmıyordu. Kendisini, az önce geldikleri koridora doğru çekiştirmekle meşguldü. Koridora ulaştıklarında ölümüne koşmaya başladılar. Ayak sesleri beton tünelin içinde yankılanıyordu; adeta iki kişi değil de, bir dolu adam koşturuyormuş gibiydi. Koridorun sonundaki metal kapıdan dışarı, panik içindeki seyircilerle dolmaya başlamış çakıl taşlı park yerine çıktılar.

"Araban nerede?"

Kat sağ tarafı işaret etti. "Şu tarafta, en arkada."

Tekrar koşturmaya başladılar ama çok geçmeden arkalarındaki adamların seslerini duydular. Kat'ın kalbi, göğüs kafesinde öyle hızlı attı ki adeta göğsü acıdı. Bir saniye sonra da bir silah sesi duyuldu ve kurşun hemen yanlarındaki arabaya çarptı. Kat eğilerek çığlık attı.

“Hadi gel!” Irish onu kaldırıp araba labirentinin içinde ilerletmeye başladı. “Görüyorum. Neredeyse geldik!”

Curcuna park yerine dek yayılmıştı. Bağrıışlar ve çığlıklara çarpılan kapılara dönen tekerlek sesleri eklenmişti. Korku Kat’i fena hâlde ele geçirmiş, adeta boğazından yakalayarak sesini yok etmişti. Tam manasıyla nefes alamıyordu. Birkaç tane daha silah sesi çınladı. Kurşunlar yere ve etraflarındaki araçlara çarptılar; Kat yine gözlerini Irish’ten, kahramanı, can simidi olan Irish’ten ayırmadan koşmaya devam etti.

Arabayla aralarında tek sıra kalmıştı ki Irish ona devam etmesini, yolcu koltuğuna geçerek motoru çalıştırmasını emretti. Onu arkada bırakma düşüncesi Kat’i deli gibi korkuttuysa da adamın arabayı kullanmayı planlaması, ona yetişmeme gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu. İleri fırlayan Kat çantasından anahtarları çıkardı ve yolcu kapısını titreyen ellerinin el verdiği ölçüde hızla açtı.

Kapıyı çekip açarken birkaç kez daha silah sesi duydu. Kendine engel olamadan arkasına bakınca Irish’in kendisine doğru koştuğunu, Sully ve Vinnie’nin de onun çok yakınında olduğunu gördü. Irish ona arabayı çalıştırması için bağırınca Kat’in korkudan donakaldığı o anı etkili bir şekilde sonlandırmış oldu. Saniyeler sonra Irish’in arabanın kaputundan kayarak Kat’in açtığı sürücü kapısına atılışını izledi. Arabayı vitesine takan Irish hızla ileri atıldı ve yola koyuldu.

Birkaç dakika boyunca konuşmadılar. Sadece arabanın sesi ve sakinleşmeye çalışırken çıkardıkları nefes alışverişleri duyuluyordu. Irish sonunda elini onun arkasından kaldırıncaya Kat rahatlayarak adama baktı. Her iki eli de direksiyonu sıkıca kavramıştı, kollarındaki kaslar gerginlikle seğiriyordu. Kararlılık ve köpüren bir öfke, adamın kaşlarından ve kasılı çenesinden anlaşılıyordu.

Kat, onun bir kez bile dikiz aynasından ya da yan aynalardan geriye bakmadığını fark etti; ama kendisi arkasına dönüp kendilerini takip eden olup olmadığını görmek istiyordu. Irish kendini düşüncelerine o kadar kaptırmış görünüyordu ki Kat adamın, kendisinin orada olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Neredeyse konuşmaya çekinecek haldeydi ama adamın ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu.

Yan aynalara bir göz atan Kat, “Bize yetişmelerine ne kadar vardır sence?” diye sordu.

“Koşarken Caddie’lerini görünce tekerleklerine ateş ettim. Bizi bulmalarını sağlayacak her şeyden kurtulacak kadar zamanımız rahat rahat olacak.”

Kat bir parmağını kolundaki çıkıntıda gezdirdi. “Takip cihazım mesela,” dedi yumuşak bir tonda.

“Evet,” diyerek tereddütlü bir şekilde ona katıldı. “Mesela.”

Irish koltuğunda kımıldarken homurdandı. Kat işte o zaman kanı gördü.

On Yedinci Bölüm

“Aman Tanrım!” dedi soluksuz bir şekilde. “Vurulmuşsun.”

Aiden yan tarafındaki yaraya tekrar bakmaya zahmet etmedi. Fena hâlde acıdığı için zaten Aiden’in onu unutmaya imkân yoktu.

“Sadece sıyırdı tatlım.” Kat'e buruk bir şekilde gülümsedi. “Yaşayacağım, merak etme.”

“Ama kurşundan oldu ve... Aman Tanrım, doktora git...”

“Hey!” dedi Aiden, Kat'in çenesini tutup bir yola bir ona bakarak. “Sakin şu anda çıldırayım deme. Olduğundan daha kötü görünüyor. Bunu kendim tedavi edebilirim. İyi olacağım, tamam mı?” Kat'in gözleri kocaman açılmıştı ama gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırıştırdı ve başıyla onayladı. Aiden elini Kat'in kucığına indirip parmaklarını birbirine kenetleyerek elini güven verici bir şekilde sıktı.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Kat'in sesi, tüm bunlar başladığı zaman olduğu gibi cılız ve güvensiz çıkmıştı. Son birkaç hafta içinde, tehlikenin geçtiğini dü-

şündüğünde Kat o korkak karakterinden kurtulmuş, onun yerine rahatça gülümseyen ve sık sık kahkaha atan hayat dolu bir kadın gelmişti. Şimdiyse o kadın hiç var olmamış gibi çekip gitmişti. Onu tehdit eden her bir aşağılığın işini bitirmesi için bir sebebi daha olmuştu.

“Arabaları değiştirmek için Xander’la buluşacağız. İzimizi kaybetmeler diye seninkini aksi istikamete sürüp bir yere saklayacak. Gece bir otelde gizleneceğiz.”

Kat yine başıyla onaylayıp 10. Otoban’daki kalabalık bir kamyon durağında Xander’la buluşuncaya dek sessiz kaldı. Xan, Aiden’in talimatlarına uyup Kat’e birkaç kıyafet ve Murphy’yi almak için evine uğramıştı. Aiden konuyu tamamen halledene dek ne kadar süre kaçmaları gerektiğini bilmediğinden Aiden, Kat’in yavru kedi için endişelenmesini istemiyordu.

Xander elinde Murphy’yle Nova’dan çıktı. Kat, gri tüy yumağını görür görmez anne moduna geçerek hayvanı kollarının arasına aldı. Kat yolcu koltuğunda tüy yumağıyla öpüşüp koklaşmakla meşgulken Aiden ve Xan de Aiden’in spor çantasının olduğu arabanın arkasına geçtiler.

“Lanet olsun ahbab, ne oldu sana böyle?”

Aiden çantasının fermuarını açıp spor bir sandalet ve arenada giydiği siyah bir atlet çıkardı. Şortunun önüne uzanıp kasık bölgesindeki koruyucuyu çıkarınca şort, aslında bir boxera dönüştü, sonra da Aiden koruyucuyu çantaya attı. Sandaletlerini dikkatli bir şekilde ayağına geçirirken tam hızda çakıl taşları üzerinde koşturmaktan oluşan kesiklerin acısını görmezden gelmeye çalıştı.

“Kurşun sıyrıldı. Atışlarının çoğu kötüydü ama tekerleklerine ateş etmek için bir tur daha attığımda bana çok yaklaşımlarına izin verdim.”

Xan ısıklık çaldıktan sonra geniş ilk yardım kitini açtı ve hızlıca pansuman için gerekli şeyleri çıkardı; dövüşçüler, her yara için doktora gitmektense bu işi kendileri yapmaya alışlırlardı. Kanı silip yarayı temizledikten sonra anti-bakteriyel merhem sürüp üzerine bir sürü gazlı bez bantladılar. Aiden'ın daha sonra bundan fazlasını yapması gerekecekti ama o zamana dek idare ederci.

Aiden atletini üzerine geçirirken sağ kolunu biraz fazla kaldırıncaya dışları arasından tıslayarak soluk aldı. Biraz daha alkollü bez, merhem ve büyük bir yara bandı aldıktan sonra kiti spor çantasına koyup yanına aldı.

Xan bagajı kapadı. Arabanın yan tarafına geçerlerken Xan, "Cüzdanın torpidoda, zarfın içinde de yüz iki bin papel var. Yani sakın kredi kartını kullanmak gibi bir ahmaklık yapma."

"Sağ ol dostum. Sana borçlandım."

"Kendinizi öldürtmeyin yeter."

"Ne tesadüf," diye mırıldandı Aiden. "Benim planım da oydu. Bana bir iyilik yapar mısınız? Bir-iki şişe su ve biraz da abur cubur alır mısınız? Kat, bu işi hallettikten sonra baygın hissederse onu kendine getirecek bir şeyler olsun."

Xan onun omzuna vurup benzin istasyonuna yöneldi. Aiden derin bir nefes aldıktan sonra sürücü koltuğuna geçip spor çantasını yanına koydu.

Kat kucağında uyuklamakta olan Murphy'yi okşamaya ara verip başını kaldırdı. Aiden'ın elindekileri görünce kızın yüzündeki huzurlu sırıtış yok oldu. Aiden, onu gerçeğe döndürmek zorunda kalışına içerledi ama bunu erteledikleri her saniye yakalanmaya o kadar yaklaşıyorlardı.

"Takip cihazını çıkarmalıyız tatlım. Hazır mısınız?"

Kat güçlükle yutkundu ama cesurca başını salladı. Aiden çantasını karıştırıp büyükçe bir çakı ve dövüşten sonra kurulanmak için kullandığı bir havlu çıkardı.

“Önce silah, şimdi de bıçak. Çok hazırlıklı gelmişsin.”

Aiden gülümserken bunun hissettiğinden daha samimi görünmüş olmasını umdu. “Son olaylar kendimi bir izci gibi hissetme sebep oldu herhâlde.” Katlı havluyu aralarına serdikten sonra bıçağı alkollü bezlerle silmeye koyuldu. “Pekâlâ, kolunu havluya koy bakalım. Isırmak için bir şey ister misin?”

Kat başını iki yana salladı. “Çabuk ol da bitsin şu iş,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Şu lanet şeyden kurtulmak istiyorum.”

Aiden, Kat'in ön kolundaki küçük çıkıntıya bakarken kendini hazırladı. Kan ya da derin yaralar gördüğünde pek sarsılan biri değildi ama bunları arkadaşlarında ya da kendinde görürdü. Onlar acıya katlanmaya ve böyle berbat şeylerle uğraşmaya alışkındı. Ama sevdiği kadının bununla baş etmek zorunda kalışı bir yana, ona bu acıyı kendisinin yaşatacak olması, midesini düğüm düğüm ediyordu.

“Tamam bebeğim, beni dinle şimdi. Gözlerini Murphy'den ayırmamanı istiyorum. Elimden geldiğince çabuk halledeceğim, sonra da buradan gideceğiz. Anlaştık mı?”

Kat yine başıyla onayladı, sonra da sulanmış gözlerini yavru kedinin kıvrıldığı kucağına çevirdi. Aiden sol elinin parmaklarıyla Kat'in tenini gerdi; dikdörtgen biçimli takip cihazı, bir pirinç tanesinden daha büyük değildi. Ardından bıçağın ucuyla aletin tepesine küçük bir kesik açtı. Kat'in dudaklarından hafif bir inilti kaçtı ama Aiden kafasını kaldırıp ona bakamadı. Bunu yaparsa durmak isteyecekti ki böyle bir seçeneği yoktu.

Bıçağı yana bırakarak başparmaklarıyla yarığın yanlarından bastırdı. Altındaki havluya kesikten kanlar sızıyordu ambir süre

sonra takip cihazı oldukça rahat bir şekilde çıktı. Aiden aleti bir gazlı beze sardıktan sonra yarayı temizleyip bandajladı. İşi bitince uzun koltukta kayarak genç kadını kollarına aldı. Kat başını adamın boynuna gömdü ve gözyaşlarını teninde hisseden Aiden, adeta bıçak kendine dönmüş gibi hissetti.

“Çok ama çok üzgünüm kedcik,” diye fısıldadı kulağına. “Son isteyeceğim şey bu şekilde canını yakmaktır. O pisliklere sana yaptıkları her şeyi ödeteceğim. Yemin ederim.”

Kat burnunu çektikten sonra yüzünü silmek ve ona hafifçe gülmüşemek için geri çekildi. “Ben iyiyim. Birkaç ağrı kesici alınca eskisi gibi olurum.”

Aiden kendine engel olamayarak onu öptü, genç kadının dudaklarının yumuşaklığının ve kendininkilerde eriyişinin tadını çıkardı. Xander camı tıkladınca ayrıldılar ve planları tekrar devreye girdi.

Aiden su ve atıştırılmalıkların olduğu poşeti aldı, takip cihazını arkadaşına verdi, o da bunu Kat’ın arabasına attı.

“Tamamdır,” dedi Xan. “Gidip arabayı saklayacağım. Anders’tan gelip beni ve Murphy’yi almasını istedim bile. Hiç açıklamaya gerek duymadan birkaç gün onda kalabileceğimizi söyledi.”

“Harika. Şansımız varsa herifler bizim eve gittiklerinde Ally’nin aksiliği işimize yarayacaktır.”

“Aynen, çok acayip olur, değil mi?” Xander arabanın diğer tarafına geçip Kat’ın açık penceresinden içeri eğildi. “Gel de şu Xan’e bir sarıl bakalım fıstık.”

Kat kollarını onun boynuna dolayıp sıktı. “Çok teşekkürler Xander. Her şey için...” Kat sonunda o sert Yorkluyu bırakınca adamın gözleri şüpheli bir şekilde pusluydu.

“O zevk bana ait hayatım.”

Kat, Murphy'yi kucağına alıp hayvanın minik burnunu öptükten sonra onu Xander'a verdi. Aiden acele etme isteğıyle spor çantasını arka koltuğa atıp Nova'yı çalıştırdı. Motor kükreyerek güçlü bir şekilde canlandı ve onları bu gece güvende olacakları yere taşıma vaadinde bulundu.

Xander onun tarafına geçmişti. Eğilerek Aiden'a ciddi bir bakış attı. "Belki de Joey'ye bir alo demeyi düşünmelisin Aid. Yerel polisin bir seçenek olmadığını biliyorum. Belki o yardımcı olabilir ya da en azından olabilecek birilerini söyler."

"Unut gitsin Xan," dedi Aiden gergin bir şekilde. "O işe hiç bu-
laşmam şimdi. Bunu kendim halledeceğim."

Xander'ın yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu ama ısrar etmedi. Aiden, son birkaç yıldır en yakın dostu olan adamla böyle tatsız vedalaşmak istemiyordu ama bunu düzeltmek için zamanı yoktu. Kat'i o takip cihazından bir an evvel uzaklaştırması gerekiyordu. Ve kafasında bu düşünceyle dostuna veda edip uzaklaştı.

"Joey kim?"

Kamyon durağından ayrıldıklarından beri son yirmi dakikadır otobanda sessizce ilerliyorlardı. Kat bitkin düşmüştü, kolu acıyordu ve kafa dağıtmak için oynadığı plaka oyunundan da bıkmıştı.

"Bebekliğimizden beri çok yakın arkadaştık. Annelerimiz de arkadaştı ve aynı sokakta büyüdük."

Irish, Kat'in sohbet ihtiyacını gidermeye karar vermiş olabilirdi ama direksiyonu kavrayan sol kolunun gerilmesine bakılacak olursa bu konudan pek de hoşlanmıyordu. Maalesef Kat'in merakı yeterince uyanmıştı ve onunla ve geçmişiyile ilgili her türlü

bilgiyi almak için ısrar edecek durumdaydı. Kat'ın öğrenmek, anlamak istediği çok fazla şey vardı.

“Peki artık arkadaş değil misiniz?”

Adamın çenesindeki kaslar seğirdi. “Hayır.”

Kat'ın ensesindeki tüyler onu uyarırcasına dikildi. İçinden bir ses, Kat'e bu konuyu kapatmasını söylüyordu. Belki bu onun sezgileriydi, belki de Irish, onun kurcalamayı bırakması için sessizce dua ediyordu. Kat her ne olursa olsun bunu görmezden geldi.

“Neden peki?”

“Herifin kız kardeşini öldürünce dostluğu sürdürmek zor oluyor.”

Kat iç geçirdi. “Ah Irish, en yakın dostunun kız kardeşiyle çıkmaman gerektiğini ben bile biliyorum. Kızın kalbini mi kırdın?”

“Kırmadım Kat!” dedi sert bir sesle. “Kalbini durdurdum.”

“Evet ama... Lafın gelişi öyle diyorsun, değil mi?”

“Son beş yıldır kızın ölü olduğunu söylüyorum. Ve onu mezara sokan kişi de benim.”

“Irish, hayır.” Kat başını iki yana salladı. Bir hata olmalıydı. “Asla böyle bir şey yapmazsın sen.”

Kat, ön camda parlayan sokak lambalarına bakarken gözlerini kırpıştıran adamın profilini izledi. Çok uzun bir süre yanıt vermedi, verdiği de ses tonu dümdüz ve cansızdı. “Sırf sen istemiyorsun diye, olan şey değişmiyor.” Irish ona doğru bakarak ses tonunu yumuşattı. “Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Gerçekten de öyleydi. Kat, yıllar içinde kaç kez hayatının çok daha iyi olmasını dilemişti? Yüzlerce defa... Ama yine de hayatı, her zamanki çirkinliğiyle kalmaya devam etmişti.

“Anlıyorum. Peki nasıl oldu?”

“Nasıl olduğu fark etmez.”

Kat dönerek sol kolunu, koltuğun arkasına geçirdi. “Tabii ki fark eder. Bıçaklamadan mı bahsediyorsunuz? Yoksa yemislere alerjisi olduğunu bilmeden ona yer fıstıklı tavuğundan mı verdin?”

Irish bandajlı elini, iyice pislenmiş suratında gezdirdi. Bir anda tükenmiş göründü. Ama uzun bir gün ya da zorlu bir dövüşün yorgunluğu gibi değildi bu. Aşırı uzun zamandır sırtında ağır bir yükü taşımanın verdiği bitkinlikti bu.

“Bu konudan bahsetmek istemiyorum. Hiçbir şey onu geri getiremez.”

Kanepenin ortasına kayan Kat, sol eliyle hafifçe adamın ensesine masaj yaptı. “Biliyorum ama ben onun için endişelenmiyorum. Bu hak etmediğin suçluluk duygusuyla yaşamaya devam edersen sen de çok geçmeden onun yanına gideceksin.”

Irish dudak büktü. “Bu suçluluğun her bir zerresini hak ediyorum.”

“Bir kaza olmalı. Sen durduk yere hiçbir arkadaşına zarar vermezsin.”

“Durduk yere değil tatlım ama bunu bilmiyorsun.”

“Anlıyorum,” dedi Kat gergin bir şekilde yolcu koltuğuna geçerken. Bu adamın onu yakma konusunda bir yeteneği vardı ama bu defa arzuyla yakmıyordu. Kat’i sinirden kudurtuyordu. “Bana söylediklerinin ne kadarının zıvalık olduğunu merak ediyorum şimdi.”

Irish ona yan bir bakış attı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Başkalarındaki iyiliği görebildiğimi söylemiştin ama belli ki yalan söylemişsin.”

“Yok öyle bir şey.”

“O zaman sendeki iyiliği de gördüğümü kabullenmelisin. Ne-

den senin hakkında yanıldığımı bana anlatmazsan, o kızı öldürdüğüne asla inanmamı bekleme.”

Irish bir anda direksiyonu sağa kırarak neredeyse kaçırmak üzere oldukları çıkışa saptı. Kat’ın refleksleri kuvvetli olmasaydı şimdi adamın kucağına yüzüstü düşmüş olurdu. Çıkış şeridinde kenara çeken Irish motoru kapayıp öfkeli bir ifadeyle ona baktı.

“Bunu duymak istediğine emin misin?”

Kat aklının bir köşesindeki şüpheyi kovalayıp onun bu meydan okumasına çenesini kaldırarak karşılık verdi. “Kesinlikle.”

Irish’in gözlerinden geçen bir üzüntü pırıltısından sonra yüz hatları yeniden sertleşti. “Pekâlâ. Dediğim gibi, annelerimiz de arkadaş olduğundan Janey benim üçüncü kız kardeşim gibiydi ve Joey de benim kardeşlerimi aynen böyle görüyordu. Düzgün bir mahallede yaşamıyorduk, bu yüzden de kendimizi ve kız kardeşlerimizi korumamız gereken pek çok zaman oluyordu. Ama ne olursa olsun Joey ve ben asla korkup kaçmadık. Bütün zorbalarla ve serserilerle başa çıktık. Ama Joey’nin olayları idare edişi benimkinden farklıydı.”

Kat’ın nabızı hızla atmaya başlayınca kolundaki kesik zonkladı ve solukları sığlaştı. Ne kimildamaya ne de soru sormaya cesaret edebiliyordu. Irish sonunda ona açılmaya karar vermişti. Bu kararın sebebi, kızgınlık olsa da olmasa da Kat, bulduğuyla yetinecekti.

“Joey işleri konuşarak çözmeyi tercih ederdi. Dövüşmekten korktuğundan falan değil, zaten mecbur kaldığında rakibini alaşağı ederdi. Ama kavga onun en son başvurduğu şeydi. Joey gerçekten de serinkanlı bir tipti. Bense öfkesine hâkim olamayan, okkalı yumruklar savuran ve bunları kullanmaktan çekinmeyen

biriydim. Herkes bana bulaşırса karşılığını alacağını bilirdi. Joey uzlaşmacıydı, bense kavgacıydım. Bu yüzden de onun polis olmasına, benimse dövüşçü olmama şaşmamak gerek.”

Yanlarından geçen bir tır arabayı hafifçe salladı. Irish tırın kavşakta durup dönüşünü izledi. Kat nefesini tutmuş, adamın anlatma konusunda fikrini değiştirmemiş olmasını umuyordu. Artık bu işin peşini bırakamazdı. Irish’in, en yakın dostunun kardeşi bir kenara, neden herhangi birini öldürebileceğini düşündüğünü öğrenmeliydi.

Irish, ön camdan dışarı bakmaya devam ederek uzaklardan gelen bir sesle konuştu. “Joey her zaman, sinirimi kontrol etmezsem yanlış birine zarar vereceğimi, bunun kaçınılmaz olduğunu söylerdi.” Aiden, hâlâ sarılı olan ellerine bakarak iyice uzaklara daldı. Üst üste binmiş beyaz bandajın ötesindeki avuçlarını görebilirmiş gibi bakıyordu. “Haklıydı.”

Kat ona yaklaşarak ellerini avuçları arasına aldı. Irish onun ellerini tutup hafifçe sıktı. “Ne olduğunu anlat.” Irish kafasını iki yana sallayıp ondan uzaklaşmaya başladı ama Kat onun ellerini kendininkilere doğru çekti. Sonunda Irish durup ona baktı. “Aiden, lütfen.”

Adam güçlükle yutkundu, derin bir nefes aldı ve ağır ağır soluk verdi. “Joey polis oldu ama Janey farklı bir yöne gitti. Okulu asıp yanlış arkadaşlarla takıldı. Sonunda da kristal *meth*'e bulaştı.”

Ah, *Tanrım*. Irish’in, Kat’in Sicoli’nin uyuşturucusunu dağıtma işine bulaştığını sandığında neden bu kadar sinirlendiğini şimdi anlıyordu.

“Ama sırf yolunu kaybetti diye onu sevmeyi bırakmadık tabii ki.”

“Tabii ki...”

Irish, adeta Kat'in anlaşıyla rahatlamış gibi başını salladı. “Neyse, bir gece semtteki bir barda oldukça büyük bir maçı kazanmış, kutluyordum. Joey o gece görevliydi, ben de Jax ve Xander’la birlikteydim. Onlar hâlâ kampta olduklarından içmiyorlardı ama ben zil zurna sarhoştum. Janey’yi yeni erkek arkadaşı olduğunu duyduğum bir adamla geçerken gördüm ama herifi hiç umursamadım. Onu gördüğüme çok sevinmiştim ve sarılıp öptüm. Uzunca bir süre sohbet ettikten sonra ben yine kutlamalara döndüm. Kısa bir süre sonra ikisinin de barda olmadıklarını gördüm ama Janey’nin eşyaları hâlâ taburesindeydi, bu yüzden onu aramaya başladım. Dışarıda, yağmurun altında erkek arkadaşı olan pislik ona bağırıp çağırıyordu. Tartışma benimle ilgili olmalıydı ki Janey bizim dostluğumuzu savunuyordu ve ona çok sinirlendiyse çekip gitmesini, benim onu eve bırakabileceğimi söyledi. İşte bunun üzerine herif...”

Ah, lanet olsun. Kat, öyle bir şerefsizin, kendisine meydan okunduğunda nasıl dengesiz bir tepki verebileceğini biliyordu. Kendisi de bunları zamanında epey yaşamıştı. “Dur tahmin edeyim. Kıza vurdu.”

Irish başıyla onayladı. “Hem de çok sert bir şekilde. Ben de kendimi kaybettim. Genellikle öfkelendiğimde bu hiddet hissi beni yakıp kül eder ve yönetir. Ama herif ona vurduğunda, sanki... Sanki içimdeki bir hayvan zincirlerinden kopmuş gibi oldu. O herifin dayak yemenin nasıl bir şey olduğunu anlamasını ve durmadan önce yalvarmasını istiyordum. Xan ve Jax bizi ayırmaya çalışmadılar, onlar da herifin kıza vurduğunu görmüşlerdi ve onu öldürmeyeceğini biliyorlardı ama Janey...”

Koyu mavi gözleri buğulandı ve Kat’in hayalinde canlandırdı-

ğı bir yumrudan kurtulmak için yutkundu. “Tanrım, Janey...” Sağ elini saçlarına geçirip canını acıtana dek bir tutamını çekti. Kendi canını yakmak, muhtemelen çok uzun zamandır içinde sakladığı duyguları dışa vurmasına yardımcı oluyordu. Onu böyle görmek Kat’in kalbini burkuyordu.

Irish dirseğini koltuğun arkasına dayayıp yumruğunu saçlarından çekmeden bakışlarını diğer eline çevirdi. “Olaydan sonra, onun durmamız için bağırdığını, herifi öldürmemem için bana yalvardığını hatırladım. Ama o sırada tek duyduğum kulaklarımda yankılanan basınç ve ete, kemiğe çarpan yumruklarımızın çıkardığı sestti. Biri aramıza girmeye çalıştı. Ben daha kim olduğunu anlamadan Janey’nin erkek arkadaşı aramıza giren kişiyi sertçe itti. Benim açımdan da sorun yoktu çünkü herife bir tane indirme şansı bulmuştum.”

Kat’in kalbi hoptladı. Hikâyenin sonuna ilişkin varsayımının doğru olmaması için dua etti ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Sonunun trajik olduğunu bilerek bunu öğrenmek istemişti. Yapabileceği tek şey, Irish’in suçluluğunu aşmasına yardımcı olabilmek için olayın nasıl gerçekleştiğini dinlemektii.

Irish sonunda gözlerini onunkilere çevirdi, bu da adamın yanklarından ince gözyaşlarının dökülmesine sebep oldu. “Joey vardiyasını tamamlayıp bize katılmaya karar vermişti. Sokağın sonunda duran Joey’yi görmedim ama Janey’nin adını haykırdığını duydum. Beni sonunda kendime getiren de bu oldu. Onun hiç bu kadar çaresiz, bu kadar dehşet içinde bağırdığını duymamıştım. Kafamı çevirip bakınca Janey’yi, yağmurun altında yerden kalkmaya çalışırken gördüm. Ona koşmaya çalıştım ama yeterince hızlı olamadım. Janey çığlık attı ve...”

Irish boğazını temizleyip yüzündeki ıslaklığı sildi. Gözlerini kaçırarak Kat hariç arabanın içindeki her şeye bakmaya başladı. Kat, sevdiği adam için, sadece bir sözülle erkekleri hizaya sokan, laftan anlamayanlarıysa dize getirecek kadar sert bu adam için gözyaşı dökmek istedi.

Yine de tüm sertliğine karşın bu adamın kalbi yumuşacıktı. Kat bu adamın, kadınlara, iş arkadaşlarına ve hatta yavru kedilere, ancak en kibar ruhlarda bulunan bir şefkat ve hassasiyetle davrandığını görmüştü. İşte onun da âşık olduğu şey buydu. Onun, bir adamın dokunuşundan korkan bir kadın görünce sabırla onun bedenini ve zihnini yeniden eğiten yanıydı âşık olduğu; sonunda Kat onun dokunuşlarını kabullenmekle kalmamış, onlar için ölüp biter olmuştu. Sırf bunun için bile onu sevebilirdi. Ama neyse ki başka onlarca sebebi daha vardı.

“Aiden,” dedi yumuşak bir sesle, bu sırada çenesini tutup adamı kendisine bakmaya zorladı. “Bu bir kazaydı. Her ne kadar korkunç ve trajik olsa da sadece bir kazaydı. Sen Janey’yi öldürmedin.”

Irish onun ellerini indirip sert bir şekilde baktı. “Evet, öldürdüm. Herif ona benim yüzümden vurdu. O herifle ben dövüştüm. Ve kesinlikle benim yüzümden o araba ona çarptı.”

Kat itiraz etmek için ağzını açtıysa da Irish engel oldu. “O pislikle dövüşmek zorunda değildim Kat. Onu tehdit edip Janey’yi eve götürebilirdim. Ya da Joey’le polis arkadaşlarının o pisliği bir sebepten yakalayana dek takip etmelerini bekleyebilirdim. Ama tıpkı Joey’nin beni uyardığı gibi öfkemin beni kontrol etmesine izin verdim ve bu da Janey’nin ölümüne yol açtı. Onun ölmüş olması sadece benim suçum. İçkiyi ve dövüşü de bu yüzden bıraktım. Alkolün ve içimdeki karanlığı besleyen bir kariyerin yardımı olmaksızın bile kendimi kontrol etmekte yeterince zorlanıyorum.”

“Ama...”

“Anlamıyor musun?” diye sordu, yükselttiği sesi Kat’in sırtını ürpertmişti. “En çok sevdiğim insanlara zarar veriyorum çünkü öfkem patlak verdiğinde yanımda onlar oluyor. Bugün olmayabilir, yarın da olmayabilir ama eninde sonunda bir şey kontrolü kaybetmeme sebep olacaktır. O zaman da herkes tehlikede olacak. Sen de dâhil.”

On Sekizinci Bölüm

Onu şimdi terk edecekti.

Aiden, onunla birlikte olursa yaşayacağı tehlikeyi daha açık anlatamazdı. Kat sonunda, neden kendini savunamayacak olan kişileri kendinden uzaklaştırdığını anlayacaktı. Aiden annesi ve kız kardeşleriyle telefonda konuşuyordu ama hepsi o kadardı. Janey gibi onlardan birini daha kaybetmeye dayanamazdı, bu yüzden de hiç riske girmiyordu.

Zaten Aiden, Kat'ın kendini terk etmesine kalbinin nasıl dayanacağından bile emin değildi. Bir kadını böyle yoğun bir şekilde sevebileceğini hiç hayal etmemişti. Asla kalbi tamamen tek parça olmayacaktı ama bir şekilde Kat sayesinde sanki kırık parçalar birbirine yapışmış gibiydi. Ki Aiden bunun bile imkânsız olduğunu düşünürdü. Bu onun Kat'ini, minik mucize kılıyordu.

Benim Kat'im.

Bu çok sürmeyecekti.

Kat hiçbir şey söylemeden ya da uyarıda bulunmadan dizleri üzerinde durarak Aiden'ın kucağına oturdu, kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü boynuna gömdü. "Sen bana asla böyle zarar

vermezsin, veremezsin. Janey için duyduğun suçluluk duygusuna katılmıyorum ama seni anlıyorum. Zaman içinde bunu aşmana, iyileşmene yardımcı olacağım. Sen benden vazgeçmedin, ben de senden vazgeçmiyorum.”

Aiden, yapması gerektiği gibi onu kendinden uzaklaştırma gücünü kendinde bulamayarak Kat'e sıkıca sarıldı, gözlerini kapadı ve kendini bu sarılışa bıraktı.

Kat'in güvenliğini sağlamak için Alabaster'da kalma kararını vermişti ama bu süreç içinde belli ki asıl Kat onu kurtarmayı kafasına koymuştu. Bu imkânsız mıydı? Belki de öyleydi ama genç kadının Aiden'ı suçlarından arınmış görme arzusu onu daha az mükemmel kılmıyordu. Hatta Aiden onu bu yüzden daha da çok seviyordu.

Bir tır daha geçince Aiden yol kenarındaki bankete park ettiğini hatırladı. Gece dinlenecekleri bir yere gitmeleri gerekiyordu. Hafifçe geri çekilerek Kat'in yumuşak dudaklarından öptü, sonra da alnını onunkine dayadı. “Buradan çekip gitmeye ve bir odaya yerleşmeye ne dersin? Böylece seni ne kadar özlediğimi sana gösterebilirim.”

“Mmm, kulağa harika geliyor,” diye mırıldandı.

“O zaman belirli bir bölgem vaktinden önce çıkış yapmadan yerine geçsen iyi olur.”

Kat'in gözlerinden şeytani bir parıltı geçti ve dudağının kenarını ısırarak buna uygun bir şekilde sırttı. Aiden'ın zihninin bir köşesinde bir robot şöyle feryat etti: Dikkat, Will Robinson!* Ancak Kat'in eli vücutları arasından aşağıya kayıp testislerini sıktığında robotun tüm devreleri yandı.

---

* *Lost in Space* adlı Amerikan bilim-kurgu dizisinden bir replik. (ç.n.)

Kat, masum taklidi yaparak kirpiklerini kırıştırdıncaya aleti sertleşti. Eh, testislerinin sıkılmasının da buna katkısı olmuştu. “Bu bölgeden mi bahsediyordun?”

“Eğer ellerine hâkim olmazsan bu yolculuğu benim için acayip rahatsız bir hale getireceksin kedicik.”

Kat, aletini sıvazlayarak meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. “Yola devam etmeden önce seni rahatlatırsak bir şey olmaz.”

Aiden bu öneri karşısında neredeyse boğulacaktı. Kat böyle üzerinde otururken onun derinliklerinde defalarca gidip gelme düşüncesi bile penisinin iki şortunu da delip geçecek kadar canlanmasına sebep oldu. “Bunu yapmak istemezsin tatlım.”

Kat kaşlarını çatınca Aiden’in dikkati sarkan alt dudağına ilişti. *Yüce Tanrım, bu kadının beni baştan çıkarmayan bir hareketi bile yok mu?*

“Nedenmiş?”

“Çünkü bu benimleyken alıştığın tarzda bir sevişme olmaz,” dedi. Birkaç gün önce Kat’ın daha iyiye gittiğini, kendi içine kapanmadan gözlerini kısa süreli olarak kapatabilecek kadar içgüdülerine güvenmeye başladığını konuşmuşlardı. Ama yine de daha çok yolu vardı ve Aiden onu yanlış yöne itmek istemiyordu. “Dışarıda seks yapmak hiçbir zaman yavaş ve kolay değildir. Tam tersine hızlı ve müstehcendir. Bunun sende kötü bir şeyi tetiklemesini istemiyorum.”

“Tetiklemez,” diye güvence verdi Kat ellerini onun boynunda bağlayarak. “Seni gördüğüm sürece bir şey olmaz. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, benim için bir ilk olacak. Lütfen?”

Benden her şeyimi aldı Irish... Tüm ilklerimi. Bunları bir daha asla geri alamam. Sonsuza dek kaybettim.

Belki de sonsuza dek kaybolmamışlardır, diye düşündü Aiden. İlk öpücüğü ya da ilk sevişmesi gibi şeyleri ona geri veremezdi ama Kat'ın aklından bile geçmeyen şeyleri ona ilk kez yaşatabilirdi. İster dışarıda sevişmek olsun, isterse ilk beyzbol maçı, Aiden bencil bir şekilde bunları ona yaşatan kişinin kendisi olmasını istedi.

Ellerini genç kadının çıplak bacaklarında kaydırды ama bantlar yüzünden onu gerektiği gibi hissedemedi. Az önce endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı ve bandajları odaya yerleştiklerinde çıkaracağını düşünmüştü. Ama kesinlikle bu kadını avuçlarında hissetmekten feragat edecek değildi.

Dişlerini kullanarak bandı çekiştirip koca bir parçayı kopardı. Bandı elinden çıkarırken kızı zihinsel olarak buna hazırlamak için elinden geleni yaptı. “Beni dikkatle dinle Kat. Şu an öyle fena hâlde seni becermek istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.”

Bir elini kurtardı, geriye diğeri kaldı. Yine bandı ısırıp kopardı ve ucundan tuttu. “Hızlı ve sert olacak. Her anında gözlerini bende tutmanı istiyorum.”

Kat'ın nefesleri sığlaştı ve hızlandı; uyarılmasının kokusu, Aiden'ı daha da delirtiyordu. Sonunda bandın tamamı arka koltukta bir yerlerde duran diğerinin yanına katıldı.

“Gözler bende ve ters giden bir şey olursa bana hemen söyleyeceksin, tamam mı?”

Kat başıyla onayladı.

“Söyle Kat,” diye hatırlattı ona. “Söz ver bana.”

“Söyleyeceğim, söz veriyorum.”

Kat cümlesini yeni bitirmişti ki Aiden onun dudaklarına saldırdı. Dili içeri dalarak güçlü darbelerle ona egemen oldu. Yalayıp emerek kızı adeta saniyeler içinde bitirmesi gereken son yeme-

giymişçesine tüketti. Ellerini genç kadının ipeksi saçlarına geçirip yumruklarını sıktı ve saçları geriye çekerek o kavisli boğaza daha rahat bir şekilde yumuldu.

Ama bu yeterli değildi. Aiden hâlâ ona karşı büyük bir açlık duyuyordu.

Elbisesinin altına uzanarak iki eliyle birden poposunu kavradı. Kat inleyerek onun ereksiyonu üzerine kayd. Aiden tıslayarak soluk aldı ve misilleme için genç kadının boynundaki damarı dişledi. Külotunu kavrayıp kenara çekerek o tatlı vajinasını ortaya çıkardı. Aiden sözüne sadık bir şekilde ne oyalanıyor ne de ağırdan alıyordu. Bunun yerine arkadan uzanıp parmaklarını kızın derinliklerine soktu. Kat çığlık atarak tırnaklarını onun çıplak omuzlarına geçirdi.

Aiden genç kadının sıvılarını alıp şişmiş dudak kısımlarına yaydı, sonra da orta parmağının nemli ucunu kaydırıp Kat'in dar deliğinde daireler çizdi. Kadının soluğu kesildi ama kaçmak yerine kendini bu parmağa doğru itti. Bu ufak, istemsiz hareket Aiden'in içinde, onun poposunun derinliklerine girmek ve penisini kavrayışını hissetmeye dair öylesine ahlaksız arzular uyandırdı ki neredeyse aklını yitiriyordu. Gerçi otuz saniye içinde vajinasına dalmazsa zaten ortada yitirecek bir şey kalmayacaktı.

Kat adamın yüzünün iki yanını kavrayıp onu yine aç dudaklarına doğru çekti. Dilleri dans ederek kontrolü ele geçirmek için boğuştu. Ürkek kediciği, tıpkı kendisi gibi onun üzerinde hak iddia eden doymak bilmez bir kaplana dönüşmüştü ve bu durum Aiden'in penisini çelik gibi sertleştiriyordu.

Yine de Kat'in atılgan tavırlarına rağmen Aiden onunla bu şekilde sevişirken bir nebze de olsa sakınıyordu. Bundan hoşlanma-

diğından ya da daha önce hiçbir kadınla böyle sevişirken kendini tuttuğundan falan değildi. Ama Kat, herhangi bir kadın değildi. O her anlamda özeldi. Şefkatle ve aşkla muamele görmeyi hak ediyordu. Ona kendisini ucuz ya da kullanılmış hissettirirse Aiden kendini asla affetmezdi.

“Son şans bebeğim,” dedi güçlkle.

“Bunu en az senin kadar istiyorum, inan bana.” Aiden şüpheli bir şekilde gözlerini kısarak ona baktı. “Ne istediğini biliyorum,” dedi Kat dudaklarında şımarık bir tebessümle. “Her zaman istediklerimi dile getirmemi istiyorsun ama bu defa doğru sözleri duymaya ihtiyacın var.”

Kat ellerini onun göğsünde gezdirirken ve tırnakları atletine değerken çıkardığı ses Aiden’ı çıldırtıyordu. Aiden bir anda kuru-yan dudaklarını yalayıp yutkunduktan sonra, “Peki doğru sözler neymiş?” diye sordu.

Kat aralarındaki her bir milimetreyi kasıtlı ve ağır ağır kapatarak ona doğru eğildi, sonunda sert göğüs uçları adamın göğüs kaslarına sürtündü ve vajinası da acı verici sertlikteki ereksiyonu üzerinde kıvıldadı. Kat kulağına fısıldarken ılık nefesi Aiden’ın sırtını ürpertti, aynı his testislerini kavradı.

“Aletini istiyorum. Sert bir şekilde derinliklerime sokmanı istiyorum. Beni” –Aiden’ın kulağının kenarını yalamak için duraksadıktan sonra vurgulu bir şekilde son iki kelimeyi söyledi– “beceremeni istiyorum.”

Bu sözler normalde kulağa edepsizce gelirdi ama onun dudaklarından çıkınca Aiden’ın hiç duymadığı kadar şehvetli bir tona bürünmüştü. Ve bu onu delicesine yakıp kavurduğundan artık kendini tutamaz hale gelmişti.

Aiden bir küfür savurarak iki şortundan da kurtuldu, sonra Kat'i kaldırıp tek bir hamleyle o dar sıcaklığın içine gömüldü. Kat çılgık atarak başını arkaya yatırınca boynunun o zarif kıvrımı ortaya serildi.

Aiden kadının beline koyduğu eliyle onu aynı yerde tutarak boştaki eliyle saçlarını kavradı. Dişlerini kadının boynunda gezdirirken titrediğini hissetti. Kat'ın göğüs uçları sertleşmişti ve kendi göğsüne değiyordu. Aiden'in ağzı sulanınca bunların dilediğince tadını çıkaracak vaktinin olmamasına içerledi. Daha sonra bu şansa kavuşacağını kendi kendine söyleyerek genç kadının dudaklarına saldırdı ve açlıktan ölmüş bir adam gibi dilini emdi.

Kendini daha fazla tutamayarak sert bir şekilde geri çekildi ve elleriyle genç kadının kalçalarını kaygan aleti üzerinde aşağı yukarı oynatırken bakışlarını ondan ayırmadı. Kat'inyönlendirmesiyle kontrolü ele alıp onu kendinden geçirircesine becermeye devam ederken kadın, tırnaklarını Aiden'in sırt kaslarına batırdı.

Nemli saçları yüzüne yapışmıştı ve teni, soluk ay ışığının altında arzuyla parılıyordu. Yoğun soluklar, homurtular ve iç çekişlere çılgin hareketleri eklendi ve Aiden'in kulaklarını bu tatlı müzik doldurdu. Kaşından ter süzülüyordu ve raydan çıkmış bir tren gibi üzerine gelen orgazmını geciktirmek için delicesine uğraşırken tüm bedeni yay gibi gerilmişti. Kat'le birlikte boşalmak istiyordu ama o buna hazır değilse o zaman tek başına boşalacaktı.

"Arkana yaslan bebeğim," dedi Kat'i omuzları gösterge paneline degecek şekilde nazikçe iterken. Bu pozisyon Aiden'in istediği açı için mükemmeldi, üstelik ön cam sayesinde Kat'in başı arkaya düşmüyor, böylece göz teması bozulmuyordu. "Şimdi kalçalarını kaldır ve bütün işi benim yapmama izin ver."

Aiden ayaklarını yere, omuzlarını koltuğun arkasına bastırды ve kalçalarını ittirip köküne kadar içeri gömülmeden önce neredeyse tamamen geri çıktı. Aletinin gerilmiş başının, kızın G noktasının çıkıntısına değdiğini hissediyordu; sinir uçlarına baskı yapan her bir darbe, testislerine dek yakıcı kıvılcımlar gönderiyordu.

Tişörtünün ucu aralarına girdiğinde Aiden ucundan tutup karrın kaslarının üzerine çekti, sonra da diğer eliyle Kat'in elbisesinin eteğini kaldırdı; böylece birleşmelerini izleyebiliyordu. "Acayip güzel görünüyorsun." Aletinin her bir milimini yuttuğunu, vajinasının onu böyle sıkıca sarmasını, sularıyla kaplamasını görmek, Aiden'ın izlediği en seksi şeydi. Kızın bir an evvel boşalmasını sağlamazsa kontrolünün yanı sıra aklını ve erkeklik gururunun büyük bir kısmını da yitirecekti.

Aslında bunun için fazlasıyla yorgun ve yaralı olması gereken delirtici hıza ayak uydurmak için eğitiminin her bir parçasını kullanmaya koyuldu. Boştaki elinin başparmağıyla genç kadının şişmiş klitorisini buldu ve onu delirttiğini bildiği şekilde oynamaya başladı. Kat'in solukları hızlandı, gözleri parıladı ve arzuyla açıldı. Sonunda yaklaşan orgazmıyla gerginleşen vajinasının duvarları penisini kavrarken genç kadının bedeni titremeye başladı.

"Ah bebeğim, beni öldürüyorsun," dedi kuruyan boğazı yüzünden hışırtılı bir sesle. "Daha fazla tutamıyorum kendimi. Seni hissetmek istiyorum Kat. Boşalmanı hissetmek istiyorum."

Sert bir şekilde kızın derinliklerine gömülürken baş ve işaret parmağıyla da onun klitorisini hafifçe sıkıp çekiştirdi. Kat onun ismini haykırdı, Aiden kadının dudaklarından dökülen ismini, boşalırken onu takip etmesi için bir yalvarış olarak kabul etti ve memnuniyetle kabul ederek bedeninde patlayan bu baş döndürücü

rahatlamaya kavuştu. Orgazmının sarsıntıları kadının bedenini yakıp yıkarken ve Aiden'ın aletindeki tüm menileri boşaltırken onu kendine çekti.

İkisi birlikte yine dünyaya süzülürlerken Aiden genç kadının, enerjisi tükenmiş halde kendisini ona bırakışının, gücünü toplarken ona destek olmasına izin verişinin keyfini çıkardı. Bu bir güven, bir huzur göstergesiydi. Kat güvenli bir şekilde kollarına sokulmuşken içine böyle gömülü hâlde sonsuza dek kalmak için her şeyi verirdi.

Dikiz aynasında parlayan farlar Aiden'ı o ana geri getirdi. Araba yollarından geçerken tatlı sözlerle Kat'i tekrar kendine getirdi. Çenesini kaldırıp gözlerine bakarak ona karşı çok sert davrandığını gösteren bir işaret aradı. "İyi misin kedicik?"

Kat'in yüzüne şapşal bir gülümseme yayılarak anında Aiden'ın kalbini eritti. "Harikayım."

"Buna itiraz edemem doğrusu." Son bir defa öptükten sonra isteksiz bir şekilde onu kucağından indirerek yanına oturttu. Prezervatifi çıkarmak için uzandığında donakaldı.

Prezervatif yoktu.

Ah. Lanet olsun.

Midesine buz gibi bir panik hissi oturdu. Kıyafetlerini giyip sü-rücü tarafına kaydı ve direksiyonu kavradı. Göz ucuyla Kat'in saç-larını ve elbisesinin ön kısmını düzeltmesini izledi.

Geçmişleriyle ilgili birbirlerine karşı açık oldukları için hastalık kapma ya da geçirme gibi bir endişesi yoktu ama ya Kat hamile kalırsa ne olacaktı? Genç kadının karnının kendi çocuğuyla şişmesi zihninde belirince bedenini soğuk terler kapladı. Asıl kafa karış-tırıcı kısım, bu fikirden tamamen nefret etmemiş olmasıydı. Hatta neredeyse bundan hoşlandığına yemin edebilirdi.

Muhtemelen hayatının en iyi orgazmlarından biri yüzünden kafasına dolan bu çılgınca düşünceleri atıp bu haber karşısında Kat'ın vereceği tepkiye kendini hazırladı. "Kat..."

"Hı?"

"Prezervatif kullanmamışım."

Kat bir anda durup kafasını yana hızla çevirdi. "Ah, vay canına... Hımm... Peki, gidelim mi artık? İkinci raunda geçmeden önce sıcak bir duş almayı çok istiyorum."

"Bu kadar mı?" Aiden buna inanamıyordu. Kat sorumsuzluğunu neden bu kadar kolay kabullenmişti? Aiden'in zihninden karanlık düşünceler geçti. Kat, onun hislerine ya da geleceğine önem vermeden yaşamını etkileyen erkeklere alışkındı. Bu kabul edilemez bir şeydi. "Düşüncesiz davrandım. Üstelik lanet olasıca torpidoda Xan'ın bir dolu prezervatifi, kayganlaştırıcısı, kelepçesi falan da var. Şu an bana acayip sinirli olman lazım. Büyük sıçtım Kat ve bunun olası sonuçlarıyla baş eden sen olacaksın."

Koltukta kayan Kat, ellerini onun yüzünün iki yanına koyup yüzüne dikkatlice bakınca Aiden söylenmeyi kesti. "Yeter artık. Kesin emin olmadığımız bir şey için endişelenmenin manası yok. Üstelik bu senin olduğu kadar benim de sorumluluğum. Hatta," dedi sırtarak parmaklarını Aiden'in saçlarına geçirerek, "seni ben baştan çıkardığım için bu defa sorumluluk daha çok bende idi."

Aiden direksiyonu sıkıca kavrayan ellerini gevşetip kızı iyice kendine çekti. "Beni doğru düşünemeyeceğim kadar baştan çıkaracak güce sahip olduğumu mu söylüyorsun yani kedici?"

Kat ona sahte bir acıma ifadesiyle baktı: "Ah Irish, bir şey dememe gerek yok. Sanırım bunu zaten kanıtladım."

"Aynen öyle." Aiden gülümsemeden edemiyordu. Kat, kızmak ve endişelenmek için her türlü sebebe sahipken Aiden'i bir panik

ataktan kurtarmıştı. Daha en başından Aiden onu kurtarmak için yola çıkmıştı ama günbegün Kat onu kendisinden kurtarıyordu. Hiç şüphesiz ki Kat onun meleğiydi. “Pekâlâ, tamam. Bir şartla bu konuyu tartışmayı erteleyebiliriz. Bir daha işi şansa bırakmayacağız ve sen de böyle bir şeyden şüphelendiğin anda bana söyleyeceksin.”

Kat sağ elini kaldırdı. “Söz veriyorum. Ama bu iki şart etti.”

“Matematikte hiçbir zaman çok başarılı olmadım. Şimdi yola koyulup kendimize bir oda tutmaya ne dersin?”

On Dokuzuncu Bölüm

Aiden odanın köşesindeki şezlong kanepeye uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Odanın açık planı sayesinde, yatak odasını geniş banyodan sadece geniş bir kemer ayırıyor, ona mumlarla çevrili jakuzide köpük banyosu yapan Kat'ın mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu.

Aslında Aiden ilk gördüğü ucuz otele girmeyi planlamıştı ama son anda Kat'ın biraz lüksle kendini şımartmasını istedi. Bu geceden sonra, Aiden işleri halledene dek ne kadar süre kaçacaklarını bilmiyordu. Bu yüzden ona bir geceliğine de olsa endişeden uzak bir lüks sunmak istemişti.

Princeton Oteli'ne geldiklerinde Kat, mermer zeminlerin ve devasa avizelerin zenginliğine kocaman açılmış gözlerle bakarken ağzı bir karış açılmıştı. Aiden'in tahmin ettiği gibi Kat, Motel 6'dan daha iyi bir yerde kalmamıştı.

Odalarına girdiklerinde Aiden yüzünde bir gülümsemeyle Kat'ın, Noel zamanı FAO Schwarz oyuncak dükkânındaki bir çocuk gibi farklı konforları keşfetmesini izledi. Onu böyle heyecanlı,

çocuklara özgü bir merak içinde görmek Aiden'in içini huzur hissiyle kapladı. Hiç bulmayı beklemediği türden bir huzur hissiyle...

Kat soluk vererek başını arkaya yatırdı, saçları tepeden toplanmıştı. Banyonun buharı, yüzünü çevreleyen tutamları nemlendirmişti. Teni mum ışığında parılıyordu ve Aiden, köpüklerin içinde kaybolan göğsünün şiş üst kısmını görebiliyordu. Suyun altında kalan kısımları gözünde canlandırmak için hayal gücünü –ya da hafızasını– fazla zorlaması gerekmedi. Ama yerinden kımıldamadan genç kadının, gönlünce bu deneyimin keyfini çıkarmasına izin vermek acayip zorlayıcıydı.

Boz rengi mermer ve altın rengi muslukların saltanatıyla çevrili hâlde kesinlikle kraliçelere özgü bir havası vardı. Çifte lavabonun üzerinde asılı duran devasa antik ayna ona iki katı göz ziyafeti çektiriyor, dolayısıyla da iki kat tahrik olmasına sebep oluyordu.

Aiden kanepede kımıldanarak şortunun içindeki aletini düzeltti. Kendini uzak tutacak iradeye sahip olabilirdi ama iş Kat MacGregor'a geldiğinde sertleşmesini önlemek için dünyanın bütün irade gücü bile yeterli olmazdı.

Aiden daha önce bir kadın için hiç böylesine deliye dönmemişti. Ne duygusal, ne fiziksel... Tamamen deliriyordu onun için.

Kat, asla hissetmeyeceğini sandığı şeyler hissetmesini sağlıyordu. Aiden neredeyse uçarak kurşunları durdurabileceğine inanacaktı. Kendini yenilmez hissediyordu. Onun *kahramanı* gibi hissediyordu.

Kat, Aiden'in ona katılmasını istemişti ama Aiden bunu geri çevirmek zorunda kalmıştı. Kat suyu açar açmaz Aiden işe koyulmuştu. Kat'ın onu göremeyeceği bir kenara geçip yarık deriyi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dikmişti. Homurtularını ve

inlemelerini ağzına tıktığı bir bezle boğmuştu. Canı birkaç kez o kadar fena yanmıştı ki bayılacağını sandı. Kontrollü bir şekilde devam etmesini sağlamak için derin nefesler alması ve demir gibi bir iradeyle kendini ikna etmesi gerekmişti.

Bir defasında Xander'ın bir yarasını dikmişti ama kendini dikmek bambaşka bir şeydi. Canı delicesine yanıyordu ve Xan'ın yaptığı gibi acıyı uyuşturmak için körkütük sarhoş olmayı da istememişti. Aiden "alkol yasağı"na bu iş için bir istisna yapabiliirdi elbette ama açık bir zihinle dikkatli kalmak istiyordu. Yarın sabah erkenden yola çıkmaları gerekecekti.

Berbat dikme işi bittikten sonra ağzına birkaç ağrı kesici atmış, çabucak duş almış ve yaranın üzerine biraz merhem sürüp temiz bir bandaj yerleştirmişti. Kapıdaki kilitleri kontrol etmiş, resepsiyondakilere, kendilerini soran olursa odayı aramaları talimatını vermişti. Aiden bu gece böyle bir şeyin gerekli olduğunu pek sanmıyordu ama yine de temkinli davranmaktan zarar gelmezdi.

Şimdiyse Kat'in rahatlatıcı küvet sefasının bitmesini beklerken altında, aletinın çadır kurmaya çalıştığı incecik dövüş şortuyla oturuyordu. Kat'in işinin daha uzun sürmemesi için deli gibi dua etti.

Bu gece onun için planları vardı.

Kat, geniş jakuziden dışarı adım atarken Irish'in kendisinden ayrılmayan bakışlarının acayip derecede farkındaydı; bu bakışlar, göbeğinde düğümler oluşmasına sebebiyet veriyordu. Kat, onun nerelere baktığını hissedebiliyordu. Çıplak vücudundan süzülen sabun köpüklerine, serin havayla ve onun bakışlarının sıcaklığıyla büzüşen göğüs uçlarına...

Beyaz kumaştan Viktoryen kanepede uzanırken acayip seksi görünüyordu. O sert, erkeksi duruşu, kanepenin zarif kıvrımları ve sırmalı ipek süslemeleriyle tezat oluşturuyordu. Şortu belinin o kadar altındaydı ki Kat adamın göbeğinden penisine dek uzanan koyu renk tüyleri görebiliyordu. Irish'in dövmelelerinin renkleri, açık renk kumaşta göze çarpıyor, loş ışık altında adeta üç boyutlu görünmelerini sağlıyordu.

Onu tanımayan biri rahat ve hiçbir şeyden etkilenmemiş bir şekilde uzandığını düşünebilirdi. Ama Kat ince detayları fark ediyordu. Boyun kasları gerilmiş, yanak çukurları, sabırsızlıkla oynayan çenesi yüzünden derinleşmişti. Elbette bir de şortunun kasık bölgesindeki bariz ve oldukça büyük çıkıntı vardı. Adamın tetikte ve saldıırıya hazır bir hâlde olduğunu gösteren tüm işaretler mevcuttu. Ve bunlar Kat'i, hâlâ şaşkınlığa uğratan bir biçimde etkilemeyi başarıyordu. Irish'in de en az onun kadar çaresizce kendisini arzuladığını bilmek baş döndürücü bir histi.

Pahalı bir pelüş ayıcıkla kurulanıyormuş hissi veren lüks bir havlu kullanarak her bir hareketini süper ağır çekimde bir gösteriye dönüştürdü. Boynundan başlayarak havluyu göğüsleri üzerinde gezdirdi; sonra da sırf adama işkence etmek için göğüslerini sıkıştırdı. Irish, ellerini şortunun lastiğine indirerek şortu çıkardı. Ereksiyonunu avuçlayarak gözleri arzulu bir ateşle tutuşurken neredeyse tembel bir biçimde aletini sıvazladı. *Şimdi kime işkence oluyormuş bakalım*, dercesine bir kaşını kaldırdı.

Nakavt.

Kat alt edilmemek için havluyu düz göbeği ve çıplak çıkıntısı üzerinde gezdirdi. Ardından arkasını adama dönerek bir ayağını küvete çıkan alçak basamağa koydu. Belden eğilerek havluyu

bacağından aşağıya zarif bir hareketle indirdi. Banyo dışındaki birtakım sebepler yüzünden ıslanan cinsel organının dudaklarını okşayan havayı hissetti.

“Böyle sadist bir yanın olduğunu bilmezdim kedicik.”

“Neden bahsettiğini anlamadım,” dedi Kat havluyu diğer bacağına gezdirirken.

“Buraya gel,” dedi Irish, sesi boğuk ve otoriterdi.

Kat, ukala gülüşünü saklama gereği duymadan açık banyodan çıktı. Yumuşacık halı ayağının ve parmaklarının etrafını sardı. Yerden tavana uzanan pencereler odanın uzak duvarının tamamını kaplıyordu. Şarap rengi lüks ve ağır perdeler ona bir opera sahnesini hatırlattı. Camda, kendi yansımasını mükemmel biçimde görebildiği düşünülürdüğünde de tek kişilik bir şovdaymış gibi hissetti.

Kat kısa bir an için camın köşesinde “Objeler olduklarından daha seksi görünebilirler” yazılı bir çıkartma bulacağını sandı çünkü kendisine bakan bu kadın, özgüvenli ve alımlı görünüyordu. Bu, hem mecazi hem de gerçek anlamıyla bir erkeği dizleri üzerine çöktürebilecek türden bir kadındı.

O zaman bir deneyelim.

Kanepenin ucuna geldiğinde Irish bacaklarını şezlong kanepenin her iki tarafından aşağı sallandırdı. Adamın, vücudundan çıkan kalın ve mağrur ereksiyonunu görünce Kat’ın bacaklarının arasına sıcaklık hücum etti. Ellerinin, cinsel organının ve hatta ağzının içinde bu aletin nasıl pürüzsüz ve sert hissettirdiğini biliyordu. Adama zevk vermekten ne kadar hoşlandığını hatırlayınca kanepede sürünerek ilerledi. İşte o zaman bandajı fark ederek adamın yarasını hatırladı. Irish duş aldığı anda yaranın dikilmiş olduğunu fark etmişti.

“Yardım etmeme izin vermediğin için sana hâlâ kızgınım,” dedi kaşlarını çatarak. “Çok acıyor mu?”

Irish kaslı omuzlarından birini silkti. “Alışık olmadığım bir şey değil.”

“Eh, belki bunu unutmama yardımcı olabilirim.”

“Ah ondan hiç.... Kahretsin.”

Kat, eğilip penisinin ucundaki o berrak, tatlı sıvıyı yaladığında belli ki adam diyeceklerini unutuvermişti. Onun bu tepkisinden ve tıslayarak nefes almasından cesaret alan Kat, mümkün olduğunca sonuna dek aletini ağzına aldı. Irish’in kalçaları aniden sarıdı ve bir küfür daha savurdu. Kat, onu bu kadar etkilediğini görmeye bayılıyordu. Her homurtu, her küfür karşısında kendisine yapıyormuş gibi zevk alıyordu.

Maalesef sadece birkaç darbeden sonra Irish onu durdurup yukarı çekti. Kat oyuncağının elinden alınması yüzünden dudağını sarkıttığını gizlemedi. Irish kıs kıs güldü. “Ne kadar muhteşem hissettirse de bu gece başka planlarım var. Ve bunlar arasında otuz saniye içinde boşalmam yer almıyor.”

“Bir-iki dakikaya yeniden hazır olursun,” diye karşı çıktı Kat. “Aşırı derecede kuvvetlisin.”

“O kadar da değil ama.” Bir çevirme hareketiyle ikisini birden döndürerek pozisyonlarını değiştirdi. “Şimdi benim yönetmeme izin ver, olur mu?”

Kat kanepenin arkalığına yaslanarak gözlerini devirdi. Adamın sıcak dilini bacaklarının arasında hissettiği sırada bilmiş bir yorumda bulunmak üzereydi.

“Oh!”

Bacaklarını biraz aralayarak parmaklarını adamın saçına geçirdi ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı. Kanepenin açısı, Irish ağzıy-

la onu tatmin ederken adamı mükemmel biçimde görebilmesine olanak tanıyordu. Vajinasının dudaklarını kaplamış ıslaklığı yaladıktan sonra derin darbelerle vajinasına girdi.

“Tadına bayılıyorum.” Dilinin yerine kalın bir parmak sokarak ona doğru gelmek için dizlerinin üzerinde doğruldu. Parmağını kadının derinliklerinde döndürdükten sonra çıkardı ve Kat’ın alt dudığında gezdirirken dikkatli bir şekilde izledi. “Adeta ılık bal gibi.”

Kat ağır ağır dilini bir yandan öte yana gezdirdi. Irish’in gözbebekleri koyu mavi irisini yuttu ve adam soluksuz bir şekilde onu öpmeden önce manzarayı onaylarcasına inledi. Kat, dudakları erotik bir dansla buluştuğunda kendi tadına baktı ve adamın eli, sular sızdıran cinsel organına dönünce memnuniyetle inledi.

Bu defa Irish, içine iki parmağını sokup çıkarırken arada sırada da kalçalarını kanepeden yukarı fırlatan bir şekilde parmaklarını döndürüyordu. Başparmağını da klitorisine yerleştirdi ve Kat’ın karnındaki o karıncalanma hissi tüm bedenine yayılmaya başladı.

“Beni izle bebeğim,” diye fısıldadı ve eline doğru baktı. “Bak seni nasıl boşaltıyorum.”

Adam ikinci parmağını da içeri sokup Kat’ın vajinasını esnetirken Kat hafifçe inledi. O kadar iyi hissediyordu ki; ayrıca adamın, içine dalan parmaklarını izlemek de acayip azdırıcıydı. Irish onu becerdikçe içindeki her şey gerildikçe gerildi. Bunun ağır ağır ilerleyeceğini sanıyordu ama şu an adeta kısa fünyeli bir dinamit gibi hissediyordu.

Göğüs uçları adeta acıyınca dek gerildiler. Her soluk verişte dudaklarından bir inilti kaçıyor, göğüsleri her defasında inip kalkıyordu. Ellerini yanında yumruk yaptı. Tam daha fazlasını kaldıramayacağını düşünürken Irish başparmağının sert kısmıyla hassas klitorisine daireler çizmeye başladı.

“Ah, Tanrım, ben... Ben... Aaaaaah!”

Orgazmı, bedenindeki tüm hücrelerde dalgalandı. Sırtı kavis yaptı, içi, adamın parmakları etrafında kasıldı; bu sırada ruhuysa adeta saatler boyunca gökyüzünün tepesinde bir yerlerde uçtu. Tekrar kendine geldiğinde Irish’in boğuk sesi, orgazm sonrası pusunun arasından kendisine ulaştı.

“İşte böyle tatlım,” diye mırıldanarak boynunu ve omzunu emdi. “Bana geri gel. Bunun geldiği yerde daha fazlası var.”

“Beni öldürmeye çalışıyorsan metotlarını onaylıyorum,” dedi Kat.

Adamın boğuk gülüşünün yumuşak sesi üzerine sıcak bir battaniye gibi yayıldı. Kat, içine gömülüp bu kozayı asla terk etmemeyi istedi. “Seni derin uykulara dalıncaya dek becermek isteyebilirim ama hepsi bu kadar.” Ardından bir parmağıyla genç kadının çenesini kaldırıp ciddi bir şekilde ona baktı. “Benim için artık sensiz hayatın anlamı yok Kat. Son nefesime dek seni koruyacağım. Yemin ederim.”

Adamın bunu söyleyişindeki yoğunluk Kat’ın, uzun süredir ölü olduğunu sandığı kalbinin derinliklerinde bir yere dokundu. Söylemek istediği çok fazla şey vardı ama ona hissettirdiği bunca şeyi nasıl dile getirebileceğini bilmiyordu. Özellikle de bu çıplak halleriyle hâlâ varlığını hissettiren o acayip orgazmdan yeni çıkmışken. O sırada beyin fonksiyonları minimum düzeydeydi.

Adamın arzulu bakışlarıyla kendisini baştan aşağı süzdüğünü gördü. Irish derin bir nefes aldıktan sonra kafasını sallayarak soluğunu verdi. “Seninle birlikte değilken bazen zihnimin senin ne kadar güzel olduğunu abarttığını düşünüyorum. Kimsenin bu kadar pürüzsüz, bu kadar mükemmel olamayacağını...”

“Irish, ben hiç de...”

Bir anlığına bir parmak Kat’ın dudaklarına bastırdı. “Benim için öylesin,” diye ısrar etti. “Sanki benim için yaratılmışsın. Hayallerimden çıkarılan ve hayata getirilen bir melek gibi... Ve bir şekilde ben farkında değilken benim için her şey oldun.”

Kat’ın boğazı, şimdi gözlerinden taşmak üzere olan duygularla düğümlendi. Irish onu kapkaranlık bir dünyadan kurtarmış, sabırlı bir şekilde ışık ve olasılıklar dünyasına götürmüştü.

Ve tabii ki aşkın dünyasına...

En azından Kat için böyleydi. Aşk lafı ederek onu korkutma riskine girmek istemese de bu, hissettiklerini değiştirmiyordu.

Irish kollarını ona dolayıp vücutları göğüslerinden kalçalarına kadar birbirine yapıştıncaya dek onu kendine çekti. Kafasını eğip Kat’ın nefesini kesen ve başını döndüren hassas bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

Irish çekildikten sonra Kat gözlerini açmak için birkaç saniye bekledi ama açtığı anda karşısında geleceğini gördü. Kesilmesi gereken siyah saçlar, hafifçe kapalı, morun değişik renklerine sahip o masmavi gözler, alt kısmındaki yaranın sürekli iyileşmeye çalıştığı dolgun dudaklar ve ona "Hiçbir şeyi takmam" imajı veren koyu renk kirli sakal...

Ve adam tamamen ona aitti.

Siktir et. Bir daha kimsenin davranışlarını yönetmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti ve onu tüm kalbiyle sevmiyormuş gibi davranmaya bir saniye daha tahammülü yoktu. Irish’in bunu duymaya hazır olmama ihtimalinin canı cehen...

“Seni seviyorum kedicik.”

Kat’ın gözleri kocaman açıldı. “Ne dedin?”

“Beni duydun. Seni seviyorum Kat. Canımdan çok...”

Afallamış bir sessizlikle duran Kat sudan çıkmış balık gibi ağzını birkaç kez açıp kapadı. Bu cümleyi bir insandan, özellikle de sevdiği adamdan duymak onu çok etkilemişti. Tuzlu gözyaşlarını tadana dek ağladığını fark etmedi, Irish başparmağıyla yanaklarındaki yaşları sildi.

“Sorun değil, sen de söylemek zorunda değilsin,” diye fısıldadı. “Ben sadece bilmeni istedim.”

“Ama seviyorum. Yani, ben de söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama bunu istiyorum. Çünkü seni delicesine seviyorum.”

Irish kocaman gülümsedi. Yılların suçluluk duygusu ve üzüntüsüyle ağırlaşmış bir tebessüm değildi bu. Hayır, bu göz alıcı ve özgür bir tebessümdü; Kat de onun mümkün olduğunca çok böyle gülümsemesini sağlamayı özel amacı kıldı. Erkeği *—savaşçısı—* bundan daha azını hak etmiyordu.

Kat kollarını adamın boynuna dolayıp ona söylemek istediği onca şeyle onu öptü. Irish de aynı şiddetle ona karşılık verdi; dilleri, ateşli dudaklarının arasında çarpışarak birbirinin üzerinde gezindi. Adamın elleri, hangi çiçeğe konacağına karar veremeyen bir kelebek gibi düzensiz bir şekilde Kat’ın vücudunda geziniyordu. Sonunda, göğüslerinde karar kıldı.

Erkeksi elleri, göğüs uçlarının gergin tepelerinde gezinirken Kat’ın vücudu ürperdi. Cesaretlendirici bir iniltiyle sırtının kavisini artırarak göğüslerini, leziz bir ikrammışçasına ona sundu. Irish de tüm kalbiyle bu ikramı kabul etti.

Parmaklarını kullanarak göğüs uçlarından birine işkence ederken diğerini de ağzına aldı. Bir taraf çekiştirilip çimdiklenip okşanırken diğer taraf yalanıp emilip ısırılıyordu. Her bir eylem, Kat’ın göğüslerinden klitorisine dek elektrik akımı yayılıyormuşçasına

bir tepki doğurmuştu. Bunun sonucuysa bacaklarının arasını saran ıslaklığı.

Sonunda Irish ona biraz dinlenme şansı vererek kafasını kaldırdı. “Ayağa kalk bebeğim.”

Kat, beyni zevkle tetiklenmiş bir sisle kaplı olduğundan bir süre bu emri algılayamadı. Irish doğrulup onun da kalkmasına yardım ederek kadının arkasını çevirdi. Kat şimdi, göbek deliğine dek gelen kanepenin arka kısmına dayanmıştı.

Irish, elini Kat’in sağ bacağında gezdirerek “Bu ayağını kanepeye koy. Evet, aynen böyle,” dedi.

Bu pozisyon Kat’in açılmasına sebep oldu; serin hava, ıslak vajinasına çarptı. Kat çok daha iyi hissetmesine rağmen yine de adamın gözlerine bakamayıp bilinçaltındaki o tanıdık yere çekilmekten endişelendiği için hiç bu şekilde sevişmemişlerdi. Kat sağ tarafına dönerek omzundan geriye baktı.

“Öyle değil,” dedi Irish onun çenesini sola, pencereye doğru çevirerek. “Oraya bak.”

Tepelerindeki gömme ışıklandırma, yansımalarını adeta bir ayna gibi aydınlatıyordu. Irish’in yerden bir prezervatif almasını, paketi yırtarak açmasını ve bunu kalın aletine geçirmesini izledi. Irish, bakışlarını pencereden ayırmadan tam onun arkasına geçerek bir ayağını kanepeye, Kat’inin yanına koydu ve ereksiyonunu da cinsel organının kaygan dudaklarına yerleştirdi.

Aletin tepesiyle ağır, kısa darbelerle hassas klitorisini sıvazlayınca ta merkezine dek arzu okları fırlattı. Kat bir milim –onun içeri girmesine yetecek kadar– kaymaya çalıştı ama Irish onu belinden sıkıca kavradı.

“Lütfen Aiden,” demeyi becerebildi solukları arasında. “Seni istiyorum.”

“İçinde mi istiyorsun?”

“Hem de çok...”

Irish hiç tereddüt etmeden kızın vajinasının girişine aletini yerleştirip kolayca içeri soktu. Kat’ın vajinasının iç duvarları, bir önceki orgazmından dolayı hâlâ şişti ve bu da onun daha dar ve inanılmaz derecede hassas olmasını sağlıyordu. Kat inledi, adamın aletinin büyüklüğüne adapte olurken tüm bedenini arzu ürpertileri sardı.

Adam sonunda tamamıyla yerleşirken dudakları arasından iniltiyle karışık bir soluk kaçtı. Kat başını onun omzuna doğru yattırdı. Adam, kulağının altındaki noktayı öperek dişledi. Irish kollarını onun göğüs kafesine dolayarak acı verici yavaşlıkta aletini geri çekmeye başladı; sonra da sonuna kadar kökleyip “İçinde olmak yuvaya dönmek gibi,” diye fısıldadı.

Kat’ın eriyen kalbi, titreşen cinsel organıyla mücadele içindeydi. Irish kollarını ona dolamış haldeyken Kat, kafasını çevirip adamın dudaklarını buldu. Irish, adeta dolgun dudaklarıyla ruhani bir dua edercesine tutkulu bir huşu içinde onu öptü.

Hızları eşitlenince ayrıldılar ve Kat belinden eğilerek kanepenin sırt kısmına uzandı. Adamı pencereden inceledi. Her bir hareketle dövmeli kasları adeta canlı bir sanat eseri gibi kasılıp esniyordu. Kafası öne eğik bir şekilde bedenlerinin birleştiği yere odaklanmıştı ve siyah saçları önüne dökülürken, kalçalarını ittirerek Kat’ın arkasında gidip gelirken her bir geri çekilişte o sert aleti azıcık görünüyordu. Her açıdan erkek türünün mükemmel bir örneği idi.

Kat’ın solukları sığlaşarak onunkilere yaklaştı. Irish ağır ve sabit bir şekilde gidip gelmeye devam ediyordu. Her bir ayrıntı hissediliyordu, her bir his iki katı yoğunlukta idi. Kanepenin sert

kumaşı midesine, göğüslerine, göğüs uçlarına harika bir şekilde sürtünüyordu. Kat bir kez daha orgazma doğru ilerlemeye koyuldu ama tam boşalmaya yaklaşmışken Irish geri çekilerek içini bomboş ve sancı içinde bıraktı.

Kat acılı bir sızlanmayla buna itiraz etti ama adam bu yokluğun sadece geçici olduğunu vaat eden rahatlatıcı bir tonda onu susturdu. Ardından parmaklarını vajinasına daldırıp buradaki sıvıları dairesel hareketlerle kapalı tomurcuğuna sürdü. Kat soluksuz kaldı ve adam onu kendisiyle kanepenin arasına çivilemiş olmasa birkaç metre havaya sıçrayabilirdi. Ama yaşadığı şoka rağmen adamın böylesine mahrem bir yerine dokunmasından aldığı o minik hazzi inkâr edemezdi.

Adam bu süreci tekrar etti; bu defa başparmağıyla biraz daha baskı uygulayınca Kat'ın dudaklarından hafif bir inilti kaçtı.

Irish'in puslu mavi gözleri, alev alev yanarak pencereden ona bakıyordu. "Burası nasıl Kat? Buraya girmemi de ister misin?"

Kat gerildi. "Emin değilim," dedi dürüst bir şekilde. Biraz oyun oynamak başka şeydi, işi sonuna dek götürmekse bambaşka bir şeydi, öyle değil mi? Ama yine de...

Adamın sol kolu Kat'ın kaburgalarının altına kayarak kanepenin arasında ona rahat bir destek sağladı ve Irish'e de sağ göğsünü çekiştirip okşama olanağı tanıdı. Bu sırada adam diğer eliyle Kat'ın vajinası ve anüsü arasında sihirler yaratmaya devam ediyordu.

"İlk seferlerinin senden alındığını söyledin. Ama sana farklı bir ilk yaşatabilirim. Hem de çok güzel olmasını sağlarım."

Irish, sonsuza dek onlara ait olacak bir deneyimi paylaşmaya dair o hassas önerisini vurgulamak istercesine Kat'ın şakağına bir öpücük kondurdu. Bu, kimsenin ondan alamayacağı bir şeydi.

“Ne diyorsun tatlım? Başka kimsenin yapmadığı biçimde sana sahip olmamı istiyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı usulca. “Tamamen seninim.”

“Olduğun gibi kal ve her şeyi benim halletmeme izin ver.” Daha önce de prezervatifi aldığı belirsiz bir yerden bir krem tüpü çıkardı. “Başta biraz soğuk gelecek.” Soğuk jel, sıcak tenine değince Kat’ın bir an soluğu kesildi ama bir saniye sonra adamın, deliğini okşayan parmağının nasıl iyi hissettirdiğine odaklandı.

Bir yaya takılmış, çekilmeye ve nihai zevkin önceki tüm hallerini paramparça etmek üzere salınmaya hazır, erotik bir okun varlığını hissetti. Vücudunun daha önce hiç dokunulmamış bölgelerinde şimdi yankılanan arzu ve şehvetli titreşimlerle yeniden sırılsıklam oldu.

Adam biraz daha kayganlaştırıcı kullanarak başparmağını büzüşmüş boşluğuna yerleştirdi ve... ittirdi. Kat bu hamleyle gerildi ve bedeni içgüdüsel bir şekilde bunu reddetti.

“Sadece rahatla bebeğim. Başta rahatsız gelebilir ama geçecek,” diye söz verdi. “Ben içeri ittirdiğimde soluk vererek dışarı ittirmeni istiyorum tamam mı?”

Kat başıyla onayladı.

Adam tekrar denedi ve Kat bu defa onun söylediği gibi yapınca adamın parmağının gidebildiği yere kadar ilerlemesine izin verdi. Tuhaf ve uyarıcı hislerin ikiliği Kat’ın kafasını karıştırdı. Adeta “Bu bana göre değil” ile “Vay canına, bunu bir daha yap” arasında karar veremiyor gibiydi.

Kat kımıldamadan durarak nefesine odaklanırken Irish de başparmağıyla tutturduğu yavaş ritimle içeri biraz daha jel sürerek dış duvarlarını nazıkçe çekiştirdi ve deliğini genişletmeye devam etti. Sonunda zevk, o tuhaf hisse galip gelince Kat daha fazlası-

nı istemeye başladı. Aşğının, memnuniyetle inlemesini sağlayan sessiz bir yakarışla kalçalarını havaya dikti.

“Lanet olsun, böyle çok iyi görünüyorsun bebeğim,” dedi hırıltılı bir sesle. “Benim için ne kadar açıldığını hissedebiliyor musun? Ne kadar da savunmasız, ne kadar güven dolu... Hayatım boyunca hiç bu kadar sertleşmemiştim.”

Hayatım boyunca hiç... Ah, adamın ses tonu onu öldürüyordu. Fransızlar ya da İtalyanlar gibi kültürlü ya da seksi değildi ama Kat’i ateşli birine dönüştürüyordu. Ve gerçekten de adamın kendisini ne kadar açtığını hissedebiliyordu. Şimdi iki parmağını içeri sokup bunları makas gibi açabiliyordu ve bu hareket Kat’i deli ediyordu.

“O zaman hissetmeme izin ver,” derken adeta yalvardı. Irish suratını pencereye çevirerek o ateşli bakışlarını Kat’inkilere kilitledi. “Seviş benimle Aiden. Bana sahip ol.”

“Zevkle.”

Aletini kökünden kavrayıp sonunda içine girmeye hazırlandığı sırada Kat onu durdurdu.

“Çıplak olmanı istiyorum.”

“Kat bunu konuştuğ.”

Kat doğrulunca bedenleri birbirine değdi, sol omzundan dönerek adama baktı. Irish’in yüzünü avuçlarının içine alarak ona alaycı bir şekilde gülümsedi: “Fen dersinde yanlış öğrenmediysem o şekilde hamile kalma imkanı yok.”

Bu kadar yakınındayken adamın dudaklarına direnemeyerek tutkulu bir şekilde onu öptü ve bu, arzu ateşini yeniden canlandırdı.

“Lütfen,” demeyi başardı Kat, öpücükleri arasında. “Aramızda bir şey olsun istemiyorum.”

Irish'in dudaklarından boğuk bir ses çıkararak Kat'ın sırtını ürpertti. "Beni öldürdüğünü biliyorsun, değil mi? Eğil hadi."

Kat istekli bir şekilde adamın emrini yerine getirirken Irish prezervatifi çıkarıp avcuna biraz kayganlaştırıcı sıktı. Penceredeki yansımalarına bakarken, jelle kaplamak için penisini birkaç kez sıvazladıktan sonra aleti kavrayıp onun arkasına yanaştı.

Penisinin kaygan başını arka deliğine yerleştirip itmeye başladı. Adam deliğini genişletirken Kat alt dudağını ısırıldı. Aleti, iki parmaktan çok daha büyüktü ve hafif yanma hissi yüzünden soğukluğu tutarak adamın içine nasıl sığacağını merak etti.

"Nefes almaya devam et bebeğim," diye onu cesaretlendirdi usulca. Kat, adamın ona itmesini söylediğini de hatırlayarak soluk verdi. Penisinin başı dar halkadan geçince Irish homurdanarak bir santim daha içeri girdi. "Aferin kızıma."

Ağır ağır ittirmeye devam ederken önden uzanarak şişmiş klitorisini okşadı. Göbeğinde güçlenen karıncalanma hissinden bir ıslaklık boşaldı. Birbirleri olmadan var olmayıncaya dek zevkle acı arasındaki ince çizgi bulanıklaştı.

Sonunda Kat adamın bacaklarının poposuna değdiğini hissetti. İcini tamamen doldurarak onunla mükemmel biçimde birleşmişti. Sadece bedeniyle değil, kalbi ve ruhuyla da birleşmişti. Irish onun hayatına girene dek yaralı bir ruha sahipti. Onun için bir daha asla başka bir erkek olmayacaktı. Bunu adı gibi biliyordu.

Irish öne eğilerek kaslı gövdesiyle Kat'ın üzerine kapandı ve kısık bir sesle kulağına fısıldadı. "Şimdi sana mümkün olan her biçimde sahip oldum. Sadece ben yaptım bunu Kat. Bunu bizden kimse alamaz. Sen benimsin, ben de seninim."

Adamın bu sevgi dolu sözlerinin keyfini çıkararak gözlerini kapadı. "Her zaman," diye söz verdi. Mutlak mutluluğun yaşları,

kirpiklerinden kaçarak döküldü ve adamın yanağına sürtünürken ona geçti. Irish'in sakalının yumuşacık sürtünmesi, teninde yüzlerce minik parmak geziniyormuş gibiydi.

"O hâlde gözlerini aç da," diye fısıldadı, "seninle nasıl seviştiğimi izle."

Aiden dikleşerek Kat'in poposunun sıcak deliğinden yavaşça çekildi. Kız mutlulukla karışık bir inilti çıkararak kalçalarını kaldırdı; belli ki daha önce korktuğu şeye şimdi açlık duyuyordu. Aiden onun poposunun yanaklarını avuçlayıp iki yana ayırdı ve deliğinin, çıplak penisini yutuşunu izledi. Onu böyle içine alışını görmek, vücudunun bir aşğın sarılışı gibi aletini kavramasını hissetmek Aiden'ı yakıp kül ediyor, kalbinin etrafındaki son buz katmanlarını da eritiyordu.

Kaygan darbelerle gidip gelerek ağır ve sabit bir ritim tutturdular. Aletinde titreşen aşkın zevki testislerine ulaştı. Çok erken boşalmamak için harcadığı çabanın sebep olduğu ter, bedeninin her bir santimini kaplamıştı.

Sevişmeleri sonucunda çıkan sesler hiçbir müziğin başaramayacağı şekilde ruhunu yatıştırıyordu. Kesik kesik nefesler, yumuşak iniltiler, vahşi homurtular ve tenin tene değişimiyle çıkan fısıltılar... Hepsisi de mükemmeldi.

Kat mükemmeldi.

Tam ona göreymi.

Kat arkaya uzanarak Aiden'ın sol elinin üzerine elini koydu. "Çok harikasin. Tanrım, çok yaklaştım. Gelmek üzereyim."

Aiden bunu zaten biliyordu. Kaşlarının çatılmasından, dudaklarını ısırmasından, yumruklarını sıkmasından, Aiden'ın daha hızlı,

daha sert gitmesi için tempoyu yönlendirmeye çalışmasından anlıyordu. Ama Aiden genç kadını sıkı tuttu. Başladıkları gibi bitireceklerdi. Her bir darbeyi, her bir dokunuşu hatırlayacaklardı.

Ve her bir anı...

Aiden yine göğsüyle Kat'e temas etmek için öne eğilerek sol kolunu altından geçirdi ve sağ omzunu kavradı. Diğer eliyle de havaya kalkmış olan bacağından geçirip parmaklarıyla sular sızdıran vajinasını buldu. O şişmiş organı bir anda Aiden'ın iki parmağını da yutuverdi. Kızı kollarında tutarak yavaşça gidip gelmeye devam ederken ince duvarın ötesindeki aletini hissetti.

Kafasını çevirerek penceredeki yansımalarını inceledi. Birinin görebileceği bir yerde durmanın, teşhirciliğe yakın bir yanı vardı. Ama aynı zamanda biraz da röntgenci gibi hissediyordu. Adeta başka bir çiftin sevişmesini izliyor gibiydi. Hâlâ bu kadar şanslı olabileceğine inanamayan bir yan vardı içinde.

"Seni çok seviyorum Aiden."

Ama işte böyle de bir şey vardı.

Adı, genç kadının dudaklarındaydı. Kat onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu ve yine de onu seviyordu. Bu kadın, tahmin ettiğinden çok daha güçlü biriydi. Hatta kendisinden bile güçlüydü.

Kat'in gözlerinin kenarından yaşlar döküldü ve sesi duygularla yoğunlaşmıştı. Aiden onu daha sıkı tuttu. Biraz daha hızlı, bir gıdım daha sert hareket etmeye başladı. Aşkı artıkça hareketleri de yoğunlaştı.

"Seni ne kadar sevdiğimi hisset Kat."

Kızın, yansıyan görüntülerine uzanışını izledi. Kat, parmaklarını hafifçe Aiden'ın yüzünde, çenesinde, dudaklarının üzerinde gezdirdi. Aiden, yansımasıyla görünmez bir şekilde birbirlerine bağlılarmış gibi bu hassas dokunuşu hissettiğine yemin edebilirdi.

Gözleri nemlenerek görüşünü bulanıklaştırdı. Yaşları bastırarak duygularla boğuklaşan bir sesle konuştu. “Benimle birlikte gel bebeğim.”

Kontrolü kaybedip orgazm olması için birkaç kez daha gidip gelmesi yeterli oldu. Testisleri sıkıca gerildi ve omurgasının dibinde bir ateş hissetti. Parmaklarını, genç kadının zaten hassas olan çıkıntısında gezdirip kolları arasında boşalmasını hissetti.

Kat orgazm olurken onun ismini haykırdı ve Aiden’in vücudu da tutkunun dalga dalga onları tükettiği cennete doğru onun peşinden gitti ve menisini birkaç saat içinde ikinci defa kızın içine boşalttı.

Kımıldayacak enerjiyi toparlayana dek adeta yıllar geçti ama sonunda Kat’i omzundan öperek doğrulttu. Kat’in göğüsleri şiş ve biçimliydi, gözleri huzurlu bir şekilde kapalıydı. Aiden çok az bir çabayla onu kucağına alıp sayvanlı karyolaya taşıdı. İlık bir bezle nazikçe temizledikten sonra üzerine ipeksi bir çarşaf örtüp yanına sokuldu.

Kat, içgüdüsel bir şekilde ona yanaşıp başını, Aiden’in omzuyla göğsü arasına mükemmel uyan o noktaya yerleştirdi. Sonra da Aiden ona sıkıca sarılarak alnına son bir öpücük kondurdu ve bunu rüyalarında tekrarlama umuduyla uykuya daldı.

Yirminci Bölüm

Dünden kalma kıyafetini –Xander’ın arabasının bir yerinde kalan iç çamaşırı hariç– giyen Kat, tuzlu pastırmanın ve şekerli şurubun cenneti andıran kokusunu takip ederek lobide ilerledi. Irish’le sevişerek geçirdiği gecenin ardından ne kadar bitkin olsa da midesi, kendi tatminini arzular biçimde onu erkenden uyandırmıştı.

Gözlerini adamın, sıkıca ona doladığı dövmeli kollarının o güzelim renklerine açmış ve memnuniyetle iç geçirmişti. Kendini hiçbir zaman bu dövüşçünün kollarında hissettiği kadar güvende ve sevgi dolu hissetmemişti. Kendisine katılmak isteyip istemediğini sormak için neredeyse onu da uyandıracaktı ama kıyamadı. Hayat, adamın yüzüne izlerini bırakmıştı ve bu, genellikle onun otuz küsur yaşından daha fazla görünmesine sebep oluyordu. Ama uyku ona huzuru getirmiş gibiydi ve yüz hatları yumuşamıştı. Irish ne kadar sert olursa olsun, bir o kadar da güzeldi.

Kat kahkahasını bastırdı. Sırf bunu aklından geçirdiği için bile Irish’in onu kafa kilidine alacağından oldukça emindi, bu yüzden de bu minik fikrini kendine saklayacaktı. Adamı hadım etmenin alemi yoktu.

En sonunda kahvaltı cennetini buldu. Çırpılmış yumurtalar, pastırmalar, sosisler, pankekler, meyveler ve ağzını sulandırıp midesini guruldatan daha bir düzineden fazla başka yiyeceklerle dolup taşan bir açık büfe vardı. Midesinden gelen sesi bastırmak için elini karnına koydu ve sıranın başına doğru yürüdü. Çabucak yiyip Uyuyan Güzel'e de götürmek için bir tabak dolduracaktı.

Yirmi dakika sonra içinden homurdanarak sandalyesine yaslandı. Gözleri midesinden daha açtı ama bir şekilde yumurta, pastırma, sosis, patates mücveri ve hayatında gördüğü en büyük—devasa waffle ızgarasında kendi başına gururla hazırladığı—waffle için midesinde yer bulabilmişti.

Kat vücuduna bakarak ellerini dolu göbeğinde gezdirdi. “Lanet olsun, midemde yemeklerden bir bebek oldu.” Soluğu hafiften kesildi. *Bebek... hamile olabilirim.* “Irish’in bebeğine,” diye fısıldadı, bu düşünce dudaklarının kenarını havaya kaldırırken. Daha önce hiç çocuk istememişti. Yaşadığı hayata asla bir çocuk getirmek istememişti. Çocuklar, kendilerini seven aileleriyle birlikte güvenli bir evde yaşamayı hak ediyorlardı. Amasız, fakatsız çocuklarını seveceğini ve onları korumak için ne gerekirse yapacağını biliyordu ama kendisiyle benzer şeyler hissedecek biriyle birlikte olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti.

Ama Irish de böyle düşünürdü. Çocuklarını, bir aslan kadar vahşi bir şekilde korur ve severdi.

Kat, odalarına ve her zaman birlikte olmak istediği adamın yanına dönmek için acele ederek ayağa kalktı. Ona bir tepsi yemek götürecekti ve o seksi, çıplak vücuduna saldırmadan önce bunları yemesine izin verecekti. Belki de prezervatifleri bile saklardı. Bunu düşündükçe onun bebeğini doğurma fikrine daha çok ısınıyordu.

Muzip bir sırıtışla meyve suyu tezgâhına yönelip ona büyük bir

bardak yabanmersini suyu doldurdu. Eskiden, nasıl buruk olduğunu bildiğinden yabanmersininin tadı yüzünü ekşitirdi ama artık Irish'teki tadını hatırlıyordu ve ağzı sulanıyordu. *Leziz Yaban Irish...*

“Durun,” dedi bir adam, “Yardım edeyim de dökmeyin.”

“Ah, hayır, gerek yok. Ben...” *Kahretsin!*

Elinden bardağı alan yardımsever beyefendi gülümseyen Vinnie'ydi. Meyve suyundan bir yudum alarak yüzünü buruşturdu.

“Ben şahsen elma suyunu tercih ediyorum.”

Lanet olasıca bir davetiye mi bekliyorsun Katherine? Buradan defolup gitsene! Kaç hadi kızım, KAÇ!

Bilinçaltının sesine kulak veren Kat kaçmak için topukları üzerinde döndü ama yolunu Sully tıkadı. Kolunun altındaki silahı görebileceği kadar ceketini yana çekmiş olan adamın yüzünde tamamen dişlerinin görüldüğü, hiç neşeli olmayan bir tebessüm vardı. Kat'ın ağzı kurudu ve oda üzerine geliyormuş gibi hissetti.

“Hadi bakalım tatlım, küçük bir yürüyüşe çıkalım,” dedi Sully, çenesiyle asansörleri işaret ederek.

“Yukarıdaki erkek arkadaşını öldürtecek birtakım fikirlere de kapılma sakın.” Vinnie onu üst kolundan kavrayıp sürüklerken kalın parmakları hiç şüphesiz kolunu morartıyordu. “Herhangi bir olay çıkarırsan ondan kurtuluruz ve seni de mahvederiz.”

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım şimdi ne olacak? Kat, içinden kendine bir tane tokat patlattı. Bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmak istiyorsa sakın, uyanık olması gerekiyordu.

Asansör kapısı açılınca içeri girdiler. Kapılar, lobinin cilalı seramikleri ve avizeleri üzerine kapanırken Sully bir kart geçirdi ve çatı katına çıkan butona bastı. “Takip cihazını kolumdan çıkardım.”

Sully onun kolundaki bandaja baktı. “Evet, onu anladık. Cesaretliymişin, hakkını teslim edeyim. Vinnie bile bir yeri kesilince bayılır.”

“Hey Sul, neden yakamdan düşmüyorsun? O gün kan şekerimin düşük olduğunu söyledim sana.”

Kat, Sully’nin kıs kıs gülmesini ve Vinnie’nin dirdirini görmezden gelip konuşmaya devam etti. “Peki o zaman bizi nasıl buldunuz?”

Kahkahalar soldu ve adamlar yine ciddileşti. Sully hakarete uğramış görünüyordu. “Biz, ufak çaplı gangsterler değiliz prenses. Arabanın tepe üstü bataklığa çakılı olduğunu görür görmez sevgilinin motorunu ve onun arkadaşının arabasını aratmaya başladık. Sicoli’nin bütün Güney eyaletlerinin polis teşkilatındaki bağlantıları sayesinde de yerinizi tespit etmemiz çok uzun sürmedi.”

Lanet olsun. Dün gece yola devam etmiş olmalıydılar. Ta Meksika’ya ulaşana dek gitmeli, bir daha asla arkalarına bakmamalıydılar. Ama sırf ülkeyi terk etmiş olması Sicoli’nin onu aramaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Adamın tehlikeli ve aşırı gururlu olması dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Peşinden birilerini göndermekten asla vazgeçmezdi. Bunu yapacak parası vardı ve artık sadece prensip meselesi olmaktan çıkmış, şahsi bir hal almıştı. Kat ondan kaçmayı başardıkça adamı daha da kötü gösteriyordu.

Kat, sonunda bunun asla bitmeyeceğini fark etti. Ona olan borç tamamıyla ödenene kadar Sicoli tatmin olmayacaktı. Ve bu da Irish’in problemi değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yine de Kat, adamın kendini bu pisliğe bulaştırmasına izin vermişti ve şimdi de bunu hayatıyla ödeyebilirdi. Kat bunun olmasına izin veremezdi. Bunu yapamazdı.

Kat farkına bile varmadan asansör onları çatı katına çıkardı ve bir kez daha odalarının olduğu yöne doğru çekiştirilmeye başlandı. İşlerin bu kadar hızla değişmesi ne tuhaftı. Sadece birkaç

dakika önce buraya gelmek için can atıyordu. Şimdiyse o kapıya ulaşmamak için her şeyi yapardı.

Botlarının topuklarını halıya gömerek durmalarına sebep oldu. “Beni dinleyin, sizinle bir anlaşma yapacağım. Beni hemen Sicoli’ye götürürseniz sessizce geleceğime yemin ederim. Size direnmeyeceğim ve kaçmaya çalışmayacağım. Anlaştık mı?”

Adamlar birbirlerine yan yan baktıktan sonra Sully konuştu: “Bakalım doğru anlamış mıyım? Seni şimdi Sicoli’ye götürmemizi istiyorsun, öyle mi?”

Kat, kesin bir biçimde başıyla onayladı: “Evet. Ama artık Irish’i bu işin dışında bırakırsanız... Onun artık bu işe dâhil olmasını istemiyorum.”

“Eh, o zaman sana bir iyi bir de kötü haberim var”, dedi Sully. “İyi haber: Seni zaten Sicoli’ye götürüyoruz.”

İçine dolan rahatlamının ardından bir dehşet hissi, midesinde dolanmaya başladı.

“Kötü haberse,” dedi Vinnie, ortağı odanın kapısını kartla açarken, “senin oğlanı işin içine daha da dâhil ettik bile.”

Önce Sully girdi. Adam, uzun boyuyla bir şey görmesini engelliyordu ancak kapıyı çarpıp kenara çekilince Kat her şeyi gördü.

“Aman Tanrım, aşağılık herifler, ne yaptınız ona?” Irish’e doğru atılmaya çalıştıysa da adamlar onu tuttu, Kat de kurtulmak için debelenmeye başladı.

Irish, bileklerinden karyola direklerine kelepçelenmiş hâlde tepesinde duran kollarının izin verdiği ölçüde öne çökmüş bir şekilde yatakta oturuyordu. Çıplak gövdesi dayak yediğini belli edercesine kırmızı izlerle, terle ve kanayan kesiklerle kaplıydı. Kat, ona ne yaptılarsa Irish’in onlarla sonuna dek savaştığını biliyordu. Bu onun yapısında vardı. O bir savaşçıydı. *Kat’in savaşçısı.*

Benim savaşı Irish'im. Adam kafasını göğsünden kaldırıncı Kat'in soluğu kesildi. Irish'in sağ gözü şişerek kapanmış, alt duğındaki yara yeniden açılmıştı. Yatak çarşafından yırtılmış bir parça ağzına tıklılmıştı. Bu manzara, Kat'in dayanabileceği gibi değildi. "Bırakın beni!"

"Sorun yok çocuklar."

Kat odanın köşesinden üçüncü bir sesin geldiğini duydu ama bunu bir an bile düşünmedi. Özgür kaldığını hissettiği anda koşarak yatağa atıldı. Irish bu darbeye dışleri arasından soluk aldı. "Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadı Kat, daha temkinli bir şekilde ona yaklaşarak. Önünde diz çökerek ağzındaki bezi çıkardı ve adamın yüzünü elleri arasına aldı. "Yüce Tanrım, çok üzgünüm."

"Bu şerefsizlerden biri sana dokundu mu?" Sesi boğuk olmasına rağmen hâlâ tehditkardı. İçinde yaşadığını söylediği hayvan yüzeye çıkmaya başlamıştı. Kasları gerilip duruyordu ve mecbur kalsa cehennemden içinden bile geçebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, ben iyiyim." Irish'in vücudundaki her yara, döktüğü her damla kan, her bir morluk Kat yüzündendi ve yine de adamın ilk endişesi onun zarar görüp görmediğiydi. Bu çok fazlaydı. Davetsiz gelen yaşlar dökülerek görüşünü bulanıklaştırdı ve canını fena halde sıktı. Irish ne kadar berbat görünürse görünsün hiçbir şeyin onun net düşünebilmesine engel olmasını istemiyordu. "Tanrım, sana neler yapmışlar."

"Beni merak etme," dedi. "Göründüğümde çok daha kötü hissediyorum. Yo, olmadı." Kaşlarını çatarak konsantre olduktan sonra düzeltti: "Yani olduğumdan daha kötü görünüyorum."

Kat, onun terden yapışmış saçlarını alnından çekerken hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı. "Artık iyice yaralandığından emin oldum. Doğru düzgün dalga bile geçemiyorsun."

“Yok ya. Çakı gibiyim,” dedi cılız bir sırıtışla. “Senin iyi olduğun bildiğim müddetçe sorun yok.”

Kat yüzünü tutarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Elinde değildi. Bu temas için, adama aşkı konusunda güven vermek için umutsuzca bir istek duymuştu. Muhtemelen Irish’in dudağındaki yara acımişti ama yine de bu öpücüğe en az onun kadar umutsuz bir arzuyla karşılık verdi.

“Pekâlâ,” diye duydu Kat arkasından bir yerden. “Bu kadar yeter. Artık işe koyulma vakti.”

Kat omzundan geriye bakınca tanımadığı üçüncü bir adamın, masanın önündeki berjer koltukta oturduğunu gördü. Kömür gri si bir takım elbise giymiş, kırmızı kravat takmış olan adam bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyarak ve parmak uçlarını önünde birleştirerek oturuyordu. En azından bir adamın kelepçelenip dövülmesini izlemiş olmasına rağmen, bununla tezat oluşturan bir biçimde, hastasını dinleyen bir terapist gibi görünüyordu.

“Sen de kimsin?”

Yanılıcı çekicilikteki bir gülümseme adamın yüzüne yayıldı. “Borcunuzu ödemenizi ve sebep olduğunuz sıkıntıların karşılanmasını sağlayacak olan kişiyim.”

Kat, aşağılık, özentili bir mafya babasına borcu olduğunu duymaktan fazlasıyla bıkmıştı. Yaşamını lanet olasıca bir cehennem çevirmek için peşinden gönderip durduğu kiralık gangsterlerle uğraşmaktan da bıkmıştı. Tennessee’deyken o zavalıca yaşamını tehdit etmeleri yeterince kötüydü ama şimdi, öncekine kıyasla yaşamını bir peri masalına döndüren bir erkeği vardı. Uğruna yaşanacak ve seviyecek bir erkekti bu. Ve savaşımadan bunu kendisinden alabileceklerini sanıyorlarsa fena hâlde yanılıyorlardı.

Yataktan kalkarak yumruklarını beline dayadı. “Diğer ikisinden daha başarılı olacağını neden düşünüyorsun peki?”

“Çünkü hayatım, bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan onu bizzat yapmalısın.”

Kafa derisinden başlayan ürpertiler sırtına yayılırken kolları yanlarına döküldü. Dillere destan canavar, ortaya çıkmıştı. “Anthony Sicoli,” diye fısıldadı Kat.

“Ta kendisi.”

Aiden öfkeyle titriyordu. Dikkatsiz davranmıştı ve şimdi Kat, aşırı derecede tehlikeli bir durumun ortasında kalmıştı. Tek yapması gereken, her şeye son verecek bir çözüm buluncaya dek onu güvende tutmaktı. Ama bunu bile becerememişti. Ona karşı hissettiklerinin muhakemesini etkilemesine izin vermişti.

Belki de onca yıl önce Janey’yle olan durumda asıl sorun alkol değildi. Belki de işin içine duyguları karıştığında doğru dürüst düşünme becerisini yitiriyordu. Amma da ironikti. Birine ne kadar çok değer verirse onu o kadar az koruyabiliyordu. Ama işin özüne bakıldığında bunun sebebinin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, ona yakın olan kişilerin daima zarar görüyor olmasıydı. Bu durum da bir istisna değildi.

Sicoli, kendisini gebertinceye dek dövmekle meşgul olduğu için henüz planlarını açıklamamıştı ama Aiden’in bazı ihtimaller hakkında gayet iyi bir fikri vardı. Üstelik bunların hiçbiri de iyi değildi.

Uyanıp da Sully ve Vinnie’nin kendisini kelepçeleyip ağzına bez tıktıklarını görünce Kat odada olmadığı için çok rahatlamıştı.

Sicoli ve haydutları tehditlerini savurup planladıkları şeyleri onun üzerinde gerçekleştirdikten sonra Kat dönmeden çeker giderler diye ummuştu.

Ama sonra Sicoli adamlarına, gidip kızı bulmalarını emrettiğinde Aiden ilk kez Kat'ın sonunda aklını başına toplayarak onu terk etmiş olması için dua etti. Nova'nın anahtarlarını alarak tükümüş olmasını ve bir daha ardına bakmamasını umdu.

Maalesef Kat sadece kahvaltı etmeye inmişti. Ve işte Aiden, Kat'ın başının belada olduğunu öğrendiğinden beri yapmak istediği tek şeyi, yani onu korumayı becerememişti.

Kat ileri doğru bir adım atıp Aiden'la Sicoli arasında durdu. "Bak, sana borcu ödemek için ne gerekirse yaparım, yeter ki onu bu işin dışında bırak. Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Tabii ki de var," diye söylendi Aiden. "Yeni anlaşmayı bozan benim Sicoli. Onun borcunu da benim borcum kabul et ve kızı bırak. Sana benim kadar para kazandıramaz."

"Ah, o kadar emin olma dostum." Sicoli'nin bakışları, aksak bir koyunu süzen kurt gibi Kat'ın vücudunun üzerinde gezindi. "Doğru müşteriyle ondan epey para kazanabilirim."

Kelepçelerdeki zincirler, Aiden onları çekiştirdiğinde zangırdadı; sonunda metalin tenini yakışını ve ön kollarında süzülen ılık kanı hissetti. Adama tek gözüyle ters ters bakan Aiden, "Cesedimi çiğnemen gerekir, şerefsiz herif," dedi.

"Evet, o da olacak," diyerek ona hak verdi adam. "Çünkü sana hayvan gibi para kazanman için son bir şans veriyorum O'Brien. Bir daha sıçarsan seni öldürmekle yetinmem, her ikinizin borcu için kız arkadaşını kullanmak zorunda kalırım."

Aiden, omuzları dik bir şekilde en kötü kâbuslarını canlandırma tehdidinde bulunan iblisle yüzleşen Kat'ın renginin soluşunu

izledi. “O zaman neden bunları geçip garanti işi yapmıyorsun? Beni al ve bu lanet olasıca şeyi bitir artık.”

“Kat! Kapa çeneni!”

Kat, başını ona çevirince mavi gözlerinde, dökülmemesi için dua ettiği yaşları gördü. Ona bağırımdan nefret ediyordu ama Sicoli teklifini kabul ederse Kat sonsuza dek kaybolurdu. Aiden’in onu bulma, kurtarma imkânı kalmazdı.

“Bu hiçbir zaman senin savaşın olmadı,” dedi Kat ona. “Hayatını benim için riske atmana daha fazla izin veremem. Seni çok seviyorum.”

Onun arkasında duran Sicoli ayağa kalkarak yatağın ucuna geldi. “Ne kadar dokunaklı ama ikiniz de burada kuralları benim koyduğumu unutuyorsunuz. Bu yüzden işler şöyle yürüyecek.”

Sicoli eliyle bir işaret yaptı. Sully elinde bir bantla yaklaşırken Vinnie de Kat’i kollarından yakalayıp yataktan uzaklaştırdı. İşler ciddiye biniyordu ve Aiden’in bunu durdurmak için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“Cumartesi günü Dört Çarpı Dört’teki şampiyonluk maçına çıkacaksın. Bu defa gerçekten de üçüncü rauntta yenileceksin. Bundan emin olmak için de iş bitene dek kız bende kalacak.”

“Merak etme Irish,” dedi Vinnie alaycı bir şekilde ve tombul pençesini Kat’in boynundan göğsüne kaydırıp sert bir şekilde sıktı. “Senin için ona çok iyi bakacağım.”

Kat, Vinnie’nin karın boşluğuna dirsek geçirdikten sonra adam içgüdüsel bir şekilde öne eğildiğinde tıpkı Aiden’in o gün ambarda ona öğrettiği gibi elinin tersiyle bir yumruk attı. Vinnie neye uğradığını anlayamadan soluğu kesilmiş, dudağı şişmişti. Maalesef darbe, adamı güçsüz kılacak denli sert değildi. Herif şoktan çabucak kurtulup elinin tersiyle suratına tokat atınca Kat yere düştü.

Aiden, Kat'in yüzünün kızardığını görünce kendini tüketen bir hiddetle kükreyerek kelepçelerini zorladı. "Seni piç kurusu, seni..."

Vinnie'yi kendi bağırsaklarıyla boğacağına dair planlarından bahsetmeye fırsat bulamadan Sully adeta Aiden'ın beynini dağıtan bir kroşe patlattı. Kat'in, kendi adını haykırdığını ve ona daha fazla zarar vermemeleri için yalvardığını duyduğu sırada kafatası acıyla sızlıyordu ve kanın bakırsı tadı ağzına dolmuştu. Bunu ağzından yeni tükürmüştü ki Sully dudaklarının üzerine uzunca bir bant yapıştırdı.

Aiden patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi hissediyordu. İçindeki canavar öfkeden kuduruyordu. Burun delikleri havalanıyor, göğsü hızla soluk alıp vermekten inip kalkıyordu. Onu engelleyen metal kelepçeler olmasa Kat'i alıp götürmeleri bir yana, sırf onu ağılattıkları için bile her birini paramparça ederdi.

Vinnie, Kat'i çekerek ayağa kaldırdığında Sicoli, ceketinin altındaki gömleğinin manşetlerini düzeltti ve veda talimatlarını vermeye koyuldu. "Yerinde olsaydım bu hafta sonu yapılacak maça konsantre olurum O'Brien. Sen bunu yaparsan her şey sona erecek. Ben paramı ve iş arkadaşlarımı alıp gideceğim, ikiniz de beni bir daha görmeyeceksiniz."

Sicoli yumruklarını yatağa koyarak eğildi, Aiden'ın kendisine kafa atmasına izin vermeyecek uzaklıktaydı. Soğuk, gri gözler, diğer insanları kendi çıkarı için kullanıp manipüle edebileceği piyonlar olarak gören bir adamın kara ruhunu gözler önüne seriyordu.

"Beni atlatmayı düşünme bile. Yoksa bu kaltağı kurtlara atıveririm ve ondan geriye hiçbir şey kalmaz. Anlaşıldı mı?" Aiden güçlükle fark edilir bir şekilde başını salladı. "Güzel," dedi adam Aiden'ın yanına birkaç kez vurarak. "O hâlde cumartesi görüşürüz. Kelep-

çelerin anahtarı masanın üzerinde. Temizlikçiler birkaç saate bu kata gelirler.”

Sicoli dönüp diğer iki adama işaret verdi. Odadan çıkmaya hazırlanırken Kat, umutsuz bir şekilde onunla göz teması kurmaya çalıştı. Bir yandan ağlarken bir yandan da defalarca özür diledi. Aiden, her şeyin yoluna gireceğini, onu kurtaracağını söylemesine engel olan banda küfretti. Ancak tek yapabildiği adamlar Kat'ı ondan koparırlarken durup izlemektir.

Temizlik için bir kadının odaya girmesi üç saati buldu. Neyse ki kadın kolay ürken bir tip değildi. Aiden'in tahmin ettiği gibi çılgın atarak odadan kaçmak yerine başka bir dilde birkaç küfür savurduktan sonra ona yardım etmek için koştu.

Aiden serbest kalır kalmaz aceleyle giyindi ki kolları uyuşturduğu için bu hiç kolay değildi. Cüzdanını ve anahtarlarını odanın kasa-sından aldı. Temizlikçiye yardımı ve ağzını sıkı tutması için iki yüz dolar verdikten sonra eşyalarını topladı ve buradan derhâl çekip gitmeye hazırlandı. Ama Alabaster'a doğru yola koyulmadan evvel yapması gereken bir şey daha vardı.

Telefonu kaldırıp bir numara çevirdi ve çalarken nefesini tuttu. Dört çalıştan sonra pes etmek üzereydi ki en az kendininki kadar tanıdık bir ses duyuldu.

“Patterson.” Aiden'in boğazı düğümlenince cevap vermesi zorlaştı. “Alo? Kimsiniz?”

Aiden boğazını temizledi. “Alo. Hey, Joey. Ben, şey...”

“Yüce Tanrım,” diye araya girdi adam. “Aid? Sen misin?”

Aiden omzundan geriye bir göz attı. Bu aramayı yapmaktan zaten rahatsızdı, bir de izleyiciye hiç ihtiyacı yoktu. Ama zaten temizlikçi kadın, kendi kendine mırıldanarak yataktaki kanlı çarşaf-ları sökmekle meşguldü. “Evet, benim.”

“Ne kadar oldu, beş yıl mı? Beni atlatmakta acayip başarılıydın. Senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum.”

Aiden çenesini sıktı ve bir başka yumruk yemiş gibi keskin bir acı hissedince bir anda pişman oldu. Yaraları ve eski en yakın dostuyla konuşması yüzünden bir ağrı kesiciye ve bir kadeh Glenlivet’e ihtiyacı vardı. “Biliyorum. Korkağın tekiyim. İnan bana, kendimi zaten yeterince cezalandırdım,” dedi pencereden dışarı bakarak. “Ama yine de bu şansı elinden almamalıydım. Bu senin hakkındı.”

“Aşağılık herifin tekisin, bunu biliyorsun değil mi?” Sonunda Aiden’in beklediği öfke, Joey’nin sesinde duyulmaya başlamıştı. “Janey’nin başına gelenlerin kaza olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen onu kardeşin gibi severdin. Bilerek onu asla incitmezdin.”

Aiden kaşlarını çattı. “Peki o zaman neden bana sürekli ulaşmaya çalıştın?”

“Çünkü kız kardeşimi yeni kaybetmiştim ve en yakın dostumla yas tutmaya ihtiyacım vardı seni bencil herif. Benim sana ihtiyacım varken senin tek düşündüğün kendin ve suçluluk duygundu.”

Hassiktir. Aiden sersemledi. Joey haklıydı. Sadece kendini –suçluluk duygusunu, acısını– düşünen bencil bir korkak gibi davranmıştı, oysa ki adeta kardeşi gibi olan adam için endişelenmeliydi.

Pişmanlık duygusuyla gözleri yaşardı. Başparmağıyla işaret parmağını göz kapaklarına bastırıp sözcüklerinin, boğazındaki düğümü geçmesi için kendini zorladı. “Joey ben... Ben çok ama çok üzgünüm dostum. Haklısın ve her ne kadar hak etmesem de bir gün umarım beni affedersin.”

Ahizeden bir iç çekiş duyuldu. “Seni yıllar önce affettim Aid. Ama bunu sana söyleme şansını bana hiç vermedin.”

Aiden, Janey’nin öldüğü geceden beri yaşamını azar azar yok eden o çelik mengeneden sonunda kurtulduğunu hissetti. Yıl-

lardır ilk kez derin, rahat bir nefes alarak bundan böyle daha iyi bir adam olacağına yemin etti. “Teşekkürler dostum. Bunu telafi edeceğim, yemin ederim.”

“Bana martaval okuma,” dedi Joey. “Bana kurabiye pişirip arabamı cilalamana ihtiyacım yok. Ben dostumu geri istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi Aiden rahatlayarak. “Anlaşıldı.”

“İyi. Şimdi Paddy’nin yerinde bir bira içmeye ne dersin?”

“Ben Boston’da değilim Joey. Louisiana’dayım,” dedi Kat’in çantasına bakarken. “Ve yardımına ihtiyacım var.”

Yirmi Birinci Bölüm

Bütün hafta acı verici bir yavaşlıkta geçti. Aiden çok az uyumuş, zamanının çoğunu ambarda antrenman yaparak geçirmişti. Tüm hırsını Xan, Johnny ve kum torbasından çıkarmıştı, sonunda hepsi de pes ettiler. Adamlar ona laf yetiştirmeyi bıraktı, kum torbası da Aiden'in sürekli darbeleriyle patladı.

Arkadaşları onu sakinleştirmeye ve en kötüsünü düşünmekten alıkoymaya çalışsalar da Vinnie'nin o lanet olasıca ellerini Kat'e sürerek kızın en kötü kâbuslarını yeniden yaşattığını kafasında canlandırmamak elinde değildi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok dua etmemişti ama Kat'i tekrar kollarına alabilinceye dek onu mümkün olduğunca güvende tutabilmek için ne gerekirse yapmaya hazırdı.

Bir saat önce Joey'nin, Sicoli'yi yakalayıp Kat'i kurtarma planlarını bir kez daha dinlemişti. Joey onu evin arka tarafına çekerek bir elini omzuna koymuştu. "Unutma, senin görevin anlaşmaya uyuyormuş gibi davranmak. Kat, Sicoli'yle birlikte arenada değilse fazla uzakta olamaz. İşler istediği gibi gitmezse diye kızı yakınlarda tutmak isteyecektir. Kat onun kozu."

Her ne kadar dostuna inansa da ve plan gayet sağlam görünse de Aiden'ın kafasının içinde, yanlış gidebilecek yüzlerce olasılık dönüyordu.

“Onu kurtaracağız Aid. Sana söz veriyorum.”

“Evet ama kurtardığımızda ne durumda olacak acaba? Koca bir hafta boyunca Tanrı bilir ona neler yaptılar.”

“Onu seviyor musun?”

Aiden başıyla onayladı. “Hem de beni korkutacak kadar çok...”

“O zaman iyileşmesi için sen ona her türlü yardımı edersin. Tıpkı daha önce yaptığın gibi...”

Aiden gözlerini kıstı. Joey'ye, Kat'le olan ilişkilerine dair detaylı bir şey anlatmamıştı. Bu kendisini daha dengesiz bir hale getirdiği için Kat tutsakken ondan bahsetmek istememişti. “Daha önce ne olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu şüpheli bir şekilde.

“Xan'ın ağzı gevşek olduğundan biliyorum,” diye yanıtladı Joey sırtarak. “Hadi bakalım, gösteri zamanı.”

Aiden arenadaki giyinme odasında yeterince volta atmış, ellerini bantlamış ve hazırlanmış, dövüş için çağrılmayı bekliyordu. Xander parmağında bir bant rulosunu çevirerek ve bacağını sinir bozucu bir hızda sallayarak köşede oturuyordu.

Zaman o kadar yavaş ilerliyordu ki sanki geri gitmekteydi. Kapı açıldığında gelenin, kendisini maça götürecek biri olduğunu düşündü. Ama onun yerine onlarca farklı şekilde öldürmeyi planladığı adamın çelik grisi gözlerine baktı.

“Ne bok yemeye geldin Sicoli?”

Adam, kumaş pantolon ve bir polo yaka tişört giymiş olmasına rağmen yine de çok zengin görünmeyi başarıyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine kaydırırken sahte hayal kırıklığını göstermek istercesine, “Cık cık,” dedi. “Ne kadar düşmanca yaklaşıyorsun

O'Brien. Tüm bu pislik bir saat içinde biteceği için daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm."

"Çok beklersin," dedi Aiden, eklemlerini kısırdatmak için her bir yumruğunu diğer avcuna vurarak.

Sicoli, bu iğneleyici yorumdan azıcık bile etkilenmeksizin gü-lümsedi. "Sanırım haklısın. Sadece bol şans dilemeye gelmiştim."

"Kat nerede?" diye sordu buyurgan bir şekilde.

"Sully ona şimdilik göz kulak oluyor. Sen kendi performansınla ilgilen, ben de kızla ilgileneyim." Arkasını dönüp kapıyı açtı ama dışarı çıkmadan önce durakladı. "Ah, bir şey daha var. Bu geceki maçta bir değişiklik oldu. Görünüşe bakılırsa, asıl rakibin bacağına kırmış ve maça çıkamayacakmış."

Bir korkuluğa yenilse bile bir şey fark etmezdi zaten. Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek öyle. Peki yerine kimi bulmuşlar?"

"Şansımıza, meğerse Vinnie de MMA dövüşü eğitimi almış. Ama merak etme, muhtemelen o kadar iyi değildir. Ne de olsa senin gibi profesyonel ligde yarışmamış." Sicoli ağzı kulaklarına vararak sırttı. "Ama zaten maçın nasıl biteceğini bildiğimize göre bunun da bir önemi yok, değil mi O'Brien?"

Aiden dişlerini sıktı ve kaslarıyla kemikleri gerildi. İçindeki hay-van saldırma, o adamı parçalarına ayırma arzusuyla uludu. Sicoli güçlüydü ama bir sokak dövüşçüsünden fazlası değildi. Aiden sa-niyeler içinde onu boyun kilidine alır, gırtlığı bu baskıyla ezilene dek de bir anakonda gibi boğazını sıkardı.

Ama içindeki canavarın kafeste kalması gerekiyordu. Kendi ba-şına infaz etmeye kalkmak, ancak cinayetten mahkûm olmasına sebep olurdu. Öfkesine yenilip bu pislğin kazanmasına izin verme-yi reddetti. Kendini kaybettiği son seferde Janey hayatından olmuş-tu. Bu defa, Joey'nin işleri kitabına göre yapmasına izin verecekti.

“Doğru, Sicoli.”

“O zaman dövüşten sonra görüşürüz.” Ve mafya babası bunu söyledikten sonra fazlasıyla tatmin olmuş bir gülümsemeye odaya ayrıldı.

Xan onun dikkatini çekmek için omzuna bir eliyle vurdu ve Aiden’in eldivenlerini giymesine yardım etti. “Seni sinirlendirmesine izin verme ahbab. Üstünlük bizde. Ne olduğunu anlamadan Kat’i geri alacaksın ve o serseri de parmaklıklar ardına girecek.”

Aiden ağızlığını takıp “Hadi şu işi bitirelim,” dedi.

Koridordan, tezahürat yapan izleyicilerle dolu arenaya kadar olan tüm yol boyunca Aiden, Kat’i geri almak üzere olduğunu düşündü. İlerlerken kalabalığı inceledi ama herkes zıplayıp durduğundan kimseyi seçmek pek mümkün değildi.

Hakem vazelin sürmeyi bitirdikten ve dövüş için hazır olduğunu bildirdikten sonra ringe girdi ve dikkatini derhâl seyircilere çevirdi. İnsan denizini tararken Sicoli’nin kafesin öteki tarafında, Vinnie’nin köşesinin olacağı yerde ön sırada olduğunu gördü. Ama Kat yanında değildi.

Sicoli lanet olasıca bir tilki gibi sırtıyordu. Aiden’in, Kat’i görmek istediğini biliyordu. Piç kurusu, genç kadının güvenliğiyle onu tehdit ederek hop oturtup hop kaldırmaktan hoşlanıyordu. Öfkeyle kanı kaynadı ve nefret, tüm vücuduna adrenalin pompaladı. Sicoli’yle göz temasını kesmeden yan yan sıçrayarak ve kollarını sallayarak yaklaşan dövüş için gevsemeye çalıştı.

Vinnie, yeni dövüşçü olarak anons edildiğinde herkes yuhaladı. Gizli bir turnuvada olmak demek, işlerin her zaman kitabına göre gitmemesi anlamına gelirdi ama görünüşe bakılırsa diğer rauntlarda dövüşmüş birindense yepyeni bir dövüşçü getirmek pek hoş karşılanmıyordu.

Maalesef tüm bunlar Sicoli'nin avantajıydı. Aiden'in kazana-
cağına ne kadar çok insan bahis oynarsa Aiden gerçekten kaybet-
tiğinde herif o kadar çok para kazanmış olacaktı.

Vinnie kafese girdiğinde Aiden aşağılık herifi yere yatırıp yum-
ruklara boğmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Tek düşü-
nebildiği, herifin otel odasındaiken Kat'e nasıl dokunduğu ve tüm
hafta boyunca fırsatı varken ona neler yapmış olabileceğiydi.

Hakem onları matın ortasına çağırıp kuralları saymaya başladı-
ğında Vinnie ağızlığını çıkarıp suratında pis bir sırıtışla öne eğildi.
"O kızıl saçlı kaltakla acayip eğlendiğimi bilmeni isterim. Çaresiz
olmalarına bayılıyorum."

Bu yorum, Aiden'in yüksek voltajlı piline, akü takviye kablo-
ları bağlamak gibiydi. Sağ yumruğu Vinnie'nin yanağıyla buluş-
tuğunda kaslarında kıvılcımlar patladı. Hakem araya girip Aiden'ı
geri itti ve işaretini beklemediği için onu payladı. Vinnie birkaç
adım gerilemişti ama sorunsuz bir şekilde doğrulup gülümseye-
rek ağızlığını yerleştirdi.

Sonunda dövüş resmen başladı ama Aiden bu şerefsiz vurma
hakkını edinmesine rağmen herifi derhal haşat edemedi. Bunun
yerine kendini vuruşlara açık bir şekilde bırakarak adamın savur-
duğu yumrukları yedi ama kalabalığın, onun kaybettiğini düşün-
mesine sebep olacak denli de abartmıyordu. Bir maçı bilerek kay-
betmenin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Yürümesi
gereken hassas bir çizgi vardı ve gerçekten dövüşmekten daha
çok kendini tutması gerekiyordu.

İlk raunt gayet başa baş geçti ve her iki dövüşçü de ayaktaydı.
İkinci raunt, ayakta dövüş ve boğuşmalarla karışık atlatıldı. Vinnie
jujitsudaki becerileriyle Aiden'ı şaşırttı. Kat'in dairesinde kol kilidine
alarak yere serebildiği için gangsterin pek bir şey bilmediğini varsay-

mişti. Ama düşününce o sırada adam Aiden'in kim olduğunu bilmiyordu ve böyle bir hareket yapmaya kalkacağını tahmin edemezdi.

İkinci raundun sonunda her ikisi de birbirini epeyce yaralamıştı. Vinnie'nin, onu yere yatırdığında Aiden'in savurduğu dirsek yüzünden bir gözü şişmişti ve elmacık kemiğinin üzerinde bir kesik vardı. Vinnie'nin kancalarının birinden kurtulmaya çalışırken de Aiden'in sağ kaşının üzeri yarılmıştı ve buradan kan, gözüne damlayıp duruyordu. Tabii bunlara, her ikisinde de bulunan ve daha sonra moraracak olan kaburga kemikleri ile beller dahil değildi.

Kısa mola sırasında iki dövüşçünün de köşesinde içeri girip vücutlarına buz koyacak, su verip kanamayı durduracak kimse yoktu. Sicoli'nin tarafındaki tek kişi olan Sully'nin Kat'e göz kulak olmak gibi talihsiz bir görevi vardı. Xander ve Joey de muhtemelen kızı bulup kurtarma işi üzerindelerdi.

Zil çaldı ve hakem onları tekrar ortaya çağırdı. Buraya kadar-
dı. Son raunt. Çocuklar, bitişten önce Kat'i bulamazlarsa genç kadının hayatını riske atmamak için yenilmesi gerekecekti. Joey, seks ticaretinde kendisine para kazandıracığı için Sicoli'nin Kat'i öldürmeyeceği konusunda ona güvence vermişti. Ama Aiden o sabah Kat gelmeden önce herif kızgınlığını kendisinden çıkarırken Sicoli'nin öfkesini görmüştü. Aiden anlaşmaya uymazsa herifin zıvanadan çıkıp Sully'ye öldürme emri vermesi onu şaşırtmazdı.

Bu yüzden de Aiden'in Kat'in hayatıyla kumar oynamasının imkânı yoktu.

Hakem onlara işareti verdi ve saat beş dakikadan geri saymaya başladı. Kat'e tacizde bulunan herifin kendisini pataklamasına izin vereceği beş dakika... Joey'ye güvenmesinin karşılığını aldığı ya da Kat'i daha büyük bir tehlikeye attığını belirleyecek beş dakika...

Aiden ara sıra gayretsiz yumruklar atıyordu ama genel olarak

gardını düşük tutarak Vinnie'nin kendisine vurmasına izin veriyordu ve herifin yumruklarının da pek sevgi dolu olduğu söylenemedi. Herifin kolu gülle gibiydi. Neyse ki Aiden'in çenesi de camdan sayılmazdı ve yere düşmeden pek çok yumruğu kaldırabiliyordu.

Dövüşün aldığı yön sebebiyle seyirciler hayal kırıklıklarını gizleme gereği duymadı. Yuhalamalar ve kızgın bağırışlar Aiden'in kulağında öyle gürültülü bir şekilde yankılanıyordu ki artık Vinnie'nin sataşmalarını bile duymuyordu.

Aiden saate göz attı. Vinnie'nin yumruğu kaburgalarıyla bulduğu anda içini panik kaplamıştı. Yakıcı bir acı yan tarafına girince mata devrildi. Vinnie şimdiden kazanmış gibi kollarını havaya kaldırıp gösteriş yapmaya kalkınca yuhalamalar arttı. Aiden saati bir daha kontrol edince önceki korkusu doğrulanmış oldu: Zaman azalıyordu. Dövüşün bitmesine bir dakikadan az zaman vardı. Ama henüz pes edemezdi. Joey'ye mümkün olduğunca çok zaman tanımalıydı.

Aiden ayağa kalkıp sol tarafını tutarak yavaşça doğruldu. Birkaç kaburgasının kırıldığından oldukça emindi. Kımıldamak bir yana nefes almak bile canını yakıyordu. Ama acıya konsantre olamazdı. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Vinnie'ye yaklaşan Aiden yumruklarını onun yüzüne doğru kaldırırken rakibine sessizce, daha fazlasına hazır olduğunu söylüyordu. Vinnie, hâlâ kazanan olarak anons edilmediği için açık bir biçimde öfkelenmiş hâlde homurdandı. *Senin için çok üzülüm pislik herif. Maalesef daha yenilmedim.*

Öfkeyle ateşlenen Vinnie arka arkaya savurduğu yumruklarla Aiden'in kafese değene kadar gerilemesine sebep oldu. Vinnie üzerine eğilip Aiden'ı mata çarpabileceği şekilde onu kaldırmaya çalıştı. Vinnie'nin bunu yapmak için vahşi bir gücü vardı ama Ai-

den daha uzundu ve bunu deli gibi zorlaştırmak için ağırlık merkezini koruma becerisine sahipti.

Bu yüzden Vinnie, Aiden'ı mata indirmek için ona daha fazla yumruk atmaya devam ederken Aiden da sadece sağlam durup midesi bulanarak saatin ilerlemesini izliyordu.

Otuz saniye...

Bataklik bölgesini altüst ederek Kat'i araması gerekirdi.

Yirmi beş saniye...

Soyunma odasında Sicoli'nin boynunu kırıp Kat'i aramaya gitmesi gerekirdi.

Yirmi saniye...

Genç kadının kaderi –kölelik ya da ölüm– Aiden'ın ellerindeydi. Gözlerine yaşlar doldu.

On beş saniye...

Onu seviyordu... Ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kalabalığın gürültüsü arasından neredeyse kızın ona haykırdığını duyabiliyordu. Onun gerçek adını haykırdığını.

Vinnie, onun yüzüne bir kroşe atınca kafası yana çevrildi ve... İşte o zaman Kat'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Evet, gerçekten de adını haykırıyordu.

"Aiden!"

Halüsinasyon görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Xander ve Joey'nin de onun arkasından koştuğunu görünce bunun hileli bir durum olmadığını anladı. Kat güvendiği.

Son dokuz saniye kala yenilen on adam gücüyle Aiden Vinnie'yi ittirdi. Uyuşturucular ve güçlerini kötüye kullanmayla kötülüklerini dünyaya saçmaktan başka bir şey yapmayan Sicoli ve gangsterleri gibi adamlara duyduğu tüm nefretle ateşlenen sağ kolunu geri çekip Vinnie'nin çenesine roket gibi bir yumruk indirdi.

BAM!

Aiden eklemleri altında kırılan kemikleri hissetti ve Vinnie'nin gözlerinin kapanıp kafese doğru uçarak çarpmasını ve tekrar yere çakılmasını izledi. Adam tek bir kasını dahi oynatmadığında iki saniye kala hakem maçı bitirdi. Kalabalık çılgına döndü ama Aiden şimdi arenanın arka tarafına doğru ilerlemeye çalışan mafya babasını düşünmekle meşguldü.

"Joey!" diye seslendi Sicoli'nin kaçtığı tarafı işaret ederek. "Şu tarafta!"

Joey başıyla onaylayıp ona sekizgenin üzerinden bir kelepçe fırlattı ve sonra da adamın peşinden koşmaya başladı; bu sırada Xander da muhtemelen diğer taraftan Sicoli'nin yolunu kesme umuduyla geldikleri yönden çıkmıştı.

Aiden oturmak için hakemden yardım alan ve şimdi bilinci yerine gelmiş olan Vinnie'ye geri döndü. Aiden hakemi yana itip "Sağ ol ama ben hallederim," dedi. Vinnie'nin kıcını çite dayadı. Herifin sersemlemiş durumundan faydalanarak bileklerinden birini kelepçeledi, sonra da diğerini kafesin deliklerinden geçirip bunu da diğer bileğine kelepçeledi.

"İşte oldu," dedi herifin sevdiği kadına yapmış olabileceği dehiset verişi şeyleri düşünerek. "Şimdi kim çaresizmiş bakalım aşâğılık herif?"

Aiden yine kolunu geri çekip herifin ciğerlerindeki son nefesi çıkarmaya hazırlandı.

"Aiden!"

Donup kaldı ve sadece o yaralı ruhuna merhem olan sesin geldiği tarafa doğru kafasını çevirdi. Kızın kıyafeti kirlenmişti ve kollarında sararan morluklar vardı. Gözlerinin çevresini koyu renk

halkalar kaplamıştı ve saçları darmadağınikti. Ama o haliyle bile Aiden'ın gözlerinin gördüğü en güzel şeydi.

Vinnie gülerken öksürünce Aiden dikkatini yeniden ona çevirdi. "Nedir o kadar komik olan?"

"Durumun ironisi." Güçlkle nefes alan adam tek gözüyle ona bakarak "Hikâyeti duydum Irish. Onu bugünlük kurtarmış olabilirsiniz. Ama eninde sonunda ona zarar veren kişi sen olacaksınız. Tıpkı Boston'daki o zavallı kız gibi..." dedi.

Kısacık bir an için eski korkular Aiden'ın içinde beliriverdi. Kendini rahatlatmak istercesine kollarını beline dolamış olan Kat'e baktı. Kalbi aşkla doldu ve ilk kez içindeki hayvan, bu kadının intikamını almaktansa onu koruyup sevmeyi daha çok istiyordu.

Yumruğunu indiren Aiden, "Hapishanede iyi eğlenceler şerefsiz herif. O sabunu sıkı tut," dedi. Vinnie'nin gözleri korkuyla büyüyünce bir an bundan büyük bir tatmin duyduktan sonra doğruldu ve canından çok sevdiği kadına doğru ilerledi.

Kat kendini onun kollarına attı, Aiden da ona sıkı sıkı sarıldı. Genç kadının bedeni titriyordu ve Aiden'ın tek istediği şey onu bu etraflarındaki çılgınlıktan uzaklaştırmaktı.

Bir kolunu kızın bacakları altından geçirip onu sıkıca kaldırdı ve kafesten dışarı çıkıp kalabalığın içinden geçerek arka tarafa ilerledi. Çiftli kapıları geçer geçmez Joey ve Xander'ın, kelepçeli Sicoli'yle birlikte kendilerine doğru geldiklerini gördü.

"Yakalamışsınız," dedi Aiden, Kat'in yerine. "Sonunda bitti."

"Aynen, pisliği park yerinde enseledik," diye böbürlendi Xan.

Kat yüzünü onun boynuna gömmüştü ama şimdi kendisini aylarca dehşete düşüren adama bakmak için kafasını kaldırdı. Joey, Sicoli'nin kolundan tutmuştu ve Aiden ona yaklaşınca herifi çekek durdurdu.

Joey, Kat'e anlayışlı bir şekilde bakarak "Ne sana ne de bir başkasına bir daha zarar verebilecek," dedi.

Aiden'in boynundaki ellerini daha da sıkkan Kat, "Ne zaman çıkar?" diye sordu.

"Çıktığı falan yok tatlım." Aiden bakışlarıyla Sicoli'ye hançerler fırlatıyordu. "Joey artık FBI'yla çalışıyor ve herifi içeri alıyor. Görünüşe bakılırsa bu pislik, New York eyaletinde seks ticareti ve haraç toplamaktan aranıyormuş."

"Tabii başka şeyler de var. Son on yıldır zaten bu yüzden Tennessee'nin dağlarında saklanıyormuş," dedi Joey. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek Kat, söz veriyorum."

Kat başıyla onaylayıp başını tekrar Aiden'in omzuna yasladı. Tükenmiş görünüyordu. Aiden'in onu eve götürmesi gerekiyordu ama önce iyi hissettiğinden emin olmalıydı. Çocuklara başıyla teşekkür ettikten sonra Aiden, kızı soyunma odasına götürdü ve kapıyı kilitledikten sonra Kat kucağındayken kanepeye oturdu.

Kızın saçlarını okşayarak ona sormak zorunda olduğu soruların yanıtlarına kendini hazırladı: "Seni tuttuklarında ne oldu tatlım? Onlar... Vinnie..." *Lanet olsun*, daha sormayıyordu bile.

Kat geri çekilip dipsiz havuzlar gibi görünen o mavi topaz rengi gözleriyle Aiden'a baktı. "Hayır, Sicoli 'ikinci kalite' mal istemiyordu," dedi usulca. "Bana dokunmalarına izin vermedi."

Aiden derin bir soluk aldı. "Tanrıya şükür," diye fısıldadı ona sıkıca sarılırken. Onu yine kollarında tuttuğu için gözlerine dolan yaşları bastırdı.

"Sonunda bittiğine inanamıyorum."

"İnan kedicik," dedi sesi duygularıyla boğuklaşmış bir hâlde. "Ve bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğime yemin ederim."

Kat, pozisyon değiştirip bacaklarını iki yana açarak onun kucağına oturdu ve Aiden'in şişmiş, kanlı yüzünü narin elleri arasına aldı. "Bu, bana karşı direnmeyi bırakacağıın, 'kendi iyiliğim için' beni uzaklaştırmaya çalışmayacağıın anlamına mı geliyor?"

"Senin dişli bir rakip olduğunu anladığım için teslim oluyorum." Aiden gülümseyince yüzündeki kurumuş kan gerildi. "Sen istediğin müddetçe ben seninim kedicik."

"İyi. Çünkü sen başıma gelen en iyi şeysin ve seni kaybetmeye hiç niyetim yok. Seni seviyorum Aiden."

"Ah tatlım, ben de seni seviyorum," diye fısıldadı genç kadının dudaklarına yaklaşırken. "Hem de delicesine."

Daha fazla kendini tutamayarak genç kadının dudaklarına bastırđı ve tüm gücüyle onu öptü. Kat öpüşmeyi bırakarak ayağa kalktı. "Hadi. Eve gitmek istiyorum ben."

Kat kapıya doğru ilerlerken onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığı Aiden'in kafasına dank etti. Kat'in sarhoş köylülerle dolu bir barı idare edişini ya da Aiden'in gözlerinin içine bakarak onunla sevişmesini, ruhuna dokunmasını izleme şansını neredeyse yitirecekti.

Kısa bir süre önce yaşamı donuk ve monotondu ve Aiden'in bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Şimdiyse Kat'siz bir yaşam düşünemiyordu. Onun hayatına neşe ve doğallık katmıştı.

Ve elbette mucizevi bir aşk...

Kat bir elini kapı koluna koyarak döndü ve yüzünde meraklı bir ifadeyle başını eğdi. Sonra da bin ton ağırlığındaki o soruyu sordu.

"Benimle misin Irish?"

Aiden bir eliyle spor çantasını kapıp kapıya gitti. Kat'i öptükten sonra dürüstçe yanıtladı: "Evet, kedicik. Seninleyim."

Kat gülümsedi, parmaklarını Aiden'inkilere doladı ve birlikte park yerine ve yeni yaşamlarına doğru yürümeye koyuldular.

Yirmi İkinci Bölüm

Vanessa haklıydı. Kat, Hawaii'ye bayılmıştı. Kalabalık şehir hayatından hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı ve her zaman doğanın hüküm sürdüğü, medeniyetin az olduğu geniş alanlarda yaşama hayalini kurmuştu.

Kat düğün kutlamalarına biraz ara vererek sahilde duruyordu, köpüklü dalgalar çıplak ayaklarına ve nedime elbisesinin eteklerine değiyordu. Başını kaldırıp akışkan ufka ışığını yayan dolunaya bakarak yaşamının son birkaç haftada ne kadar hızlı değiştini düşündü. Ve de gelecek aylarda ne kadar çok değişeceğini.

Sicoli tutuklandıktan sonra Alabaster'dan ayrılıp Aiden'in Boston'daki evine gitmeye karar vermişlerdi. Aiden'in annesi ve kız kardeşleriyle vakit geçirme şansı bulmuş, hepsine bayılmıştı; Aiden'in söylediğine göre onlar da Kat için aynı şeyleri hissetmişlerdi. Annesi gerçekten de bir ara onu kenara çekip "Oğlunu ölümden döndürdüğü" için kendisine teşekkür etmişti. Kat de buna, "İkimiz de birbirimizi kurtardık," diyerek yanıt vermişti.

Joey'yle de fazlasıyla takılmışlardı. Birbirlerine eski anıları hatırlatarak ve Joey'nin Boston Polis Teşkilatı'ndan FBI'ya transferi

ya da Aiden'in karanlık bir sokaktaki çılgın kediciği kurtarması gibi yeni hikâyelerini paylaşarak yeniden bağlanmalarını izlemek Kat'i gerçekten mutlu etmişti.

Sonra da sıra Kat'in aile ilişkilerini düzeltmeye gelmişti. Aiden sonunda onu, ablasını aramaya ikna etmişti. Nessie'den o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki onu görmek bir yana, onunla konuşma fikri bile Kat'i çok germişti. Ama Kat numarayı çevirirken Aiden kolunu ona dolayarak yanında durmuş, her zamanki gibi tüm gücünü ve desteğini sunmuştu.

Şimdiyse Kat yeniden ablasıyla bir araya gelirken üç haftadır birlikte bu tropik adada kalıyorlardı. Hiç kesintisiz her günü ablasıyla birlikte geçirmişti. Bazı günler düğünün son ayarlamalarını yaparak vakit geçirmişler, bazı günlerdeyse Jackson, başarısız bir biçimde Aiden'a sörf yapmayı öğretmeye çalışırken plajda uzanmışlardı.

Bazen çocukluklarından ve Nessie evden ayrıldıktan sonra Kat'in nelerle baş ettiğinden bahsetmişlerdi. Bu sohbetler her zaman zorlu olmuştu ama sonunda rahatlatıcı bir yanları da vardı. Son birkaç haftada, bir zamanlar oldukları o korkulu çocuklardan çok farklı kadınlar olarak birbirlerini yeniden tanımışlardı.

Artık ablasını geri kazandığına ve sevdiği adam da yanında olduğuna göre Kat'in hayattan istediği başka hiçbir şey yoktu.

“Selam Kitty-Kat, iyi misin?”

Kat dönünce, zarif, saten gelinliğiyle kendisine yaklaşan Vanessa'yı gördü. Ablası, hatırladığından çok daha güzeldi. Özgüvenli, zarif ve son derece şıktı. En azından eline bir bira, karşısına da bir dart tahtası verene dek öyleydi. Kat, dördü birlikte Duke'un Waikiki barında takıldıklarında Nessie'nin çılgın yanını izlemekten çok hoşlanmıştı. Bu kız, onlarca tekila yuvarlayıp yine de gözünü kırpmadan hedefi on ikiden vurmayı başarıyordu.

“Evet, iyiyim. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum,” dedi Kat. “Bunu özleyeceğim.”

“Keşke bu kadar çabuk gitmeseydiniz.” Nessie, Kat’ın ellerini tuttu. “Boston’a dönmek zorunda mısınız gerçekten?”

“Bunu konuştuk. Jax’le sen onu benim peşime gönderdiğinizde Aiden, zaten hayatından vazgeçmişti. Üstelik onun ailesiyle biraz daha zaman geçirmesini istiyorum. Hem orada evi olduğu için de bu daha mantıklı.”

Vanessa teslim olarak iç geçirdi. “Pekâlâ, ne zaman istersem ziyaret etmeme izin verdiği sürece sorun yok,” dedi göz kırparak.

Kat güldü. “Bunu sağlayacağıma emin olabilirsiniz.”

“Güzel,” dedi Kat’ın koluna girerek, sonra da okyanusa doğru döndü.

Kat hâlâ ablasına kavuştuğuna inanamıyordu. Vanessa’yı korumak için bunca yıl uzağında tuttuktan sonra, beraber geçirdikleri her an, en küçük bir şeyden bile duygulanıyor, bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

“Nessie, hislerimi dile getirmekte pek başarılı olmadığımı biliyorum ama senin için ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum.” Kat, ablasının kendisine baktığını hissetse de kekelemeye başlamaktan korktuğu için ona dönemedi. “Jax, bariz bir biçimde seni çok seviyor ve mutlu ediyor. Birbirinizi bulduğunuz için çok memnunum.”

“Ah, tatlım.” Vanessa, Kat’i kolları arasına alıp ona sarıldı. “Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı büyük. Ama bilmeni isterim ki,” dedi onun gözlerine bakmak için geri çekilerek, “Jackson’ı ne kadar çok seversem seveyim, sensiz hayatım tam değildi.”

Vanessa’nın gözleri buğulanmaya başlayınca ne kadar bastırılmaya çalışsa da Kat’inkiler de aynı tepkiyi gösterme kararı aldılar.

Vanessa devam etti: “Sen her zaman kalbimin eksik parçasıydın. Seni geri kazandığım için nasıl hissettiğimi anlatmamın imkânı yok. Seni çok seviyorum Kitty Kat.”

Kat’i ağlattığı için ablasına aşk olsun. Onu, ablasının düğününe layık bir nedime yapmak için uğraşanların tüm emeklerini boşa çıkarmak için birkaç damla gözyaşı yeterliydi. Şimdi burnu tıkanmış ve muhtemelen de kızarmıştı; şiş gözlerindeki rimel de akmıştı. İşleri daha da berbat etme riskini göze alan Kat ablasına bir kez daha sarılarak “Ben de seni seviyorum Nessie,” diye fısıldadı.

“Hey Irish, kardeşleri değiştirme hayali kurdun mu hiç?”

“I-ıh. Ben elimdenkinden memnunum.”

Vanessa ve Kat ayrılınca Aiden ve Jax’in onlara doğru geldiğini gördüler; rahat düğün kıyafetleri içinde çok şık görünüyorlardı. Kol mesafesine girdiklerinde Vanessa şaka yollu yeni kocasının göğsüne elinin tersiyle vurdu. Jax de gülerek kollarını onun beline dolayıp Vanessa’nın yüzündeki asıklığı gidermek için onu öptü.

Aiden, Kat’e gülümseyerek sarıldı. Kafasını kaldırıp adama bakarak bir kaşını kaldırdı ve “Demek sadece memnunsun, öyle mi?” dedi.

Aiden başını eğerek alçak sesle konuştu: “Adama düğün gününde benim daha iyi olan kardeşi kaptığımı söylemek olmazdı.”

Kat kıkırdadı. “Ne kadar da iyi bir dostsun.”

Jax bunu duymuş olmalıydı ki “O kadar iyi bir dost olsa ortak kuracağımız işin detayları yüzünden bana kök söktürmezdi,” dedi.

Aiden, Jax’e, çoğu kişiyi korkudan sindirecek bir bakış fırlattı ve Nessie de rahatsız olmuş bir şekilde iç geçirdi. Kat eniştesine döndü. “Ne ortak işi?”

“Onunla bir MMA salonu açmak istiyorum ama o ayak diriyor.”

“Bir şey dirediğim yok. Sabırsız bir çocuk gibisin.”

Kat ellerini havaya kaldırdı ve “Hey, siz neden bahsediyorsunuz?” dedi.

Jackson’ın beyaz keten pantolonuna ve gömleğine bir parça su geldi. Jax’in, dönüp de şık kıyafetler içindeki karısının sörfün üzerinde durduğunu görünce yüzünde oluşan şaşkın ifade karşısında Kat, gülmek için kendisini zor tuttu.

“Önce Kat’le konuşması için ona zaman vereceğini söylemiştin,” diyerek onu suçladı Vanessa; bir eli belindeydi, diğer eliyle de gelinliğinin eteği ıslanmasın diye havaya kaldırmıştı.

“Zaten kaç haftası vardı,” diye itiraz etti Jax. “Biraz ittirmek gerekiyordu bence.”

Jackson’ın bütün tavrı değişerek gayet kararlı ve tamamen muzur bir havaya büründü. Pantolonundaki kuşağı çözüp ellerinin etrafına dolayınca Vanessa’nın gözleri kocaman açıldı.

“Jackson,” dedi yana doğru bir adım atarak, “düğün pastasını burnuma sürünce bunun intikamını alacağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?” İki adım daha. “Şimdi ödeştik işte. Bitti artık.”

Jax ilerledi. Vanessa geri çekildi. “Jackson Thomas Maris, gelinliğimin içindeyim.”

Jax şeytani bir sırıtışla ona göz kırparak “Kaç, küçük tavşan, kaç,” dedi.

Vanessa kahkahayla karışık bir çığlık atarak eteğini kaldırdı ve kocasıyla birlikte sahilde koşturmaya başladılar.

“Bu ikisinin deli olduğuna karar verdim,” dedi Aiden kollarını göğsünde kavuşturarak.

“İtirazım olmaz. Şimdi Jax’le yaptığınız şu planlardan bahsetmeye ne dersin?”

Aiden başparmaklarını keten pantolonunun ceplerine geçirip siyah ve gümüşü dalgalara baktı. Hafiften omuz silkerek “Pek plan

denemez. Yani en azından şimdilik... Ne düşündüğünü öğrenmek için önce seninle konuşacaktım,” dedi.

Kat karşısına geçti. “Tamam o zaman, şimdi konuş.”

Aiden derin bir nefes alıp anlattı: “Dört Çarpı Dört’ten kazandığım parayı, Jax’le ortak bir spor salonu açmaya yatırabilirim, diye düşündüm. Burada bir yer açmak istiyor ve ben de yeniden güç toplarken böylece biraz para kazanırım, diye düşünmüştüm.”

“Peki ama Boston’daki evin ne olacak? Hani ailenle ve Joey’yle olacaktın? Bunlara daha yeni kavuştun.”

Aiden ellerini onun beline koyup Kat’i kendine çekti. Kat ellerini adamın güçlü kollarında gezdirerek omuzlarına koydu. “Bütün hayatımı zaten orada geçirdim ve senin burayı ne kadar çok sevdiğini görüyorum. Senin ablanla vakit geçirmeye ihtiyacın ver ve benim de tek istediğim seninle birlikte olmak.”

Yine gözleri yaşarmıştı! Yüce Tanrı aşkına, bu iş iyice zıvanadan çıkıyordu!

“Ayrıca,” diye ekledi, “ne zaman istersek Boston’a uzun ziyaretlerde bulunabiliriz.”

“O zaman önümüzdeki altı ay içinde birkaç ziyaret planlamamız gerekebilir. Ondan sonrası biraz zor olabilir.”

Aiden’in kaşları çatıldı. “Neden ki?”

Kat’in midesinde kelebekler uçmaya başladı ve gerginlikle neredeyse konuyu değiştirecekti ama derin bir nefes alıp kararını verdi. Ellerini adamın boynunda kenetleyerek bakışlarını onunkilere kilitledi ve “Çünkü bebekle uzun mesafe uçmak zor olabilir,” dedi.

Aiden’in ağzı bir karış açık kaldı ve nefes almayı bile bırakmış olabilirdi. Kat, sevdiği adamdan bir tepki beklerken kalbi kulaklarında bir davul gibi atıyordu.

Sonunda Aiden kekeleyerek birkaç kelime etti. “Na-nasıl...? Ne zaman? Ne kadardır?”

“Sanırım altı haftalık. Nova’daki kısa sevişmemizi hatırlıyor musun?”

“Ama sadece bir defa oldu.”

“Evet,” diye ona katıldı sınırları gerilerek. “Görünüşe göre bir defa yeterli oluyormuş.”

Aiden onu bir kol mesafesinde tutarak çocuklara özgü bir şaşkınlıkla Kat’ın hâlâ düz olan göbeğine baktı. “Bebeğimiz oluyor,” dedi usulca. Sonra bakışlarını hızla Kat’inkilere çevirerek gülümsemi ve resmen haykırdı: “Bebeğimiz oluyor!”

Gerginlik, heyecan ve rahatlamadan dolayı Kat’ın gözlerine yaşlar doldu. “Evet, bebeğimiz oluyor.”

Aiden sevinçten haykırmaya Kat’i belinden kaldırıp birkaç defa etrafında çevirdikten sonra nazikçe yere bıraktı. “Tanrı aşkına, beni çok mutlu ediyorsun. Sanırım şimdi de namusunu temizlemek için sana evlenme teklif etmem gerek, öyle değil mi?”

“Hiç evlenmesek bile umrumda olmaz,” dedi Kat dürüst bir şekilde. “Sen ailemiz için savaşmayı bırakmadığın müddetçe, bunun bir önemi yok.”

“Asla bırakmayacağıma yemin ederim.” Kat’ın yüzünü elleri arasına alıp ay ışığı altında, mümkün olabilecek en hassas şekilde öptü. “Bu arada seninle evlenmeyi deli gibi istiyorum. O İskoç soyadını düzgün bir İrlanda soyadıyla değiştirmek gerek.”

Kat kıs kıs güldü: “Ya, öyle mi?”

“Aynen. Peki o zaman ne diyorsun?” diye sordu Kat’i kollarına alırken. “Benimle misin kedcik?”

Kat, gözlerinde yaşlarla ve ağzı kulaklarına varmış bir şekilde başını salladı. “Hem de sonsuza dek.”

Teşekkür

Her zamanki gibi ilk olarak ben hayalimin peşinden gidebileyim diye zaman zaman eşine ve annelerine büyük fedakârlıklarda bulunan inanılmaz kocama ve muhteşem çocuklarıma teşekkür etmek istiyorum.

Harikulade editörlüğü, istikrarlı desteği ve şartlar ne olursa olsun her zaman benim için sınırlarını aşan Liz Pelletier'e...

En sıkı dostum olduğu ve birbirimizi sırayla kötü kararlar almaktan vazgeçirdiğimiz için KP'ye...

Irish ve Kat için eşsiz, çok güzel bir kolye tasarlayan Chasing the Moon Creations'dan Jamie Burch'e... Seçici olmama izin verdiği için teşekkürler.

Irish için ondan ilham almamdan büyük heyecan duyduğu, kapakta Irish'i canlandırdığı ve en önemlisi de arkadaşlığı için Adam Von Rothfelder'a...

Tek kişilik teşvik makinesi olduğu için annem Michelle Bisbee'ye...

Sayabileceğimden çok daha fazla şey için pek çok açıdan bana yardımları ve en yakın dostum olduğu için kız kardeşim Tricia'ya...

Her zaman yanımda olduğu ve kendi çocuğuymuşum gibi davrandığı için yengem Sharon Macella'ya...

En büyük destekçilerimden ve güzel dostlarımdan biri olan eşimin kuzeni Amber Wetherell'a...

Sahneleri denedikleri ve geribildirimde buldukları için Kristen Anders ve Angie Hocking'e...

Psikoloji becerilerini kullanıp Kat'inki gibi bir geçmişe sahip birinin, hem geçmişteki hem de günümüzdeki durumlarla nasıl baş edebileceğini anlamamı sağlayan ve hassas bir biçimde bana tanımlayan Cecily White'a...

Bana fazlasıyla destek olduğu için Louisiana lehçesi tercümanım ve 1 numaralı Irish hayranım Annie Blackburn'e...

Bir aşk sahnesine bilinçsiz bir şekilde ilham olması nedeniyle Robin Covington'a...

Kapak resmi için fotoğrafçılık yeteneklerini kullanan Ross Zentner'a...

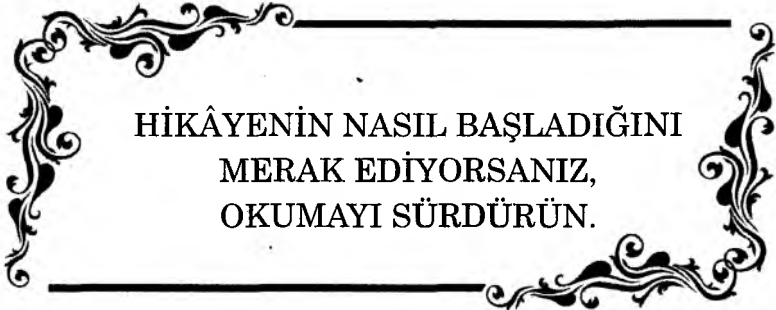
Kapakta Kat rolünü oynadığı için Brenna Schwartz'a...

Aslında Wisconsin, Jefferson'da olan ve son derece havalı bir kasaba barı olan gerçek Lou's Riverview'in sahibi Tarrah'a...

Ve son ama son derece önemli olarak da Maxwell Mob'un her bir üyesine... Sadakatiniz ve dostluğunuzun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatsam az. #WorldDomination*

---

* Sosyal medya sitelerinde kullanılan "Dünya Hakimiyeti" manasındaki etiket. (y.n.)

HİKÂYENİN NASIL BAŞLADIĞINI
MERAK EDİYORSANIZ,
OKUMAYI SÜRDÜRÜN.

GINA L. MAXWELL

Bel Altı Vuruşlar

1. Gün: Pazar

“Şu an resmen bir saat geç kaldı.”

Ayrıca kendi kendine yüksek sesle konuşmak, aç ve yolda kalmış olmanın yanı sıra seni delinin teki gibi gösteriyor.

Vanessa MacGregor, guruldayan midesini duymazdan gelmeye çalışarak Honolulu havaalanının dışında, yanında valizi ve el bagajıyla bir bankta oturuyordu. Büyüleyici manzaraya hayran hayran bakmayı kırk dakika kadar önce, en yakın dostu Lucie'nin, bu adada yaşayan ve Vanessa'yı almaya gelecek olan abisinin sözleştikleri saatten biraz fazlaca geciktiğini anladığında bırakmıştı.

Manikürlü tırnaklarıyla telefonunun sırtında ritim tutarken Lucie'yi arayıp aramamayı düşündü ama arkadaşını düğün haftasında endişelendirmek istemiyordu. Kız zaten fazlasıyla gergindi. Yetmezmiş gibi bir de üzerine bozuk suşi yiyerek kendini zehirleyip tuvaletten çıkamayacak hale gelmişti.

Bunun yerine Vanessa, Jackson'ı aramaya devam etti ama aramaları doğrudan sesli mesaja düşüyordu. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Ayrıca kısa bir süre içinde burada olmazsa, adamın başına bir şey gelmiş olmasını tercih edeceğine şüphe yoktu.

Vanessa ekranı aydınlatmak ve saati kontrol etmek için yine cep telefonunun bir düğmesine bastı. Bütün gün havaalanında geçiremezdi. Jackson'la buluşup, hazırlıklar sırasında mutlu çiftin orada olmasında ısrar eden çatlak düğün organizatörüyle birlikte, Lucie ve nişanlısı adına kararlar vermek için dört gün erkenden, yani aşırı sosyetik Mau Loa tatil köyüne düğünden tam bir hafta önce gelmişti.

Mau Loa'ya giderken Jackson'ı kaçırp işleri iyice boka batırma ihtimali olmasa şimdike kadar çoktan bir taksiye atlayıp yola koyulmuştu. Cep telefonuna bakıp derin bir nefes vererek Jackson'ı bir kez daha aramaya karar verdi. Tekrar arama tuşuna basarken manikürünü kontrol

etti ve kendisiyle dalga geçer gibi çalan telefonu dinledi.

“Sen Vanessa olmalısın.” Kafasını kaldırıp bu seksi bariton sesin geldiği yöne baktı ama güneş onu derhal kör etti. Retinalarına saplanan keskin acıyla gözlerini kısıtı, elini gözlerine siper ederek karşısında duran, üzerinde lacivert sörfçü şortu ve tenine yapışan bir atlet giymiş olan adamın nasıl görüldüğünü çıkarmaya çalıştı.

Koyu tenli ve leziz. Aklına gelen ilk şeyler bunlardı. Kısa, koyu renk saçları nemliydi ve sakalı da en azından bir günlüktü. Sol kolunun pazısının ortasından başlayan siyah mürekkeple yapılmış, okyanus dalgalarından bir Polinezya dövmesi omzunun tepesine kadar uzanıyordu. Teni bronzdu ama o tipik altın rengindeki bronzluktan değildi. Sadece bir ton daha koyusuydu; adeta burada çok uzun süre yaşamaktan teni yerli halkla uyum sağlamış gibiydi. Bu koyu renk motife uymayan tek yanı, incecik bir bitter çikolata çizgisiyle çerçevelenmiş karameli andıran topaz rengi gözleriydi... Kahretsin, adamın gözlerini yalamaya kalkışmadan önce bir şeyler yemeliydi.

Jackson’la şahsen tanışmamıştı ama bir sürü fotoğrafını görmüştü. Gördükleri, bu seksi sesin sahibinin, Lucie’nin abisi ve şampiyon bir kafes dövüşçüsü olan Jackson’a ait olduğunu anlaması için yeterliydi. Jackson’ın sesli mesajı kulağında tutmakta olduğu telefonunda çınlayınca Vanessa anlık sersemliğinden çıktı ve telefonu kulağından çekip aramayı sonlandırdı. Ayağa kalkıp elini uzatırken radyo dalgalarının, adamın ses tellerine haksızlık ettiğine karar verdi.

“Jackson, sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Vanessa’nın uzattığı eli kendi eliyle kavramadan önce memnuniyet belirtiyormuş gibi görünen bir gülümsemeyle kadına baktı. Adamın elleri nasırlardan sertti ve leziz bir sıcaklığa sahipti.

“Kız kardeşimin kötü şöhretli en yakın dostuyla sonunda tanıştığımıza sevindim,” dedi çocuksu büyüleyicilikteki gülümsemesiyle.

Ah, kesinlikle gideri vardı. Hawaiiililerin, “Sörfü bırak, sörfçüye bin,” gibi bir deyişleri var mıydı acaba? Yoksa bile Vanessa kesinlikle bunu yapacaktı. Gerçi adamın sörf yapıp yapmadığından bile emin değildi.

Kafasını toparlayarak sordu: “Her şey yolunda mı?” Jackson’ın bakışlarındaki soru işaretlerini görünce, “On birde burada olacağını söyle-

miştin, saat on ikiyi geçti. Seni aramaya çalıştım ama hep sesli mesaja düştü,” diye ekledi.

Jackson omuz silkti. “Evet, telefonumun şarjı bitti. Genelde sadece Lucie’yle haberleşmek için kullandığımdan pek bakmıyorum. Teknoloji mevzularında mağara adamı gibiyim.”

Jackson’ın Lucie’ye uçak indiğinde Vanessa’nın onu aramasını söylediğini hatırlatmadı. Ki Vanessa aramıştı da. Üstelik beş defa. “Yaa. Bu kadar kaygısız yaşamak hoş olmalı.” Vanessa kendi sesindeki yargılayıcı tonu duyunca utandı. Bir saat boyunca aç bir şekilde güneşin altında oturduğundan biraz huysuz olması terbiyesini elden bırakabileceği anlamına gelmiyordu. “Peki araban falan mı bozuldu?”

“Dürüst olmak gerekirse, sörf yapıyordum ve zaman algımı kaybetmişim.”

Eh, sörf meselesi böylece aydınlanmıştı. Vanessa adamın bileklerine bakınca onun, pili bitik cep telefonuyla evden çıkarken saatini de kaybetmiş olduğunu düşündü. Bir anda bütün neşesi gidiverdi ve yüzündeki gülümseme donarak gergin bir taklide dönüştü. Karşısında duran bu seksi kafes dövüşçüsünün cinsel bölgesinde uyandırdığı sıcak hisler puf diye kaybolmuştu.

Kural 7: Asla sorumluluklarını hafife alma.

Lucie’nin her zaman bahsettiği sorumluluk sahibi, dünyayı omuzlayan adam neredeydi?

“Beni gelip almanın dert olacağını bilseydim keşke,” dedi kızgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak. Ve başaramayarak. “Bir taksiye atardım.”

Jackson, teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Kesinlikle haklısın. Düşüncesiz pisliğin tekiyim.”

“Ben öyle bir şey...”

“Ayrıca güzel bir azar yemeyi de kesinlikle hak ediyorum,” dedi yine gülümseyerek. “Ama bunu Jeep’ime doğru giderken yapalım lütfen. Çünkü arabayı kötü park ettim ve kızgın bir kadın tarafından azarlanışımın hamburgerle bira eşliğinde olmasını tercih ederim. Zira açlıktan ölüyorum.”

Kızgın mı? Kızgınlık bir yana, keyfinin kaçtığını bile pek belli etmemişti. Ama Jackson bu şekilde zırlamaya ve ona böyle emirler yağ-

dirmaya devam ederse Vanessa'nın kızgınlığına en ön sıradan tanıklık edebilecekti.

Jackson, Vanessa'nın yanıtını beklemeden valizinin sapını kapıp yürümeye başladı. İçinde şok, panik ve öfkeden oluşan bir dalga yükselen Vanessa adam valizi sürerek iki adım atamadan çantasını onun elinden kaptı. Önce kadının bagajını geri almasına şaşırılmış bir şekilde eline bakakalan Jackson, sonra da bir kaşını soru sorarcasına kaldırarak ona bakmaya başladı.

“Bir sorun mu var prenses?”

Prenses mi? Vanessa dişlerini gıcırdattı. Aynen öyle, bir problem vardı. Hatta işin aslı birden fazla problem vardı; bunlardan biri de Vanessa'nın şovunu bu adam yönetiyormuş gibi davranmasıydı. Vanessa en son ne zaman birinin kendini ya da içinde bulunduğu durumu kontrol etmesine izin verdiğini hatırlayamıyordu. Şu an izin vermeye başlayacağından da adı gibi emindi.

Tatil köyüne kendi başına gitmek istemesine rağmen sırf Lucie'ye saygısından onu beklemişti. Sonunda teşrif ettiğinde de bavulunu elinden çekip Vanessa'nın peşine düşmesini beklemişti. *Sonra da* belli ki öğle yemeği için bir yere uğramak gibi bir planı vardı; ki muhteşem bir fikir olsa da mesele bu değildi. Vanessa'nın aç olup olmadığını *sorma* zahmetine bile girmemişti. Ondan sonra da kim bilir, belki kız kardeşine yardım edebilmesi için Vanessa'yı tatil köyüne bırakmadan önce evine uğrayıp çamaşır falan yıkamak isteyecekti.

Jackson'ın herhangi bir seviyede ilişki kurmak için yanlış adam olduğu açıktı. Tatildayken arzularını dindirmek isterse başka birini bulması gerekecekti.

Vanessa iç geçirdi. Yanlış adamlarla tanışmak son birkaç yılda oldukça fazla karşılaştığı bir durumdu. *Birinin daha işi bitti Nessie*. Ama şu an kendi “sonsuzca kadar mutlu yaşadılar” hayallerine kederlenmek için doğru zaman değildi. Bu hafta sadece Lucie'nin peri masalını gerçekleştirmekle ilgili olacaktı ama belli ki abisi bu konuda hemfikir değildi.

“Bak ne diyeceğim,” diye söze başladı her ne kadar sahte olsa da hoş

bir gülümsemeyle. "Sen beni merak etme. Lucie'nin beni almanı rica ettiğini biliyorum ve sana sıkıntı verdiğim için de üzgünüm ama buna gerek yok. Ben bir taksiye atlarım."

"Ben de küçük kız kardeşimin düğün haftasında gazabına uğrama riskine gireyim, öyle mi? Sağ ol ama kalsın. Kasık koruyucum olmadan bir kickboksçuyla dövüşürüm daha iyi. O yüzden hadi." Jackson bu defa, Vanessa'nın omuzundaki silindir el bagajının askısını çekti ve yürümek üzere döndü.

"Aman Tanrım!" Vanessa ellerini kalçalarına koydu; adamın küstahlığının inanılmazlığı yüzünden başka bir hamle yapamadı. "Gerçekten eşyalarımı almayı bırakman lazım."

Jackson keyifli sırıtışını bastırırken –ve bunda başarısız olduğunu söylemeliydi– bir kaşını kaldırdı. "Kibarlıktan hoşlanmıyorsun galiba?"

"Kibarlık ve ısrarcılık arasında keskin bir ayırım var. Sen ısrarcısın."

"İsrarcı mı?" Bu kelimeyi hiç duymamış bir yüz ifadesi takındı. "Sadece buraya geliş sebepimi yerinè getirmeye çalışıyorum. Geç kaldığım için özür diledim, şimdi de..."

"Hayır, dilemedin," deyiverdi Vanessa kendini tutamayarak. Bir konuşmanın her kelimesini hatırlamak sosyal durumlarda bazen keyif kaçıracı olabiliyordu ama bölge savcısının yanında çalışırken bu çok değerli bir meziyetti. Pislik heriflerin "kibar" davranışları hakkındaki palavralarını yakalamaksa paha biçilmezdi.

"Diledim."

Vanessa iç geçirdi. Halihazırda konuyu açmıştı, bari sonunu getirsin. "Aa, hayır, dilemedin."

"Evet, di..."

Vanessa kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun sözünü kesti. "Tam olarak şunları söyledin: 'Dürüst olmak gerekirse, sörf yapıyordum ve zaman algımı kaybetmişim.'"

"Vay canına, senden de hiçbir şey kaçmıyor galiba? Bunu unutmaya yari," diye mırıldandı Jackson. Bir eliyle ensesini ovarken, insanları etkileyerek beladan kurtulmanın yollarını bilen yalancı bir ergen gibi, uzun kirpiklerinin ardından yüz­süz bir şekilde, resmen sırıttı. *İ-na-nı-l-maz.* "O zaman 'üzgünüm' demediğim için çok üzgünüm."

Vanessa, Jackson Maris'e, "Hayır" diyen pek fazla kadın olmadığına

bahse girerdi. Adamın keyfi tavırlarının sebep olduğu kızgınlık hâlâ hüküm sürse de ona teslim olma düşüncesi zihninin bir köşesinde filizlendi. Neyse ki akıllı, bu filiz Romantik İç Geçirişler ve Bacayı Saran Ateşler Bahçesi'ne dönüşmeden evvel onun başını ezecek kadar yerindeydi. *Ez.*

“Boş verelim gitsin. Ben bir taksiye bineyim, sen de...” Ellerini öylece salladı. “Her ne yapıyorsan onu yap. Cuma günü düğünden önceki yemek davetinde görüşürüz.”

İşte. O kadar da zor olmadı. Yorgun ve aç olmasına, karşılama komitesinden de memnun kalmamasına rağmen sivri dilli ve kabalasma arzusu-na teslim olmayı reddetti. Sırf kendisi belirli bir kurala göre yaşıyor diye dünyadaki herkesin de öyle olması gerekmiyordu.

Lucie'yle arkadaşlığının hatırına kendini medeni olmaya zorlayarak – ve duyguları üzerinde tam bir kontrolü olduğunu kanıtlamak için– “Seninle tanışmak bir zevkti Jackson,” dedi ve hâlâ onun omzunda asılı duran çantasının askısını çekti.

Jackson elini Vanessa'nın elinin üzerine koymaya meylederken güneşi ve dünyanın geri kalan kısmını kapladı. Konuşmaya başladığında sesi bir oktav alçalmıştı ve hafif titreşimler Vanessa'nın, varlıklarından haberinin bile olmadığı bütün erojen bölgelerine çarparak bedeninde gezindi. “O kadar da zevk almış gibi görünmüyorsun V.” Duraksadı, bakışları, Vanessa'nın dudaklarında bir an titreştikten sonra günahkâr bir şekilde gülümsedi. “Benimle gel.”

Jackson'la ateşli bir Hawaii seksinin davetsiz görüntüleri ışık hızıyla zihninde belirerek beyninden bedenine giden sinyalleri karıştırdı. Belirli yerleri arzuyla kasılırken, dizleri ve çenesi gibi bazı kısımları da şehvetle gevşedi.

Ya biriyle baş başa yetişkinlere özgü bir şeyler yaşama ihtiyacı tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı ya da bu adam onu güvenle idare edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Neyse ki her iki problemin de tek bir çözümü vardı. *Ez, ez, ez!*

“Hoşça kal Jackson.”

Çantalarını alarak ters istikamette ilerledi. Şansına, birkaç metre ileride bir taksi bekliyordu. Jackson arkasından seslendiğinde eşyalarını çotkan bagaja yerleştirmiş, kapı koluna uzanıyordu.

“O zaman seninle lobide buluşuruz.”

Asitte eriyip kaybolan nezaket şimdi Vanessa'nın midasını yakıyordu. Bu adam insanları delicesine kıskırtmaktan hastalıklı bir zevk mi alıyordu yoksa gerçekten ne yaptığına dair hiçbir fikri mi yoktu? Jackson için üzücü olsa da Vanessa ilk varsayımının geçerli olduğunu düşündü.

Arkasını yavaşça dönerek şimdi elleri ceplerinde, yüzünde rahat bir te-bessümle genişçe bir sütuna yaslanmış olan adama doğru konuşmaya başladı. “Gerek yok. Kendi başımın çaresine bakmakta oldukça başarılıyım.”

Adam kendini sütundan itip ağır ağır yürüyerek Vanessa'nın kişisel alanına yaklaştı. Adanın kendisi gibi, tuzlu su ve güneş gibi kokuyordu.

“Bundan hiç şüphem yok prenses,” dedi. “Ama farkında olmadığın bir detay var.”

“Neymiş o?”

“Reid'in tuttuğu düğün organizatörü, her düğünden önce, evlenecek çiftin bir hafta önceden tatil köyünde bulunması ve onunla birlikte düzenlemeleri yapması konusunda ısrarcı.”

“Bunu biliyorum. Neden bu kadar erken geldim sanıyorsun? Lucie'nin zevkini, bunu gözlerim kapalı yapabilecek kadar iyi biliyorum.”

Jackson onun söylediklerini dinlemedi bile. “Ve Mau Loa'daki ünlü müşteriler sebebiyle de sadece kayıtlı misafirler girebiliyor.”

Vanessa kalçasını yana çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “İçeri giremeyeceksem, ne diye geldim?”

“Sen giremezsin,” dedi, “ama Lucie girebilir.”

Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmediğinden ona bir şey tütürüp tütürmediğini soracaktı ki bir kaşını kaldırdığını görünce bir anda her şey aydınlandı.

Ve durum tamamen boktandı.

“Ah hayır,” dedi, çoktan beynine dişlerini geçirmiş olan bu haberi zihninden uzaklaştırmaya çalışırcasına ellerini kaldırarak. “Kesinlikle olmaz.”

“Kesinlikle olur.”

“Yanlış kıza denk geldin Maris. Bu yalan söylemek olur ve ben yalan söylemem. Gider müdürle konuşur, ona durumu açıklarım, olur biter.” Arkasını dönüp taksinin kapısını açtı.

“İşe yaramaz. Bak, Mau Loa bütün Hawaii adaları arasında ünlülerin

en seçkin tatil köyüdür. Sırf kayıt yaptırmak için bile üç ayrı kimlik belgesi doldurman gerekiyor. Zenginler ve ünlüler öyle olmasından hoşnutlar. Çünkü helikopterden atlamadıkça paparazziler ya da çılgın hayranlar buraya giremezler. Böylece onlar da kendi başlarına biraz zaman geçirebiliyor, belki özel bir düğün seremonisi falan yapabiliyorlar.”

Vanessa'nın kalbi hızla çarparak göğüs kafesini delip geçmeye çalıştı adeta. “O zaman başka bir otelde kalırım ve organizatörle buluşmak için Mau Loa'ya giderim,” dedi cılız bir itirazla.

Taksiden huysuz bir ses yükseldi. “Hey, hanımefendi, biniyor musunuz, binmiyor musunuz? Para yazıyor burada!”

Jackson açık yolcu camına doğru eğilerek, “Bunu bir daha söylemek ister misin?” dedi.

“Olur.” Sürücü belli ki ne demek istediğinin anlaşılması niyetindeydi. Ama iriyarı tipin yumruk yaptığı elini ve kendisine meydan okuyan bakışlarını görür görmez şoförün kabadayılığı sönuverdi. Boğazını temizleyip yerinde kımıldanarak, “Yani, istediğiniz kadar bekleyebiliriz demek istemiştin,” dedi.

“Buna memnun olurum.”

Jackson doğrulup tekrar üzerine bir karaltı gibi çöktüğünde Vanessa onun, hayatını yumruklarından kazandığını hatırladı. Her ne kadar bunların, büyürken maruz kaldığı sarhoş dayaklardan olmadığını, bir spor olduğunu bilse de bu sınırlandırılmış şiddetin ne kadarının Jackson'ın karakterine sızdığını düşünmeden edemedi.

“Pardon, ne diyordum?”

Vanessa o topaz rengi gözlerdeki ateşten gerçekten kaçınmak için güçlükle yutkunarak etrafına bakındı. Her şey söylenip bittiğinde hazır bulunduğu “kapanış savunmasının” bu maskaralığa bulaşmaması için yeterli olmayacağından korkuyordu. Tanrı'ya şükür ki kalkan görevi görmesi için sivri diline güvenebilirdi. “Sınırsız bilgeliğinle neden başka bir yerde kalamayacağımı açıklamak üzere olduğuna eminim.”

“Neyse ki,” dedi Jackson ağzının bir köşesini yukarı doğru kaldırarak, “bütün sınırsız bilgelik ücretlerinden bugün için feragat etmeye karar verdim.” Jackson tek eliyle kapının üst kısmını kavrarken Vanessa gözlerini devirip kollarını kavuşturdu. “Düğün organizatörü eksantrik bir

tip ve işlerin doğru düzgün olmadığından en ufak bir şüphe bile duysa, müşterilerini bırakmasıyla ünlü. Lucie ve Reid'in son dakikaya kadar gelmeyeceğini öğrenirse muhtemelen işi bırakır. Organizatör olmazsa düğün de olmaz. Düğün olmazsa da Reid beni mahveder. Ayrıca önümüzdeki on yıl falan boyunca kız kardeşimin bize yaşatacağı suçluluk duygusundan hiç bahsetmiyorum bile. Anlatabiliyor muyum?"

Vanessa bozguna uğramış gibi hissederek sonunda adamın bakışlarıyla buluştu ve o koca boşlukları doldurdu: "Düğünü güvence altına almak için Reid ve Lucie olarak kayıt yaptırmamız gerekiyor."

"Bingo."

Zihni, en yakın dostuna yardım etmek ve sadece meslek etiğine değil Kuralları'ndan birine de aykırı olan bir şeyi yapmak arasında gidip gelerek mücadele veriyordu. Kuralları adeta taşlara kazınmıştı ve onları koyduğu günden beri de canla başla bunlara uymuştu. Kuralları onu dengede tutuyordu. Adeta onun dini gibi oldukları söylenebilirdi. Üstelik bu sadece bir tek yalan söylemek gibi de olmayacaktı. Bütün bir hafta yalan ve aldatmacayla geçecekti. Kime veya ne sebeple olduğunun bir önemi yoktu.

Kural 6: Asla yalanların zehrine kapılma. Annesinden ve üvey babasından, beş tane yaşama yetecek kadar çok yalan dinlemişti. Hitler'i ne kadar mazur görüyorsa yalana da o kadar anlayış gösteriyordu.

Bu duruma ilişkin rahatsızlığını yatıştırarak konuya mantıklı bir şekilde odaklandı. "Kimliklerimiz olmadan bunu nasıl yapacağız ki?"

"Mekânda bir tanıdığım var ve en azından kayıt yaptırmamıza yardım edince o mesele hallolacak."

"Nişanlısı başka yerdeyken *Lucie'nin* orada kalmasını nasıl açıklayacağız?"

Jackson'ın dudakları, şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi dene-meydi ama öyle bir şey olmayacak. Birlikte aynı bungalovda kalacağız."

"İki yatak odası olan bir bungalov herhalde?"

"Bir yatak odalı, *birinci sınıf bir bungalova rezervasyon yapılmış bile.* Gelinle damadın iki yatak odalı bir yer tutması için bir sebep yok. Ama kimse *Reid'in* kanepede uyuyacağını bilemez."

Düğün Nessim! "Bir hafta sonra evlenen biz olmadığımızda ne olacak peki?"

“Cumartesi günü daha üst düzey başka bir düğün olacak. Birinci sınıf bir ünlü, eski bir hafif ağırsıklet UFC şampiyonunu gölgede bırakıyor tabii. Bağlantıda olduğum kişinin söylediğine göre organizatörün o düğüne katılması gerekiyormuş, bu yüzden de o –ve dolayısıyla da mekân– kararları verenlerle evlenenlerin aynı kişiler olmadığını bilemeyecek.”

Her itirazına pürüzsüz bir karşılık verdiği için Vanessa onun insanları kandırmak gibi bir alışkanlığı olup olmadığını merak etti. Peki bu Vanessa'yı neden bu kadar hayal kırıklığına uğratmıştı ki? “Eh, hiç açık nokta bırakmamışsın,” dedi gergin bir şekilde. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak ekledi: “Pekâlâ, bunu Lucie için yapacağım. Ama yine de taksiyle gidiyorum.”

Jackson'ın yüzü, Playboy kızlarından bir harem kazandığını öğrenmiş gibi aydınlandı. “Tamam. Bu hafta bir sürü zamanımız olacak. Birazdan görüşürüz *pupule wahine*.”

“Pu-pu-le va-hi-ne mi? O da ne demek öyle?”

Jackson göz kırparak, “Hawaii dilinde bir sevgi ifadesi,” dedi.

“Harika.” Vanessa bunu alaycı bir tavırla söylemek istemişti ama daha ziyade saygılı gelmişti kulağa. Yerel dilin hoş olduğunu düşündüyse ne olacaktı yani? Hem uzun zamandır kimse ona Nessie ya da Avukat Hanım haricinde bir ifadeyle seslenmemiştir. Jackson Maris gibilerinden sevgi sözcükleri duymaya elbette ki ihtiyacı yoktu.

Vanessa taksiye binip kapıyı kapadı ve kaldırımın kenarından uzaklaşırken açık camdan içeri süzülen o derin kıkılgayı duymazdan gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Derin, sakinleştirici bir nefes alırken dikiz aynasında taksicinin bakışlarıyla karşılaştı. “Mau Loa'ya lütfen. Ama önce arabaya servisi olan bir kafeye uğrayalım. Acelem yok ve de açlıktan ölüyorum.”

...

3.
RAUNT

Gina L. Maxwell arlanmaz bir romantizm tutkudur ve bu huyundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktur. Küçüklüğünden beri insanları rol yeteneğiyle eğlendirmeyi hayal etmiş fakat üniversitenin ilk yılında herhangi bir rol yeteneği olmadığını fark etmiştir. Aradan on yıl geçince aynı hayali başka yollarla gerçekleştirme imkânının olduğunu görmüştür: kendi gibi romantizm bağımlıları için aşk ve romantizm dolu hikâyeler yazmak. Gina, San Antonio'daki evinde yazmadığı ya da hikâyelerini tasarlamadığı zamanlarda ailesiyle vakit geçirmektedir.

GINA L. MAXWELL

Aşkta Havlu Atma Sanatı

Nefes almak artık bir lüks,
onu öpmekse bir gerekliliktir.

Kendini bildi bileli başı beladan kurtulmayan Kat MacGregor, yaşadığı yeri terk etmiş ve küçük bir kasabada başka bir isimle garsonluk yapmaya başlamıştır. Bu kez başında mafyaya ödenecek bir borç vardır ve kumar borcu “canla başla” da ödenebilir.

Eski kafes dövüşçüsü Aiden “Irish” O’Brien, ringleri çoktan geride bırakmıştır. Geçmişleriyle yüzleşememiş, yaptıklarını bir türlü kendisine yedirememiştir. Pişmanlıklarının getirisi olan “sıfır içki” ve “sıfır dövüş” kuralları son derece katıdır. Ancak hayat insanı en olmadık şeyle sınar; kendisiyle.

Eski bir dostunun ricasıyla Kat’e göz kulak olmaya giden Irish’in önünde iki yol vardır: Ya yemini bozacak, ya da nedense gözlerini bir türlü alamadığı bu genç kadını kurtlara yem edecektir.

Peki iyi olan her zaman kazanır mı?

